STEPHEN KING

HAYATI EMEN KARANLIK

THE DARK HALF

ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

HAYATI EMEN KARANLIK

Türkçesi
Esat Ören

Kitabın Orijinal Adı	THE DARK HALF
Yayın Hakları	© STEPHEN KING AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Kapak	OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN
Baskı	1. BASIM / AĞUSTOS 2018 / İSTANBUL ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2427 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No: 5 Kat: 1 Güneşli – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Bu kitap Shirley Sonderegger ve kocası Peter'e ithaf edilmiştir;
onlar sayesinde her işe burnumu sokmamayı öğrendim.

YAZARIN NOTU

Bana ilham veren ve yardımını esirgemeyen merhum Richard Bachman'a çok şey borçluyum. Bu roman onun sayesinde yazıldı.

S. K.

GİRİŞ

"Kes onu," dedi Machine. "Ben buradayken ve seyrederken kes onu. Kanının aktığını görmek istiyorum. Bana bunu bir daha söyletme."

– *Machine's Way*
George Stark

İnsanların hayatları –sadece bedensel varlıkları değil, gerçek hayatları– farklı zamanlarda başlar. Bergenfield-New Jersey'nin Ridgeway kısmında doğup büyüyen Thad Beaumont adlı erkek çocuğunun gerçek hayatı 1960 yılında başladı. O yıl iki şey oldu. Birincisi hayatını şekillendirdi, ikincisi ise neredeyse onu öldürüyordu. O yıl Thad Beaumont on bir yaşındaydı.

Ocak ayında *American Teen* dergisinin sponsor olduğu bir hikâye yarışmasına katıldı. Haziran ayında dergi editörlerinden aldığı mektupta, yarışmanın "kurgu" kategorisinde mansiyon ödülü kazandığı bildiriliyordu. Mektupta ayrıca gerçek *"Teen yaşından"** iki yaş küçük olduğu için jürinin ona ikincilik ödülünü veremediği belirtiliyordu. Editörler, buna rağmen "Marty'nin Evinin Dışında" adlı hikâyesini "fevkalade olgun bir çalışma" olarak değerlendirmişlerdi ve onu tebrik ediyorlardı.

İki hafta sonra *American Teen* dergisinden bir Üstün Başarı Belgesi geldi. İadeli taahhütlü gönderilmişti ve sigortalıydı. Belgenin üstündeki ismi eski İngilizceyle öylesine kıvrak harflerle yazılmıştı ki, Thad adını okumakta zorlandı. En altta, yaldızlı mührün üstünde kabartmalı *American Teen* logosu vardı: *swing* dansı yapan kısa saçlı bir oğlanla atkuyruklu bir kız.

Annesi sakin, ağırbaşlı, sakar mı sakar, sık sık ayakları birbirine dolanan Thad'i kollarının arasına aldı ve öpücüklere boğdu.

Babası pek etkilenmemiş gibiydi.

"Madem o kadar iyiydi, neden ödül olarak biraz para vermemişler?" diye homurdandı çöreklendiği koltuktan.

---

* 13-19 yaşları arasındaki gençler kastediliyor. –*çn*

"Glen–"

"Neyse, boş ver. Onu boğazlaman bitince belki bizim Ernest Hemingway bana bir bira getirir."

Annesi başka bir şey söylemedi ama mektubu ve sertifikayı dişinden tırnağından artırdığı parayla çerçevelettirdi ve oğlunun odasına, yatağının üstüne astı. Akrabalar veya misafirler gelince onları bu odaya getirip gösteriyordu. Konuklarına Thad'in bir gün büyük bir yazar olacağını söylerdi. Zaten hep buna inanmıştı ve bu da ilk kanıtıydı. Böyle şeyler söylemesi Thad'i mahcup ediyordu ama annesine olan sevgisinden bunu dile getiremiyordu.

Mahcup olsa da olmasa da, Thad'e göre annesi haksız sayılmazdı. Onu büyük bir yazar yapacak yeteneği olup olmadığını bilmiyordu ama mutlaka iyi bir yazar olacaktı. Neden olmasındı ki? Bu işte pekâlâ iyiydi. Yazarken rahatlıyordu. Doğru kelimeleri bulduğunda daha çok rahatlıyordu. Sırf teknik bir ayrıntı yüzünden ona para ödülü vermemişlerdi, ama hep on bir yaşında kalacak değildi ya.

1960 yılında hayatındaki ikinci önemli olay ağustos ayında başlamıştı: baş ağrıları. Önceleri çok kötü değildi ama eylülde okullar açılana kadar o sinsi ağrılar artmış, gitgide korkunç bir sancı maratonu haline gelmişti. Bu ağrı başladığı zaman, karartılmış odasında oturup ölümü beklemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Eylül sonu geldiğinde artık ölümü isteyecek durumdaydı. Ekim ortasındaysa ıstırabı öyle bir aşamaya gelmişti ki, ölmeyecek diye korkmaya başlamıştı.

Bu korkunç baş ağrıları çoğu zaman sadece Thad'in işitebildiği hayali bir sesle başlıyordu – yüzlerce küçük kuşun cıvıltısına benziyordu. Bazen serçe olduğunu sandığı bu kuşları telefon hatlarına tünemiş olarak gördüğünü hayal ediyordu.

Annesi onu Dr. Seward'a götürdü.

Dr. Seward bir oftalmoskopla gözlerinin içine baktı, başını iki yana salladı. Sonra perdeyi kapatıp tepedeki lambayı söndürdü ve Thad'e muayene odasının beyaz duvarına bakmasını söy-

ledi. Thad bakarken doktor el fenerini duvara tutup ışığını hızlı bir şekilde açıp kapadı.

"Buna bakarken kendini tuhaf hissediyor musun evlat?"

Thad hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Başın dönmüyor mu? Bayılacak gibi olmuyor musun?"

Thad yine başını iki yana salladı.

"Herhangi bir koku duyuyor musun? Çürük meyve veya yanmakta olan bir bez gibi?"

"Hayır."

"Peki, ya o senin kuşlar? Fenerin ışığına bakarken onların sesini işittin mi?"

"Hayır," dedi Thad şaşırarak.

"Sinirleri," dedi babası, Thad dışarıdaki bekleme odasına gönderildikten sonra. "Bu lanet oğlan sinir küpü!"

"Migren olduğunu düşünüyorum," dedi Dr. Seward onlara. "Bu kadar genç yaşta pek görülmez, ama hiç yoktur da diyemeyiz. Ve çok... gergin görünüyor."

"Evet, öyledir," dedi Shayla Beaumont onaylayarak.

"Eh, belki bir gün bunun çaresi bulunur. Ama korkarım, şimdilik buna katlanmak zorunda kalacak."

"Evet, hem o hem biz," dedi Glen Beaumont.

Cadılar Bayramı'ndan dört gün önce Shayla Beaumont, oğlunun her sabah birlikte okul otobüsü beklediği çocuklardan birinin haykırdığını duydu. Mutfak penceresinden bakınca, oğlunu garaj yolunda yerde çırpınırken gördü. Beslenme çantası yanındaydı, içindeki meyveler ve sandviçler yere saçılmıştı. Hemen dışarıya fırlayıp diğer çocukları uzaklaştırdı ve oğlunun başında çaresizlik içinde bekledi; ona dokunmaya korkuyordu.

Bay Reed'in kullandığı o büyük sarı okul otobüsü biraz daha gecikseydi, Thad belki de o garaj yolunda ölmüş olacaktı. Fakat Bay Reed Kore'de sıhhiyeci olarak görev yapmıştı; çocuğun başını geriye iterek diliyle tıkadığı solunum yolunu açıp onu

boğulmaktan kurtardı. Thad'i ambulansla Bergenfield County Hastanesi'ne götürdüler; tesadüfen Hugh Pritchard adındaki bir doktor da o sırada Acil Servis'teydi ve bir arkadaşıyla kahve içip golf sohbeti yapıyordu. Ve yine tesadüf o ki, bu Hugh Pritchard New Jersey eyaletinin en iyi nöroloğuydu.

Pritchard hemen röntgen çektirdi ve filmi Thad'in ebeveynlerine gösterip, sarı kalemle daire içine alınmış silik bir gölgeye dikkatle bakmalarını söyledi.

"Bu," dedi doktor. "Bu nedir?"

"Biz nereden bilebiliriz ki?" dedi Glen. "Doktor sensin."

"Doğru," dedi Pritchard.

"Karım, bir tür krize benzediğini söyledi," dedi Glen.

Dr. Pritchard, "Yani nöbet geçirdiğini kastediyorsanız, evet bir nöbet olmuş. Ama bunun *epilepsi* nöbeti olduğunu kastediyorsanız, öyle olmadığına kesinlikle eminim. Oğlunuzun geçirdiği nöbetin şiddetine bakılırsa, bunun mutlaka *grand mal** safhası olması gerekirdi, ama daha önce yapılan Litton Işık Testi'ne tepki göstermemiş. Dahası, eğer Thad'de *grand mal* epilepsi olsaydı, bu teşhisi koymak için doktor gerekmezdi."

"O halde sorun nedir?" diye sordu Shayla çekine çekine.

Pritchard ışıklı kutuya iliştirilmiş röntgen filmine döndü. Daire içine alınmış alanı işaret ederek, "Bu nedir?" diye sordu. "Baş ağrılarının ani başlangıcı ve ondan önce nöbet geçirmemiş olması beyin tümörünü işaret ediyor; muhtemelen küçüktür ve umarım iyi huyludur."

Glen Beaumont taş gibi bir yüzle doktora bakarken yanında duran karısı mendilini yüzüne götürüp ağlamaya başladı. Ses çıkarmadan ağlıyordu. Sessiz ağlamayı yıllar içinde ona kocası öğretmişti. Glen'in yumrukları hızlıydı, can yakıcıydı, ama hiçbir zaman iz bırakmazdı. Zaten on iki yıllık sessiz acılardan sonra Shayla istese de yüksek sesle ağlayamazdı.

"Yani bu şimdi onun beynini keseceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu Glen her zamanki zarafetiyle.

---

* Epilepsinin en şiddetli safhası. *—çn*

"Ben o şekilde ifade etmem, Bay Beaumont, ama kesin tanı için bir cerrahi müdahale gerekecek." *Eğer gerçekten bir Tanrı varsa, dedi içinden doktor, ve bizi kendi suretinde yaratmışsa, başkalarının kaderlerini elinde tutan bunun gibi yaratıkların neden ortalıkta dolandıklarını düşünmek bile istemiyorum.*

Glen kısa bir an sessiz kaldı; kaşları çatık, başını eğmiş düşünüyordu. Sonunda başını kaldırdı ve onu en çok endişelendiren soruyu sordu.

"Bana doğruyu söyle doktor, bütün bunlar kaça patlayacak?"

İlk gören ameliyathanenin yardımcı hemşiresi oldu.

Kadının çığlığı son on beş dakikadır Dr. Pritchard'ın mırıltı halindeki talimatları, yaşam destek cihazlarının uğultusu ve kemik testeresinin tiz sesinden başka bir şey duyulmayan ameliyathaneyi çınlattı.

Kadın geriye doğru sendelerken üstünde bir düzine cerrahi araç gerecin özenle yerleştirildiği tekerlekli tepsiyi devirince çelik malzemeler gürültülü bir şekilde yere saçıldı.

"Hillary!" diye bağırdı başhemşire şaşırmış bir halde. Yeşil önlüğünü savurarak kaçan kadının peşine düşmek için öne atıldı.

Dr. Albertson terlikli ayağıyla başhemşirenin bacağını hafifçe dürttü. "Lütfen nerede olduğunuzu unutmayın."

"Peki, doktor." Başhemşire hemen ona döndü, çığlık çığlığa ameliyathane kapısından çıkan Hillary'ye bakmadı bile.

"Malzemeleri sterilize edin," dedi Albertson. "Hadi. Çabuk."

"Peki, doktor."

Başhemşire soluk soluğa yerdeki ameliyat malzemelerini toplamaya başladı. Çok öfkeli olduğu belliydi ama kendini kontrol edebiliyordu.

Dr. Pritchard olan biteni fark etmemiş gibiydi. Bütün dikkatini Thad Beaumont'un kafatasında açılan pencerenin içine yöneltmişti.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı. "Gerçekten inanılır gibi değil. Kitaplara geçmesi gereken bir vaka. Kendi gözlerimle görmüyor olsaydım–"

Sterilizatörün tıslaması onu kendine getirince dönüp Dr. Albertson'a baktı.

"Emilim istiyorum!" dedi sertçe. Hemşireye baktı. "Sen ne halt ediyorsun orada? *Sunday Times* bulmacasını mı çözüyorsun? Kaldır kıçını ve onları buraya getir!"

Hemşire yeni bir tepsi içindeki malzemeleri getirdi.

Dr. Pritchard, "Bana emilim sağla, Lester," dedi. "Hemen. Sonra sana ancak kasaba panayırlarındaki hilkat garibeleri hariç hiçbir yerde göremeyeceğin bir şey göstereceğim."

Albertson başhemşireyi itip vakum pompasını getirdi.

Pritchard anestezi uzmanına bakıyordu.

"Bana tansiyon durumunu söyle, dostum. Senden tek istediğim, bana güzel bir tansiyon söylemen."

"Yüz beşe altmış sekiz, doktor. Kaya gibi sabit."

"Eh, annesinin dediğine göre burada yatan çocuk geleceğin Willliam Shakepeare'iymiş, bu yüzden tansiyonunu orada tutalım. Lester, şu emilimi hızlandır. Oyalanıp durma."

Albertson vakum pompasını hızlandırıp kanları temizledi. Geri planda monitörlerden düzenli ve rahatlatıcı bir bip sesi geliyordu. Sonra birden soluk almakta zorlandı. Sanki birisi karnına yumruk atmış gibiydi.

"Tanrım! Of, Tanrım!" Bir an geriledikten sonra tekrar öne doğru uzandı. Maskesinin ve gözlüğünün ardındaki gözleri müthiş bir merakla parlıyordu. "Bu nedir böyle?"

"Sanırım ne olduğunu görüyorsun," dedi Pritchard. "Sadece buna alışmak için birkaç saniye gerekiyor. Bu konuda birkaç yazı okumuştum ama göreceğimi hiç tahmin etmezdim."

Thad Beaumont'un beyni kabuklu bir deniz hayvanının dış yüzeyinin rengindeydi – hafif pembeliği olan donuk bir gri.

Beyin zarının pürüzsüz yüzeyinden kör ve deforme olmuş bir göz çıkıyordu. Beyin hafifçe nabız gibi atarken bu göz de

onunla birlikte atıyor, sanki onlara göz kırpmaya çalışıyordu. Yardımcı hemşirenin çığlık çığlığa kaçmasının nedeni bu göz kırpışı görmesiydi.

"Yüce Tanrım, bu nedir böyle?" diye sordu Albertson bir daha.

"Hiçbir şey değil," dedi Pritchard. "Belki bir zamanlar yaşayan, soluk alan bir insandı. Şimdiyse hiçbir şey. Sadece bir sorun. Neyse ki üstesinden gelebileceğimiz bir sorun."

Anestezi uzmanı Dr. Loring, "Bakmama izin var mı, Dr. Pritchard?" dedi.

"Tansiyonu hâlâ sabit mi?"

"Evet."

"Gel bak o halde. Torunlarına anlatacağın bir şey olur. Ama çabuk ol."

Loring beyne bakarken Pritchard, Albertson'a dönüp, "Kemik testeresini istiyorum," dedi. "Deliği biraz daha genişleteceğim. Sonra da iyice inceleriz. Hepsini çıkarabilir miyiz bilmiyorum ama tamamını çıkarmaya çalışacağım."

Artık ameliyathane hemşiresinin görevini üstlenmiş olan Les Albertson, Dr. Pritchard'a sterilize edilmiş mili verdi. Artık *Bonanza* dizisinin jenerik şarkısını mırıldanmakta olan Pritchard milin ucundaki küçük aynaya arada bir bakarak, ama daha ziyade dokunma duyusunun yardımıyla çalışıyordu. Albertson daha sonra, bu olayın hayatında gördüğü en heyecan verici ameliyat olduğunu anlatacaktı.

Gözden başka bir burun deliği parçası, üç el tırnağı ve iki diş buldular. Dişlerden birinde küçük bir çürük vardı. Pritchard'ın ince neşterle delip çıkardığı âna kadar o göz nabız gibi atmaya devam etti. Başlangıçtaki inceleme ânından dokuları kesip çıkarma ânına kadar bütün ameliyat sadece yirmi yedi dakika sürdü. Beş et parçası Thad'in tıraş edilmiş kafasının yanındaki paslanmaz çelik tepsiye kondu.

"Sanırım başardık," dedi Pritchard nihayet. "Göründüğü kadarıyla bütün yabancı dokular tam gelişmemiş bir sinir dü-

ğümüne bağlıymış. Başka parçalar olsa bile, muhtemelen onları öldürmüşüzdür."

"Ama çocuk hâlâ sağken bu nasıl olabiliyor? Yani hepsi onun bir parçasıydı, değil mi?" diye sordu Loring hayretler içinde.

Pritchard parmağıyla tepsiyi işaret etti. "Bu çocuğun kafasının içinde bir göz, birkaç diş ve birkaç tırnak bulduk diye sen bunların onun bir parçası olduğunu mu sanıyorsun? Tırnaklarında eksik var mıydı? Kontrol etmek ister misin?"

"Ama kanser bile bir hastanın kendi vücudunun–"

"Bu kanser değildi," dedi Pritchard sabırla. Konuşurken elleri çalışıyor, yapması gereken işleri yapıyordu. "Annenin tek çocuk doğurduğu doğum vakalarında çoğu zaman o çocuk ikiz olarak var olmaya başlar, dostum. Bu her on doğumdan ikisinde görülebilecek kadar sıktır. Peki, diğer cenine ne olur? Daha güçlü olanı diğerini yutar."

"Yutar mı? Yani onu *yer* mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Loring. Küçük, acemi bir çaylak gibi görünüyordu. "Burada rahim içi yamyamlıktan mı söz ediyoruz?"

"İstediğin gibi adlandır; bu pekâlâ sık görülen bir vakadır. Eğer tıp konferanslarında ikide bir bahsettikleri *sonargram* denen cihazı geliştirebilirlerse, bunun gerçekten ne kadar sıklıkla olduğunu öğrenebiliriz. Fakat bu vaka sık olsa da olmasa da, bugün burada gördüğümüz şey son derece nadirdir. Bu çocuğun ikizinin bir kısmı özümsenmemiş ve bir şekilde prefrontal lobda yerleşmiş. Bağırsaklarında, dalağında, omurgasında veya herhangi başka bir yerinde de çöreklenmiş olabilirdi. Çoğu zaman böyle bir şeyi gören doktorlar sadece patologlar olur – otopsilerde ortaya çıkar; ve duyduğum kadarıyla yabancı doku hiçbir zaman bir ölüm nedeni olmamış."

"Peki, burada ne olmuş?" diye sordu Albertson.

"Muhtemelen bir yıl öncesine kadar mikroskopla görülemeyecek kadar küçük olan bu doku kitlesini harekete geçiren bir şey olmuş. Normalde Bayan Beaumont'un doğum yapmasından en az bir ay önce ebediyen durması gereken büyüme, yani özüm-

lenmiş ikizin büyümesi, bir şekilde tekrar yaşanmış... ve lanet şey yaşamaya başlamış. Buradaki olayda gizemli bir şey yok; sırf kafatasının içindeki basınç bile çocuğun baş ağrılarına ve nöbetlere neden olmaya yeter."

"Evet," dedi Loring, "ama *neden* böyle olmuş?"

Pritchard başını iki yana salladı. "Eğer bundan otuz yıl sonra, golf vuruşlarımı geliştirmekten daha ciddi bir iş üzerinde çalışıyor olursam, bana bu soruyu o zaman sor. Belki cevabını bilebilirim. Şu anda bildiğim tek şey, çok ender görülen bir tümörün yerini belirleyip bunu çıkarmış olduğum. İyi huylu bir tümör. Ve herhangi bir tartışmaya girmemek için, anne babasına bu kadarını açıklamamız yeter sanırım. Oğlanın babası mağara adamından farksız. Ona on bir yaşındaki oğluna kürtaj yaptığımı nasıl açıklayabileceğimi düşünemiyorum. Les, kafatasını kapatalım."

Sonra birden aklına gelmiş gibi başhemşireye döndü, "Buradan kaçan o salak kancığın kovulmasını istiyorum," dedi. "Lütfen unutmayın."

"Peki, doktor."

Thad Beaumont, ameliyatından dokuz gün sonra hastaneden taburcu edildi. Bunu izleyen yaklaşık altı ay boyunca vücudunun sol tarafı son derece güçsüzdü ve arada bir, çok yorgun olduğu zamanlarda, gözlerinin önünde pek de gelişigüzel sayılmayacak ışık parlamaları görüyordu.

Annesi ona geçmiş olsun hediyesi olarak bir Remington 32 model daktilo satın almıştı. Bu ışık parlamaları daha çok yatma vaktinden bir saat önce, Thad daktilosunun başında bir şeyi doğru ifade etmeye çalışırken veya yazmakta olduğu hikâyede takıldığı anlarda oluyordu. Zamanla bunlar da geçti.

Ameliyattan sonra o cıvıltı seslerini –telefon hatlarına tüneyen serçelerin cıvıltılarını– bir daha işitmedi.

Yazmaya devam etti; giderek güveni artıyor, üslubunu geliştiriyordu. Ve gerçek hayatı başladıktan altı yıl sonra ilk hikâyesini

American Teen dergisine sattı. Bundan sonra da bir daha hiç dönüp geriye bakmadı.

Anne babasının veya Thad'in bildiği kadarıyla, on birinci yaşının sonbaharında, beyninin prefrontal lobunda bulunan iyi huylu bir tümör çıkarılmıştı. Bunu ender de olsa aklına getirdiğinde –yıllar geçtikçe daha da ender oldu– hayatta kaldığı için çok talihli olduğunu düşünürdü.

O yıllarda beyin ameliyatı geçiren hastaların çoğu ölürdü.

BİRİNCİ KISIM

KERİZ DOLMASI

Machine uzun, kuvvetli parmaklarıyla ataçları düzleştirdi. "Kafasını tut, Jack," dedi Halstead'in arkasındaki adama. "Lütfen sıkı tut."

Halstead, Machine'in niyetini anlayınca çığlık atmaya başladı; Jack Rangely başını iki yanından tutmuş, hareket etmesine izin vermiyordu. Metruk depoda çığlıklar yankılanırken bu geniş, bomboş alan doğal bir amfi görevi yapıyordu. Halstead'in sesi birazdan sahneye çıkacak bir opera sanatçısının ses ayarı yapmasını andırıyordu.

"Geri döndüm," dedi Machine. Halstead gözlerini kapadı ama faydası yoktu. Küçük çelik tel sol göz kapağından içeriye kolayca girdi ve hafif bir patlama sesiyle altındaki gözbebeğini deldi. Yapışkan bir sıvı dışarıya sızmaya başladı. "Ölüler dünyasından döndüm, ama beni gördüğüne hiç memnun olmamış gibisin, nankör puşt!"

– *Riding to Babylon*
George Stark

BİRİNCİ BÖLÜM

İNSANLARI SUSTURAMAZSIN

1

People dergisinin 23 Mart tarihli sayısı çok tipikti.

Kapak o haftanın "ölen ünlü"süne ayrılmıştı. Bu kişi kokain ve çeşitli uyuşturucular bulundurmaktan tutuklanan bir rock yıldızıydı ve hapishane hücresinde intihar etmişti. İç sayfalardaysa her zamanki gibi çeşitli haberler vardı: Nebraska'nın ıssız batı tarafında faili meçhul dokuz seks cinayeti; çocuk pornografisi suçuyla tutuklanan bir sağlıklı beslenme uzmanı; Hazreti İsa'nın büstünü andıran bir kabak yetiştiren –tabii bu fotoğrafa gözleriniz yarı kapalı halde ve loş ışıklı bir odada bakarsanız– Maryland'li bir ev kadını; bisiklet yarışına hazırlanan belden aşağısı felçli bir kız; Bir Hollywood boşanması; New York yüksek sosyetesinde bir evlilik; kalp krizi geçiren bir güreşçi; nafaka davasıyla boğuşan ünlü bir komedyen.

Ayrıca "Hayır Anne! Hayır Anne!" adlı bir oyuncak bebek pazarlayan Utah'lı bir girişimciyle ilgili haber vardı. Bu bebek sözüm ona "herkesin çok sevdiği (?) kaynanasına" benziyordu. İçine bir tür teyp yerleştirilmişti ve ağzından, "Oğlum benim evimdeyken yemekler hiç soğuk olmazdı, hayatım" veya "Yanında birkaç hafta geçireceğim için abin hiç bana surat yapmazdı" gibi sözler çıkıyordu. Ama asıl esprisi, bebeği konuşturmak için arkasındaki ipi çekmek yerine, bu boktan şeye olabildiğince sert bir tekme

atıyordunuz. Pamuklu yapısı sağlam olduğu için "Hayır Anne!" bebeğinin kırılmayacağını garanti ediyorum, diye duyurmaktaydı Gaspard Wilmot adındaki mucidi (haberde kısaca onun gelir vergisi kaçırmakla suçlandığı, ama sonra bu suçlamanın düşürüldüğü de yer almıştı).

Amerika'nın bu eğlendirici ve bilgilendirici dergisinin otuz üçüncü sayfasında son derece etkili, sarsıcı bir başlık vardı: BİO.

"People," dedi Thad Beaumont karısına, "doğrudan konuya girmeye bayılır." Mutfak masasında oturmuşlar, dergideki makaleyi ikinci kez okuyorlardı. "BİO. Eğer bir BİO istemiyorsanız, BAŞI DERTTE kısmına geçip Nebraska'nın göbeğinde gömülen kızlar hakkındaki yazıya bakın."

"Düşündüğün zaman bu hiç de komik değil," dedi Liz Beaumont, sonra da kendini tutamayıp kıkırdadı.

"Kahkahalarla gülünecek kadar komik değil ama kesinlikle sıra dışı," dedi Thad ve makaleyi bir daha okumaya başladı. Okurken farkında olmadan alnındaki küçük, beyaz yara izini ovuyordu.

Dergideki çoğu biyografi yazısı gibi burada da sayfa yazıdan çok fotoğrafa ayrılmıştı.

"Bunu yaptığına pişman mısın?" diye sordu Liz. Bir kulağı ikizlerdeydi, ama şimdilik ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

"Her şeyden önce," dedi Thad, "ben yapmadım. Biz yaptık. Birimiz ikimiz için, ikimiz birimiz için, unuttun mu?" Parmağını makalenin ikinci sayfasındaki fotoğrafın üzerinde tıklattı. Fotoğrafta Liz, daktilosunun başında oturan Thad'e içi çörek dolu bir tabağı uzatıyordu. Daktilo silindirinin altında bir sayfa vardı; sayfada ne yazılı olduğu –bir yazı varsa bile– belli değildi. Öyle olması isabetti, çünkü o yazı ıvır zıvırdan başka bir şey olmayacaktı. Yazma işi Thad için her zaman zor bir uğraş olmuştu, hele onu seyreden birileri varsa –özellikle de bu seyirci *People* dergisi foto muhabiriyse– bu neredeyse imkânsız bir çaba haline geliyordu. George için bu iş kolaydı, ama Thad için çok zordu. Yazmaya

çalıştığı sıralarda Liz onun yanına gelmez, bırakın çöreği, telgraf bile getirmezdi.

"Evet, ama–"

"İkincisi..."

Liz'in ona çörek uzatan fotoğrafına baktı. İkisi de gülümsüyordu. Bu gülümseme, güler yüzlü olsalar bile duygularını belli etmeyen insanların yüzlerinde tuhaf görünürdü. Thad Appalachian Dağları'nda, Maine'de, New Hampshire'da ve Vermont'ta gezi rehberliği yaptığı zamanları hatırladı. O günlerde John Wesley Harding adını verdiği evcil bir rakunu vardı. Thad onu evcilleştirmek için bir çaba göstermemişti ama hayvan ona bir şekilde bağlanmıştı. Soğuk gecelerde Thad içkisiden ona da bir yudum verirdi; John ikinci yudumu aldığında o da bu şekilde gülümserdi.

"İkincisi ne?"

İkincisi, Ulusal Kitap Ödülü'ne aday olan bir adam ile karısının birbirine iki sarhoş rakun gibi sırıtması çok komik, diye düşündü Thad ve artık gülmesini bastıramadı, kahkahayı patlattı.

"Thad, çocukları uyandıracaksın!"

Thad kahkahasını bastırmaya çalıştı ama bunda pek başarılı olamadı.

"İkincisi, fotoğrafta ahmak bir çift gibi görünüyoruz, ama bence hiç sakıncası yok," dedi ve uzanıp karısına sarılarak boynunu öptü.

Bitişik odada önce William, sonra da Wendy ağlamaya başladı.

Liz kocasına ayıplar gibi bakmaya çalıştıysa da beceremedi. Onun kahkahasını duymak çok iyi bir şeydi, çünkü Thad pek gülmezdi. Kahkahası Liz'e çok sevimli gelirdi.

"Benim suçum," dedi Thad. "Onları getireyim."

Ayağa kalkarken masaya çarptı, az kalsın deviriyordu. Thad nazik bir adamdı ama tuhaf bir şekilde sakardı; çocukluğundaki sakarlığı hiç değişmemişti.

Liz masanın üstündeki çiçek dolu sürahiyi yere düşmeden yakaladı.

"Thad!" dedi ama sonra o da kahkahalarla gülmeye başladı.

Thad yine oturdu ve karısının elini tutup okşadı. "Dinle hayatım... tabii senin için bir sakıncası yoksa?"

"Hayır," dedi Liz. İçinden bir an, *ama beni huzursuz ediyor, demek geçti. Ahmak gibi göründüğümüz için değil, fakat... nedenini bilmiyorum. Nedense beni huzursuz ediyor işte.*

Aklından bu geçti ama seslendirmedi. Kocasının kahkahayla gülmesi çok güzel bir şeydi. O da Thad'in elini sıktı. "Hayır," dedi. "Sakıncası yok. Bence hoş olmuş. Ve nihayet bitirmeye ciddi olarak karar verirsen, *The Golden Dog* için her türlü reklam işe yarar."

Liz ayağa kalktı, kocası da kalkmaya çalışınca ona engel oldu.

"Gelecek sefere sen getirirsin," dedi. "Şimdi burada oturmanı ve bilinçaltındaki sürahimi parçalama dürtün geçene kadar beklemeni istiyorum."

"Peki," dedi Thad gülümseyerek." Seni seviyorum, Liz."

"Ben de seni." Liz ikizleri almaya gidince, Thad Beaumont tekrar BİO'sunu okumaya başladı.

Çoğu *People* makalesinden farklı olarak Thaddeus Beaumont BİO'su tam sayfa yerine sayfanın dörtte üçü ebadında bir fotoğrafla başlıyordu. Ama yine de çarpıcıydı, çünkü sayfa düzenini yapan adam çok hünerliydi ve Thad'le Liz'i bir mezarlıkta gösteren fotoğrafı siyah çerçeve içine almıştı. Altındaki yazıyla kontrast yapmaktaydı.

Fotoğrafta Thad'in elinde bir kürek, Liz'in elindeyse bir kazma vardı. Hemen yanlarındaki el arabası mezarlık malzemeleriyle doluydu. Mezarın üstü çiçeklerle kaplıydı ama mezar taşı kolayca okunabiliyordu.

GEORGE STARK
1975-1988
Pek iyi bir adam değildi

Mekânın ortamına ve mezarda yatan kişinin daha ergenliğin başlarındaki bir oğlan çocuğu oluşuna zıt bir görüntü vardı: Bu sahte mezarcılar neşe içinde ellerini silkeleyerek kahkahalarla gülüyorlardı.

Tabii bu sadece kameraya poz vermekten ibaretti. Makaleyi süsleyen fotoğrafların hepsi –cesedi gömmek, çöreklerin verilişi ve Thad'in tek başına metruk Ludlow orman yolunda dolanışı– pozdu. Komikti. Liz son beş yıldır süpermarketten *People* dergisi alırdı, ikisi de bu dergiyle alay ederdi, ama artık akşam yemeklerinde sırayla dergiye bakıyor veya tuvaletteyken uygun bir kitap yoksa bunun sayfalarını karıştırıyorlardı. Thad zaman zaman bu derginin başarısının neye bağlı olduğunu düşünürdü; onu bu kadar ilginç kılan şey ünlülerin kaçamakları hakkındaki haberler miydi, yoksa siyah-beyaz fotoğraflar ve kalın, siyah harflerle yazılı metinler miydi? Ama fotoğrafların düzmece olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Fotoğrafçı, Phyllis Myers adında bir kadındı. Thad ve Liz'e, çocuk tabutları içinde, çocuk kıyafetleri giymiş oyuncak ayıların düzinelerce fotoğrafını çektiğini söylemişti. Bu fotoğrafları bir kitap içinde toplayıp New York'ta büyük bir yayıncıya satmayı umuyordu. Foto-röportaj sürecinin ikinci gününde, Thad bu kitaba bir metin yazması için kadının onun ağzını aradığını anladı. Ölüm ve Oyuncak Ayılar, diyordu kadın. "Amerikan tarzı ölüm için harika bir yorum olur, değil mi Thad?"

Kadının ölümle bu kadar ilgili olduğu düşünülürse, George Stark'a kartonpiyerden bir mezar taşı yaptırıp New York'tan buraya getirmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

"Bunun önünde el sıkışmanızın sakıncası var mı?" diye sormuştu onlara gülümseyerek. "Harika bir poz olur."

Liz biraz ürkmüş bir halde Thad'e bakmıştı. Sonra ikisi de ta New York'tan (*People* dergisinin yuvası) Castle Rock-Maine'e, Liz ve Tedd'in yazlık evine gelen bu sahte mezar taşına hayret ve

ilgiyle bakmıştı. Thad'in gözleri ikide bir mezar taşındaki yazıya gidiyordu.

Pek iyi bir adam değildi

İşin özüne inildiğinde, *People* dergisinin Amerika'daki okurlarına anlatmak istediği hikâye basitti: İlk romanı *The Sudden Dancers* ile 1972 yılında Ulusal Kitap Ödülü'ne aday olan Thad Beaumont saygın bir yazardı. Bu vasfı edebiyat eleştirmenleri için bir önem taşıyabilirdi ama Amerika'nın ünlü-hayranları için o günden bu yana kendi adıyla sadece bir romanı yayınlanmış Thad Beaumont hiçbir şey ifade etmiyordu. Çoğunun önem verdiği kişi aslında gerçek bir insan değildi: Thad başka bir isimle, bir tane çoksatan, üç tane de bunun devamı niteliğinde çok başarılı roman yazmıştı. Bu isim tabii ki George Stark'tı.

Associated Press'in Waterville'deki tek çalışanı olan Jerry Harkavay, George Stark haberini patlatan ilk kişi olmuştu. Öncesinde, Thad'in temsilcisi Rick Cowley, Thad'in onayıyla bunu *Publishers Weekly* dergisinden Louise Booker'a vermişti. Haberin tamamını ne Harkavay ne de Booker biliyordu –her şeyden önce Thad o sinsi puşt Frederick Clawson'a hiçbir şey vermeye niyetli değildi– ve şimdi, AP veya *Publishers Weekly*'nin başaramayacağı kadar geniş bir kitleye ulaşılabilmişti. Thad'in Liz ve Ricky'ye söylediğine göre, Clawson haberin kendisi değildi, sadece haberi halka açıklamaya zorlayan hıyardı.

İlk röportajı sırasında Jerry ona George Stark'ın nasıl bir adam olduğunu sormuştu. "George," demişti Thad, "pek iyi bir adam değildi." İşte bu söylem Jerry'nin haberindeki başlık olmuş, Myers adlı kadın da bundan esinlenerek sahte mezar taşına bunu yazdırmıştı. Çok tuhaf bir dünyaydı.

Aniden Thad bir kahkaha krizine daha tutuldu.

2

Thad ve Liz'in Castle Rock mezarlığındaki fotoğrafının altında, siyah fon üzerine beyaz harflerle yazılı iki satır vardı.

İlk satırda MERHUM, BU İKİ İNSANIN ÇOK YAKINIYDI yazıyordu.

İkincisindeyse O HALDE NEDEN GÜLÜYORLAR? denmişti.

"Çünkü bu dünya tuhaf ve boktan bir yer," dedi Thad Beaumont.

Bu son derece tuhaf tanıtımdan rahatsız olan tek insan Liz Beaumont değildi. Thad de huzursuzdu. Buna rağmen kendini gülmekten alamıyordu. Birkaç saniyeliğine duruyor, sonra gözü "Pek iyi bir adam değildi" yazısına takılınca yine kahkahalara boğuluyordu.

Thad bu kontrolsüz gülüşün pek de hayırlı bir şey olmamasından korktu; çünkü bu histeri gibi bir şeydi. Bu tip nöbetlerle mizahın hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordu; dahası, nedeni komik olması değil, tam tersi bir şey olabilirdi.

Belki de korkulası bir şey.

People *dergisindeki o lanet yazıdan mı korkuyorsun? Aklından bu mu geçiyor? Budala! Mahcup olmaktan, İngilizce bölümündeki meslektaşlarının bu fotoğraflara bakıp senin keçileri kaçırdığını düşüneceklerinden mi korkuyorsun?*

Hayır. Meslektaşlarından, hatta dinozorlar döneminden beri orada bulunanlardan korkması için hiçbir neden yoktu. Nihayet sağlam bir işi olmuştu ve eğer isterse tam zamanlı bir yazar olarak hayatını sürdürebilecek kadar parası vardı (ama bundan pek emin değildi; her ne kadar üniversite hayatının kırtasiyeciliğinden hoşlanmasa da öğretmenlik güzeldi). Ve artık birkaç yıl önceki gibi, meslektaşlarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Evet, arkadaşlarının ne düşündüğü önemliydi ve bazen hem kendisinin hem Liz'in arkadaşları aynı zamanda

onun meslektaşı da oluyorlardı, ama bu insanların böyle şeyleri takmadığını düşünüyordu.

Eğer gerçekten korkulacak bir şey varsa, o da...

Kes artık! diye emretti sağduyusu, en yılışık lisans öğrencilerini bile bir anda susturabilen o sert sesiyle. *Bu ahmaklığa derhal bir son ver!*

İşe yaramadı. Bu ses öğrencilerinde etkili olsa da, Thad'in üstünde hiçbir yaptırım gücü yoktu.

Bir kez daha fotoğrafa baktı, ama bu kez dikkati birbirine pişkince sırıtan karısının ve kendisinin yüzlerine çevrili değildi.

GEORGE STARK
1975-1988
Pek iyi bir adam değildi

Onu huzursuz eden şey buydu.

O mezar taşı. O isim. O tarihler. Onu kahkahalara boğan bu mezar taşı yazısı her nedense asla gülünecek bir şey değildi.

O isim.

O mezar taşı yazısı.

"Ne fark eder ki," diye mırıldandı Thad. "O puşt herif öldü artık."

Ama huzursuzluk geçmedi.

Liz alt bezleri ve giyecekleri değiştirilmiş ikizlerle odaya döndüğünde Thad bir kez daha dergiye gömülmüştü.

"Onu öldürdüm mü?"

The Sudden Dancers **romanıyla 1972 Ulusal Kitap Ödülü adayı olan, bir zamanlar Amerika'nın gelecek vaat eden en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen Thaddeus Beaumont dalgın bir ifadeyle bu soruyu tekrarlıyor. Biraz şaşırmış bir hali var. Alçak sesle, "Öldürmek," diyor bir daha, sanki bu kelime ilk defa aklına geliyormuş gibi... Oysa Beaumont'un "karanlık yarım" adını verdiği George Stark'ın bütün işi öldürmekti.**

Eski model Remington 32 model daktilosunun yanındaki geniş ağızlı kavanozdan bir tane Berol Black Beauty kurşunkalemi çıkarıp (Beaumont'un söylediğine göre Stark yazarken başka bir şey kullanmazmış) bunu kemirmeye başlıyor. Kavanozdaki bir düzine kadar kurşunkalemin görünüşlerine bakılırsa, bu kemirme bir alışkanlık olmuş.

"Hayır," diyor bir süre sonra; kalemi tekrar kavanoza koyuyor. "Onu öldürmedim." Başını kaldırıp gülümsüyor. Beaumont otuz dokuz yaşında, ama böyle içten gülümsediği zaman onu öğrencilerinden ayırt etmek zor. "George doğal nedenlerle öldü."

Beaumont'un belirttiğine göre George Stark karısının fikriymiş. Zarif ve güzel bir sarışın olan Elizabeth Stephens Beaumont aslan payının kendisinde olduğunu kabul etmiyor. "Yaptığım tek şey," diyor, "başka bir isimle bir roman yazıp sonucunu beklemesini tavsiye etmekti. Thad o sıralarda tıkanmıştı ve onu harekete geçirecek bir şey lazımdı. Aslında George Stark hep vardı. Thad'in zaman zaman yarım bıraktığı çalışmalarında Stark'ın izlerini görürdüm. İş sadece onu ortaya çıkarmaya kalmıştı."

Çağdaşı çoğu yazara göre Beaumont'un sorunu "yazar tıkanması"nın biraz ötesindeydi. En az iki tanınmış yazar (isimlerinin verilmesini istemediler) birinci ve ikinci kitaplarının arasındaki dönemde Beaumont'un akıl sağlığından endişe duyduklarını söylüyor. Bunlardan biri, *The Sudden Dancers*'ın yayınlanmasından sonra Beaumont'un intihar girişiminde bulunduğunu düşünüyor. Parlak eleştiriler almasına rağmen bu kitabın tatmin edici bir telif getirisi olmamıştı.

Hiç intiharı düşündünüz mü, diye sorduğumuzda, Beaumont sadece başını iki yana sallayıp, "Bu çok saçma bir düşünce," diyor. "Asıl sorun kitabın çok satmasıyla ilgili değildi; yazar tıkanmasıydı. Ve ölü yazarların bu sorunu hiç bitmez."

Bu arada Liz Beaumont takma isim için sürekli bir arayış içindeydi. "Karım eğer istersem dörtnala koşabileceğimi söylüyordu.

***The New York Times Book Review*'yu ensemde hissetmeden, hangi konuda istersem yazacaktım. İstersem kovboy romanı, gerilim veya bilimkurgu yazabilirdim. Ya da bir polisiye roman."**

Thad Beaumont gülüyor.

"Sanırım, karım bu seçeneği kasten sona bırakmıştı. Her ne kadar bir türlü kurgulayamadıysam da, epeydir bir polisiye roman fikriyle flört ettiğimi biliyordu.

"Takma isim fikri bana çok cazip geldi. Bir özgürlük imkânı... sanki gizli bir kaçış yolu gibiydi.

"Ama başka bir şey daha vardı. Açıklaması çok zor olan bir şey."

Beaumont kurşunkalemlerin olduğu kavanoza doğru uzanmışken elini geri çekiyor. Çalışma odasının bir duvarını kaplayan pencereden dışarıya, yeşile bürünmüş ağaçlara bakıyor.

"Takma isimle yazmayı düşünmek, görünmez olmayı düşünmeye benziyordu," diyor bir süre sonra. "Bu fikirle haşır neşir oldukça kendimi... yeniden keşfediyormuşum gibi hissediyordum."

Aklı tamamen başka bir yerdeyken yine kavanoza uzanıyor ve bu defa içinden bir kalem çıkarıyor.

Thad sayfayı çevirdikten sonra başını kaldırıp mama sandalyelerinde oturan ikizlere baktı. Kız-erkek ikizler hemen her zaman birbirlerine düşkün olurlardı. Wendy ve William da tek yumurta ikizi olmadıkları halde öyleydi.

William şişesinin kenarından Thad'e bakıp gülümsedi.

Wendy de şişesinin kenarından ona gülümsedi; ama onda, erkek kardeşinde olmayan fazladan bir parça vardı: önde tek bir diş. Bu diş tıpkı bir denizaltı periskobunun kayarak deniz yüzeyine çıkışı gibi sessizce ve sancısız bir şekilde damağından çıkıvermişti.

Wendy ellerinden birini plastik şişesinden çekip pembe avucunu açtı, kapadı, açtı. Bu Wendy'nin el sallamasıydı.

William da kardeşine bakmadan bir elini şişesinden çekti, avucunu açtı, kapadı, açtı, kapadı. Bu da William'ın el sallamasıydı.

Thad ciddi bir yüz ifadesiyle elini masadan kaldırdı, avucunu açtı, kapadı, açtı, kapadı.

İkizler neşeyle gülüyorlardı.

Thad tekrar dergiye yöneldi. Ah People, dedi içinden, *sen olmasan ne yapardık, nerede olurduk? Bu Amerikan yıldızları saatidir, dostlar.*

Yazar, üstündeki ölü toprağını silkelemişti. *The Sudden Dancers*'ın Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanamadığı günden sonraki o dört yıllık dönem kötüydü, ama bu beklenmedik bir şey değildi. Thad yalanlarla avunmaktansa gerçekleri yaşamayı tercih ederdi. Hiç değilse uzun vadede.

Tabii bu da şu soruyu akla getiriyordu: *People* dergisi ile "uzun vade" kavramının ortak bir yanı var mıydı?

Her neyse, artık iş işten geçmişti.

O makaleyi yazan adamın adı Mike'tı, ama soyadını hatırlamıyordu. Kraliyet ailesi hakkında veya başka film yıldızları hakkında dedikodu yapan biri değilsen, *People* dergisine yazı yazdığın zaman makalenin sonuna adını yazardın. Thad bu adı bulmak için ikisi tam sayfa reklam olan dört sayfa çevirmek zorunda kaldı. Mike Donaldson. Mike'la birlikte geç saatlere kadar oturup sohbet etmişlerdi. Thad ona, başka bir isimle birkaç kitap yazmasını insanların nasıl karşılayacağını sorduğu zaman Mike onu kahkahalarla güldüren bir şey söylemişti: "Anketler şunu gösterdi ki, çoğu *People* okuyucusu burnunun ucunu göremiyor. Bu yüzden de seçim yapmakta zorlanıyorlar. Dostun George hakkında her şeyi bilmek isteyeceklerdir."

"O benim dostum falan değil," dedi Thad hâlâ gülerek.

Thad şimdi bu konuşmayı düşünürken ocağın başına gitmiş olan Liz'e döndü, "Yardıma ihtiyacın var mı hayatım?"

"Hayır," dedi Liz. "Bebeklere mama hazırlıyorum. Kendin hakkında okumaya hâlâ doyamadın mı?"

"Henüz doyamadım," dedi Thad pişkinlikle ve tekrar makaleye döndü.

"En zor yanı isim uydurmaktı," diyor Beaumont kalemini hafifçe dişleyerek. "Ama çok önemliydi. İşe yarayacağını biliyordum. Yazar tıkanması sorunumu giderebileceğimi *biliyordum*... Yeter ki bir kimliğim olsun. Gerçek kimliğimden farklı, *doğru* bir kimlik."

George Stark'ı nasıl seçti?

"Donald E. Westlake adında bir polisiye roman yazarı var," diye açıklıyor Beaumont. "Westlake gerçek adıyla, Amerikan hayatı hakkında çok zekice sosyal komediler yazmak için polisiye romanları kullanıyor.

"Ama altmışlı yılların başlarından yetmişli yılların ortalarına kadar Richard Stark adıyla çok farklı bir dizi roman yazmış. Profesyonel hırsız olan Parker adında bir adam hakkında. Adamın geçmişi veya geleceği yok ve soygun yapmaktan başka bir şeye ilgi duymuyor.

"Her neyse, Westlake sadece kendisinin bildiği nedenlerle Parker konulu roman yazmayı bıraktı. Ama takma adı ifşa edildikten sonra Westlake'in söylediği bir şeyi hiç unutmadım. Dediğine göre, güneşli günlerde *kendisi* yazıyormuş, yağmurlu günlerde dümene Stark geçiyormuş. Bu benim çok hoşuma gitti, çünkü 1973'le 1975 başları arası benim için yağmurlu günlerdi.

"Bu serinin en iyi kitaplarında Parker insandan çok katil bir robota benzer. Bu kitaplarda soyulan-soyguncu teması tutarlı bir şekilde işlenmiştir ve Parker kötü adamların –diğer kötü adamların– peşine düşerken tek hedefi olan bir robot gibidir. 'Paramı istiyorum,' der, başka bir şey söylemez. 'Paramı istiyorum, paramı istiyorum.' Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Röportajı yapan adam evet anlamında başını sallıyor. Beaumont ilk ve son George Stark romanlarındaki ana karakter Alexis Machine'i tarif ediyor.

"*Machine's Way* başladığı gibi bitseydi, onu bir çekmeceye tıkıp bir daha çıkarmazdım," diyor Beaumont. "Onu yayınlatmak intihal olurdu. Ama ilk çeyreği bittikten sonra kendi ritmini buldu ve her şey yerli yerine oturdu."

Adam, Beaumont'a şu soruyu soruyor: Kitap üstünde bir süre çalıştıktan sonra George Stark uyanıp konuşmaya başladı mı demek istiyorsunuz?

"Evet," diyor Beaumont. "Aşağı yukarı öyle oldu."

Thad başını kaldırdı ve yine gülmeye başladı. Onun güldüğünü gören ikizler de ağızlarında annelerinin tıkıştırdığı bezelye püresini emerken bu gülüşe karşılık verdiler. Hatırladığı kadarıyla röportajda asıl söylediği şöyle bir şeydi: "Yahu bu çok melodram tadında oldu! Sanki şatonun tepesindeki paratonere yıldırım düşmesiyle Frankenstein'ın canavarı hayat buluyor gibi bir benzetme yaptın!"

"İkide bir bunu yapmayı bırakmazsan mamalarını yediremeyeceğim," dedi Liz. Kendi burnunun ucunda da bezelye püresinden bir parça vardı. Thad'in içinden bu parçayı diliyle oradan almak geldi.

"Neyi bırakmazsam?"

"Sen gülünce onlar da gülüyor. Gülen bir bebeğe mama yediremezsin, Thad."

"Özür dilerim," dedi Thad ve ikizlere göz kırptı. Bir an için ikisinin de gülümsemesi büyüdü.

Thad tekrar makalesine döndü.

"*Machine's Way*'e, 1975 yılında, uygun ismi bulduğumu sandığım bir gece başladım, ama bir şey daha vardı. Başlamak için hazırlanırken daktiloma bir sayfa yerleştirdim... sonra bunu tekrar çıkardım. Bütün kitaplarımı daktiloda yazmıştım, ama belli ki George Stark'ın daktilolarla arası yoktu."

Thad gülümsüyor.

"Belki de hapishanede geçirdiği zamanlarda daktilo kursları yoktu."

Beaumont, George Stark'ın kitap kapağında yazılı özgeçmişini kastediyor; buna göre yazar otuz dokuz yaşındadır, kundakçılık ve öldürücü bir silahla öldürme amaçlı saldırı suçlarından mahkûm olup üç değişik hapishanede yatmıştır. Ne var ki, kapak yazısı gerçek hikâyenin sadece bir kısmıdır; Beaumont, Darwin Press tarafından basılmış bir yazar biyografisi gösteriyor. Bu yazıda, ancak çok iyi bir romancının yaratabileceği bir şekilde, öteki-kimliğinin özgeçmişi tüm ayrıntılarıyla anlatılmış: George Stark'ın Manchester, New Hampshire'daki doğumundan, son ikamet yeri olan Oxford, Mississippi'ye kadar olan bütün hayatı var; olmayan tek şey, altı hafta önce Castle Rock, Homeland Mezarlığı'na gömülüşü.

"Çalışma masamın çekmecelerinden birinde eski bir defter buldum ve bunları kullandım." Beaumont kalem kavanozunu işaret ediyor ve elinde bunlardan biri olduğunu fark edince şaşırmış gibi görünüyor. "Yazmaya başladım ve kendimi öyle kaptırmışım ki, Liz bana gece yarısı olduğunu söyleyip, yatmaya niyetin yok mu, diye sorana kadar devam ettim."

Liz Beaumont da o geceyi hatırlıyor. "Saat 23.45'te uyandım, onu yatakta görmeyince, eh, demek ki yazıyor, dedim. Ama daktilo sesini duymayınca biraz korktum."

Yüzündeki ifade o korkunun "biraz"dan fazla olduğunu gösteriyor.

"Alt kata inip de onu kalemle o deftere yazdığını görünce hayretten donakaldım." Liz gülüyor. "Burnu neredeyse sayfaya değecek gibiydi."

Gazeteci, "Rahatlamış mıydınız?" diye soruyor.

Liz Beaumont alçak sesle, "Hem de çok rahatlamıştım," diyor.

"Defterin en başına dönüp baktığımda hiçbir düzeltme yapmadan tam on altı sayfa yazdığımı gördüm," diyor Beaumont. "Ve yeni

bir kurşunkalemin dörtte üçünü bitirmiştim." Kalem kavanozuna bakarken yüzünde ya melankoli ya da örtük bir mizahi ifade var. "Sanırım artık George öldüğüne göre bu kurşunkalemleri atmam gerekecek. Ben kendi işimde bunları hiç kullanmam. Denemedim değil. Ama olmuyor işte. Ben daktilosuz çalışamam. Bunlarla elim yorulur ve uyuşur.

"George'un eli hiç yorulmazdı."

Beaumont bana bakıp gizemli bir şekilde göz kırpıyor.

Thad başını kaldırıp bezelye püresinin son kırıntılarını William'a yedirmeye çalışan karısına baktı. "Hayatım?"

Oğlanın önlüğünde epey mama birikmişti.

"Efendim?"

"Bir saniye bakar mısın?"

Liz baktı.

Thad göz kırptı.

"Bunda gizemli bir yan var mıydı?"

"Hayır, sevgilim."

"Bence de."

Hikâyenin geri kalanı Thad Beaumont'un "ucubelerin romanı" dediği şeyin tarihçesinden ironik bir bölüm.

***Machine's Way*, 1976 Haziran'ında nispeten küçük bir kuruluş olan Darwin Press tarafından yayınlandı (Beaumont'un kendi adıyla yazdığı romanı Dutton basmıştı) ve o yıl büyük bir sürpriz yaparak ülkenin her tarafında çoksatanlar listesinde ilk sırayı aldı. Çok başarılı olan bir filmi de yapıldı.**

"Uzun bir süre birisinin benim George, George'un ben olduğumu keşfetmesini bekledim," diyor Beaumont. "Telif hakkı George Stark adına kaydedilmişti fakat temsilcim, karısı –artık eski karısı oldu, ama şirketteki ortaklığı sürüyor– ve tabii ki Darwin Press'in üst düzey yöneticileri gerçeği biliyorlardı. Mutlaka biliyor olmalıydılar, çünkü her ne kadar George romanlarını elle yazıyorsa

da, çekleri ciro etmede küçük bir sorun vardı. Ve tabii Gelir Vergisi Dairesi de biliyordu. Bu nedenle Liz'le birlikte bir buçuk yıl boyunca birilerinin bu sırrı ifşa edeceğini düşündük. Ama öyle olmadı. Bence tamamen şanstı. Birisi mutlaka ağzından kaçırır, diye düşündüğünüz zaman kimseden ses çıkmayabiliyor."

Ve bir on yıl daha kimseden ses çıkmadı; bu sırada, diğer yarısından daha üretken olan gizemli Bay Stark üç roman daha yayınladı. Bunlardan hiçbiri *Machine's Way* kadar başarılı olmadı ama hepsi de çok satanlar listelerinde yer buldu.

Uzun bir süre sustuktan sonra, Beaumont neden bu kazançlı dalavereye son verdiğini açıklıyor. "Unutmayın ki, nihayetinde George Stark bir kâğıt adamdı. Uzun bir süre onu çok sevdim – yahu herif bana para kazandırıyordu! Sırf öğretmenliği bırakabileceğimi ve ipotek borcumu ödeyebileceğimi bilmek bile bana müthiş bir özgürlük duygusu veriyordu.

"Ama yine kendime ait kitaplar yazmayı da istiyordum ve artık Stark'ın anlatacağı şeyler tükeniyordu. Bu kadar basitti işte. Bunu ben biliyordum, Liz biliyordu, temsilcim biliyordu... hatta George'un Darwin Press'teki editörü bile biliyordu. Ama eğer bu sırrı korumaya devam etseydim, bir George Stark romanı daha yazmanın çekiciliği beni bitirirdi. Para herkes gibi benim için de çok caziptir. Bu sorunun çözümü, George'un kalbine bir kazık çakıp onu yok etmekti.

"Başka bir deyişle, bu sırrı halka açıklamaktı. Benim yaptığım da bu oldu. Hatta şu anda hâlâ yapıyor olduğum..."

Thad gülümseyerek başını dergi sayfasından kaldırdı. O anda *People*'daki düzmece sahnelere duyduğu hayret ona biraz sahte geldi. Çünkü okuyucuların istediği ve umduğu sahneleri düzenleyenler sadece dergi fotoğrafçıları değildi. Çoğu röportaj konusu da az çok bu yönde olurdu. Ama Thad'in bu gibi şeyleri başkalarından daha iyi ayarlayabilmesi gerekirdi; ne de olsa

o bir romancıydı ve bir romancı yalan şeyler yazmak için para alırdı. O yalanlar ne kadar büyük olursa, para da o kadar çok olurdu.

Stark'ın anlatacağı şeyler tükeniyordu. Bu kadar basitti işte.

Tam damardan olmuştu.

Çok etkiliydi.

Saçmalığın daniskasıydı.

"Hayatım?"

"Hmm?"

Liz, Wendy'yi temizlemeye çalışıyordu ama Wendy bu fikri hiç beğenmemişti. İkide bir yüzünü çeviriyor, öfkeli sesler çıkarıyordu. Liz elindeki bezle onu kovalıyordu. Thad er geç karısının Wendy'yi yakalayacağını düşündü ama daha önce usanıp vazgeçme ihtimali de yok değildi. Gördüğü kadarıyla, Wendy de bu ihtimalin farkındaydı.

"Clawson'ın bu işteki rolü hakkında yalan söylememiz hata mıydı?"

"Yalan söylemedik, Thad. Sadece adını karıştırmadık."

"Gıcık bir herifti, değil mi?"

"Hayır, hayatım."

"Değil miydi?"

"Değildi," dedi Liz. Şimdi William'ın yüzünü silmeye başlıyordu. "O sadece iğrenç bir Bataklık Canavarıydı."

Thad şaşırdı. "Bataklık Canavarı mı?"

"Evet, Bataklık Canavarı."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Geçen hafta köşedeki dükkândan bir video filmi kiralarken gördüm. Adı Bataklık Canavarları olan bir korku filmiydi. İçimden, 'Harika,' dedim. 'Birileri Clawson ve ailesi hakkında bir film yapmış. Bunu Thad'e söylemeliyim. Şu âna kadar unutmuştum."

"O halde yaptığımız işi doğru buluyorsun."

"Bence çok doğruydu," dedi Liz. Bez tutan eliyle önce Thad'i sonra da masanın üstündeki dergiyi işaret etti. "Thad, artık bu yazıdan alacağın kadarını aldın. *People* da kendi payına düşeni aldı. Ve Frederick Clawson avucunu yaladı ki bunu hak etmişti."

"Sağ ol," dedi Thad.

Liz omuz silkti. "Bir şey değil. Bazen her şeyi fazla dert ediyorsun, Thad."

"Sence sorun bu mu?"

"Evet, bütün sorun bu. William, lütfen! Thad, bana biraz yardım etsene."

Thad dergiyi kapatıp Wendy'yi taşıyan Liz'in ardından William'ı ikizlerin yatak odasına götürdü. Tombul bebek sıcacıktı ve tatlı bir ağırlığı vardı; kolları Thad'in boynuna dolanmış, her şeye büyük bir ilgiyle bakıyordu. Liz kızını alt değiştirme masalarından birine yatırmıştı; Thad de William'ı diğer masaya yatırdı. Islak alt bezlerini çıkarıp kurularını yerleştirdiler. Liz kocasından daha hızlıydı.

"Eh," dedi Thad, "*People* dergisinde yer aldık ve bu da işin sonuydu. Değil mi?"

"Evet," dedi Liz gülümseyerek. Bu gülümseme Thad'e biraz tuhaf geldi, ama kendi kahkaha krizini hatırlayınca üstüne gitmedi. Bazen bazı şeylerde aklı karışıyordu, bedensel sakarlığının zihnindeki karşılığı gibiydi bu; böyle durumlarda Liz'in üstüne gider, başının etini yerdi. Karısı bu durumda ona sert çıkmazdı, ama bazen Thad işi uzattığında karısının gözlerinde bir usanma ifadesi görürdü. Liz az önce ne demişti? *Bazen her şeyi fazla dert ediyorsun, Thad.*

Yuvarlanıp masadan düşmesin diye kolunu William'ın karnına dayayıp alt bezini kapattı.

"*Aughh!*" diye bağırdı William.

"Haklısın," dedi Thad.

"*Braagh!*" diye haykırdı Wendy.

Thad başını salladı. "Bu da çok mantıklı."

"Ölmesi iyi oldu," dedi Liz aniden.

Thad ona baktı. Bir an düşündükten sonra başını salladı. Kimden söz ettiğini açıklaması gerekmiyordu, ikisi de kim olduğunu biliyordu. "Evet."

"Ondan pek hoşlanmıyordum."

Thad neredeyse, *Kocan hakkında böyle bir şey söylemen çok korkunç,* diyecekken sustu. Liz'in kastettiği kişi o değildi. İkisi arasındaki en önemli fark, yazma yöntemleri olmuştu.

"Ben de," dedi Thad. "Akşam yemeğinde ne var?"

İKİNCİ BÖLÜM

KÂBUS

1

O gece Thad bir kâbus gördü. Gözyaşları içinde, fırtınaya yakalanmış bir köpek yavrusu gibi titreyerek uyandı. Rüyasında George Stark'la birlikteydi, ama George bir yazar değil, emlak komisyoncusuydu ve hep Thad'in arkasında durduğu için sadece bir ses ve gölgeden ibaretti.

2

Darwin Press'in yayınladığı ve Thad'in yazmış olduğu yazar biyografisinde –Thad ikinci George Stark romanı olan *Oxford Blues*'a başlamadan önceydi– Stark'ın her an dökülecek gibi duran 1967 model bir GMC pikap kullandığı belirtilmişti. Oysa rüyasında ikisi birlikte simsiyah bir Toronado içindeydiler ve Thad o pikap konusunda hata ettiğini anlıyordu. Stark'ın kullanacağı otomobil buydu işte: jet gibi hızlı bir cenaze arabası.

Arka tarafı yüksek olan Toronado hiç de bir emlak komisyoncusu otomobiline benzemiyordu. Daha çok bir mafya üyesine yakışırdı. Stark'ın her niyeyse ona göstereceği eve doğru yürürlerken Thad omzunun üzerinden arkasına baktı. Stark'ı göreceğini sandı ve içini buz gibi bir korku kapladı. Ama şimdi Stark

onun öbür omzunun arkasına geçmişti (Thad onun bu kadar çabuk ve sessiz hareket edişine şaşırdı) ve o anda görebildiği tek şey güneş ışığında parlayan, çelikten, siyah dev bir örümcekti. Yükseltilmiş arka tamponda bir çıkartma vardı. KALİTELİ OROSPU ÇOCUĞU yazılıydı; yazının iki yanı kafatası ve çapraz kemiklerle süslüydü.

Stark'ın onu getirdiği yer Thad'in kendi eviydi; Ludlow'da üniversitenin yakınındaki kışlık evi değil, Castle Rock'taki yazlık evi. Evin arkasında Castle Gölü'nün kuzey kıyısı uzanıyordu. Thad dalgaların kıyıya vuruşunu işitebiliyordu. Garaj yolunun ötesindeki küçük bahçede bir SATILIK tabelası vardı.

Güzel bir ev, değil mi? diye sordu Stark omzunun arkasından.

Bu benim evim, dedi Thad.

Yanılıyorsun. Bu evin sahibi öldü. Karısını ve çocuklarını öldürdükten sonra kendisini öldürdü. Fişi çekti. Bir anda her şeyi bitirdi. Oldum olası içinde böyle bir eğilim varmış. Ve bunu önceden görmek için de çok dikkatli bakmak gerekmiyormuş. Tabii kör değilsen...

Ne yani, bu çok mu komik? diye soracak oldu Thad. Bir an için, Stark'a ondan korkmadığını göstermek ona çok önemli göründü. Önemliydi, çünkü aslında fena halde korkuyordu. Ama daha bu sözler ağzından çıkmadan, üstünde hiçbir çizgi olmayan iri bir el omzunun üzerinden uzanıp bir anahtar demetini yüzünün önünde salladı.

Hayır, sallamıyordu. Öyle olsaydı Thad bir şeyler söyler, ısrarla arkasında duran bu korkunç adamdan korkmadığını göstermek için eliyle anahtarları iterdi. Ama bu el anahtarları yüzüne doğru uzatıyordu. Burnuna çarpmaması için Thad anahtarları tutmak zorunda kaldı.

Demetteki bir anahtarı ön kapının kilidine soktu; yekpare meşe ağacından bir kapıydı ve kuş biçiminde pirinçten bir tokmağı vardı. Anahtar kolayca döndü; bu adamakıllı tuhaftı, çünkü bu bir ev anahtarı değil, uzun bir çelik telin ucundaki bir daktilo tuşuydu. Halkadaki diğer bütün anahtarlar da hırsızların kullandığı maymuncuklardı.

Thad kapı tokmağını tutup döndürdü. Bunu yaptığı anda sapasağlam kapı birden çatırdadı ve bir dizi patlamayla büzüştü. Yeni oluşan çatlakların arasından ışık göründü. Toz bulutu çıktı. Bir kırılma sesinin ardından kapıdaki demir süslemelerden biri yere, Thad'in ayaklarının önüne düştü.

Eve girdi.

Aslında bunu hiç istemiyordu; istediği şey kapının önünde durup Stark'la tartışmaktı. Onu paylamak, neden bunu yaptığını sormaktı, çünkü evin içine girmek Stark'ın kendisinden bile daha korkutucuydu. Ama bu bir rüyaydı, kötü bir rüya... ve kötü rüyaların mayasında kontrolsüz kalmak vardı. Tıpkı lunaparktaki, her an rayından çıkıp onu bir duvara yapıştıracak bir hız treninde bulunmak gibiydi.

Aşina olduğu hol ona yabancı geldi, neredeyse düşmancaydı; nedeni de Liz'in değiştirmek isteyip durduğu o rengi solmuş kilimin yokluğuydu. Her ne kadar rüyanın tamamı içinde bu küçük bir ayrıntıysa da, daha sonra Thad'in aklını hep meşgul edecekti, belki de rüyanın dışında korkutucu bir şey olduğu içindi. Holdeki bir kilimin eksikliği bu kadar kuvvetli bir kopukluk, çözülme, üzüntü ve korku yaratıyorsa insanın hayatı ne kadar güvende olabilirdi ki?

Ayaklarının parkede çıkardığı yankılar hiç hoşuna gitmedi ve bunun nedeni sadece arkasında duran alçak adam gerçeği söylediği için değildi. Hoşuna gitmemişti, çünkü ayak sesleri ona korkunç bir şekilde mutsuz geliyordu.

Dönüp oradan çıkmak istedi ama bunu yapamazdı. Çünkü Stark arkasındaydı ve elinde Alexis Machine'in sedef saplı usturası olduğunu biliyordu. Metresi Machine's Way romanının sonunda bu usturayla alçak herifin yüzünü doğramıştı.

Arkasına dönecek olursa, George Stark o usturayla Thad'in yüzünü doğrayacaktı.

Evde insan yoktu ama halılar dışında bütün mobilyalar yerli yerindeydi. Koridorun sonundaki küçük sehpanın üstünde içi

çiçekle dolu bir vazo vardı; bu koridordan yüksek tavanlı, göle bakan pencereli oturma odasına veya mutfağa gidilebiliyordu. Thad vazoya dokunduğu anda vazo birden patlayarak paramparça olurken, seramik tozundan oluşan bir bulut çıktı. İçindeki su boşaldı, az önce canlı olan altı tane bahçe gülü daha yere düşmeden gri-siyah arası bir renk alarak kurudu. Thad sehpaya dokundu. Tahta sehpa çatlayarak ikiye ayrıldı.

Evime ne yaptın? diye bağırdı arkasındaki adama... ama ona dönmeden. O usturanın varlığını bilmesi için arkasına dönmesi gerekmiyordu. Nonie Griffiths bu usturayla Machine'in yüzünü doğrayınca adamın yanakları kırmızı beyaz parçalar halinde sarkmış, bir gözü yuvasından çıkmıştı. Machine'in kendisi de bu aleti rakiplerinin burunlarını kesmek için kullanmıştı.

Hiçbir şey yapmadım, dedi Stark. Thad sesinden güldüğünü anlayabiliyordu. *Bunu sen yapıyorsun, ortak.*

Sonra birlikte mutfağa girdiler.

Thad ocağa dokunduğunda tok bir sesle ikiye ayrıldığını gördü. Isıtma kabloları yerinden fırlamıştı. Ocağın tam ortasındaki karanlık delikten iğrenç bir koku çıktı; orada bir hindi vardı. Çürümüştü ve berbat kokuyordu. İçindeki boşluktan ne olduğu belirsiz et parçaları ve siyah bir sıvı sızıyordu.

Buralarda buna keriz dolması deriz, dedi arkasında duran Stark.

Ne demek istiyorsun? diye sordu Thad. *Buralarda demekle nereyi kastediyorsun?*

Tahtalıköy, dedi Stark. *Bütün tren hatları burada son bulur, Thad.*

Stark bir şey daha söyledi ama Thad bunu işitemedi. Liz'in çantası yerdeydi; Thad'in ayağı buna takılınca sendeledi, düşmemek için mutfak masasına tutundu, ama masa bir anda paramparça olup toz bulutu haline geldi. Fırlayan bir çivi metalik bir ses çıkararak yere düştü.

Kes artık! diye bağırdı Thad. *Uyanmak istiyorum. Dokunduğum her şeyi kırmak istemiyorum!*

Oldum olası sakardın, ortak, dedi Stark. Bunu sanki Thad'in hepsi de ceylan kadar zarif bir sürü kardeşi varmış gibi söylemişti.

Öyle olmak zorunda değilim, dedi Thad ağlamaklı bir sesle. *Sakar olmak zorunda değilim. Dokunduğum şeyleri kırmam gerekmiyor. Dikkat ettiğim zaman sorun çıkmıyor.*

Evet, ne yazık ki dikkatli olmayı bıraktın, dedi Stark aynı gülümsemeyle. Sadece gerçeği söylüyorum, der gibiydi. Artık arka koridora gelmişlerdi.

Liz buradaydı, odunluk kapısının olduğu köşede, bacakları iki yana açılmış bir halde oturuyordu. Bir ayağında ayakkabısı vardı, diğerinde yoktu. Kucağında ölü bir serçe duruyordu. Thad, onun naylon çoraplarından birinin kaçmış olduğunu gördü. Başı öne eğilmiş, bal rengi saçları yüzünü örtmüştü. Thad onun yüzünü görmek istemedi. Tıpkı var olduğunu anlamak için Stark'ın usturasını veya ustura gibi keskin gülüşünü görmesi gerekmediği gibi, karısının öldüğünü anlaması için yüzünü görmesi gerekmiyordu.

Işıkları açarsan daha iyi görürsün, dedi Stark, buraya seninle zaman öldürmek için geldim dostum, der gibi sevecen bir sesle. Eli Thad'in omzunun üzerinden uzanıp elektrik düğmesini işaret etti.

Görmek istemiyorum!

Sesinin sert ve kendinden eminmiş gibi çıkması için çaba göstermişti ama artık iyice dağılmaya başlıyordu. Sesinin titremesi, birazdan hüngür hüngür ağlayacağının belirtisiydi. Zaten söylediği hiçbir şey durumu değiştirmiyordu, çünkü eli duvardaki reostaya uzanmıştı. Ona dokunduğu anda mavi bir elektrik alevi parmaklarının arasından geçti. Reostanın fildişi renkli düğmesi bir anda karardı ve duvardan koparak minik bir uçan daire gibi odanın karşı ucuna fırladı. Karşı taraftaki küçük pencerenin camını kırıp dışarıya uçtu.

Elektrikli gemici fenerleri anormal bir şekilde parlayarak tavana bağlı oldukları zincirlerin ucunda sallanmaya başladı. Hemen ardından lambalar patladı ve cam parçaları Thad'in üstüne yağdı.

Thad hiç düşünmeden fırlayıp karısını yerden kaldırdı. Zincir kopup ağır tahta sarkaç üstüne düşebilirdi ama bu dürtüsü her şeyin önüne geçiyordu; karısının öldüğünü bildiği halde kendini tutamamıştı. Stark, Empire State Binası'nı yerinden söküp Liz'in üstüne atsa bile fark etmezdi.

Kollarını karısının kollarının altından geçirip onu sıkıca tuttuğu sırada Liz'in gövdesi ileriye doğru kaydı ve başı geriye düştü. Yüzünün derisi bir Ming vazosu gibi çatlıyordu. Donuk gözleri aniden patladı. Pis kokulu, mide bulandıracak kadar sıcak yeşil bir jöle, Thad'in yüzüne fışkırdı. Ağzı açıldı ve dişleri dışarıya püskürdü. Dili dışarıya fırlayıp kucağına düştü.

Thad çığlığı bastı – neyse ki bunu rüyasında yaptı, yoksa Liz'i çok korkuturdu.

Seninle işim bitmedi, bok herif! dedi Stark arkasından. Artık sesinde o gülümseme yoktu. Sözcükleri kasım günlerindeki Castle Gölü kadar soğuktu. *Bunu unutma. Benimle sakın dalaşma, çünkü eğer benimle dalaşırsan...*

3

Thad sıçrayarak uyandı, yüzü ve uyurken sıkıca kavrayıp iyice içine gömüldüğü yastığı ıslaktı. Bu ıslaklık ter de olabilirdi, gözyaşı da.

"*... bin pişman olursun,*" diye cümleyi bitirdi nefes nefese; sonra da titreyerek dizlerini göğsüne kadar çekti.

"Thad?" dedi Liz mahmur bir sesle. "İkizlere bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok," dedi Thad zor bela. "Bir şey... hiçbir şey olmadı. Hadi, uyumana devam et."

"Evet, hiçbir şey..." Liz devamını getirdi ama Thad rüyasında Stark'ın ona Castle Rock'un tahtalıköy olduğunu, bütün tren hatlarının burada bittiğini söyledikten sonra dediklerini ne kadar işitebildiyse, karısının dediklerini de o kadar anlayabildi.

Thad yavaşça yastığını bıraktı. Çıplak koluyla yüzünü sildikten sonra rüyadan iyice silkineceği ânı bekledi. Bu gerçekleşti, ama çok yavaş bir şekilde. Hiç değilse Liz'i uyandırmamayı başarmıştı.

Gözlerini karanlığa dikerek hiçbir şey düşünmemeye, rüyasına bir anlam vermemeye çalıştı. Bir süre sonra bitişik odada Wendy ağlayarak altının değiştirilmesini istedi. Tabii hemen ardından William da altının değiştirilmesi gerektiğine karar vererek uyandı (oysa Thad onun alt bezini çıkardığında kuru olduğunu görecekti).

Liz hemen yataktan kalkıp bir uyurgezer gibi bebek odasına yürüdü. Thad de peşinden giderken, çocukları gecenin bir yarısında hizmet istedikleri için memnundu. O William'ın altını açarken Liz de Wendy'nin altını değiştirdi; ikisi de pek konuşmadılar, sonra da yatağa döndüler. Thad tekrar uyumaya başlarken buna şükretti. O gece artık gözünü kapayamayacağından korkmuştu. Az önce, yataktan sıçrayarak uyandığında Liz'in çürümüş ve patlayan yüzü hâlâ gözlerinin önündeyken, bir daha hiç uyuyamayacağını sanmıştı.

Bütün rüyalar gibi bu da sabah olunca kaybolup gider.

O gece aklından geçen son şey buydu, ama ertesi sabah uyandığında rüyayı bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu ve bunu izleyen günlerde de aklından çıkmadı.

Aklından hiç çıkaramadığı şeyler şunlardı: bir daktilo tuşu olan ev anahtarı; Stark'ın hiç çizgisi olmayan eli; Stark'ın ona, işlerinin daha bitmediğini, onunla dalaştığı için bin pişman olacağını söyleyişi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZARLIK BLUES

1

Castle Rock'ın üç kişilik saha görevlisi ekibinin şefi Steven Holt adında bir adamdı ve tabii Rock'taki herkes ona *Digger** diyordu. New England'ın bütün küçük kasabalarında belediyelerde çalışan saha görevlilerine bu takma ad verilirdi. Bunların çoğu gibi Holt'un da az sayıdaki yardımcısıyla birlikte sorumlu olduğu çok fazla iş olurdu: Kasabanın bakım gerektiren iki beyzbol sahası vardı; bunlardan biri Castle Rock'la Harlow arasındaki demiryolu köprüsünün yanında, diğeriyse Castle View'daydı. Kasabanın bir parkı da vardı, ilkbaharlarda tohum ekilmesi, yazları çimlerin biçilmesi gerekiyordu; bu alandaki kuru yaprakların temizlenmesi ve bazı ağaçların budanması ile sahnenin çevresindeki koltukların bakımı da görev tanımı içindeydi. İki park sorumluluk alanlarındaydı; biri eski bıçkıhanenin yanındaki Castle Stream'de, diğeri Castle Falls'taydı. Sayılamayacak kadar çok aşk çocuğuna bu parklarda hamile kalmıştı genç kızlar.

Steve Holt bütün bu işlerin sorumlusu olarak öleceği güne kadar aynı Steve Holt olarak kalabilirdi. Ama Castle Rock'un üç tane de mezarlığı vardı ve ekibi bunlardan da sorumluydu. Mezarlık bakımıyla ilgili en hafif iş, ölenlerin toprağa verilmesiydi.

---

* (İng.) Kazıcı; toprak kazan kişi. *–çn*

Diğer işler çim ekmek ve biçmek, çöpleri toplamak, bayramlardan sonra etrafta kalan solmuş çiçekleri ve bayrakları toplamaktı. En fazla çöp Anma Günü* sonunda birikirdi, ama Dört Temmuz Bayramı, Anneler Günü ve Babalar Günü de bir hayli iş çıkarırdı. Arada bir semt çocuklarının mezar taşlarına kazıdıkları çirkin sözleri temizlemek de onlara düşüyordu.

Tabii bütün bunlar kasaba halkının umurunda değildi. Holt gibi adamlar bu takma ismi ölenleri toprağa verdikleri için almışlardı. Annesi ona Steven adını vermişti, ama o *Digger Holt*'tu ve bu göreve başladığı 1964 yılından öleceği güne kadar hep Digger Holt olarak kalacaktı; bu arada başka bir işte çalışsa bile –ki altmış bir yaşında bu pek olası değildi– adı değişmeyecekti.

Haziran ayında bir çarşamba günü, güzel bir yaz sabahı saat yedide Digger kamyonetini Homeland Mezarlığı'nın önüne çekti ve demir kapıları açmak için aracından çıktı. Kapıda bir kilit vardı ama bu yılda sadece iki kez –lisenin mezuniyet gecesinde ve Cadılar Bayramı'nda– kullanılırdı. Digger kapıları açtıktan sonra kamyonetini yavaşça içeriye doğru sürdü.

Bu sabahki işi sadece keşifti. O sabahtan Babalar Günü'ne kadar mezarlığın hangi alanlarında çalışılması gerektiğini kaydetmek için yanında bir not defteri vardı. Homeland'de işini bitirdikten sonra kasabanın diğer ucundaki Grace Mezarlığı'na, oradan da Stackpole Yolu'yla Town Yolu arasındaki Stackpole Mezarlığı'na gidecekti. O öğleden sonra ekibiyle birlikte gereken çalışmalar yapılacaktı. O kadar zor olacağa benzemiyordu; işin en çetin kısmı, Digger'ın ilkbahar temizliği olarak kabul ettiği nisan ayında bitirilmişti.

O iki hafta boyunca Dave Phillips ve belediyenin Bayındırlık Şubesi şefi Deke Bradford her ilkbaharda olduğu gibi günde on saat çalışarak tıkanmış su kanallarını açmış, gereken noktalarda yeniden çim ekip zemin kabarması sonucu eğrilen mezar

---

* *Memorial Day.* ABD'de her yıl mayıs ayının son pazartesi günü, önceki savaşlarda yaşamını yitirmiş Amerikalıların anıldığı gündür ve federal tatil ilan edilmiştir. *–ed.n*

taşlarını ve anıtları düzeltmişlerdi. İlkbaharda irili ufaklı binlerce iş çıkardı; gün sonunda Digger evine gittiğinde yatmadan önce kendine bir lokma yiyecek hazırlayıp bir şişe bira içene kadar gözlerini açık tutmakta zorlanırdı. İlkbahar temizliği daima aynı günde son bulurdu: her zaman sıkıntı veren bel ağrısının dayanılmaz bir hale geldiği gün.

Haziranda yaptıkları temizlik o kadar çetin değildi ama önemliydi. Haziran sonuna doğru yazlıkçılar gelmeye başlar, onlarla birlikte ülkenin daha sıcak veya daha kazanç getirebilecek yerlerine taşınmış olan ama hâlâ burada mülkleri bulunan kasabanın eski sakinleri (ve çocukları) gelirlerdi. Digger'ın illet olduğu tiplerdi bunlar; su çarkının bir kanadı kopmuşsa veya Reginald amcanın mezar taşı biraz eğrilmişse hemen yaygarayı basarlardı.

Neyse, kış yaklaşıyor, diye düşündü. Diğer mevsimlerde hep dört gözle kışın gelmesini beklerdi.

Kasabanın mezarlıkları arasında en güzeli Homeland'di. Orta şeridi neredeyse normal bir yol kadar genişti ve aralarında düzgün bir şekilde biçilmiş çim olan dört tane daha dar yolla kesişiyordu. Digger orta şeritten ilerledi, birinci ve ikinci ara yolları geçtikten sonra üçüncüsüne geldi... ve frene bastı.

"Hay ağzına sıçtıklarımın!" diye küfrederek motoru susturdu ve kamyonetten çıktı. Yirmi metre ilerisinde çimlerin içine kazılmış bir çukura doğru yürüdü. Çukurun etrafında toprak yığınları vardı. "Lanet olası veletler!"

Nasırlı ellerini kalçasına dayayıp çukurun başında dikildi. Görünüş berbattı. Digger ve ekip arkadaşları daha önce de birkaç kez bir grup sarhoş gencin eğlenmek için gece yarısı kazdıkları mezar çukurlarını doldurmak zorunda kalmışlardı. Digger Holt'un bildiği kadarıyla, bu gençler ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar, şimdiye kadar hiçbiri bir mezardan tabut çıkarmış değildi. Yaptıkları şey, bir metre civarında bir çukur kazdıktan sonra yorulup oradan gitmekti. Bu eğlenceleri her ne kadar sevimsiz

bir şey olsa da, geriye çok berbat bir sahne de bırakmazlardı. Genellikle.

Ama bu, genelin dışında bir sahneydi.

Çukurun belli bir şekli yoktu, mezara benzemiyordu. Sarhoşların veya liseli gençlerin kazabildiklerinden daha derindi ama düzenli değildi, daha çok bir koniye benziyordu. Digger çukurun neye benzediğini fark edince ürperdi.

Sanki birileri buraya henüz ölmemiş birini gömmüş, bu kişi de kendine geldiği zaman elleriyle üstündeki toprağı kazarak dışarı çıkmıştı.

"Öf, yeter be!" diye homurdandı. "Eşek şakası. Lanet olası veletler!"

Mutlaka öyle olmalıydı. Burada bir tabut veya devrilmiş bir mezar taşı yoktu; yoktu çünkü buraya kimse gömülmemişti. Bunu bilmesi için malzeme deposuna gidip mezarlığın ayrıntılı haritasına bakması gerekmiyordu. Altı parsellik bu kısmın sahibi belediye meclisi üyesi Danforth "Buster" Keeton'a aitti. Ve bu parsellerde de Buster'ın babası ve amcası yatıyordu. Onların mezarları hemen sağındaydı ve mezar taşları da sapasağlamdı.

Digger'ın bu parseli iyi hatırlamasının başka bir nedeni de vardı. Thad Beaumont'la ilgili o haberi yazmak için New York'tan gelenlerin hazırladıkları sahte mezar buradaydı. Beaumont ve karısının kasabada, Castle Lake'te bir yazlık evleri vardı. Evin bakımını Dave Phillips yapıyordu ve geçen sonbaharda garaj yolunun asfaltlanmasında Digger ona yardım etmişti. Sonra bu ilkbaharda Beaumont biraz mahcup bir yüzle ona gelmiş ve bir fotoğrafçının mezarlığa sahte bir mezar taşı yerleştirip yerleştiremeyeceğini sormuştu; bunun "bir fotoğrafçı hilesi" olduğunu söylemişti.

"Eğer sakıncası varsa, söyleyin," demişti Beaumont. "Çok da önemli değil."

"Sakıncası yok," demişti Digger. "*People* dergisi mi demiştiniz?"

"Evet."

"Şu işe bak! Bu bayağı iyi bir şey, değil mi? Kasabalı biri *People* dergisinde yer alıyor! Derginin o sayısını mutlaka alacağım!"

"Ben alacağımı sanmıyorum," demişti Beaumont. "Teşekkür ederim, Bay Holt."

Digger bir yazar olmasına rağmen Beaumont'tan hoşlanmıştı. Digger ancak sekizinci sınıfa kadar okuyabilmiş, oraya gelene kadar da iki yıl kaybetmişti. Ve kasabada ona "Bay" diyen pek olmazdı.

"O dergiciler sizin çırılçıplak bir fotoğrafınızı çekip basmak isterlerdi herhalde, değil mi?"

Beaumont kahkahayı patlatmıştı. "Evet, bunu isterlerdi herhalde," demişti Digger'ın omzuna dostça vurarak.

Fotoğrafçı, bir kadındı, Digger'ın Şehirli Yüksek Sosyete Kancıkları dediği tiplerdendi. Tabii bu durumda şehir New York oluyordu. Sanki kıçında bir mil varmış gibi yürüyordu. Portland Jetport'ta bir *station-wagon* kiralamış ve içini fotoğraf malzemeleriyle öylesine doldurmuştu ki, kendisi ve yardımcısı aracın içine zor sığmışlardı.

Kendi otomobilleriyle kadının ardından gelen Beaumont çifti hem mahcup hem de memnun görünüyordu. Şehirli Yüksek Sosyete Kancığı'yla birlikte kendi rızalarıyla geldikleri için memnun olmalıydılar. Ama yine de Digger, Yüksek Sosyete Kancığı'nın ters bakışına aldırmadan uzanıp, "Her şey yolunda mı Bay Beaumont?" diye sormuştu.

"Hayır, değil ama idare ederiz," demişti Beaumont, sonra da Digger'a göz kırpmıştı. Digger da hemen ona karşılık vermişti.

Beaumont'ların bu işi yapmakta kararlı olduklarını anladıktan sonra Digger olayı seyretmek için kenara çekilmişti. O da herkes gibi bedava gösterilerden hoşlanırdı. Kadının yanında getirdiği şeylerin arasında sahte bir mezar taşı vardı. Bu mezar taşı Charles Addams'ın karikatürlerinde çizdiklerine benziyordu, gerçek mezar taşlarıyla hiçbir benzerliği yoktu. Fotoğrafçı kadın bir türlü taşın duruşunu beğenmiyor, yardımcısından ikide bir

pozisyonunu değiştirmesini istiyordu. Bir ara Digger yardım etmeyi teklif etti ama kadın New York'lu züppeliğiyle ona, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Digger yine geri çekildi.

İstediği pozisyonu bulduktan sonra yardımcısını ışıkları ayarlama işine koştu. Bu iş de yarım saat kadar sürdü. Bu süre zarfında Bay Beaumont durduğu yerden onları seyrediyor, arada bir alnındaki beyaz yara izini ovuyordu. Digger ona hayran kalmıştı.

Adam kendi fotoğraflarını çekiyor, diye düşündü. Muhtemelen bu kadından daha iyidir ve daha uzun süre dayanır. Kadın farkında değil ama onu bir gün kitaplarından birinde kullanmak için hafızasına kaydediyor.

Nihayet kadın birkaç poz çekmek için hazır olduğunu söyledi. Beaumont'ların mezar taşının başında el sıkışmalarını istedi ve bunu onlara defalarca yaptırdı. Tıpkı o sıçana benzeyen yardımcısına bağırdığı gibi onlara da emirler veriyordu. Onun bu anırmaya benzeyen talimatlarıyla aynı sahne tekrar tekrar çekilirken Digger, Bay Beaumont'un –ki öfkesi burnunda biri olarak tanınırdı– her an kadına patlayacağını beklemişti. Ama Bay Beaumont ve karısı öfkelenmekten çok eğleniyor gibiydi ve Şehirli Yüksek Sosyete Kancığı'nın her dediğini uysalca yapıyorlardı. Digger, onların yerinde olsaydım on beş saniye sonra o kadını tepelerdim, diye düşünmüştü.

Ve işte o lanet olası sahte mezar taşını bu boktan çukurun başına dikmişlerdi. Hâlâ yerdeki çimlerin üstünde New York'lu kadının sivri topuklu ayakkabısının izleri vardı. Onun New York'lu olduğuna şüphe yoktu, çünkü ancak New York'lu bir kadın toprağın ıslak olduğu bir mevsimde mezarlığa yüksek topuklu ayakkabılarla gelirdi. Bu yetmezmiş gibi–

Digger'ın düşünceleri birden kesildi ve içini yine o soğuk dalga kapladı. Fotoğrafçı kadının silinmekte olan topuk izlerine bakarken gözleri çok daha yeni ayak izlerine takılmıştı.

2

Ayak izleri mi? Bunlar ayak izleri miydi?

Tabii ki değil; sadece bu çukuru kazan dangalak, toprağı diğerlerinden daha ileriye atmış. Hepsi bu işte.

Ne var ki, hepsi bu değildi ve Digger Holt bunun farkındaydı. Daha çimlerin üstündeki ilk kabarıklığa gitmeden bile çukura en yakın olan toprak yığınında bir ayakkabının derin izini görebiliyordu.

Pekâlâ, tamam, bunlar ayak izleri; n'olmuş yani? Bu çukuru kazan kişinin, elinde kürekle Sevimli Hayalet Casper gibi havada dolaştığını mı sanıyordun?

Kendi kendine yalan söylemekte çok başarılı olan bir dolu insan vardır, ama Digger Holt onlardan biri değildi. Onu enayi yerine koyan kafasındaki o gıcık ses, gözleriyle gördüğü şeyi değiştiremiyordu. Hayatı boyunca avcılık yapmış, iz sürmüştü ve gördüğü bu şeyin ne olduğunu anlaması hiç zor değildi. Ama keşke anlamasaydı.

Burada, mezarın hemen yanındaki toprak yığınında sadece ayak izi yoktu, bir de yemek tabağı büyüklüğünde daire şeklinde bir çöküntü vardı. Ve bu çöküntüyle ayak izinin iki yanında, ama biraz gerisinde, toprakta oluklar oluşmuştu; sanki bir şeye tutunmak için uzanan ama yetişemeden kayan parmakların izine benziyordu.

İlk ayak izinin biraz ötesine bakınca bir tane daha gördü. Bunun da ilerisinde, bir kısmının üstüne toprak geldiği için silinmiş üçüncüsü vardı. Digger bu sabah buraya bu kadar erken gelmeseydi güneş toprağı kurutacak ve bu izler hiçbir anlam taşımayan toprak yığınları olarak kalacaktı.

Keşke daha geç gelseydim, diye düşündü. Aslında evinden çıkarken niyeti önce Grace Mezarlığı'na gitmekti.

Ama öyle yapmamıştı işte.

Ayak izi parçaları

(mezardan)

yerdeki çukurdan dört metre öteye kadar uzanıyordu. Digger daha ileride, çiyle ıslanmış çimlerde de izler olabileceğini düşündü; hiç istemese de buna bakmak zorundaydı. Ama o anda dikkatini çukura en yakın konumdaki izlere yöneltti.

Parmaklarla kazınmış olan oluklar, onların biraz önünde yuvarlak biçimli bir oyuk, bu yuvarlak oyuğun yanında bir ayak izi. Böyle bir görüntüden nasıl bir açıklama çıkardı?

Buna cevap vermek için Digger'ın fazla düşünmesi gerekmedi. Sanki bu olay gerçekleşirken oradaymış gibi her şeyi net bir şekilde görebiliyordu. Ve işte bu yüzden bu işle daha fazla ilgilenmek istemiyordu. Lanet olsun, çok ürpertici bir şeydi bu!

Çünkü bakın: Yeni kazılmış bir çukurun içinde bir adam var.

Evet ama oraya nasıl girmiş?

Evet ama o çukuru kendisi mi kazmış, yoksa başka birisi mi?

Evet ama nasıl oluyor da çimler sanki bir kürekle değil de çıplak elle koparılmış gibi kökleri saçaklanmış görünüyor?

Sorgulamayı bırak! Hiç düşünmemek daha iyi. Sıçrayarak içinden çıkamayacağı kadar derin bir çukurda bir adam var. Peki, bu adam ne yapıyor? Ona en yakın toprak kümesine avuçlarını dayayıp kendini yukarıya çekiyor. Yetişkin bir adam bunu kolayca yapabilir, ki o kişi çocuk değil yetişkin bir erkek. Digger ayak izlerine bir daha baktı. *Eğer bu bir çocuksa amma da büyük ayakları varmış,* diye geçirdi içinden. *En az kırk yedi numara olmalı.*

Ellerini uzatıyor. Gövdesini yukarıya çekiyor. Bu sırada elleri gevşek topraktan biraz kayınca, parmaklarını batırarak o olukları kazımış oluyor. Çukurdan çıktıktan sonra bir dizini yere dayayınca o yuvarlak çöküntü oluşuyor. Bir ayağını dizinin yanında yere basıp destek alarak ayağa kalkıyor ve oradan gidiyor. Çok basit.

Yani adamın biri toprağı kazarak mezarından çıkıyor ve çekip gidiyor, öyle mi? Belki acıkmıştır ve bir hamburger yiyip bira içmek için Nan'ın restoranına gitmiştir, ha?

"Boş versene be, bu *mezar* falan değil, boktan bir çukur işte!" dedi Digger yüksek sesle. Sonra bir serçe birden ortaya çıkıp onu fırçalayınca korktu.

Evet, bir çukurdan ibaretti, kendisi de öyle söylememiş miydi zaten? Ama nasıl oluyor da bu çukuru kazmak için kullanılan küreğin hiç izi yoktu? Nasıl oluyor da çukurdan uzaklaşan bir dizi ayak izi vardı da, çukurun etrafında veya ona doğru gelen hiç iz yoktu? Bu adam kendi çukurunu kazıp içine girmeden önce nasıl olmuş da bunu gösteren hiçbir iz bırakmamıştı?

Digger ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Neticede, ortada işlenmiş bir suç vardı ama suçlu mezar soymakla suçlanamazdı, çünkü kazılan çukurda ceset yoktu. Buna olsa olsa vandallık denebilirdi; daha başka bir suçlama bulmak gerekiyorsa da, Digger'ın bunu aramaya niyeti yoktu.

Galiba en iyisi çukuru tekrar doldurmak, etrafında yolunmuş olan çimlerin yerine yenileri ekmek ve bu işi unutup gitmekti.

Ne de olsa, dedi içinden üçüncü kez, *burada gerçekten gömülen kimse yoktu ki.*

Bir an gözlerinin önüne o yağmurlu gün geldi. O mezar taşı ne kadar da gerçek görünüyordu. O sıska yardımcı kadın onu taşırken sahteliği çok belliydi ama mezara diktikten ve etrafını çiçeklerle doldurduktan sonra pekâlâ gerçekmiş gibi görünmüştü.

Digger'ın tüyleri diken diken oldu.

"Kes artık bunu düşünmeyi!" diye bağırdı kendine. Serçe onu bir kez daha fırçalayınca, kuşun sesini sevimsiz bulsa da, böylesi bir ortamda *gerçek ve olağan* olduğu için içten içe sevindi. "Aman, ötmeye devam et," diyerek son ayak izinin olduğu yere yürüdü.

Bunun ötesinde, az çok tahmin ettiği gibi, çime gömülmüş başka izler de görebiliyordu. Adımların arası genişti. Digger buna bakarak adamın koşmadığı ama acelesi olduğu sonucuna vardı. Kırk metre ileride adamın başka bir şey yaptığını gördü: Büyük bir çiçek sepeti tekmeyle devrilmişti. Her ne kadar o uzaklıktan ayak izlerini göremiyorsa da, çiçek sepeti adamın yürüdüğü yön-

deydi. Adam sepetin etrafından dolanabilecekken onu bir tekmede devirip yoluna devam etmişti.

Digger'a göre, çok haklı bir neden yoksa bu tip adamlarla dalaşılmazdı.

Mezarlığın karşı ucuna, mezarlıkla anayol arasındaki alçak duvara doğru yürümüştü. Gideceği belli yerler, yapacağı işler vardı sanki.

Digger hayal gücü kuvvetli bir adam değildi, ama bir an bu adamı kafasında hiçbir belirsizlik bırakmaksızın canlandırdı: Ayakları büyük, iri bir adamdı. Karanlıkta, ölüler diyarında uzun adımlarla yürüyor, bir tekmede çiçek sepetini deviriyor, temposunu hiç düşürmeden yoluna devam ediyordu. Korktuğu bir şey yoktu – *bu* adam korkmazdı. Çünkü bazı insanların inandığı gibi mezarlıkta hâlâ yaşayan varlıklar varsa, *onlar* bu adamdan korkarlardı. Hiç teklemeden ilerliyordu ve ona engel olmaya kalkışacak bir kadın veya erkeği ancak Tanrı koruyabilirdi.

Serçe yine bağırdı.

Digger yerinde sıçradı.

"Boş ver be," dedi kendine bir kez daha. "O çukuru doldur ve aklından çıkar artık."

Doldurmasına doldurdu ve aklından çıkarmak için gayret de etti, ama o öğleden sonra Deke Bradford onu Stackpole Road Mezarlığı'nda bulduğu zaman Homer Gamache'la ilgili haberi verdi. O sabahın geç saatlerinde Homer, Homeland Mezarlığı'na bir kilometre uzaklıkta, Route 35'te bulunmuştu. Kasaba halkı günün büyük bir kısmını dedikodularla ve tahminler yürüterek geçirmişti.

Bunun üzerine Digger Holt gönülsüz bir şekilde Şerif Pangborn'a gitti. Mezarlıkta gördüğü çukurun ve izlerin Homer'ın katledilmesiyle ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama bildiği şeyleri anlatıp işi böyle vakaları soruşturmak için maaş alanlara bırakmanın daha doğru olduğunu düşündü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KÜÇÜK BİR KASABADA ÖLÜM

1

Castle Rock son yıllarda talihsiz bir kasaba olmuştu.

Sanki yıldırımların hep aynı yere düştüğü hakkındaki atasözünün doğru olduğunu kanıtlar gibi, son sekiz-on yıl içinde Castle Rock'ta peş peşe çok sayıda kötü şey olmuştu. Ulusal haberlerde yer alacak kadar kötü şeyler. Bunlar olduğunda George Bannerman bölge şerifiydi; ama halkın sevgiyle Koca George diye söz ettiği Bannerman, Homer Gamache cinayetiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı, çünkü ölmüştü. Kendi yardımcılarından birinin suçlu bulunduğu bir dizi tecavüz ve boğarak öldürme vakası sırasında sağ kalmıştı, ama iki yıl sonra 3 numaralı Town Yolu'nda kuduz bir köpek tarafından öldürülmüştü – öldürülmekten de öte, paramparça edilmişti. Bu her iki vaka da son derece tuhaftı, ama zaten dünya tuhaf bir yerdi. Ve acımasızdı. Bazen de talihsizdi.

Yeni şerif (sekiz yıldır bu görevdeydi ama Alan Pangborn en azından 2000 yılına kadar "yeni şerif" olarak kalacağına karar vermişti. Tabii o zamana kadar seçilmeye devam ederse) 1980 yılına kadar New York'un kuzeyinde, Syracuse yakınlarında orta büyüklükteki bir şehirde karayolları polisi olarak görev yapmıştı.

Şimdi Route 35'teki bir hendekte Homer Gamache'ın hırpalanmış cesedine bakarken, keşke yine karayollarında çalışıyor olsaydım, diye düşündü. Göründüğü kadarıyla kasabanın kötü talihi George Bannerman'la birlikte son bulmamıştı.

Öf, kes artık, başka hiçbir yerde olmak istediğin yok! Sakın bunu istediğini söyleme, yoksa uğursuzluk tepene çöker. Burası bugüne kadar Amie ve oğulların için pekâlâ güzel bir yer oldu, senin için de öyleydi. O halde sızlanmayı bırak.

İyi öğüttü. Pangborn kafasının içindeki sesin ona her zaman iyi öğütler verdiğini, ama sinirlerinin buna pek aldırmadığını anlamıştı. Sinirleri, *Tamam efendim, söylediğin her şeye katılıyorum, öyle olması gerekir,* diyordu ama sonra yine aklını kurcalamayı sürdürüyordu.

Ne var ki böyle bir durumla karşılaşması da zaten beklenmedik bir şey sayılmazdı. Şerif olarak görev yaptığı onca yıl boyunca kasaba yollarından en az kırk kişinin cesedini kazımış, sayısız bar kavgasını ayırmış, eş ve çocuk zulmü kapsamında yüzden fazla vakayla karşılaşmıştı – ki bunlar sadece ihbarı yapılanlardı. Ama böyle devam etmeyeceği belliydi; çok uzun sayılamayacak bir zaman önce kendi seri katilini barındırmış olan bir kasaba için Pangborn'un karşısına çok az cinayet vakası çıkmıştı. Sadece dört vakaydı ve suçlulardan sadece biri kaçmıştı; bu adam karısının beynini parçalayan Joe Rodway'di. Pangborn maktul kadını tanırdı ve Kingston-Rhode Island Emniyeti'nden Rodway'in tutuklandığı haberini aldığında neredeyse üzülecekti.

Diğer vakalardan biri araçla adam öldürmeydi. Kalan ikisinden biri bıçakla, diğeri arbede sonucuydu, bu sonuncusu had safhaya varmış bir aile içi şiddet olayıydı. Kadın dut gibi sarhoş haldeki kocasını döverek öldürmüş, yirmi yıldan beri yediği dayakların öcünü almıştı. Tutuklandığı an yüzünde hâlâ kısa süre önce aldığı darbelerin izleri vardı. Yargıç onu, altı ay kadın ıslahevinde kaldıktan sonra altı yıl denetimli serbestlik şartıyla serbest bırakmaya karar verdiğini açıklamıştı. Yargıç Pender'ın

bu hükme varmasındaki neden herhalde kadına hak ettiği gibi madalya vermesinin uygun düşmeyeceğini bilmesiydi.

Pangborn gerçek hayattaki küçük kasaba cinayetlerinin, Agatha Christie romanlarındaki küçük kasaba cinayetleriyle hiçbir benzerliğinin olmadığını anlamıştı. Bu romanlarda, bir kır evinde yedi kişi, habis yaşlı Albay Storping'i sırayla bıçaklayarak öldürür, gerçek suçluyu bulmak zorlaşırdı. Pangborn'un tanık olduğu kadarıyla, gerçek hayatta cinayet mahalline geldiği zaman katil orada olur, ne halt ettim ben, der gibi yerdeki cesede bakardı. Suçlu kaçmış olsa bile genellikle çok uzağa gitmezdi ve neler olduğunu, cinayeti kimin işlediğini ve katilin nereye gittiğini anlatacak iki-üç tanık ortaya çıkardı. Çoğu zaman katil en yakın bara giderdi. Gerçek hayattaki küçük kasaba cinayetleri kural olarak daima basit, vahşice ve aptalca işlenmiş olurdu.

Kural buydu.

Ama kurallar çiğnenmek için vardı. Yıldırım bazen gerçekten de iki kez aynı yere düşerdi ve zaman zaman küçük kasabalardaki cinayetler de hemen çözülemezdi.

2

Polis memuru Norris Ridgewick, Pangborn'un aracının arkasına park ettiği devriye otosundan çıktı. Ilık ilkbahar havasında polis telsizinden gelen duyuruların cızırtılı sesleri duyuluyordu.

"Ray geliyor mu?" diye sordu Pangborn. Ray, Castle County' nin adli tabibi ve sorgu yargıcı olan Ray Van Allen'dı.

"Evet," dedi Norris.

"Ya Homer'ın karısı? Ona haber veren oldu mu?"

Pangborn konuşurken Homer'ın yüzüne konan sinekleri kovdu. Geriye gaga gibi uzun burnundan başka pek bir şey kalmamıştı. Protez olan sol kolu ve şimdi yere saçılmış, bir zamanlar Gamache'ın ağzında olan altın dişleri olmasa onu annesi bile tanıyamaz, diye düşündü Pangborn.

Norris Ridgewick başını eğmiş, ona aniden çok ilginç gelen ayakkabılarına bakıyordu. "Şu anda John, View'da devriyede; Andy Clutterbuck da Auburn'de mahkemeye–"

Pangborn iç çekip ayağa kalktı. Gamache altmış yedi yaşındaydı. Karısıyla birlikte buradan iki kilometre ötede, demiryolları deposu yakınında küçük, güzel bir evde yaşıyordu. Başka şehirlerde yaşayan yetişkin çocukları vardı. O sabahın erken saatlerinde Bayan Gamache şerifin bürosunu aramış, horladığı için bazen çocuklardan birinin odasında uyuyan Homer'ın o gece eve gelmediğini haber vermişti. Homer bir önceki akşam, her zaman olduğu gibi, yedide bowling oynamak için evden çıkmış, en geç gece yarısı evde olması gerekirken gelmemişti, yatağı boştu ve kamyoneti ne kapının önündeydi ne de garajdaydı.

Sevk memuru Shelia Brigham bu ihbarı Şerif Pangborn'a iletmiş, o da Sonny Jackett'ın benzin istasyonunda aracının deposunu doldururken Bayan Gamache'ı aramıştı.

Kadın ona kocasının kamyonetiyle ilgili bilgileri vermişti: Chevrolet pikap, 1971 model, paslı noktaların üstüne astar çekilmiş; kabinde bir tüfeklik var; Maine plakası 96529Q. Pangborn telsizle bunu sahadaki yardımcılarına iletti (Clut tanık göreviyle Auburn'de olduğu için üç kişiydiler) ve Bayan Gamache'a bir gelişme olursa haber vereceğini söyledi. Aslında pek endişelenmemişti. Gamache, özellikle bowling gecelerinde epey bira içerdi, ama budala değildi. Eğer araç kullanamayacak durumda olduğunu anlarsa, bowling arkadaşlarından birinin evinde sabahlardı.

Ama aklını karıştıran bir soru vardı. Homer bir arkadaşının evinde sabahlamaya karar vermişse, neden karısını arayıp bunu bildirmemişti? Karısının endişeleneceğini bilmiyor muydu? Belki de saat geç olduğu için onu rahatsız etmek istememişti. Daha iyi bir ihtimalse, Homer belki aramıştı ama karısı derin bir uykudayken, kapısı kapalı bir odada duran telefonun sesini duymamıştı. Muhtemel olan başka bir şey de, kadının da bir iş makinesi gürültüsüyle horluyor olabileceğiydi.

Pangborn kadınla konuşması bittikten sonra telefonu kapadı. Bayan Gamache, kocasının akşamdan kalma ve mahcup bir halde o sabah en geç on birde evde olacağını sanıyordu. Tabii ondan fırçayı da yiyecekti. Ama Pangborn, South Paris'le Castle Rock arasındaki elli kilometre boyunca içkiliyken direksiyona oturmadığı için sessizce Homer'ı kutlayacaktı.

Pangborn, Ellen Gamache'la konuşmasından yarım saat sonra, yaptığı ilk durum muhakemesinde bir terslik olduğuna karar verdi. Eğer Homer bir arkadaşının evinde sabahlamışsa, bu onun ilk dışarıda sabahlaması olmalıydı, yoksa karısı bunu tahmin eder ve şerifi aramadan önce bir süre daha beklerdi. Homer Gamache alışkanlıklarını değiştirmeyecek kadar yaşlıydı. Eğer dün geceyi başka bir evde geçirmişse, bunu mutlaka daha önce de yapmış olmalıydı, ama karısı öyle olmadığını söylüyordu. Daha önce zilzurna sarhoşken araç kullanmış olsaydı yine kullanırdı, ama öyle yapmamıştı.

Demek ki yaşlı kurt sonunda yeni bir numara öğrenmiş, diye düşündü Pangborn. Olmayacak şey değil. Ya da belki her zamankinden fazla içti. Ya da belki her zamanki kadar içti ama bu defa daha fazla sarhoş oldu.

Hiç değilse o an için Homer Gamache'ı aklından çıkarmaya çalışmıştı. Önünde yazılması gereken yığınla rapor varken, tutmuş o kır saçlı bunağı ve kamyonetini düşünüyordu. Homer sol kolunu adı konmamış bir savaş sırasında Pusan denen bir yerde kaybetmişti; bugün Vietnam'da savaşanlar o savaş sırasında daha bebektiler. Fakat bunları düşünmek ne önündeki raporları bitiriyor ne de Homer'ı bulmaya yarıyordu.

Pangborn yerinden kalkıp sevk memuru Shelia Brigham'ın yanına gitmiş ve ondan Norris Ridgewick'i arayıp herhangi bir gelişme var mı diye sormasını istemişti. O sırada Norris aramış, anlattıkları Pangborn'un içindeki huzursuzluğu katlamıştı.

Pangborn oldum olası telepatiye inanmaz, radyo programlarında geleceği görmekle ilgili konuşmalara burun kıvırırdı. Ama

o anda ona Homer Gamache'ın akıbeti hakkında bir şey sorsalar şöyle derdi: *Norris aradığında... yaşlı adamın ya ağır yaralı olduğunu ya da öldüğünü anladım. Aslına bakılırsa, öldüğünü...*

3

Norris, Homeland Mezarlığı'nın iki kilometre güneyinde, Route 35 adı verilen karayolundaki Arsenault Çiftliği'nde durmuştu. Bu çiftlikle Homer'ın evi arasında beş kilometrelik mesafe olmasına rağmen o sırada aklında Homer Gamache yoktu. Eğer Homer bir gece önce South Paris'ten evine gitmek için normal olarak bu yolu seçseydi, Arsenault'tan geçmiş olurdu. Çiftlikte yaşayanların bir gece önce Homer'ı gördüklerini sanmıyordu, çünkü eğer görselerdi, bundan on dakika sonra Homer sağ salim evine varmış olurdu.

Norris'in Arsenault Çiftliği'nde durma nedeni, bu çiftliğin yol kenarında sattığı ürünlerin çok kaliteli oluşuydu. Yemek pişirmesini seven ender bekârlardandı ve son zamanlarda şeker bezelyesine bayılıyordu. Arsenault ailesi bu ürünü ne zaman satacak diye öğrenmek için gelmişti. Bu arada Dolly Arsenault'a, "Önceki gece Homer Gamache'ın kamyonetini gördünüz mü?" diye sormuştu.

"Bak, işte bunu sorduğun iyi oldu," demişti Bayan Arsenault, "çünkü gördüm. Dün gece geç bir saatte. Şimdi düşünüyorum da, aslında bu sabahın erken saatlerindeydi, çünkü televizyonda Johnny Carson'ın programı devam ediyordu ama bitmek üzereydi. Niyetim bir kâse dondurma daha yiyip, biraz David Letterman programını seyredip yatmaktı. Son günlerde pek iyi uyuyamıyorum ve yolun karşı tarafındaki o adam sinirime dokunuyor."

"Hangi adam, Bayan Arsenault?" diye sordu Norris aniden ilgisi kabararak.

"Bilmiyorum, adamın biri işte. Bakışlarından hiç hoşlanmadım. Onu doğru dürüst görmüş değilim, ama bakışlarını beğenmedim. Ne saçma değil mi? Ama Juniper Hill akıl hastanesi

buraya çok yakın; sabahın birinde yolda tek başına bir adam görünce insan huylanıyor. Üstünde takım elbise olsa bile."

"Nasıl bir takım elbise giyi–" diye başladı Norris, ama faydası yoktu. Bayan Arsenault çok tatlı ve son derece geveze bir ihtiyardı. Norris'e söz hakkı bırakmıyordu. Norris belki arada işine yarayacak bir bilgi çıkar ümidiyle beklemeye karar verdi ve cebinden not defterini çıkardı.

"O takım elbise," diye devam etti kadın, "bir bakıma beni daha da huylandırdı. Gecenin o saatinde bir adamın öyle bir takım elbise giymesi bana normal gelmedi. Anlıyor musun? Herhalde anlamıyorsun ve benim budala bir ihtiyar olduğunu düşünüyorsun ve muhtemelen ben gerçekten budala bir ihtiyarım, ama Homer gelmeden bir-iki dakika önce bu adamın evime geleceğini sandım ve kapının kilidini kontrol ettim. Bu tarafa doğru bakıyordu, bunu gördüm. Sanırım bakmasının nedeni o geç saatte hâlâ penceredeki ışığı görmesiydi. Herhalde beni de görebiliyordu, çünkü perdeler saydamdır. Onun yüzünü göremedim –dün gece ay yoktu ve bırak kablolu televizyonu, buralara sokak lambası kuracaklarını bile hiç sanmıyorum– ama başını çevirdiğini gördüm. Derken yolun karşısına geçmeye başladı –ya da ben öyle sanıyorum– gelip kapımı çalacak diye korktum. Arabası bozulduğu için telefonumu kullanmak isterse ne cevap vereceğimi, hatta kapıyı açsam mı açmasam mı diye düşündüm. Galiba gerçekten de ihtiyar, budala bir kadınım, çünkü televizyondaki *Alfred Hitchcock* dizilerindeki tatlı dilli kaçık katil aklımdan çıkmıyordu. Bu katil kurbanlarını baltayla parçalayıp otomobilinin bagajına sokuyordu. Stop lambalarından biri yanmadığı için yakayı ele vermişti ama–"

"Bayan Arsenault, size sormak istediğim–"

"–o güne kadar kim bilir kaç kişiyi öldürmüştü. İşte böyle biriyle karşılaşmak korkusu olunca, içimden kendime–"

Norris şeker bezelyelerini sormayı unutmuştu. Nihayet, gördüğü adamın sürmekte olan bir soruşturmayla bir ilişkisi olabileceğini söyleyerek onu susturabildi. Kadını en başa götürüp

Alfred Hitchcock kısmına hiç değinmeden gördüğü her şeyi anlatmasını istedi.

Telsizle Şerif Alan Pangborn'a verdiği rapor şöyleydi: Kadın evde tek başına televizyon seyrediyordu, kocası ve oğulları çoktan yatmışlardı. Kadının koltuğu, 35 numaralı yola bakan pencerenin kenarındaydı. Saat 00.30 veya 00.40 sıralarında yolun karşı tarafında, yani Homeland Mezarlığı tarafında bir adam görmüştü.

Adam mezarlık tarafından mı, yoksa diğer taraftan mı geliyordu?

Bayan Arsenault emin değildi. Ona göre mezarlık tarafından gelmiş olabilirdi, ki bu da onun kasabadan gitmekte olduğunu gösterirdi, ama kadın neden bu izlenime kapıldığını kestiremiyordu, çünkü pencereden bir kez bakınca sadece yolu görmüş, oysa dondurmasını almak için yerinden kalkmadan önce bir daha baktığında adam oradaymış. Öylece durmuş, aydınlık pencereye doğru *–kadına doğru–* bakıyormuş. Bayan Arsenault adamın karşıya geçeceğini, hatta geçmeye başladığını sanmış (muhtemelen adam olduğu yerde duruyordu, kadın bunu hayalinde canlandırmış olmalı, diye düşündü Alan) ama o sırada tepenin üstünde ışıklar belirmiş. Takım elbiseli adam yaklaşan ışıkları görünce, tipik otostopçu işareti yaparak başparmağını kaldırmış.

"Gelen Homer'ın kamyonetiydi ve direksiyonda da Homer vardı," demişti Norris'e Bayan Arsenault. "Önce onun durmayıp yoluna devam edeceğini sandım, normal bir insan gece yarısı otostop yapan birini görünce durmaz, diye düşündüm. Ama sonra kamyonetin stop lambaları yandı ve adam koşup aracın yolcu tarafına bindi."

Kırk altı yaşında olduğu halde yirmi yıl daha yaşlı gösteren Bayan Arsenault, kır saçlı başını iki yana salladı.

"Homer gecenin o saatinde bir otostopçuyu aldığı için adamakıllı sarhoş olmalıydı," dedi Norris'e. "Ya çok sarhoştu ya da çok budalaydı. Homer'ı neredeyse otuz beş yıldır tanırım. Budala değildi."

Bayan Arsenault bir an düşündükten sonra, "Yani... o kadar budala değildi," dedi.

Norris adamın üstündeki takım elbiseyle ilgili biraz daha ayrıntılı tarif istedi, ama işe yaramadı. Sokak lambalarının Homeland Mezarlığı'nda son bulması gerçekten kötüydü, ama Castle Rock gibi küçük kasabaların parası ancak bu kadarına yetiyordu.

Bayan Arsenault adamın üstündekinin spor ceket değil, takım elbise olduğuna emindi; siyah değildi ama ne renk olduğunu bilmiyordu. Beyaz olduğunu sanmıyordu, ama siyah olmadığına yemin edebilirdi.

"Sizden yemin etmenizi istemiyorum, Bayan Arsenault," dedi Norris.

"Bir kanun temsilcisiyle resmî bir iş konuşmak, yemin etmekle aynı şeydir," dedi Bayan Arsenault kollarını göğsünde kavuşturarak.

Böylece kadının bütün bildikleri şöyle özetlenebilirdi: Gece yarısı bire çeyrek kala Homer Gamache'ın bir otostopçuyu aracına aldığını görmüştü. FBI'ı aramak için herhangi bir neden yoktu. Fakat ortada kaygı verici bir gerçek vardı: Homer evinden beş kilometre uzakta bir yolcu almıştı... ama evine gitmemişti.

Bayan Arsenault takım elbise konusunda da haklıydı. Kasabadan bu kadar uzak ve ıssız bir yerde, gecenin bir yarısı bir otostopçu görmek yeterince tuhafken –normal olarak o saatte aklı başında bir serseri ya metruk bir ahırda ya da bir samanlıkta falan barınırdı– bir de adamın takım elbise ve kravatlı olduğu düşünülünce, durum daha da mide bulandırıcı oluyordu.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Norris raporunu bitirdikten sonra.

"Olduğun yerde kal," dedi Alan Pangborn. "Ben oraya gelene kadar Bayan Arsenault'la Alfred Hitchcock hikâyeleri üzerine sohbet edin. O programları ben de severdim."

Fakat Pangborn, Arsenault Çiftliği'ne doğru bir kilometre kadar yol aldıktan sonra, çiftliğin iki kilometre batısında durmak zorunda kaldı. Frank Gavineaux adında bir oğlan Strimmer

Deresi'nde balık tuttuktan sonra evine dönerken 35 numaralı yolun güney tarafındaki otların arasından çıkan iki bacak görmüştü. Hemen evine koşup bunu annesine anlattı, kadın da şerif ofisini aradı. Sheila Brigham bunu hemen Alan Pangborn'la Norris Ridgewick'e bildirdi. Sheila protokole sadık kalarak telsizde hiç isim vermedi –polis hattını dinleyen muzır tipler vardı– ama Alan onun gergin sesinden o bacakların kime ait olduğunu anlamıştı.

O sabah tek iyi şey, Alan oraya varana kadar Norris'in midesini tamamen boşaltmış olmasıydı; yolun kuzey tarafına kusarak cesedin etrafında olabilecek delilleri bozmamıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Norris.

Alan derin bir iç geçirdi ve Homer'ın cesedine üşüşen sinekleri kovmayı bıraktı. Zaten ümitsiz bir çabaydı. "Şimdi ben gidip Ellen Gamache'a kocasının öldüğünü bildireceğim. Sen cesedin başında kal. Sinekleri ondan uzak tutmaya çalış."

"Yapma, şerif, neden? Çok fazla sinek var? Üstelik Homer–"

"Zaten ölmüş, bunu ben de görebiliyorum. Neden diye sorma, bilmiyorum. Çünkü doğrusu bu gibi görünüyor. Kopan kolunu tekrar yerine sokamayız ama hiç değilse, burnundan ne kalmışsa, üstüne sineklerin sıçmasına engel olalım."

"Tamam," dedi Norris. "Peki, şerif."

"Norris, biraz gayret edip bana 'Alan' diyebilir misin?"

"Tabii, şerif."

Alan homurdanarak hendeğin olduğu alana baktı. Oraya tekrar döndüğünde alan sarı şeritle çevrilecek, SUÇ MAHALLİDİR ŞERİTTEN İÇERİYE GİRMEYİN yazısı asılacaktı. Bölge adli tabibi ile Oxford Eyaleti Emniyet Müdürlüğü'nden Henry Payton burada olacaklardı. Başta, muhtemelen Başsavcılığın Ağır Suçlar Şubesi'nden kimse olmazdı ama çok geçmeden onlar da gelirlerdi. Saat bir olduğunda adli tıp uzmanları gelir, yerdeki lastik izlerinin kalıbını çıkarırlardı. Norris kendi aracıyla bu izlerin üstünden geçmediği için ya çok akıllı davranmıştı ya da çok talihliydi.

Peki, bütün bu çabaların sonucunda ne öğrenilecekti? Çok basit. Yarı sarhoş, yaşlı bir adam yabancı birine iyilik olsun diye aracını durdurmuştu. (Alan onun, *Gel hadi evlat, deyişini duyar gibi oldu. Benim sadece birkaç kilometrelik yolum kaldı, ama seni gideceğin yöne biraz daha yaklaştırmış olurum.) Ve bu yabancı, bu iyiliğin karşılığında yaşlı adamı döverek öldürmüş, sonra kamyonetini çalmıştı.*

Tahminine göre takım elbiseli adam Homer'dan durmasını istemiş –en uygun gerekçe, işemesi gerektiğini söylemesiydi– kamyonet durduktan sonra da yaşlı adamı bayıltıp dışarıya sürüklemiş ve...

Bundan sonra iş çirkinleşiyordu. Hem de çok.

Alan son bir kez hendeğe, bir zamanlar bir insan olan kanlı et parçasına baktı; Norris sabırla sinekleri kovmaya çalışıyordu. Midesi bir kere daha altüst oldu.

O sadece yaşlı bir adamdı, aşağılık orospu çocuğu! Zaten bir ayağı çukurda olan, tek koluyla çalışan, hayattaki tek zevki bowling oynamak olan zavallı bir adamdı. Neden onu bayıltmakla yetinmedin ki? Hava çok soğuk değildi, biraz üşüse de büyük ihtimalle kendini toplardı. Eminim midesinde bolca antifriz bulacağız. Hem kamyonetin plaka numarası telsizle her yere bildirildi. O halde neden bunu yaptın? Umarım sana bunu sorma fırsatım olur.

Ama neden yaptığının bir önemi var mıydı? Homer için bir önemi olmadığı kesindi. Artık Homer için hiçbir şeyin önemi olmayacaktı. Çünkü otostopçu onu bayılttıktan sonra kamyonetten dışarıya çıkarmış, muhtemelen koltukaltlarından tutarak hendeğe sürüklemişti. Gamache'ın ayakkabı topuklarının izlerinden bu sonuca varmak için adli tıp uzmanlarına gerek yoktu. Otostopçu onu sürüklediği sırada Homer'ın sakat olduğunu fark etmişti. Hendeğin içine attıktan sonra protez kolunu yerinden sökmüş, bununla onu döverek öldürmüştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

96529Q

Connecticut Eyalet Polis Memuru Warren Hamilton devriye otosunun içinde yalnız olduğu halde yüksek sesle, "Ağır ol, ağır ol," dedi. 2 Haziran akşamıydı, Hamilton'ın o güne kadar adını hiç duymadığı bir Maine kasabasında Homer Gamache'ın cesedi bulunalı otuz beş saat olmuştu.

Westport I-95'teki McDonalds'ın otoparkındaydı. Eyaletler arası yolda devriye görevi yaparken yiyecek-benzin duraklarının otoparklarına girmeyi âdet edinmişti; farları söndürüp arkalarda bir yere park ettiği zaman bazen çok iyi baskınlar yapabiliyordu. İyiden de öte, harika oluyordu. İşte böyle bir fırsatla karşılaşacağını hissedince de kendi kendine konuşurdu. Bu durumda çoğu kez, *Ağır ol, ağır ol,* diyerek başlar, *Şu kerizi bir silkeleyeyim,* diye devam ederdi. Hamilton şimdi ballı bir fırsatın kokusunu almıştı.

"Burada ne varmış böyle?" diye mırıldandı, aracını geri geri sürerek bir Camaro'yu, at pisliği renginde eski bir Toyota'yı geçti ve ta-ta-ta! Sodyum lambaların aydınlığında turuncu gibi görünen ama beyaz veya açık gri olması gereken eski bir GMC kamyonet.

Farlarını kamyonetin plakasına çevirdi. Hamilton'a göre araç plakaları gittikçe düzeliyordu. Eyaletler artık bunların üstüne küçük resimler yerleştirmeye başlamıştı. Böylece geceleri,

yeterli aydınlık olmadığında plakaları tanımak kolaylaşıyordu. Fakat plakaları tanımayı en çok zorlaştıran şey, işte bu turuncu renkli yüksek yoğunluklu lambalardı. Bu lambaların tasarlanma amacı tecavüzlere ve kapkaç suçlarına engel olmaktı; Hamilton bu konuda ne kadar işe yaradıklarını bilmiyordu ama emin olduğu tek şey, onun gibi polislerin çalıntı otomobillerin veya kaçak araçların plakalarını tanımasını çok zorlaştırdığıydı.

Bu küçük resimler ise bu sorunu çözmekte önemli bir adımdı. İster loş ışık olsun ister bu lanet olası turuncu renkli lambaların ışığı, Özgürlük Heykeli hep Özgürlük Heykeli'ydi. Ve rengi ne olursa olsun, o Bayan Özgürlük Heykeli, New York demekti.

Tıpkı şimdi farlarıyla aydınlanan aracın Maine demek olması gibi. Artık gözlerini kısıp bu aslında pembe mi, turuncu mu, mavi mi diye kendini kasmasına gerek kalmıyordu. O boktan amblemi görmesi yeterliydi. Bu amblem bir ıstakozdu. Hamilton bunu biliyordu. Adı ne olursa olsun, böyle bir şeyi hayatta ağzına sokmazdı, ama var oldukları için memnundu.

Özellikle de ıstakoz plakalı bir araç aranıyorken.

"Burada ne varmış bakalım," diye mırıldanarak aracını park etti. Torpido gözünün üstüne mıknatısla tutturulmuş klipsli not defterini aldı, en üstteki boş sayfayı çevirdi (herhangi birinin polisçe aranan plaka listesini görmesine gerek yoktu) ve listeyi yukarıdan aşağıya taradı.

Ve işte oradaydı. 96529Q; Maine Eyaleti; boktan ıstakozların yuvası.

Hamilton kamyonetin önünden ilk geçişinde içeride kimseyi görmemişti. Bir tüfeklik vardı ama boştu. Pek akla yatkın değildi ama kamyonetin kasasında birisi olabilirdi. Kamyonetin kasasındaki kişinin o tüfeği almış olması da mümkündü. Ama en akla yatkın olanı, sürücüsünün çoktan oradan uzaklaşmış olmasıydı; ya da içeride bir hamburger yiyordu.

"Tedbiri elden bırakmamak lazım," diye mırıldandı. Farlarını söndürdükten sonra yavaşça diğer araçların önünden geçti.

İki kere daha durup farlarını yaktı ama aydınlattığı otomobiller umurunda değildi. Bay 96529Q onu çalıntı kamyonete farların ışıklarını tutarken görmüş olabilirdi ama onun devam edip başka araçları da kontrol ettiğini görürse huylanmazdı.

Hamilton aracını kamyoneti gözetleyebileceği bir boşluğa park ettikten sonra yolun altı kilometre kuzeyinde bulunan merkezini arayarak Maine Emniyetinin bir cinayet vakasıyla ilişkilendirip aradığı GMC kamyoneti bulduğunu bildirdi. Destek istedi; ona az sonra desteğin geleceği söylendi.

Hamilton kimsenin kamyonete yaklaşmadığını gözlemledikten sonra, temkinli bir şekilde oraya gitmenin riskli olmayacağına karar verdi. Dahası, destek geldiğinde hâlâ kamyonetin biraz ötesindeki aracında oturmakta olduğu görülürse, ödlek durumuma düşerdi.

Otomobilinden çıktı; tabanca kılıfının tokasını açtı ama silahı çıkarmadı. O güne kadar görevdeyken tabancasını sadece iki kere çıkarmış ama hiç ateş etmemişti. Şimdi de ne silahını çıkarmayı ne de ateş etmeyi istiyordu. Kamyonete hem kasasının içini hem de McDonald's tarafından gelecek birini görebileceği bir açıdan yaklaştı. Restorandan bir kadın ve erkeğin çıktığını görünce durdu; onların bir Ford sedana binip otopark çıkışına gittiklerini görünce yürümeye devam etti.

Sağ elini tabancasının kabzasının üstünde tutarken sol elini kalçasına indirdi. Hamilton'ın naçizane fikrine göre üniforma kemerleri de çok gelişmişti. Hem çocukluğunda hem de yetişkin hayatında sıkı bir Batman hayranı olmuştu; dahası, polis olma nedenlerinden biri de Batman'di (tabii bu gerçeği başvuru formunda belirtmemişti). Batman'in mükemmel otomobili dahil hiçbir aksesuvarı onun çok işlevli kemeri kadar Hamilton'ı imrendirmemişti. Muhteşem bir şeydi o. Her duruma uygun bir marifeti vardı; bu bir ip olabilirdi, bir gece-görüş gözlüğü veya bir şok tabancası... Hamilton'ın kemeri tabii ki o kadar iyi değildi ama sol kısmında çok yararlı üç şeyi tutan üç gözü vardı. Bun-

lardan biri, piyasada Köpek Bayıltan adıyla satılan pilli bir silindirdi; üstündeki kırmızı düğmeye basınca çıkan yüksek frekanslı düdük sesi en azgın pitbulları bile haşlanmış makarnaya döndürüyordu. Bunun yanında bir adet göz yaşartıcı sprey kutusu, bir de kuvvetli bir el feneri vardı.

Hamilton el fenerini kemerinden çıkarıp yaktı ve sol elini motor kapağının üstüne dayadı; bu sırada sağ eli hep tabanca kabzasındaydı. İhtiyatı elden bırakmıyordu.

Fenerin ışığını kamyonetin kasasında gezdirdi. Burada bir brandadan başka bir şey yoktu. Kamyonetin kasası da içi gibi boştu.

Bu sırada Hamilton GMC kamyonetten güvenli bir uzaklıktaydı. Sonra eğilip fenerini kamyonetin altına tuttu; burası ona bir kötülük yapmayı düşünen birinin pusuya yatabileceği en son yerdi. Pek akla yatkın değildi ama öldüğünde rahibin, "Dostlarım, bugün burada polis memuru Warren Hamilton'ın zamansız ölümü nedeniyle toplandık," demesini istemiyordu.

Kamyonetin altında feneri hızla sağdan sola gezdirdi ve yakın bir gelecekte düşmesi kesin, paslı bir susturucudan başka bir şey göremedi. Üstündeki deliklere bakılırsa, aracın sürücüsü bunun düştüğünü bile fark etmeyebilirdi.

"Sanırım bizden başka kimse yok, dostum," dedi Hamilton. Son bir kez kamyonetin etrafına baktı; restoran çıkışına özellikle dikkatini verdi. Onu izleyen kimse olmadığına karar verince aracın yolcu tarafındaki penceresine gidip fener ışığını içeriye tuttu.

"Vay canına!" dedi Hamilton. Otoparkın o hoyrat turuncu ışıklarına şükretti, çünkü aracın içindeki kan neredeyse siyah gibi görünüyor, daha çok mürekkebe benziyordu. "Adam bu haldeyken mi direksiyon kullanmış? Olur şey değil, ta Maine'den buraya kadar bu halde mi gelmiş?"

Fenerini biraz daha aşağıya doğru çevirdi. GMC'nin koltuğu ve döşemesi tam bir ahır gibiydi. Boş bira kutuları, meyve suyu kutuları, yarısı boşalmış patates cipsi poşetleri, boş hamburger

kutuları. Bir çiklet eskiden radyonun olduğu boşluğa yapıştırılmıştı. Kül tablası filtresiz sigara izmaritleriyle doluydu.

Ama hepsinden beteri, çok fazla kan vardı.

Koltukta hem leke hem de çizgiler halinde kan görülüyordu. Direksiyon simidi kanla kaplıydı. Korna halkasının üstündeki kurumuş kan oradaki Chevrolet sembolünü tamamen örtmüştü. Sürücü tarafındaki kapının iç kolunda ve aynada da kan vardı. Buradaki kan küçük bir daire şeklindeydi. Hamilton, Bay 96529Q'nun aynayı ayarlarken kurbanının kanıyla orada güzel bir parmak izi bırakmış olabileceğini düşündü. Big Mac hamburger kutularından birinin üstünde de pıhtılaşmış kan vardı.

"Servis yapan kıza ne dedi acaba?" diye mırıldandı Hamilton. "Tıraş olurken yüzünü kestiğini mi?"

Arkasında bir sürtünme sesi duyunca Hamilton hemen o yana döndü, fakat o kadar dikkat etmesine rağmen çok ağır kaldığını hissediyordu, çünkü her zamanki temkinliliği bu defa işe yaramayacaktı. Adam arkasına geçmişti ve birazdan eski Chevrolet kamyonetinin içinde daha fazla kan olacaktı – *kendi* kanı. Çünkü bunun gibi bir gezici mezbahayı Maine'den New York eyalet sınırına kadar getirmiş olan herif kesinlikle bir sapıktı ve gözünü kırpmadan bir eyalet polisini öldürürdü.

Hamilton meslek hayatı boyunca üçüncü kez tabancasını çekti, horozu kaldırdı ve neredeyse karanlığın içine doğru iki-üç kez ateş edecekti; son derece gerilmişti. Fakat orada kimse yoktu.

Hafif bir esinti oldu. O sürtünme sesi bir daha duyuldu. Asfaltın üstünde McDonald's'a ait boş bir fileto-balık kutusu gördü. Kutu rüzgârın etkisiyle birkaç metre daha sürüklendikten sonra durdu.

Hamilton derin bir nefes verdi ve tabancanın horozunu indirdi. "Az kalsın mahcup olacaktın, Sherlock Holmes," dedi titrek bir sesle. "Az kalsın bir CR-14 doldurmak zorunda kalacaktın." CR-14 tabancayla ateş edildiğini beyan eden bir formdu.

Boş balık sandviç kutusu dışında ateş edeceği bir şey olmadığı belli olunca tabancayı tekrar kılıfına sokmayı düşündü ama

sonra destek gelene kadar elinde tutmaya karar verdi. Çünkü mesele sadece oradaki kan veya Maine polisinin cinayet suçuyla aradığı bir adamın o mezbaha içinde beş yüz kilometre yol kat etmiş olması değildi. Kamyonetin etrafında berbat bir koku vardı, kara yolunda ezilmiş olan bir kokarcanın kokusunu andırıyordu. Bu kokuyu gelen ekiptekiler de duyarlar mıydı acaba, yoksa sadece kendisi mi duyuyordu? Çok da umurunda değildi. Ya kan kokusuydu ya da çürümüş yiyecek. Sadece *kötü* bir şeyin kokusu, diye geçirdi içinden. Çok ama çok kötü bir şeyin. O kokunun sahibinin belki saatler önce oradan ayrıldığına neredeyse eminken bile tabancasını kılıfına sokmak istemeyeceği kadar kötü bir şeyin. Kamyonetin motoru soğumuştu. Önemli değildi. Bu, bildiği şeyi değiştirmiyordu: Bir süre boyunca bu kamyonet korkunç bir hayvanın sığınağı olmuştu ve Hamilton bu hayvanın geri gelip onu hazırlıksız yakalamaması için en küçük bir riski bile göze alamazdı.

Elinde tabancası, ensesindeki tüyler diken diken olmuş bir halde bekledi. Kısa bir süre sonra destek ekipler oraya vardığında, aradan geçen zaman ona çok uzun gelmişti.

ALTINCI BÖLÜM

BÜYÜK ŞEHİRDE ÖLÜM

Dodie Eberhart'ın tepesi atmıştı ve Dodie Eberhart'ın tepesi attığı zaman ülkenin başkentinde dalaşmak istemeyeceğiniz tek kadın o olurdu. Büyük bir çayırda yürüyen bir gergedanın zarafetiyle (ve neredeyse cüssesiyle) L Caddesi'ndeki apartmanının merdivenlerini çıktı. Mavi elbisesi vücudunda gergin duruyordu, ama göğüs kısmı bollaşmıştı. Tombul kolları bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Yıllar önce bu kadın Washington'ın en gözde fahişelerinden biriydi. O günlerde boyu –bir doksan– ve güzelliği onu diğer işveli meslektaşlarından birkaç adım öne çıkarıyordu. Bu nedenle öylesine talep edilen biri olmuştu ki, onunla bir gece geçirebilmek, çapkın bir erkeğin kazanabileceği büyük bir ödül kabul edilirdi. İkinci Johnson yönetimiyle birinci Nixon yönetimi sırasında Washington davetleriyle resepsiyonlarının fotoğraflarını inceleyen biri, adı siyaset gündeminde sık sık duyulan önemli bir adamın kolunda Dodie Eberhart'ı görebilirdi. Sadece uzun boyu bile hemen göze çarpmasına yetiyordu.

Dodie bir banka memurunun kalbini ve açgözlü bir hamamböceğinin ruhunu taşıyan bir fahişeydi. Düzenli müşterilerinden ikisi –biri bir Demokrat senatör, diğeri Cumhuriyetçi Kongre üyesi– ona meslekten emekli olabilmesine yetecek kadar nakit para sağlamıştı. Bunu kendi istekleriyle yapmış sayılmazlardı.

Dodie hastalık kapma riskinin azalmadığını –ve yüksek mevkideki devlet görevlilerinin de AIDS ve daha az tehlikeli, ama çok sıkıntı veren zührevi hastalıklara yakalanabileceklerini– pekâlâ biliyordu. Yaşının da geçtiğinin farkındaydı. Ve bu beylerin, söz verdikleri gibi, miraslarında ona bir şey bırakacaklarına inanmıyordu. Kusura bakmayın, demişti onlara, ben ne Noel Baba'ya ne de Diş Perisi'ne inanırım. Küçük Dodie kendi başının çaresine bakacak.

Küçük Dodie bu parayla üç apartman satın aldı. Yıllar geçti. Kuvvetli erkekleri diz çöktüren (genellikle çıplak halde önlerinde dururdu) seksen beş kilosu şimdi yüz kırk kiloydu. Yetmişli yılların ortalarında iyi kazanç getiren yatırımlar seksenli yıllarda bozulmuştu. O dönemlerde parasını borsaya yatırmış olanlar iyi kazanıyordu. Mesleğini yapmaya devam ettiği yıllarda listesinde çok başarılı iki borsa simsarı da vardı. Dodie, keşke emekli olurken onlarla ilişkiyi sürdürseydim, diye düşünüyordu.

Apartmanlarından biri 1984 yılında elinden çıkmış, ikincisini de 1986 yılında Vergi Dairesi'nin korkunç bir denetimi sonunda kaybetmişti. L Caddesi'ndeki bu apartmanına ise dört elle sarılmış, o semtte iyi bir şeyler olacağına inanmıştı. Ama henüz olmamıştı ve daha bir-iki yıl olacağını da sanmıyordu. Olduğu zaman, niyeti tası tarağı toplayıp Aruba'ya taşınmaktı. Bir zamanların en çok talep gören fahişesi bu arada dayanmak zorundaydı.

Kaldı ki hep dayanmıştı.

Dayanmaya devam edecekti.

Ve karşısına çıkacak olanın vay haline!

Mesela, o Frederick "Kodaman" Clawson gibi birisi.

İkinci kat sahanlığına vardı. Shulman'ların dairesinden bangır bangır Guns N' Roses duyuluyordu.

"O PİKABIN SESİNİ KISIN!" diye var gücüyle bağırdı. Dodie Eberhart sesinin son gücüyle bağırdığı zaman pencere camları çatlar, küçük çocukların kulak zarları patlar, köpekler düşüp ölürlerdi.

Daireden gelen müziğin sesi bir anda fısıltı düzeyine indi. Dodie, Shulman'ların yavru köpekler gibi titreyerek birbirlerine sokulduklarını, L Caddesi Cadısı kapılarını çalmasın diye dua ettiklerini görür gibi oldu. Ondan çok korkuyorlardı. Korkmaları akıllıcaydı. Shulman önemli bir şirketin avukatıydı, fakat ülseri varken Dodie'yle başa çıkacak durumda değildi. Eğer tersleyecek olursa, Dodie'nin onun bağırsaklarını deşeceğini biliyordu. Dodie bu durumdan çok memnundu.

Banka hesabı ve yatırım portföyü dibe vurmuşsa, memnuniyeti nerede bulursa onunla yetinmek zorundaydı.

Dodie temposunu düşürmeden köşeyi dündü ve üçüncü kata çıkmaya başladı. Burada Frederick Clawson tek başına yaşıyordu. Dodie aynı zarif gergedan havasıyla basamakları çıkarken onca hacmine rağmen soluksuz kalmamıştı.

Dodie bu ânı hevesle beklemişti.

Clawson şirket avukatlığı basamaklarında alt sıralardaydı. Ve artık o basamakta bile yoktu. Dodie'nin tanımış olduğu bütün hukuk öğrencileri gibi –çoğu kiracıydı, artık "diğer hayatım" dediği dönemde onlarla hiç yatmamıştı– bu adam da geleceğe dönük zengin hayalleri ve delik bir cebi olan palavracının tekiydi. Dodie'nin karnı palavralara toktu. Ona göre, bir hukuk öğrencisinin palavrasına inanmak, bedava muamele yapmaktan farksızdı. Böyle bir tutum alacağına, külodunu duvara as daha iyiydi.

Tabii, lafın gelişi...

Ne var ki, Frederick "Kodaman" Clawson kısmen de olsa Dodie'nin savunma duvarını delmişti. Dört kere üst üste kirayı ödemekte geciktiğinde Dodie buna göz yummuş, çünkü Clawson yakında eline çok para geçeceğine onu inandırmıştı.

Sidney Sheldon'ın aslında Robert Ludlum olduğunu veya Victoria Holt'un aslında Rosemary Rogers olduğunu iddia etseydi Dodie'yi yumuşatamazdı, çünkü Dodie o tip yazarlara hiç ilgi duymuyordu. Ama polisiye romanlara bayılırdı. *Post Sunday*'in çoksatanlar listesi bir göstergeyse, romantik veya

casuslarla ilgili kitapların meraklısı dünya kadar insan olmalıydı, ama Dodie kitapları daha listelere girmeden yıllar önce Elmore Leonard'ı okurdu ve Jim Thompson, David Goodis, Horace McCoy, Charles Willeford gibi yazarları da çok beğenirdi. Dodie Eberhart için iyi romanlar, erkeklerin banka soyduğu, birbirlerini öldürdüğü ve kadınlarına olan sevgilerini onları pataklayarak gösterdikleri kısa ve tatlı olanlardı.

Ona göre George Stark bu tarzın –bir zamanlar– en iyisiydi. *Machine's Way, Oxford Blues* ve sonuncusu olan *Riding to Babylon* bayılarak okuduğu kitaplardı.

Kira geciktiği için ilk kez kapısını çaldığında (o defasında sadece üç gün gecikmişti, ama böyle tiplere elini versen kolunu isterlerdi) üçüncü kat dairesinde oturan "kodaman"ın evi Stark romanlarıyla doluydu ve adam ona ertesi gün öğleden sonra ödeme yapacağına söz verdikten sonra Dodie ona, "Goerge Stark romanları baro avukatları için zorunlu okuma mı?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti Clawson neşe dolu ve yırtıcılara özgü bir gülümsemeyle, "ama masrafları karşılayabilir."

Dodie'yi tavlayan şey bu gülümseme olmuş ve diğer kiracıların ciğerini sökerken bu adama karşı hoşgörülü olmasına yol açmıştı. Bu gülümsemeyi kendi aynasında da defalarca görmüştü. O zaman da şimdi de bu gülümsemenin sahte olmadığını düşünüyordu. Gerçekten de Clawson'ın elinde Thaddeus Beaumont'un suçlu olduğunu kanıtlayacak deliller vardı; en büyük hatası Beaumont'un onun planlarına uyacağına inanmış olmasıydı. Ve bu Dodie'nin de hatası olmuştu.

Clawson ne keşfettiğini açıkladıktan sonra Dodie iki Beaumont romanından birini okumuş *(Purple Haze)* ve bunu son derece saçma bulmuştu. Bay Kodaman'ın ona gösterdiği yazışmalara ve fotokopilere rağmen Dodie iki yazarın aynı kişi olduğuna inanamıyordu. Ama kitabın üçte ikisini okumuş ve bu paçavrayı bir yana atma aşamasına gelmişti ki, romanda bir çiftçinin atını vurduğu sahneye geldiğinde okumaya devam etmişti. Atın iki bacağı

kırılmıştı ve vurulması gerekiyordu, ama yaşlı çiftçi John bu işten zevk almıştı. Hatta tüfeğin namlusunu atın başına dayamışken mastürbasyon yapmış, tam boşalacağı anda tetiği çekmişti.

Dodie'ye göre sanki Beaumont kahve almak için masasından kalkmış, George Stark onun yerine oturup o sahneyi yazmıştı. Ve bu sahne o saman yığını içindeki tek cevherdi.

Eh, artık bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Kanıtlanan bir şey varsa, o da palavralara karşı hiç kimsenin yeterince uyanık olmadığıydı. Clawson onu bir süreliğine kandırmıştı, ama çok şükür bu uzun sürmemişti.

Dodie Eberhart üçüncü kat sahanlığına vardı, kapıyı şiddetle yumruklamak için elini kaldırdı ama buna gerek kalmadığını gördü. Clawson'ın kapısı aralıktı.

"Vay canına!" diye homurdandı Dodie dudakları kıvrılarak. Burası uyuşturucu bağımlılarının musallat olduğu bir semt değildi ama bu tipler öyle ayrımlar yapmazlardı. Bu herif onun sandığından da ahmaktı.

Dodie parmaklarıyla itince kapı ardına kadar açıldı. "Clawson!" diye bağırdı idam hükmü verir gibi bir sesle.

Karşılık gelmedi. Dodie kısa koridorun sonuna doğru bakınca oturma odası panjurlarının kapalı olduğunu ve tepedeki ışığın yandığını gördü. Radyodan hafif bir müzik ses geliyordu.

"Clawson, seninle konuşmak istiyorum!"

Koridorda bir adım attıktan sonra durdu.

Kanepe yastıklarından biri yerdeydi.

Hepsi buydu. Gözü dönmüş bir uyuşturucu bağımlısının evi talan ettiğini gösteren bir belirti yoktu ama Dodie dikkat kesilmişti. Burnuna bir koku geldi. Belli belirsiz bir kokuydu, ama vardı. Sanki bozulmuş fakat henüz çürümemiş bir yiyecek kokusuydu. Tam anlamıyla böyle değilse de buna yakın bir şeydi. Daha önce bu kokuyu duymuş muydu? Galiba duymuştu.

Başka bir koku daha vardı, ama Dodie bunu burnuyla algıladığını sanmıyordu. Kokuyu hemen tanımıştı. O ve devriye polisi Hamilton bunun ne olduğunu anlardı: kötülüğün kokusu.

Oturma odasının dışında, yere fırlatılmış yastığa bakıp radyoyu dinleyerek bir süre durdu. Üç kat merdiven çıkmanın yapamadığını yere atılmış alelade bir yastık başarmıştı: Nabzı çok hızlanmış, soluk almakta zorlanmaya başlamıştı. Burada bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik. Mesele orada daha fazla kalıp bu tersliğin bir parçası olup olmamaktı.

Sağduyusu hâlâ vakit varken oradan gitmesini söylüyordu ve sağduyusu çok kuvvetliydi. Meraklı tarafıysa orada kalıp etrafa göz atmasını söylüyordu ve o daha da kuvvetliydi.

Oturma odasına dönüp önce taklit bir şömine ile L Caddesi'ne bakan iki pencerenin olduğu sağ tarafa baktı. Sonra sol tarafa döndüğü anda hareketsiz kaldı. Kilitlenmişti sanki. Gözleri büyüdü.

O sabit bakışı üç saniyeden fazla sürmedi ama ona çok daha uzunmuş gibi geldi. Ve Dodie en küçük ayrıntısına kadar her şeyi gördü; zihni gördüğü şeyin fotoğrafını çekti ve bu az sonra gelecek olan polis fotoğrafçısının çekeceği fotoğraflar kadar netti.

Sehpanın üstünde biri boş, diğeri yarı dolu iki Amstel bira şişesi vardı; yarısı dolu şişenin ağzında hâlâ köpük duruyordu. Kıvrımlı yüzeyinde CHICAGOLAND yazılı kül tablasını gördü. Clawson sigara içmediği halde beyaz kül tablasının içinde iki sigara izmariti vardı. İki şişenin arasında önceden içi raptiyelerle dolu olan küçük plastik kutuyu gördü. Clawson'ın mutfaktaki panosuna bir şeyler asmak için kullandığı raptiyelerin çoğu cam yüzeyli kahve sehpasının üstüne saçılmıştı. Bunlardan birkaç tanesi Thad Beaumont ve George Stark haberinin yayınlandığı açık vaziyetteki *People* dergisinin üstündeydi. Açık sayfada Bay ve Bayan Beaumont'u Stark'ın mezarı başında el sıkışırken gösteren fotoğrafı gördü, ama fotoğraf Dodie'nin bulunduğu yerden baş aşağıya görünüyordu. Bu, Frederick Clawson'a göre asla yayınlanmayacak bir haberdi. Onu pekâlâ zengin edecek olan bir haberdi. Clawson bu konuda yanılmıştı. Aslında göründüğü kadarıyla hemen her konuda yanılmış gibiydi.

Dodie, Bay Kodamanlıktan Bay Sıfır'a inmiş olan Frederick Clawson'ın odadaki iki koltuktan birinde oturduğunu görebiliyordu. Bağlanmıştı. Çıplaktı, üstündekiler buruşturulup sehpanın altına atılmıştı. Dodie onun kasığındaki kanlı deliği gördü. Testisleri hâlâ ait oldukları yerdeydi, ama penisi ağzına tıkılmıştı. Ağzının içinde yeterince yer vardı, çünkü katil onun dilini de söküp çıkarmış, duvara çakmıştı. Dili duvara çakan raptiye öyle sıkı bastırılmıştı ki, pembe etin içinde sadece raptiye başının parlak sarı kısmı görünüyordu. Dodie'nin zihni bu sahnenin de fotoğrafını çekti. Dilin olduğu yerden aşağıya doğru kan sızmış, duvar kâğıdında dalgalı bir şekil oluşturmuştu.

Katil başka bir raptiye daha kullanmış, *People* dergisi makalesinin ikinci sayfasını cesedin göğsüne mıhlamıştı. Liz Beaumont'un yüzü Clawson'ın kanıyla örtülüydü, ama Thad'e çörek uzatan eli görülüyordu. Dodie bu fotoğrafın Clawson'ı ne kadar sinirlendirdiğini hatırladı. *Ne uydurma bir sahne!* demişti. *Liz yemek pişirmekten nefret eder. Bunu Beaumont'un ilk romanının yayınlanmasından sonraki röportajında söylemişti.*

Duvara çakılı kopuk dilin hemen üstünde kanlı bir parmakla şu kelimeler yazılmıştı:

SERÇELER YİNE UÇMAYA BAŞLADI.

Olur şey değil, diye geçirdi içinden Dodie. *Bu tam bir George Stark romanı gibi... tam Alexis Machine'in yapacağı bir şey.*

Arkasından tok bir ses geldi.

Dodie Eberhart bir çığlık atarak döndü. Machine ucu hâlâ Frederick Clawson'ın kanına bulanmış usturasıyla ona doğru geliyordu. *Machine's Way* romanının sonunda Nonie Griffiths'in doğradığı yüzü yara izleriyle kaplıydı ve...

Orada hiç kimse yoktu.

Bazen olabildiği gibi kapı kendiliğinden kapanmıştı, hepsi buydu işte.

Öyle mi? diye sordu zihninin derinliklerindeki bir ses; ama bu ses şimdi korku ve telaşla daha yakından, daha güçlü geli-

yordu. *Merdivenleri çıktığında kapı aralık duruyordu, sonuna kadar açık değildi, sadece kapalı olmadığını görebileceğin kadar açıktı.*

O anda Dodie'nin gözleri tekrar sehpanın üstündeki bira şişelerine çevrildi. Bir tanesi boştu. Diğerinin ağız kısmı köpüklüydü ve yarı doluydu.

İçeriye girdiğinde katil kapının arkasındaydı. Başını çevirmiş olsaydı onu mutlaka görürdü... ve şimdi o da ölmüş olurdu.

O, Frederick Clawson'ın renkli kalıntısına büyülenmiş gibi bakarken, katil dışarıya çıkmış, kapıyı ardından kapamıştı.

Dodie'nin bacaklarındaki güç buhar oldu ve dua etmeye hazırlanan bir genç kız gibi diz çöktü. Aklından hep aynı düşünce geçiyordu: *Keşke çığlık atmasaydım, keşke ses çıkarmasaydım, katil geri gelecek, keşke çığlık atmasaydım...*

Derken onu işitti; iri ayaklarının holdeki halıda çıkardığı sesi... Daha sonra bunun Shulman'ların tekrar müziğin sesini açtıkları için bas gürültüsü olduğuna karar verecekti, ama o anda Alexis Machine olduğuna ve onun geri döndüğüne inanıyordu... ölümün bile durduramadığı o kanlı katilin...

Dodie Eberhart hayatında ilk defa bayıldı.

Üç dakika sonra ayıldı. Bacakları hâlâ onu taşıyamıyordu. Sürünerek kapıya doğru gitti. Holde bir an durdu, kapıyı açıp dışarıya bakmayı düşündü ama buna cesaret edemedi. Bunun yerine sürgüyü ve emniyet zincirini çekti. Sonra da soluk soluğa sırtını kapıya dayayıp durdu. Kendisini parçalanmış bir cesetle dairenin içine kilitlediğini önemsemiyordu. O kadar da kötü bir şey değildi bu. Diğer ihtimaller düşünülürse, hiç de o kadar kötü değildi.

Yavaş yavaş gücünü topladıktan sonra ayağa kalkabildi. Koridorun sonundaki köşeyi dönüp telefonun bulunduğu mutfağa girdi. Gözlerini mümkün olduğunca Clawson'ın kalıntısından kaçırmaya çalışıyordu ama boşunaydı; zihnine yerleşen o fotoğrafı daha uzun yıllar bütün korkunçluğuyla yanında taşıyacaktı.

Dodie polisi aradı ve geldikleri zaman da biri kapının altından kimliğini iteleyene kadar onları içeriye almadı.

"Senin karının adı ne?" diye sordu Dodie, kimliğinde Charles F. Toomey yazan memura. Sesi tiz ve titrekti, her zamanki tonuyla alakası yoktu. Yakın dostları (eğer varsa) bu sesi kesinlikle tanıyamazlardı.

"Stephanie, hanımefendi," dedi kapının ardındaki ses sabırla.

"Karakolunuzu arayıp bunu soruşturabilirim, biliyorsun!" dedi Dodie çığlığa benzer bir sesle.

"Bunu yapabileceğinizi biliyorum, Bayan Eberhart," diye karşılık verdi ses, "ama bizi bir an önce içeriye alırsanız, kendinizi daha güvende hissedersiniz, öyle değil mi?"

Ve Dodie bir polisin sesini tıpkı Kötü'nün Kokusu gibi kolayca algılayabildiği için sürgüyü açtı ve Toomey'yle ortağını içeriye aldı. Onlar içeriye girdikten sonra da daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak sinir krizi geçirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

POLİSİ İLGİLENDİREN BİR İŞ

1

Polisler geldiğinde Thad üst kattaki çalışma odasında yazmakla meşguldü.

William ve Wendy portatif oyun parkında oynarlarken Liz de oturma odasında kitap okuyordu. Kapıya gidip açmadan önce anahtar deliğinden baktı. Thad'le ilgili haber *People* dergisinde yayımlandığndan beri bunu âdet edinmişti. Ziyaretçiler –çoğu zaman uzaktan tanıdıklar ve meraklı kasaba sakinleriyle yabancılar (bunların hepsi Stark hayranlarıydı)– eve sıkça uğrar olmuşlardı. Thad buna "yaşayan timsahları görme sendromu" adını koymuştu ve bu durumun bir-iki haftaya kadar biteceğini söylüyordu. Liz onun haklı olduğunu umdu. Bu arada bu yeni ziyaretçilerden birinin, John Lennon'ı öldüren kaçık gibi bir "timsah avcısı" olmasından korkuyordu. Bu nedenle önce anahtar deliğinden bakmayı âdet edinmişti. Bir bakışta kaçık birini nasıl ayırt edebileceğini bilmiyordu ama hiç değilse her sabah iki saatini çalışmaya ayıran Thad'in dikkatini dağıtmamasını sağlardı. Çalışma saati bittikten sonra kapıyı açmaya Thad gider, Liz'in nasıl karşılık vereceğini bilemediği bir masum çocuk bakışıyla ona bakardı.

Bu cumartesi sabahı kapıda duran üç adam ne Beaumont ne de George Stark hayranıydı; Liz onları kaçık tiplere de benzetemedi, tabii kaçıklar eyalet polisi devriye araçlarını kullanmaya

başlamadılarsa... Kapıyı açtı. En suçsuz insanların bile aniden kapılarında polis belirdiğinde içlerinde duyduğu o huzursuzluğu hissetti. Çocukları bu yağmurlu cumartesi sabahı dışarıda serserilik yapacak yaşta olsaydı, içine başka türlü bir kuşku ve endişe düşerdi.

"Evet?"

"Siz Bayan Elizabeth Beaumont musunuz?" diye sordu polislerden biri.

"Evet, benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocanız evde mi Bayan Beaumont?" diye sordu ikinci polis memuru. Bu iki memurun üstlerinde birbirinin aynısı gri yağmurluklar ve eyalet polisi şapkaları vardı.

Hayır, yukarıda işittiğiniz daktilo takırtısı Ernest Hemingway'in hayaletine ait, demeyi düşündü, ama tabii ki demedi. Önce "birisi kaza mı geçirdi" korkusu, ardından da gereksiz suçluluk duygusu belirdi ve bu, kaba ve alaycı bir karşılık verme isteği uyandırıyordu. *Çekin gidin buradan! Burada istenmiyorsunuz. Yanlış bir şey yapmadık. Gidin yanlış yapanları bulun!*

"Neden onunla görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?"

Üçüncü memur Alan Pangborn'du. "Polisi ilgilendiren bir iş, Bayan Beaumont," dedi. "Onunla konuşabilir miyiz lütfen?"

2

Thad Beaumont'un düzenli tuttuğu günlüğe benzer bir şeyi yoktu, ama bazen ona ilginç gelen, eğlendiren veya korkutan olayları bir yere kaydederdi. Bunları ciltli bir defterde muhafaza ediyordu. Karısı bu kayıtlardan pek hoşlanmazdı. Thad'e söylememişti ama bu yazılanlar ona ürpertici gelirdi. Çoğu tuhaf bir şekilde duygusuz bir ifadeyle yazılmıştı ve başından geçen olaya başka birinin umursamaz gözleriyle tanık olmuş gibiydi. 4 Haziran sabahı evine polisin gelmesinden sonra bu deftere uzun ve alışılmadık biçimde duygusal bir giriş yaptı.

Kafka'nın Dava *ve Orwell'in* 1984 *romanlarını şimdi daha iyi anlıyorum* (diye yazdı Thad). *Bunları sadece siyasi romanlarmış gibi okumak büyük bir hata. Sanırım,* Dancers'*ı bitirdikten ve geride bekleyen hiçbir şey olmadığını anladıktan sonra yaşadığım bunalım –yani Liz'in düşük yapması dışında– evlilik hayatımızın en yıpratıcı duygusal tecrübesiydi, ama bugün olan şey bana hepsinden kötü geldi. Kendime, olayın etkisi hâlâ geçmediği için böyle olduğunu söyledim, ama galiba bundan çok daha fazlası vardı. Sanırım, karanlıkta kaldığım o dönem ve ilk ikizlerimizi kaybetmek, iyileşip sadece oldukları yeri belirleyen iz bırakmış bir yaraysa, bu yeni yara da iyileşecektir – ama zamanın bu izi tamamen silebileceğine inanmıyorum. Bu da izini bırakacaktır; bıçak yarası gibi kısa ve derin bir iz.*

Polislerin etmiş oldukları yemine (hâlâ böyle bir yemin ediyorlarsa; sanırım ediyorlar) uygun davrandıklarına eminim. Ne var ki o anda da, şimdi de içimde suratı olmayan bir bürokratik makinenin içine çekilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğum hissi var; insanlarla değil bir makineyle; ve bu makinenin çarkları beni paçavra haline getirene kadar durmadan çiğneyip duracak... çünkü insanları çiğneyip paçavra haline getirmek bu makinenin işi. Benim çığlıklarım makinenin çiğneme işini ne hızlandıracak ne de geciktirecek.

Liz üst kata gelip bana polislerin bir konuda benimle görüşmek istediklerini söylediğinde onun gergin olduğunu anlamıştım. Ne hakkında konuşmak istediklerini bilmiyordu. Polislerden birinin Castle Rock Şerifi Alan Pangborn olduğunu söyledi. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmış olabilirim ama onu görünce tanımamın nedeni, arada bir Castle Rock Call *dergisinde fotoğrafının çıkmasıydı.*

Meraklanmıştım ama daktilonun başından kalkma mazereti çıktığı için de memnundum. Önce aklıma bunun Frederick Clawson'la veya People *haberiyle ilgili olduğu geldi. Gerçekten de öyleymiş, ama benim sandığımdan farklı bir şekilde.*

Bu görüşmenin havasını tam olarak yansıtabileceğime emin değilim. Bunun önemli olup olmadığını da bilmiyorum, ama

denemeliyim. Üç iriyarı adam merdivenin başında durmuş beni bekliyordu; üstlerinden akan yağmur damlaları halıyı ıslatmıştı.

"Siz Thaddeus Beaumont musunuz?" diye sordu biri –Şerif Pangborn'du– ve o anda tarif etmek istediğim o duygusal değişim olmaya başladı. Şaşkınlık merakla iç içe geçti ve her ne kadar kısa süreliğine de olsa, daktilonun başından kalkmanın memnuniyeti... Biraz da endişe. Tam adımla hitap edilmişti, ama başında 'Bay' yoktu. Tıpkı bir yargıcın sanığa hüküm beyanı gibiydi.

"Evet, doğru," dedim, "ve siz de Şerif Pangborn'sunuz. Castle Gölü'nde bir evimiz olduğu için sizi tanıyorum." Sonra da görgülü her Amerikan erkeğinin otomatikman yaptığı gibi elimi uzattım.

Pangborn elime bakarken yüzünde bir ifade belirdi, sanki buzdolabını açmış ve akşam yemeği için aldığı balığın bozulduğunu görmüştü. "Elinizi sıkmaya niyetim yok," dedi. "İyisi mi elinizi çekin ve ikimizi de mahcubiyetten kurtarın." Söylediği şey çok kötüydü, büyük bir kabalıktı, ama söyleyiş tarzı beni daha çok huzursuz etti. Benim delirdiğimi düşünüyordu sanki.

Bir anda dehşete kapıldım. Şimdi bile duygularımın sıradan bir merak ve işe ara vermenin memnuniyetinden düpedüz korkuya bu kadar hızla dönüşmesine inanamıyorum. Ve o anda benimle herhangi bir şey hakkında konuşmak için değil, benim bir şey yaptığıma inandıkları için geldiklerini anladım. Ve bana, "Elinizi sıkmaya niyetim yok," dendiğinde, mutlaka bir şey yapmış olmalıyım, diye düşündüm.

İşte ifade etmek istediğim durum bu. Pangborn'un elimi sıkmayı reddedişini izleyen ölüm sessizliği içinde, her şeyi yapmışımdır, diye düşündüm; suçumu itiraf etmemem olanaklı değildi.

3

Thad yavaşça elini indirdi. Göz ucuyla, Liz'in ellerini yumruk yapıp göğsünde kavuşturduğunu gördü ve birden evine çekincesizce alınıp onun elini sıkmayı reddeden bu polise karşı büyük bir öfke duydu. Bu polis ki, maaşının hiç değilse bir kısmı

Beaumont'ların Castle Rock'taki evlerinin vergileriyle karşılanıyordu. Liz'i korkutan bu polis. O*nu* korkutan bu polis.

"Pekâlâ," dedi Thad sakince. "Benimle el sıkışmak istemiyorsanız belki buraya neden geldiğinizi söylersiniz."

Pangborn eyalet polisleri gibi yağmurluk değil, bel hizasına kadar inen su geçirmez bir mont giymişti. Arka cebinden bir kart çıkarıp buradaki yazıyı okumaya başladı. Thad bir an sonra şerifin onu tutuklamadan önce yasal haklarını okumakta olduğunu anladı.

"Sizin de dediğiniz gibi, adım Alan Pangborn, Bay Beaumont. Maine-Castle County şerifiyim. Burada bulunma nedenim, sizi bir cinayetle ilgili sorgulamak zorunda olmam. Size bu soruları Orono eyaleti polis karakolunda soracağım. Sessiz kalma hakkınız ve–"

"Of, yapmayın lütfen, bu nedir yahu?" dedi Liz.

Thad, "Bir dakika, durun bir dakika," diye başladı. Bunu ciğerlerini zorlayarak kükrer gibi söylemek istemişti ama Pangborn'un kolayca bastırabildiği cılız bir ses çıkardı.

"Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat ücreti ödeyemeyecekseniz, bu yasal hizmet size sağlanacaktır."

Şerif kartı tekrar cebine soktu.

"Thad?" Liz gök gürültüsünden ürkmüş bir çocuk gibi Thad'e sokuldu. Şaşkınlıktan fincan gibi olmuş gözleri Pangborn'a dikilmişti. Arada bir, pekâlâ profesyonel bir futbol takımı savunmasında oynayabilecek kadar iri olan diğer ikisine de bakıyordu, ama gözleri daha çok Pangborn'a çevriliydi.

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum," dedi Thad. Sesi genç bir ergeninki gibi titrekti. Hâlâ öfkeli olmaya çalışıyordu. "Beni bunu yapmaya zorlayabileceğinizi sanmıyorum."

Memurlardan biri genzini temizledi. "Diğer seçenek," dedi, "gidip tutuklanmanız için bir yargıç kararı getirmemiz, Bay Beaumont. Elimizdeki bilgilerle bunu sağlamamız çok kolay olur."

Memur yan gözle Pangborn'a baktı.

"Şerif Pangborn buraya bu yargıç emriyle gelmemizi istemiş, bunun için ısrar etmişti ve istediği gibi de olurdu; ama siz tanınmış bir kişisiniz."

Muhtemelen bu doğru olduğu için, belki de memur bu gerçeği Thad'e açıkladığı için, Pangborn iğrenmiş gibi görünüyordu.

Memur onun bu ifadesini görünce biraz mahcup oldu, ama yine de devamını getirdi. "Durum böyle olunca, bunu bilmenizde bir sakınca görmüyorum." Ortağına baktı ve ondan onaylayan bir baş işareti aldı. Pangborn'un yüz ifadesi değişmemişti. Ayrıca öfkeli görünüyordu. *Bağırsaklarını deşmek ister gibi bir görünüşü var,* diye geçirdi içinden Thad.

"Çok profesyonelce konuştunuz," dedi Thad. Nihayet sesini istediği gibi çıkarabildiği için memnundu. Öfkelenmek istiyordu, çünkü öfke korkuyu bastırırdı, ama hâlâ şaşkınlığını üstünden atamamıştı. Ani bir yumruk yemiş gibiydi. "Eksik olan tek şey, ne gibi bir durum olduğu hakkında en küçük bir fikrimin bile olmayışı."

"Eğer böyle olduğunu düşünseydik, burada olmazdık, Bay Beaumont," dedi Pangborn. Yüzündeki nefret ifadesi nihayet kilidi açtı. Thad bir anda müthiş bir öfke duydu.

"Ne düşündüğünüz umurumda bile değil!" diye patladı. "Size sizi tanıdığımı söyledim, Şerif Pangborn. Karımın ve benim 1973 yılından beri Castle Rock'ta bir yazlık evimiz var – o zaman siz daha burasının adını bile duymamıştınız. Burada, bölgenizden iki yüz yirmi kilometre uzakta ne işiniz olduğunu veya neden bana yeni otomobilinizin üstünde bir kuş pisliği görmüş gibi baktığınızı bilmiyorum, ama bunu öğrenene kadar sizinle hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleyeyim. Eğer bir tutuklama emri gerekecekse, gidin bunu alın. Ama bilmenizi isterim ki, boğazınıza kadar içi bok dolu bir kazana gireceksiniz ve ben de bunun altındaki ateşi körüklüyor olacağım. Çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Bu düpedüz manyakça bir şey! Kabul edilebilir gibi değil!"

Artık sesi nihayet en yüksek tonuna çıkmıştı; iki memur da biraz utanmış gibi görünüyordu. Fakat Pangborn öyle değildi. Yine o huzursuz edici ifadeyle Thad'e bakmaya devam etti.

Diğer odada ikizlerden biri ağlamaya başladı.

"Of, Tanrım!" diye inledi Liz. "Nedir bu? Söylesenize!"

"Gidip çocuklara bak sevgilim," dedi Thad gözlerini Pangborn'dan ayırarak.

"Ama–"

"Lütfen," dedi Thad, o sırada iki bebek de ağlıyordu. "Bunu halledeceğiz."

Liz ona, *Söz mü?* dercesine titrek bir bakış attıktan sonra oturma odasına yürüdü.

"Sizi Homer Gamache'ın katledilmesiyle ilgili sorguya çekmek istiyoruz," dedi ikinci memur.

Thad bu adama döndü. "*Kim?*"

"Homer Gamache," diye tekrarladı Pangborn. "Bu ismin size hiçbir şey ifade etmediğini mi söyleyeceksiniz, Bay Beaumont?"

"Tabii ki öyle bir şey söylemeyeceğim," dedi Thad şaşkın bir halde. "Biz kasabadayken Homer bizim çöplerimizi atar, evde ufak tefek tamiratlar yapar. Bir kolunu Kore'de kaybetti. Ona Gümüş Yıldız madalyası verdiler ve–"

"Bronz," dedi Pangborn.

"Homer öldü mü? Onu kim öldürmüş?"

İki memur şaşırmış bir ifadeyle birbirine baktı. Şaşkınlık –üzüntü hariç– taklit edilmesi en güç insan duygusuydu.

Birinci memur nazik bir sesle karşılık verdi: "Sizin öldürdüğünüze inanmamız için her türlü neden var, Bay Beaumont. Bu yüzden buradayız."

4

Thad bir an ona boş gözlerle baktıktan sonra bir kahkaha attı. "Tanrım! Yüce Tanrım! Bu çok saçma!"

"Pardösünüzü almak ister misiniz, Bay Beaumont?" diye sordu diğer memur. "Dışarıda sağanak yağmur var."

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarladı Thad. Pangborn'un yüzündeki bezginlik ifadesini fark etmedi. Düşünüyordu.

"Korkarım, geliyorsunuz," dedi Pangborn, "şu ya da bu şekilde."

"O halde öbür şekilde olacak," dedi Thad, sonra toparlandı. "Bu ne zaman olmuş?"

"Bay Beaumont," dedi Pangborn dört yaşında bir çocuğa hitap eder gibi. "Buraya size bilgi vermeye gelmedik."

Liz kucağında iki bebekle kapı eşiğine geldi. Yüzü bembeyaz olmuştu, alnı bir lamba gibi parlıyordu. "Bu düpedüz delilik!" dedi Pangborn'a ve diğer iki memura bakarak. "Delilik. Bunu anlamıyor musunuz?"

"Dinleyin," dedi Thad karısının yanına gidip kolunu omzuna koyarak. "Homer'ı ben öldürmedim, Şerif Pangborn, ama neden bu kadar öfkeli olduğunuzu anlıyorum. Gelin, üst kata ofisime gidelim ve bunu bir şekilde halledelim."

"Pardösünüzü almanızı istiyorum," dedi Pangborn. Liz'e baktı. "Kabalık etmek istemem ama yağmurlu bir cumartesi sabahı için dayanabileceğim kadar maval dinledim. Delillerimiz sağlam."

Thad iki memurdan daha yaşlıca olanına baktı. "Bu adama akıl yolunu gösterebilir misiniz? Ona söyleyin, sadece bana Homer'ın ne zaman öldürüldüğünü söyleyerek onca zahmetten ve mahcubiyetten kurtulabilir." Sonra aklına gelince ekledi. "Ve nerede öldürüldüğünü. Eğer Rock'ta öldürülmüşse, Homer'ın burada ne işi olduğunu bilmiyorum. Son iki buçuk ay içinde üniversiteye gitmek dışında Ludlow'dan dışarıya hiç çıkmadım." Liz'e baktı, karısı başını sallayarak onu doğruladı.

Memur bunu düşündükten sonra, "Bize bir dakika izin verin," dedi.

İki memur önde, üç adam tekrar giriş holüne yürüdüler. Ön kapıdan dışarıya çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz Liz aklı karışmış bir halde kocasını soru yağmuruna tuttu. Thad karısını iyi tanırdı, korkusunun öfkeye dönüşeceğini biliyordu. Polislere ve Homer'ın ölümüne yönelik öfkeye. Her an ağlayacak gibiydi.

"Her şey hallolacak," dedi Thad yanağına bir öpücük kondurarak. Sonra ikisi de huzursuz görünen ikizleri öptü. "Sanırım o iki polis memuru benim doğru söylediğimin farkında. Pangborn'a gelince... Eh, o Homer'ı tanıyordu. Sen de onu tanıyordun. Belli ki Pangborn çok kızmış." *Ve tavrına bakılırsa, beni cinayetle ilişkilendiren çok sağlam delilleri olmalı,* diye düşündü ama bunu seslendirmedi.

Koridorun sonuna gidip daha önce Liz'in de önünde durduğu küçük pencereden dışarıya baktı. Eğer öyle bir durumda olmasaydı, gördüğü manzarayı komik bulurdu. Üç adam sundurmanın altında durmuş tartışıyorlardı. Thad seslerini duyabiliyordu ama ne konuştuklarını anlayacak kadar değil... Onları devre arasında maçın gidişatını tartışan futbolculara benzetti. İki polis memuru Pangborn'a bir şeyler söylüyor, Pangborn da hararetli bir şekilde başını iki yana sallıyordu.

Thad tekrar hole döndü.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Liz.

"Bilmiyorum," dedi Thad, "ama sanırım o iki devriye polisi Pangborn'u neden benim Homer'ı öldürdüğüme o kadar emin olduğunu bana açıklaması için ikna etmeye çalışıyor. Ya da hiç değilse o nedenin bir kısmını."

"Zavallı Homer," dedi Liz. "Sanki kötü bir rüyadayız."

Thad onun kucağındaki William'ı aldı ve bir kez daha karısına endişelenmemesini söyledi.

5

Polisler yaklaşık iki dakika sonra döndüler. Pangborn'un suratı fırtına bulutu gibiydi. Thad'in tahminine göre, iki memur

Pangborn'a, zaten onun da bildiği fakat kendine itiraf etmek istemediği bir şeyi söylemişti: Yazarın yüzünde suç işleyenlere özgü tikler ve seğirmeler yoktu.

"Pekâlâ," dedi Pangborn. Öfkesini bastırmaya çalıştığı belliydi, çok başarılı olduğu söylenemezdi ama hiç değilse gayret ediyordu. Ne de olsa tek kollu bir adamın katledilmesiyle ilgili bir numaralı zanlının karşısındaydı. "Bu baylar size hiç değilse tek bir soru sormamı istiyorlar, Bay Beaumont; ben de soracağım. Bu yılın 31 Mayıs gecesi saat on birle 1 Haziran sabahı dört arasında nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz?"

Beaumont'lar bir an bakıştılar. Thad yüreğini sıkıştıran bir ağırlığın gevşediğini hissetti. Henüz bu ağırlık tamamen hafiflemiş değildi ama onu orada tutan bağlar çözülmüş gibiydi. Artık şöyle bir ittiği takdirde düşecekti.

"O muydu?" diye sordu karısına. O olduğunu sanıyordu, ama sanki doğru olamayacak kadar iyiydi.

"Eminim, oydu," dedi Liz. "31'i mi demiştiniz?" Ümit saçan gözlerle Pangborn'a baktı.

Pangborn da kuşku duyan gözlerle bu bakışa karşılık verdi. "Evet, hanımefendi. Ama sizin kanıtlanmamış sözleri–"

Liz ona aldırmadı, parmaklarıyla geriye doğru sayıyordu. Birden küçük bir kız gibi güldü. "Salı! Salı günü ayın 31'iydi!" dedi kocasına sevinçle. "Oydu! Tanrı'ya şükür."

Pangborn şaşırmıştı ve her zamankinden daha kuşkulu görünüyordu. İki devriye polisi önce birbirine, sonra da Liz'e baktı. "Bu her neyse, bize de söyler misiniz Bayan Beaumont?" diye sordu memurlardan biri.

"Ayın 31'i Salı gecesi burada bir parti verdik!" dedi Liz, Pangborn'a muzaffer ve nefret dolu bir bakış gönderdi. "Büyük bir kalabalık vardı. Değil mi Thad?"

"Hem de nasıl."

"Böyle bir durumda, suç mahallinden başka bir yerde olduğunuz iddiası da kuşku nedenidir," dedi Pangborn ama sarsılmış gibiydi.

"Ne budala, kendini beğenmiş bir adamsınız!" diye patladı Liz. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Korku geçmiş, yerini öfke almıştı. İki memura baktı. "Eğer kocam, işlediğini iddia ettiğiniz bu cinayet sırasında başka bir yerde olduğunu söylese bile, onu yine karakola götüreceksiniz, öyle mi! Bunu kanıtlasa bile, bu adam hâlâ cinayeti onun işlediğini iddia edecek. Biraz namuslu çalışmaktan korkuyor musunuz? Neden *buradasınız?*"

"Tamam Liz, sakin ol," dedi Thad alçak sesle. "Burada olmaları için geçerli nedenleri var belli ki. Şerif Pangborn sadece bir sezgiye dayanarak buraya gelseydi, sanırım tek başına gelirdi."

Pangborn ona somurtarak baktıktan sonra iç geçirdi. "Bize o partiyi anlatır mısınız, Bay Beaumont."

"Tom Carroll içindi," dedi Thad. "Tom on dokuz yıldır üniversitenin İngilizce bölümündeydi, son beş yılında da bölüm başkanıydı. 27 Mayıs'ta, akademik yıl resmen sona erdiğinde emekli oldu. Bölümün en sevilen kişilerinden biriydi; Hunter Thompson'ın denemelerini çok beğendiği için bizim gibi eski tüfekler ona Gonzo Tom derdik. Emekli oluşunu kutlamak için ona ve karısına bir parti vermek istedik."

"Bu parti saat kaçta sona erdi?"

Thad güldü. "Sabahın dördü olmadan bitmişti. Sınırsız içki sunulan bir yerde bir grup İngilizce öğretmeni bir araya gelirse saatler su gibi akar. Konuklarımız akşam sekiz gibi gelmeye başlamışlardı. En son gelen kimdi sevgilim?"

"Rawlie DeLesseps ve bin yıldır birlikte yaşadığı tarih bölümündeki o korkunç kadın," dedi Liz. "İkide bir, 'Bana Billie deyin, herkes öyle der,' diye bağıran o kadın."

"Tamam," dedi Thad. "Doğu'nun Hain Cadısı."

Pangborn'un gözlerinde, *yalan söylüyorsunuz ve ikimiz de bunun farkındayız,* diyen bir ifade vardı. "Peki, bu arkadaşlarınız saat kaçta evinizden ayrıldılar?"

Thad ürperdi. "Arkadaşlarımız mı? Rawlie tamam, ama o kadın kesinlikle arkadaşımız falan değil."

"Saat ikide," dedi Liz.

Thad onu doğruladı. "Onları kapıdan uğurlarken saat en az ikiydi. Zor bela kapı dışarı edebildik. Dediğim gibi, Wilhelmina Burks'ten hiç hazzetmem. Geceyi bizde geçirmeleri için ısrar ederdim normalde ama topu topu beş kilometre uzakta bir yere gideceklerdi ve zaten salı gecesi –pardon, çarşamba sabahı– o saatte yollar bomboş olur." Birden sustu. Rahatladığı için çenesi açılmıştı.

Bir anlık sessizlik oldu. İki devriye memuru artık yere bakıyordu. Thad, Pangborn'un yüzündeki ifadeyi çözemedi, böyle bir ifadeyi o güne kadar gördüğünü sanmıyordu. Hayal kırıklığı değildi, ama o da biraz vardı sanki.

Burada neler oluyor böyle?

"Açıklamanız çok güzel, Bay Beaumont," dedi Pangborn bir süre sonra, "ama sağlam bir iddia değil. Son konuklarınız olan bu çifti uğurlama saati için karınızın ve sizin tahmini var. Eğer sandığınız kadar sarhoştularsa, sizin söylediklerinizi desteklemeyebilirler. Ve bu DeLesseps denen şahıs gerçekten arkadaşınızsa, belki de... kim bilir?"

Alan Pangborn her şeye rağmen yumuşar gibiydi. Thad bunu fark ettiği gibi, iki memurun da fark ettiğini anlamıştı. Thad'in ilk başta duyduğu korku ve öfke şimdi yerini büyük bir meraka bırakmıştı. Bir tarafta şaşkınlık, diğer tarafta kesinlik vardı; denk bir savaşa tutuşmuşlardı. Parti gerçeği –şerif bunu kolayca kontrol edebilirdi– onu sarsmıştı ama ikna etmemişti. İki devriye memurunun da tamamen ikna olmadığını görebiliyordu. Aradaki tek fark onların Pangborn kadar öfkeli olmayışlarıydı. Homer Gamache'ı şahsen tanımamışlardı, bu nedenle onların kişisel sorunu değildi. Alan Pangborn onu tanıyordu ve bunu kişisel sorunu haline getirmişti.

Onu ben de tanıyordum, diye düşündü Thad. *O halde benim de kişisel sorunum olabilir. Bunun yanı sıra kendi postum da söz konusu.*

"Bakın," dedi Thad sabırla, onun düşmanca bakışına karşılık vermeden gözlerini Pangborn'un gözlerine dikmişti. "Gerçekçi

olalım. Nerde olduğumuzu inandırıcı bir şekilde kanıtlamamızı istediniz–"

"*Sizin* nerede olduğunuzu, Bay Beaumont," dedi Pangborn.

"Pekâlâ, *benim* nerede olduğumu. Beş zorlu saat. Çoğu insanın uykuda olduğu saatler. Büyük bir şans eseri biz –ya da *ben*– o beş saatin hiç değilse üçünde nerede olduğumuzu kanıtlayabiliyoruz. Rawlie ve o pislik arkadaşı belki saat ikide ayrılmışlardır, belki bir buçukta, belki ikiyi çeyrek geçe. Her ne ise, sonuçta çok geç saatlerdi. Onlar da *bunu* doğrulayacaklardır ve hadi, Rawlie'ye güvenmiyorsunuz ama o Burks adlı kadın benim hatırım için yalan söyleyecek değil. Beni kumsalda boğulurken görse, üstüme bir kova su boca eder."

Liz kocasına tuhaf bir gülümsemeyle baktı ve artık kıpırdanmaya başlayan William'ı onun kucağından aldı. Thad önce karısının bu gülücüğüne anlam veremedi, ama sonra anladı. *Hatırın için yalan söyleyecek değil,* ifadesiydi Liz'in o bakışının nedeni. Bu cümleyi George Stark romanlarının canavar kahramanı Alexis Machine kullanırdı. İşin tuhaf yanı, Thad, Stark olarak yazdığı romanlardaki ifadeleri günlük konuşmalarında hiç kullanmazdı. Ama o güne kadar cinayetle suçlandığı da hiç olmamıştı. Cinayet George Stark'a uygun bir durumdu.

"Bir saat yanılmış olduğumuzu varsaysak ve son konuklarımız saat birde gitmiş olsalar bile," diye devam etti Thad, "ve yine varsayımla, onlar gözden kaybolduktan sonra hemen, o saniyede otomobilime atlıyorum ve çılgın gibi sürerek Castle Rock'a gidiyorum... oraya ancak sabahın dört buçuğunda veya beşte varabilirim. Bildiğiniz gibi, batı yönünde paralı yol yoktur."

Devriye memurlarından biri, "Ve Bayan Arsenault'un gördüğünü söylediği saat bire çeyrek kala–"

"Şimdi o konuya girmemize gerek yok," diye kesti onu Pangborn hemen.

Liz artık dayanamayacağını gösteren kaba bir ses çıkarınca Wendy ona gülerek baktı. Diğer koluyla tuttuğu William da, oynattığı parmaklarına büyük bir hayranlıkla bakmaktaydı. Liz

kocasına döndü ve, "Saat birde burada bir sürü insan vardı, Thad. Çok sayıda insan vardı," dedi.

Sonra dönüp Pangborn'a çıkışmaya başladı.

"Senin neyin var, şerif? Neden suçu kocama yüklemek için bu keçi inadını sürdürüyorsun? Çok mu aptalsın? Tembel bir adam mısın? Kötü bir adam mısın? Hiç bu dediklerime benzer görünmüyorsun, ama tavrına bakınca şüphe duyuyorum. Belki de kura çekmişsindir. Nedir? Kocamın adını şapkandaki isimler arasından mı çektin?"

Alan Pangborn onun bu çıkışı karşısında biraz büzüldü ve çok şaşırdı. "Bayan Beaumont–"

"Korkarım kozlar benim elimde, şerif," dedi Thad. "Homer Gamache'ı benim öldürdüğümü *düşünüyorsun* ve–"

"Bay Beaumont, sizi bu cinayetle suçlamıyorum–"

"Hayır. Ama öyle düşünüyorsun, değil mi?"

Thad onun yüzünde en küçük bir mahcubiyet belirtisi göremedi, ama hayal kırıklığıyla yüzünün kızarmaya başladığını fark etmişti. "Evet, efendim," dedi Pangborn. "Öyle düşünüyorum. Eşinizin ve sizin söylediklerinize rağmen."

Bu cevap Thad'i şaşırttı. Bu adamın bu kadar emin olabilmesi için (ki Liz'in de dediği gibi aptal değildi) ne olmuştu?

Thad sırtının ürperdiğini hissetti, hemen devamında tuhaf bir şey oldu. Zihninin içi hayalet bir sesle doldu – kafasının içi değil, zihninin içi. Bu ses bir *déjà vu* da taşıyordu; Thad bunu son defa işittiğinden beri neredeyse otuz yıl geçmişti. Yüzlerce, belki de binlerce küçük kuşun çıkardığı sesti bu.

Elini başına götürüp oradaki küçük yara izine dokundu ve bir kez daha, daha da şiddetli bir şekilde ürperdi. *Hatırım için bana bir yalan uydur, George,* dedi içinden. *Sıkıntı içindeyim, bana uygun bir gerekçe bul.*

"Thad?" dedi Liz. "İyi misin?"

"Hmm?" Dönüp karısına baktı.

"İyiyim," dedi, gerçekten de iyiydi. O ses artık kesilmişti. Belki de hiç olmamıştı.

Tekrar Pangborn'a döndü.

"Dediğim gibi, şerif, bu konuda belli bir avantajım var. Sen Homer'ı öldürdüğümü sanıyorsun. Oysa ben öldürmediğimi *biliyorum.* Kitaplarım dışında hiç kimseyi öldürmedim."

"Bay Beaumont–"

"Öfkeni anlıyorum. Homer zorba bir kadınla evli, tuhaf bir mizah anlayışı olan, tek kollu, iyi bir yaşlı adamdı. Ben de çok öfkeliyim. Sana yardım etmek için elimden geleni yaparım, ama önce bu gizli polis tavrını bırak ve neden buraya geldiğinizi söyle. Sizi buraya getiren şey neydi? Hayretler içindeyim."

Alan Pangborn ona uzun bir süre baktıktan sonra, "Sezgilerim bana gerçeği anlattığınızı söylüyor," dedi.

"Çok şükür," dedi Liz. "Sonunda doğru yolu buldu."

"Eğer gerçekten de böyleyse," dedi Alan, sadece Thad'e bakarak, "SKKT Şubesi'ndeki o herifi bulup derisini yüzeceğim."

"SKKT nedir?" diye sordu Liz.

"Silahlı Kuvvetler Kayıt ve Tanıtlama Şubesi," dedi memurlardan biri. "Washington'da."

"Onların daha önce yanıldıklarını hiç duymamıştım," diye devam etti Alan. "Her şeyin bir ilk defası vardır derler ama eğer hata yapmamışlarsa ve sizin bu parti olayı kanıtlanırsa, o zaman ben hayretten donup kalacağım."

"Bize bunu açıklar mısın?" dedi Thad.

Alan iç geçirdi. "Madem bu aşamaya kadar geldik, neden olmasın? Aslında son konuklarınızın evden kaçta ayrıldıklarının zaten pek bir önemi yok. Eğer gece yarısı buradaysanız ve burada olduğunuza yemin edecek tanıklarınız varsa–"

"En az yirmi beş kişi," dedi Liz.

"–o halde sanık değilsiniz. Az önce memurun sözünü ettiği görgü tanığı kadının ifadesine ve adli tıp uzmanının Homer'ın ölüm saati beyanına dayanarak Homer'ın 1 Haziran sabahı saat birle üç arası öldürüldüğüne eminiz. Kendi protez koluyla dövülerek öldürülmüş."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Liz. "Ve siz de bunu *Thad'in* yaptığını mı–"

"Homer'ın kamyoneti iki gece önce Connecticut'ta, I-95'teki bir mola yerinde bulundu. New York sınırına yakın bir yerde." Alan durdu. "Her tarafında parmak izleri vardı, Bay Beaumont. Çoğu Homer'a aitti ama suçluya ait de epeyce parmak izi vardı. Bunlardan biri, adamın ağzından çıkarıp başparmağıyla torpido gözüne yapıştırdığı sakızdaydı. Ama en önemlisi, dikiz aynasında olanıydı. Karakolda alınan parmak izi kadar netti. Fakat o aynadaki iz mürekkebin üstünde değil, kanın üstündeydi."

"O halde neden *Thad*?" diye çıkıştı Liz öfkeyle. "Parti vardı veya yoktu, bunu Thad'in yaptığını nasıl düşünebildiniz?"

Alan ona baktı. "SKKT şubesi bu izleri bilgisayar grafiğine yükledikleri zaman kocanızın askerlik hizmet kaydı çıktı. Yani parmak izlerinin kocanıza ait olduğu belirlendi."

Bir an Thad ve Liz tek kelime edemeden birbirine baktı. Az sonra Liz, "O halde bir yanlışlık yapmışlar," dedi. "Eminim bu işleri yapanlar arada bir hata yapıyorlardır."

"Evet, ama çok ender bu kadar büyük bir hata yaparlar. Parmak izi tanıtlamasında gri alanlar vardır tabii ki. *Kojak* ve *Barnaby Jones* gibi polisiye dizileri seyreden sıradan vatandaşlar parmak izi tanıtlamasının hatasız bir bilim olduğunu sanırlar ama öyle değildir. Ne var ki bilgisayar devreye girdikten sonra iz karşılaştırmalarında gri alan kalmadı. Ve bu vakada da sonuç çok net bir biçimde ortaya çıktı. Bayan Beaumont, 'Bu izler kocanıza ait,' derken hiç şüphem yoktu. Bilgisayar çıktılarını kendi gözlerimle de gördüm. Sadece benzerlik değildi."

Thad'e döndü ve mavi gözleriyle deler gibi baktı.

"Tıpatıp aynısıydı."

Liz ağzı açık bir halde ona bakakalmıştı; kucağındaki ikizlerden önce Willliam, sonra da Wendy ağlamaya başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PANGBORN'UN ZİYARETİ

1

O akşam saat yediyi çeyrek geçe zil bir daha çaldığında kapıya yine Liz gitti, çünkü William'ı yatması için çoktan hazırlamıştı, Thad ise hâlâ Wendy ile uğraşıyordu. Bütün kitaplar ebeveynliğin öğrendikçe gelişen bir beceri olduğunu, bunun ebeveynin cinsiyetiyle ilgisi olmadığını söylerdi ama Liz buna pek inanmıyordu. Thad kendi payına düşen işleri üstlenir, hatta bunlarda çok titiz davranırdı, ama çok yavaştı. Bir pazar öğleden sonra göz açıp kapayana kadar markete gidip gelebilirdi ama iş ikizleri yatmaya hazırlamak olunca, eh...

William yıkanmış, altı değiştirilmiş ve yeşil pijaması giydirilmiş, oyun parkında otururken, Thad hâlâ Wendy'nin alt beziyle savaş veriyordu (ve kızın saçında hâlâ sabun köpüğü vardı, ama nasıl bir gün geçirdiklerini hatırlayan Liz daha sonra bir bezle bunu silmeye ve sorun etmemeye karar verdi).

Liz oturma odasından geçip ön kapıya gitti ve yan pencereden dışarıya baktı. Pangborn kapıdaydı. Bu defa yalnızdı, ama bu Liz'in endişesini azaltmadı.

Başını çevirip alt kattaki banyoya, yani *bebek servis istasyonuna* doğru seslendi. "Yine geldi!" Sesinde hemen belli olan bir telaş vardı.

Uzun bir aradan sonra Thad salonun karşı tarafındaki kapı eşiğinde belirdi. Ayakları çıplaktı, üstünde beyaz bir tişört ve blucin vardı. "Kim geldi?" diye sordu tuhaf bir sesle.

"Pangborn," dedi Liz. "Thad, sen iyi misin?" Wendy babasının kolları arasındaydı ve üstünde alt bezinden başka bir şey yoktu; elleri babasının yüzündeydi. Ama Liz'in görebildiği kadarıyla kocası pek iyi görünmüyordu.

"Bir şeyim yok. Onu içeriye al. Ben Wendy'ye pijamasını giydireyim." Liz bir şey diyemeden oradan ayrıldı.

Bu arada Alan Pangborn sabırla kapının önünde bekliyordu. Liz'in pencereden baktığını görmüş, zili bir daha çalmamıştı. Keşke bir şapkam olsaydı da elimde çevirip dursaydım, diye geçirdi içinden.

Liz zinciri açtı ve asık bir suratla şerifi içeriye aldı.

2

Wendy neşe içinde kıpırdanıyordu, oyunculuğu üstündeydi ve Thad'in işini zorlaştırıyordu. Bebeğin ayaklarını pijamasına sokmuş, şimdi de kollarını geçirmeye çalışıyordu. Wendy birden uzanıp babasının burnunu sıktı. Thad her zamanki gibi bunu gülerek karşılamak yerine irkildi. Wendy şaşkın bir ifadeyle babasına baktı. Thad fermuarı çekmeye çalışırken birden durdu ve ellerini öne doğru uzattı. Elleri titriyordu. Hafif bir titremeydi ama titriyordu işte.

Neden bu kadar korkuyorsun? Yoksa yine suçluluk duymaya mı başladın?

Hayır, suçluluk duygusu değildi. Keşke öyle olsaydı, diye düşündü. İşin gerçeği, bütün gün onu korkutan onca şeye şimdi bir tanesinin daha eklenmesiydi.

Önce polisler gelmiş, tuhaf bir şekilde onu suçlamış ve bundan çok emin görünmüşlerdi. Ardından o tuhaf, lanetli kuş sesleri. Ne olduğunu kesin olarak bilememişti ama kulağına tanıdık gelmişti.

Akşam yemeğinden sonra o sesleri bir daha duymuştu.

Yeni kitabı *The Golden Dog*'un üstünde düzeltmeler yapmak için çalışma odasına çıkmıştı. Tam çalışırken o ses kafasının içini doldurmaya başladı. Binlerce kuş aynı anda ötüyor ve kanat çırpıyordu... ve bu defa sesin yanı sıra görüntü de vardı.

Serçeler.

Binlercesi... İlkbahar başlarında hep olduğu gibi çatılara ve telefon tellerine tünemişlerdi.

Eyvah, baş ağrısı da geliyor, diye düşündü; bu düşünceyi söyleyen ses –korku içindeki bir oğlan çocuğunun sesi– belleğinde hâlâ çok tazeydi. İçindeki dehşet boğazına kadar yükseldi ve sanki buz gibi ellerle başını iki yanından kavradı.

Aynı tümör mü? Yine mi oluştu? Bu defaki kötü huylu mu?

Hayalet ses –o kuş sesleri– birden yükseldi ve neredeyse kulaklarını sağır edecek düzeye çıktı. Buna bir de kasvetli kanat çırpma sesleri eklenmişti. Şimdi hepsinin aynı anda havalandığını görür gibi oldu; binlerce küçük kuş beyaz gökyüzünü karartıyordu.

Gırtlaktan gelen ve kendisine ait olmayan bir sesle, "Kuzeye dönecekler, ortak," dediğini duydu.

Sonra aniden kuşların sesleri ve görüntüsü kayboldu. 1960'ta değil, 1988'deydi ve çalışma odasındaydı. Yetişkin bir erkekti; bir karısı, iki çocuğu ve bir Remington daktilosu vardı.

Derin bir nefes aldı. O sesleri izleyen bir baş ağrısı olmamıştı. Ne o zaman ne de şimdi. Kendini iyi hissediyordu. Ama...

Ama masasındaki kâğıt tomarına bakınca, oraya bir şey yazdığını gördü. Daktilo edilmiş satırların üstünde büyük harflerle yazılmıştı.

SERÇELER YİNE UÇUYOR.

Bunu yazmak için Scripto dolmakalemini değil, Berol Black Beauties marka kurşunkalemini kullanmıştı, ama neden bu değişikliği yaptığını hatırlamıyordu. Ayrıca, artık kurşunkalemlerini

kullanmıyordu. Bu kalemi yine kavanoza koymuş, sonra da çekmecelerden birine tıkmıştı. Eli titriyordu.

Sonra Liz seslenip ikizleri yatmaya hazırlamak için yardım etmesini istemiş, Thad de aşağıya inmişti. Olanları karısına anlatmak istemiş, ama çocukluğundaki tümörün tekrarladığı ve bu defa belki kötü huylu olabileceği korkusuyla dudakları kilitlenmişti. Buna rağmen belki yine de anlatırdı, ama tam o sırada kapı zili çalmıştı. Kapıya Liz gitmiş ve onu endişelendiren şeyi endişe verici bir ses tonuyla söylemişti.

Yine geldi! Liz'in sesi sadece asabi ve sıkıntılıydı fakat Thad bir anda büyük bir korkuya kapılmıştı. Müthiş bir korku ve tek kelime: *Stark*. Bir saniye için karısının *George Stark*'ı kastettiğini sanmıştı. Serçeler uçuyordu ve Stark geri gelmişti. Ölmüş, kameralar önünde gömülmüştü; zaten hiçbir zaman gerçekten var olmamıştı, ama bunun önemi yoktu; gerçek veya değil, geri gelmişti işte.

Kes artık, dedi içinden. *Sen korkak bir adam değilsin, bu tuhaf durumun seni bu hale getirmesine izin verme. İşittiğin ses –o kuş sesleri– "inatçı bellek" denen sadece basit bir psikolojik fenomendir. Stres ve baskı altında ortaya çıkar. Aklını başına topla.*

Ne var ki, korkusunu tamamen içinden atamıyordu. Kuş sesleri sadece *déjà vu* hissini vermekle kalmamış, henüz olmamış bir şeyin yaşanacağı duygusuna da yol açmıştı. Buna tam olarak önsezi denemezdi; yanlış yerleştirilmiş anı da olabilirdi.

"Yanlış yerleştirilmiş" palavrasını külahıma anlat!

Thad ellerini öne uzatıp dikkatle baktı. Titremesi önce çok hafifledi, sonra tamamen kesildi. Wendy'nin banyo sonrası pembeleşmiş tenine yanlışlıkla zarar vermeyeceğine kanaat getirdikten sonra bebeğin pijama fermuarını kapadı, onu oturma odasına taşıyıp oyun parkına, kardeşinin yanına bıraktı. Giriş holüne gittiğinde karısı ve Alan Pangborn onu bekliyordu. Şerifin bu kez tek başına oluşu dışında, sanki o sabah tekrar yaşanıyordu.

Bu düşünce ona önce komik geldi, ama hiç de gülünecek bir yanı yoktu. Bir şey olacağı önsezisi hâlâ içindeydi... ve o serçe sesleri. "Senin için ne yapabilirim, şerif?" diye sordu asık bir yüzle.

Aa! Aynı olmayan bir şey daha vardı: Pangborn'un elindeki altı şişelik bira kutusu. Şerif bunu göstererek, "Soğuk bira eşliğinde şu olayı bir konuşsak iyi olur," dedi.

3

Liz ve Alan Pangborn bira, Thad ise buzdolabından çıkardığı Pepsi'yi içti. Konuşurlarken yan gözle oyun parkında oynayan ikizlere bakıyorlardı.

"Burada olmam için bir neden yok," dedi Alan. "Sadece artık bir değil, iki cinayetin sanığı olan bir adamla ahbaplık ediyorum."

"İki mi?" diye bağırdı Liz.

"Şimdi anlatacağım. Aslında her şeyi anlatacağım. Her şeyden önce şunu belirteyim; eminim, kocanız ikinci cinayet sırasında da başka bir yerde olduğunu kanıtlayabilir. Eyalet polisleri de bundan emin. Onlar da sessizce soruşturuyorlar."

"Kim öldürülmüş?" diye sordu Thad.

"Washington D.C.'de Frederick Clawson adındaki genç bir adam." Pangborn, Liz'in irkilmesiyle bardağındaki biradan birazını döküşünü izledi. "Bu ismi tanıdığınız belli oluyor, Bayan Beaumont."

"Neler oluyor?" diye sordu Liz fısıltı gibi bir sesle.

"Neler olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yok. Anlamaya çalışırken de kafayı yiyeceğim. Buraya sizi tutuklamaya veya huzursuz etmeye gelmedim, Bay Beaumont, ama bu iki cinayeti başka birinin nasıl işleyebileceğini de hiç kestiremiyorum. Buraya sizden yardım istemeye geldim."

"Bana Thad desenize."

Alan iskemlesinde kıpırdandı. "Şimdilik Bay Beaumont demeyi yeğlerim."

Thad başını salladı. "Nasıl istersen. Demek, Clawson öldü." Bir an başını eğip bir şey düşündükten sonra tekrar Alan'a baktı. "Bu defa da cinayet mahallinde benim parmak izlerim var mıydı?"

"Evet. Başka şeyler de vardı. Yakın bir zamanda *People* dergisi sizinle ilgili bir makale yayınlamıştı, değil mi Bay Beaumont?"

"İki hafta önce," dedi Thad.

"Bu makale Clawson'ın dairesinde bulundu. Bir sayfası son derece törensel bir cinayetin simgesi gibi kullanılmış."

"Tanrım!" dedi Liz bitkin ve korku dolu bir sesle.

"Bu adamın sizinle ne ilişkisi olduğunu söylemek ister misiniz?" diye sordu Alan.

Thad başını salladı. "Söylememem için bir neden yok. O makaleyi okudun mu şerif?"

"Bu dergiyi marketten karım alıp eve getirir," dedi Alan, "ama doğrusunu isterseniz sadece fotoğraflarına baktım. Ama en kısa zamanda eve gidip o yazıyı okuyacağım."

"Kaçırdığın pek bir şey yok. O makalenin yazılmasının nedeni Frederick Clawson'dır. Anlayacağın–"

Alan elini kaldırdı. "O konuya tekrar geleceğiz, ama önce Homer Gamache'a dönelim. SKKT şubesinden bir daha kontrol etmelerini istedik. Gamache'ın kamyonetinde ve Clawson'ın evinde bulunan parmak izlerini de karşılaştırdılar. Evdeki izler o sakız ve dikiz aynasındakiler kadar net değildi ama sizinkiyle tıpatıp uyuyordu. Bu da, eğer cinayetleri siz işlemediyseniz, aynı parmak izlerine sahip iki kişi var anlamına gelir. Bu da *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girebilecek bir şey."

Pangborn oyun parkında gülerek oynayan ikizlere baktı. "Aynı yumurta ikizleri mi?"

"Hayır," dedi Liz. "Benziyorlar ama erkek ve kız kardeşler hiçbir zaman aynı yumurta ikizi olmuyorlar."

Alan başını salladı. "Aynı yumurta ikizlerinin bile parmak izleri aynı olmaz," dedi. Sonra da sıradan bir şey söylermiş gibi ekledi. "Sizin bir ikiz kardeşiniz yok, değil mi Bay Beaumont?"

Thad başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. "Hiç kardeşim yok, annem babam da öldü. Bu hayatta kan bağım olan yakınlarım sadece William ve Wendy." Çocuklara bir gülücük gönderdikten sonra tekrar Pangborn'a döndü. "1974 yılında Liz bir düşük yaptı. O ilk bebekler de ikizdi, ama daha iki aylık gebeyken düşük olunca, onların aynı yumurta ikizi olup olmadıkları anlaşılmıyor. Hem öyle olsaydı bile ne fark ederdi ki?"

Alan biraz mahcup bir ifadeyle omuzlarını salladı.

"Liz, Filene'de alışveriş yapıyordu. Boston'da. Birisi onu itti. Yürüyen merdivenin en altına kadar yuvarlandı ve bir kolu fena halde kesildi. Eğer oradaki güvenlik görevlisi hemen koluna turnike yapmasaydı, onun da hayatı tehlikeye girecekti. Böylece ikizleri kaybettik."

"*People*'daki makalede bu var mı?" diye sordu Alan.

Liz zoraki bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Makale yazılmadan önce özel hayatımızla ilgili bilgilerin ifşa edilmeyeceği konusunda anlaşma yapmıştık, Şerif Pangborn. Röportajı yapmaya gelen Mike Donaldson'a bunu söylemedik tabii, ama anlaşmamız buydu işte."

"Sizi bilerek mi itmişlerdi?"

"Bunu kesin olarak bilmiyorum," dedi Liz gözleri ikizlerinde. "Ama o kişi kazayla çarpmışsa, bayağı sert bir çarpma oldu diyebilirim. Uçarak düştüm, merdivenin yarısına inene kadar ayaklarım yerden kesilmiş haldeydi. Kendimi bunun kaza olduğuna inandırmaya çalıştım. Birinin sırf nasıl oluyor diye merak ettiği için bir kadını yürüyen merdivenlerden aşağıya itebileceği düşüncesi insanın uykularını kaçırmaya yeter."

Alan başını salladı.

"Danıştığımız doktorlar Liz'in bir daha çocuk sahibi olamayacağını söylediler," dedi Thad. "William ve Wendy'ye hamile kalınca da bunu doğuma kadar taşıyamayabileceğini söylediler. Ama bir daha düşük olmadı. Ve ben, on yıldan fazla bir süre sonra tekrar kendi adımla yeni bir kitap yazmaya başlayabildim. Üçüncü kitabım olacak. Yani anlayacağın, ikimiz için de iyi oldu."

"Kitaplarda kullandığınız diğer isim George Stark'tı."

"Evet, "dedi Thad. "Ama artık o defter kapandı. Liz sağlıklı bir şekilde hamileliğinin sekizinci ayına girdiğinde kapanmaya başladı. Yine baba olacaksam, artık kendim olmaya başlamam gerektiğine karar verdim."

4

Sohbet bir anlığına kesilir gibi olduktan sonra Thad, "İtiraf et, Şerif Pangborn," dedi.

"Anlayamadım?"

Thad'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bütün senaryoyu tamamladığını söylemeyeceğim, ama hiç değilse ana hatlarını çıkardın. Aynı yumurta ikizim olsaydı, belki de partide ev sahipliğini o yapmış olabilirdi. Böylece ben Castle Rock'a gidip Homer Gamache'ı öldürür, parmak izlerimi kamyonetinde bırakırdım. Ama iş o kadarla bitmiyordu, değil mi? İkizim karımla yatıp benim işlerimi yaparken ben Homer'ın kamyonetiyle Connecticut'taki bir mola yerine varıyorum, burada bir otomobil çalıp New York'a geçiyorum, çalıntı arabayı burada bırakıp bir trenle veya uçakla Washington D.C.'ye gidiyorum. Oradayken Clawson'ı haklayıp hemen Ludlow'a dönüyorum. İkizimi daha önce neredeyse oraya sepetledikten sonra ikimiz de hayatlarımıza bıraktığımız yerden devam ediyoruz. Ya da Liz'in de bu aldatmaca içinde rolü olduğunu varsayıyorsan, üçümüz..."

Liz bir an kocasına baktıktan sonra gülmeye başladı. Bu uzun sürmedi ama yüksek sesli, sağlıklı, doğal bir gülüştü.

Alan samimi bir şaşkınlık içinde Thad'e bakıyordu. İkizler bir an için annelerine güldüler, sonra tekrar sarı bir topu birbirlerine atarak oynamaya devam ettiler.

"Thad, bu *korkunç* bir şey," dedi Liz kendini toparladıktan sonra.

"Olabilir," dedi Thad. "Eğer öyleyse özür dilerim."

"Çok karmaşık..." dedi Alan.

Thad ona bakıp gülümsedi. "Anladığım kadarıyla, merhum George Stark'tan pek hoşlanmıyorsun."

"Doğrusunu isterseniz hoşlanmıyorum. Ama bir yardımcım var: Norris Ridgewick. O bayılır. Bazı entrikaları bana açıklamak zorunda kalırdı."

"Stark polisiye roman türünün geleneklerini altüst etmişti. Az önce anlattığım senaryodaki gibi Agatha Christie tarzında değil, ama kafama koyarsam bu şekilde de düşünebilirim. Hadi, şerif, bu düşünce aklından geçti mi geçmedi mi? Eğer geçmediyse, karıma bir özür borçluyum."

Alan bir süre sessiz kaldıktan sonra gülümsedi. "Belki biraz öyle düşünmüş olabilirim. Ama ciddi bir biçimde değil. Yine de karınızdan özür dilemeniz gerekmez. Bu sabahtan beri her türlü uçuk ihtimali düşünmeye başladım çünkü."

"Bu durum göz önüne alındığında..."

"Evet, bu durum göz önüne alındığında..."

"Ben Bergenfiel'de doğdum, şerif," dedi Thad. "New Jersey'de. Sözüme inanman gerekmez, ikiz kardeşim var mı diye doğum kayıtlarına baktırabilirsin."

Alan başını iki yana salladıktan sonra birasından bir yudum aldı. "Çok uçuk bir fikirdi ve kendimi bok gibi hissediyorum. Bu ilk defa olmuyor tabii. Bu sabah bize evinizdeki partiden söz ettiğinizden beri kendimi öyle hissediyorum. Bu arada verdiğiniz isimleri soruşturduk. Tersine bir şey çıkmadı."

"Tabii ki, çıkmaz," dedi Liz.

"Ve bir ikiz kardeşiniz de olmadığına göre, bu konu kapanır."

"Bir an için düşünelim," dedi Thad. "Sırf tartışacak bir konu olsun diye, gerçekten de her şeyin benim öne sürdüğüm gibi cereyan ettiğini varsayalım. Harika bir hikâye olurdu... ama bir noktaya kadar."

"Nedir o nokta?"

"Parmak izleri. Burada olduğumu kanıtlamak için tıpkı bana benzeyen birini bulma zahmetine girdikten sonra neden cinayet mahallerinde parmak izlerimi bırakıp her şeyi bozayım?"

"Bahse girerim, doğum kayıtlarını kontrol edeceksin, şerif, değil mi?" dedi Liz.

"Polisin görevi bütün ihtimalleri sonuna kadar takip etmeyi gerektirir. Ama kontrol edersem ne bulacağımı biliyorum." Pangborn bir an sustuktan sonra devam etti. "Mesele sadece parti değildi. Bana doğruyu söyleyen bir adam izlenimi bıraktınız, Bay Beaumont. Bunu ayırt edecek kadar tecrübeliyim. Polis olarak görev yaptığım onca zaman içinde dünyada çok az iyi yalan söyleyebilen insan gördüm. Bahsettiğimiz o polisiye romanlarda ara sıra ortaya çıkabilirler ama gerçek hayatta çok ender görünürler."

"O halde o parmak izleri ne anlama geliyor?" diye sordu Thad. "En çok ilgimi çeken şey bu. Aradığın kişi sadece benim parmak izlerime sahip bir amatör mü? Aslında o izlerin niteliğinin çok şüpheli olduğu hiç aklına geldi mi? Gri alanlar var, demiştin. Stark romanları için yaptığım araştırmalarda parmak izleri hakkında birkaç şey öğrendim, ama tembelliğimden fazla ayrıntısına girmedim – daktilonun başına geçip yalanlar uydurmak çok daha kolay. Ama parmak izleri delil olarak kabul edilmeden önce belli sayıda karşılaştırma olması gerekmiyor mu?"

"Maine'de bu sayı altıdır," dedi Alan. "Bir parmak izinin delil olarak kabul edilmesi için altı tane kusursuz karşılaştırma gerekir."

"Ve çoğu vakada parmak izlerinin sadece yarım iz veya çeyrek iz, ya da içinde birkaç sarmal çizgi olan bulanık lekelerden ibaret olduğu doğru değil midir?"

"Evet. Gerçek hayatta suçluların parmak izi deliline dayanarak mahkûm olduğu çok enderdir."

"Ama dikiz aynasında ve o sakız parçasında bulduğunuz parmak izlerinin polis karakolunda alınan izler kadar net olduğunu söyledin. Bu nokta beni düşündürüyor. O izler sanki sizin bulmanız için bırakılmış gibi."

"Bizim de aklımızdan geçmedi değil." Aslında o kadarla da kalmamıştı. Vakanın en akıl karıştıran yönlerinden biri de,

Clawson cinayetinin gammazlık yapan birinin haklandığı tipik bir gangster işine benzemesiydi: Maktulün dili sökülmüş, penisi ağzına tıkılmış, her taraf kana bulanmıştı. Adamın çok acı çektiği belliydi ama apartmanda hiç kimse bir şey duymamıştı. Fakat bu bir profesyonelin işiyse, neden her tarafta Beaumont'un parmak izleri vardı? Kumpasa bu kadar benzeyen bir eylemin kumpas *olmama* ihtimali var mıydı? Birisi yepyeni bir numara geliştirmediyse, öyle bir ihtimal yoktu. Bu arada Alan Pangborn için o eski düstur hâlâ geçerliliğini koruyordu: Eğer o şey bir ördek gibi yürüyor, ördek gibi ötüyor ve ördek gibi yüzüyorsa, muhtemelen o şey bir ördektir.

"Parmak izleri başka biri tarafından yerleştirilebilir mi?" diye sordu Thad.

"Kitap yazdığınız gibi insanların aklından geçenleri de okuyabiliyor musunuz, Bay Beaumont?"

"Akıldan geçenleri okurum, kitap yazarım, sevgilim, ama pencereleri silemem."

Alan'ın ağzında bir yudum bira vardı, ama öyle bir kahkaha attı ki bunu az kalsın halının üstüne püskürtecekti. Neyse ki birayı yutabildi ama bir miktarı nefes borusuna kaçınca öksürmeye başladı. Liz hemen kalkıp onun sırtına vurmaya başladı. Tuhaf bir davranıştı bu ama Liz'e tuhaf gelmedi; iki küçük bebekle yaşamanın getirdiği bir koşullanmaydı. William ve Wendy birbirlerine top atmayı bırakmış, onlara bakıyorlardı. William gülmeye başladı. Wendy de hemen onu taklit etti.

Nedense bu manzara Alan'ı daha da çok güldürdü.

Thad de ona katıldı. Hâlâ Alan'ın sırtına vurmakta olan Liz de kendini tutamadı.

"İyiyim," dedi Alan öksürmeye ve gülmeye devam ederken. "Gerçekten."

Liz onun sırtına son bir şaplak attı. Alan'ın elindeki bira şişesinin ağzında toplanan köpük püskürerek pantolonunun apış arasına döküldü.

"Önemli değil," dedi Thad. "Alt bezimiz var."

Bunun üzerine üçü birden yine kahkahalara boğuldular. Alan Pangborn'un öksürmeye başladığı andan, nihayet gülmesi kesilene kadar geçen süre içinde bu üç kişi hiç değilse geçici bir dostluk kurmuşlardı.

5

"Bugüne kadar bildiğim veya öğrenebildiğim kadarıyla, parmak izleri başka biri tarafından yerleştirilemiyor," dedi Alan konuşmaya kaldığı yerden devam ederek. Artık ikinci şişeler açılmış, Alan'ın apış arasındaki ıslaklık kurumaya başlamıştı. İkizler oyun parkında uyuyakalmıştı. Liz odada değildi, tuvalete gitmişti. "Tabii hâlâ araştırıyoruz, çünkü bu sabahki görüşmemize kadar öyle bir ihtimali düşünmemiz için hiçbir neden yoktu. Bunun daha önce denendiğiniyse biliyorum: Yıllar önce adam kaçıran biri, kurbanını öldürmeden önce parmak izlerini almış ve bunların kalıbını çıkardıktan sonra çok ince bir plastik üzerine damgalamış. Sonra bu plastik nesneyi kendi parmak uçlarına geçirmiş ve polisin bu kaçırma işinin sahte, adamın serbest olduğunu sanması için kurbanının dağ kulübesinde parmak izlerini bırakmış."

"İşe yaramış mı?"

"Polisler net parmak izleri bulmuşlar," dedi Alan. "Suçluya ait. Adamın parmak uçlarındaki doğal yağ, sahte izleri ezmiş ve plastik çok ince olduğu ve en belirsiz şekilleri bile alabildiği için suçlunun kendi parmak izleri ortaya çıkmış."

"Belki başka bir maddeyle–"

"Tabii, olabilir. Bu dediğim olay ellili yılların ortasında yaşandı; sanırım o günden bu yana en az yüz çeşit polimer plastik icat edilmiştir. Olmayacak şey değil. Ama şimdilik söyleyebileceğim tek şey, adli tıp veya kriminoloji alanında hiç kimsenin böyle bir şey duymamış olduğu. Ve bence öyle de kalacaktır."

Liz odaya döndü, koltuğa oturup kedi gibi ayaklarını altında topladıktan sonra eteğiyle bacaklarını örttü. Thad onun bu oturuş tarzını son derece zarif bulurdu.

"Bu arada, düşünmemiz gereken başka şeyler de var, Thad."

Alan onun ilk adını kullanınca şaşıran Liz ve Thad bakıştılar, bu o kadar kısa sürdü ki Alan fark etmedi. Cebinden yıpranmış bir not defteri çıkarmış, sayfalardan birine bakıyordu.

Başını kaldırıp, "Sigara içiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Yedi yıl önce bıraktı," dedi Liz. "Çok zorlandı ama pes etmedi."

"Benim kendime bir çukur bulup ölmemle dünyanın daha iyi bir yer olacağını söyleyen eleştirmenler var, ama onlara bu zevki vermek istemedim," dedi Thad. "Neden sordun?"

"Ama eskiden içiyordun."

"Evet."

"Pall Mall mı?"

Thad Pepsi şişesini ağzına götürürken durdu. "Bunu nasıl bildin?"

"Kan grubun A-negatif mi?"

"Bu sabah beni tutuklamak için neden o kadar kararlı geldiğini anlıyorum," dedi Thad. "Eğer bulunduğum yeri bu kadar sağlam bir şekilde kanıtlayamasaydım şimdi hapisteydim, değil mi?"

"Doğru."

"Kan grubunu askerlik kayıtlarından öğrenmiş olabilirsin," dedi Liz. "Parmak izlerini de öğrendiğin yerden."

"Ama on beş yıl boyunca Pall Mall sigarası içtiğimi değil," dedi Thad. "Bildiğim kadarıyla askeriyede böyle şeyler kaydedilmez."

"Bu bilgi yeni geldi," dedi Alan. "Homer Gamache'ın kamyonetindeki kül tablası Pall Mall izmaritleriyle doluydu. Homer sadece arada bir pipo içerdi. Frederick Clawson'ın evindeki kül tablasında da birkaç tane Pall Mall izmariti bulundu. O adam hiç sigara kullanmazmış, belki ara sıra esrar içermiş. Suçlunun kan grubunu izmaritlerdeki salyadan öğrendik. Serolog raporu bize bir sürü başka bilgi de sağladı. Parmak izlerinden de iyi bilgiler."

Thad artık gülümsemiyordu. "Bunu anlamıyorum. Hiç mi hiç anlamıyorum."

"Eşleşmeyen tek bir şey var," dedi Alan. "Sarı saç telleri. Homer'ın kamyonetinde altı tane, Clawson'ın oturma odasında katilin oturduğu koltuktaysa bir tane saç teli bulduk. Senin saçın siyah. Peruk taktığını da sanmıyorum."

"Hayır. Thad peruk takmaz ama belki katil perukluydu," dedi Liz.

"Mümkün," dedi Alan. "Eğer öyleyse, bu peruk insan saçından yapılmış. Ve eğer parmak izlerini ve sigara izmaritlerini rastgele bırakacaksan, neden saçını boyama zahmetine gireceksin? Ya bu adam çok aptal ya da sana kumpas kuruyordu. Fakat sarı saç telleri iki ihtimale de uymuyor."

"Belki de sadece tanınmamaya çalışıyordu," dedi Liz. "Unutma ki daha iki hafta önce Thad *People* dergisinde çıkmıştı. Ülkenin her tarafında satılan bir dergide."

"Evet, o ihtimal de var. Ama bu adam kocanıza benzeyen biriyse, Bayan Beaumont–"

"Liz, deyin."

"Pekâlâ, Liz. Eğer kocanıza benziyorsa, sarı saçlı olsa da yine benzer, değil mi?"

Liz bir an gözlerini Thad'e diktikten sonra kıkırdamaya başladı.

"Nedir komik olan?"

"Seni sarışın olarak düşünmeye çalışıyorum," dedi Liz gülerek. "Çarpık bir David Bowie'ye benzerdin herhalde."

"Bu komik mi?" diye sordu Thad şerife. "Bence hiç komik değil."

"Eh..." dedi Alan gülümseyerek.

"Her neyse. Bildiğimiz kadarıyla bu adam güneş gözlüğü de takmış olabilir, sarı peruk da."

"Eğer Bayan Arsenault'un 1 Haziran sabahı saat birde Homer'ın kamyonetinde gördüğü adamla katil aynı kişiyse, öyle olamaz," dedi Alan.

Thad öne uzandı. "Bana benziyor muymuş?" diye sordu.

"Kadın bu adamın takım elbise giydiği dışında fazla bir şey söyleyemedi. Yine de adamlarımdan biri, Norris Ridgewick, ona senin fotoğrafını gösterdi. Kadın o kişinin sen olduğunu sanmıyordu ama kesin bir şey söyleyemedi. Homer'ın kamyonetindeki adamın daha iri olduğunu söyledi. Bu kadın yanlış bir şey söylemekten çok korkuyor."

"Bir fotoğrafa bakarak cüsse farkını ayırt edebiliyor mu?" diye sordu Liz kuşkuyla.

"Yazları Thad'i kasabada görürmüş," dedi Alan. "Ve kadın emin olmadığını da söyledi."

Liz başını salladı. "Tabii ki Thad'i tanır. Biz de o kadını tanırız. Devamlı onlardan taze sebze alırız. Bunu düşünemedim. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Alan. Birasını bitirip apış arasını yokladı. Kurumuş olduğuna sevindi. Hafif bir leke vardı ama muhtemelen karısı bunu fark etmeyecekti. "Her neyse, bu beni en son aşamaya getiriyor. Ne kadar ilişkili olduğuna emin değilim ama bir kere sorayım dedim: Kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz, Bay Beaumont?"

Thad karısına bakınca Liz omuz silkti. "Boyu bir doksan olan biri için ayaklarım küçük sayılır. Ayakkabının kalıbına göre kırk bir numara falan."

"Bize verilen rapora göre ayak izleri bundan daha büyükmüş," dedi Alan. "Zaten bu işte ayak izlerinin önemi yok; üstelik önemli olsaydı bile sahte ayak izleri bırakılabiliyor. Ayağına iki-üç numara büyük gelen bir ayakkabının burun kısmına biraz gazete kâğıdı sıkıştırdın mı, iş halloluyor."

"Bunlar nasıl ayak izleri?" diye sordu Thad.

"Önemli değil," dedi Alan başını iki yana sallayarak. "Elimizde bunların fotoğrafları bile yok. Sanırım oraya ait her türlü bilgi elimizde var, Thad. Parmak izlerin, kan grubun, içtiğin sigara markası–"

"Sigara içmiyor ki–" diye başladı Liz.

Alan elini kaldırdı. *"Eskiden* içtiğin sigaranın markası. Size bütün bunları açıkladığım için deli olmalıyım –içimden bir ses zaten deli olduğumu söylüyor– ama işi bu aşamaya kadar getirdikten sonra birkaç ağaca bakarken ormanı yok saymak da mantıksız olur. Her iki yerde de vergi ödediğinize göre Castle Rock ve Ludlow resmî ikamet yerleriniz. Homer Gamache sadece bir tanıdık olmaktan öteydi, sizin için tek tük işler yapardı, doğru mu?"

"Evet," dedi Liz. "Evi satın aldığımız yıl emekli oldu –artık bu işi sırayla Dave Phillips ve Charlie Fortin yapıyor– ama yine de ara sıra bize uğrardı."

"Bayan Arsenault'un gördüğü otostopçunun Homer'ı öldürdüğünü varsayarsak –ve bu varsayım üzerinde düşünmeye devam edeceğiz– ortaya bir soru çıkıyor. Otostopçu, Homer'ı sırf onu aracına alacak kadar aptal veya sarhoş ilk sürücü olduğu için mi öldürdü, yoksa Thad Beaumont'u tanıyan biri olduğu için mi?"

"Homer'ın o yoldan geçeceğini nasıl bilebilirdi?" diye sordu Liz.

"Çünkü o gün Homer'ın bowling gecesiydi ve Homer alışkanlıkların insanıydı. O adam yaşlı bir at gibiydi, Liz, ahırına her zaman aynı yoldan giderdi."

"İlk varsayıma göre," dedi Thad, "Homer aracını sarhoş olduğu için değil, otostopçuyu tanıdığı için durdurdu. Onu öldürmek isteyen bir yabancı, otostopçu numarası yapmaya kalkışmazdı. Homer'ın durmayacağını tahmin ederdi."

"Evet."

"Thad," dedi Liz titrek bir sesle. "Polislere göre onun durmasının nedeni, yolda gördüğü kişinin Thad olmasıymış, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Thad. Uzanıp karısının elini tuttu. "Onlara göre ancak bana benzeyen biri –Homer'ı tanıyan biri– bu yolu denermiş. Sanırım takım elbise de bu senaryoya uyuyor. Gece yarısı saat birde kır yolunda cinayet işlemeyi planlayan bir yazar başka

ne giyecekti ki? Tabii ki ceketinin dirsekleri süet yamalı bir tüvit takım. Bütün İngiliz polisiye romanlarında bu ana kuraldır."

Alan'a baktı.

"Bütün bu olanlar çok tuhaf, değil mi?"

Alan başını salladı. "Tek kanatla uçan bir fil kadar tuhaf. Bayan Arsenault'a göre bu adam yolun karşısına geçmek üzereyken Homer'ın kamyoneti görünmüş. Ama D.C.'deki o Clawson denen adamı da tanıman, Homer'ın öldürülme nedeninin otostopçu alacak kadar sarhoş olması değil, seni tanıyor olması ihtimalini daha kuvvetlendiriyor. O halde, şu Clawson'dan biraz söz etsene, Thad."

Thad ve Liz bakıştılar.

"Sanırım," dedi Thad, "karım bu işi benden daha kısa ve öz yapabilir. Ayrıca daha az küfreder herhalde."

"Benim anlatmamı istediğine emin misin?" diye sordu Liz.

Thad'den onay alınca Liz konuşmaya başladı; önce yavaş yavaş, sonra hızlanarak anlattı. İlk başlarda Thad bir iki-kere araya girdiyse de fazla ses çıkarmadan dinledi. Bunu izleyen yarım saat boyunca hiçbir şey söylemedi. Alan Pangborn defterine notlar alıyordu, birkaç soru sorduktan sonra o da araya girmedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

UCUBENİN SALDIRISI

1

"Ona Ucube adını takmıştım," diye başladı Liz. "Öldüğüne üzüldüm... ama öyleydi işte. Gerçek ucubeler doğuştan mı öyledirler yoksa zamanla mı öyle olurlar bilmiyorum, ama her halükârda kendilerine uygun bir bataklık bulurlar. Frederick Clawson Washington D.C.'de yaşıyor, avukatlık sınavı için çalışıyordu.

"Thad, çocuklar kıpırdanıyorlar; onlara sütlerini verir misin? Bana da bir bira getir, lütfen."

Thad karısına bira getirdikten sonra şişeleri ısıtmak için mutfağa gitti. Daha iyi işitebilmek amacıyla kapıyı aralık bırakırken dizini çarptı. Bunu daha önce de o kadar çok yapmıştı ki, neredeyse farkına bile varmadı.

Serçeler yine uçmaya başladı, diye düşündü alnındaki yara izini ovarken. *Bir de bunun ne anlama geldiğini anlayabilsem.* Saplı tencereye ılık su doldurduktan sonra bunu ocağın üstüne koydu.

"Bu hikâyenin büyük bir bölümünü Clawson'ın kendisinden öğrendik," diye devam etti Liz, "ama tabii onun bakış açısı biraz çarpıktı. Thad, hepimiz kendi hayatlarımızın kahramanıyız, der ve Clawson da kendisini ünlü biyografi yazarı Boswell gibi

görürdü. Neyse; Thad'in Stark adıyla yazdığı romanları yayınlayan Darwin Press'ten ve Ricky Cowley'nin bize aktardığı bilgileri ekleyerek Clawson'ın hikâyesinin daha dengeli bir versiyonunu oluşturabildik."

"Rick Cowley kim?" diye sordu Alan.

"Thad'in her iki adını temsil eden yazar temsilcisi."

"Peki, Clawson –senin Ucube– ne istiyordu?"

"Para," dedi Liz.

Mutfakta Thad buzdolabından çıkardığı mama şişelerini tencerede ısınan suyun içine bıraktı. Liz'in söylediği şey doğruydu... ama aynı zamanda yanlıştı da. Clawson paradan çok daha fazla şey istiyordu.

Liz sanki aklından geçenleri okumuştu.

"İstediği şey sadece para değildi tabii. Hatta paranın geri planda olması bile muhtemel. Asıl istediği şey George Stark'ın gerçek kimliğini ifşa eden adam olarak tanınmaktı."

"Sonunda Örümcek Adam'ın maskesini çıkarmayı başaran biri gibi mi olmak istiyordu?"

"Aynen öyle."

Thad suyun sıcaklığını yoklamak için parmağını soktu, sonra sırtını ocağa dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve içerideki konuşmayı dinledi. O anda sigara istediğini fark etti, yıllardan beri ilk defa canı sigara içmek istiyordu.

Ürperdi.

2

"Clawson çoğu kez doğru yerde ve doğru zamanda bulunmuştu," dedi Liz. "Sadece bir hukuk öğrencisi değildi, bir kitapçıda yarım gün satış elemanı olarak çalışıyordu. Kitapçıda çalıştığı gibi, aynı zamanda büyük bir George Stark hayranıydı. Ve belki de bu ülkede Thad Beaumont'un iki romanını da okumuş olan tek George Stark hayranıydı."

Mutfakta Thad buruk bir şekilde gülümsedi ve tenceredeki suyun sıcaklığını bir daha yokladı.

"Sanırım kuşkularına dayanarak büyük bir dram yaratmaya çalışıyordu," diye devam etti Liz. "Bunun için de uğraşması gerekti. Stark'ın Beaumont olduğuna kanaat getirdikten sonra Darwin Press'i aradı."

"Stark kitaplarının yayıncısını?"

"Evet. Stark romanlarının editörü olan Ellie Golden'la görüştü ve hiç gevelemeden soruyu sordu: 'Lütfen söyleyin... George Stark aslında Thaddeus Beaumont mu?' Ellie ona bunun çok saçma olduğunu söyledi. Sonra Clawson ona, Stark romanlarının arka kapağındaki yazar fotoğrafı hakkında soru sordu. Fotoğraftaki adamın adresini istedi. Ellie ona, yazarlarının adreslerini veremeyeceğini söyledi.

"Clawson, 'Ben Stark'ın adresini istemiyorum, fotoğraftaki adamın adresini istiyorum,' dedi. 'Stark yerine poz veren adamın.' Ellie ona, 'Saçmalıyorsun,' dedi, 'fotoğraftaki yazar George Stark'tan başkası değil.'"

"Bundan önce, yayıncı ortaya çıkıp bunun sadece bir mahlas olduğunu söylemedi mi?" diye sordu Alan. Fena halde merak duymaya başlamıştı. "Başından beri onun gerçek bir adam olduğunu mu söylüyorlardı?"

"Ya, evet. Thad ısrar etmişti."

Evet, dedi içinden Thad, şişeleri tencereden çıkarıp sütün sıcaklığını bileğinde test ederken. Israr etmişti. Şimdi geriye bakıp düşününce neden ısrar ettiğini bilmiyordu, hatta en küçük bir fikri bile yoktu, ama ısrar ettiği doğruydu.

Mutfak masasına çarpmamayı başararak şişeleri oturma odasına götürdü ve her iki çocuğun eline bir şişe tutuşturdu. Bebekler şişeleri uykulu gözlerle aldıktan sonra emmeye başladılar. Thad bir kez daha koltuğuna oturdu. Liz'in anlattıklarını dinlerken sigara içme isteği tamamen buhar olmuştu.

"Her neyse," dedi Liz. "Clawson daha bir yığın soru sormak istiyordu –eminim bir kamyon dolusu sorusu vardı– ama Ellie

oyuna gelmedi. Ona Rick Cowley'yi aramasını söyleyip telefonu kapadı. Bunun üzerine Clawson, Rick'in ofisini aradı ve karşısına Miriam çıktı. Miriam, Rick'in eski karısıdır ve şirketin ortağıdır. Tuhaf bir ilişki, ama pekâlâ iyi geçiniyorlar.

"Clawson ona da aynı soruyu sordu: George Stark aslında Thad Beaumont muydu? Miriam'ın dediğine göre ona 'evet' demiş. Ardından kendisinin de Dolley Madison olduğunu ve James'ten boşandığını, Thad'in de benden boşanacağını ve o ilkbaharda onunla evleneceğini söyleyip telefonu kapamış. Sonra bir koşu Rick'in ofisine gidip Washington'daki bir adamın Thad'in gizli kimliğiyle ilgili sorular sorduğunu söylemiş. Bunu izleyen günlerde Clawson ne zaman Cowley Şirketi'ni arasa telefon yüzüne kapatılır olmuş."

Liz birasından büyük bir yudum aldı.

"Ama Clawson pes etmemiş. Böylece gerçek ucubelerin asla pes etmedikleri sonucuna vardım. Clawson da bu işi nezaketle kotaramayacağına karar vermiş."

"Peki, Thad'i aramadı mı?" diye sordu Alan.

"Hayır, bir kere bile aramadı."

"Herhalde numaranız rehberde yoktur."

Thad ilk defa hikâyeye doğrudan bir katkıda bulundu. "Şehir rehberinde kayıtlı değiliz, Alan, ama Ludlow'daki telefonumuz üniversite rehberinde var. Olmak zorunda, çünkü ben orada okutmanım ve danışmanı olduğum öğrencilerim var."

"Ama adam hiçbir zaman seninle temas kurmadı!" dedi Alan hayretle.

"Daha sonra temas kurdu... mektupla," dedi Liz. "Ama arada bazı şeyler oldu. Devam edeyim mi?"

"Lütfen," dedi Alan. "Heyecanlı bir hikâyeymiş."

"Bizim Ucubenin başından beri emin olduğu şeyi –Thad ve George Stark'ın aynı adam olduğunu– ortaya çıkarması ona üç haftaya ve beş yüz dolara yakın bir paraya mal oldu.

"İşe yayıncıların kısaca *LMP* dedikleri *Literary Market Place*'le başladı. Bu dergide bu alanda çalışan hemen herkesin –yazarlar,

editörler, yayıncılar, temsilciler– adları, adresleri ve iş telefon numaraları vardır. Clawson bundan ve *Publishers Weekly* dergisinin 'Kişiler' sütunundan yararlanarak, 1986 yazı ile 1987 yazı arasında Darwin Press'ten ayrılmış altı tane isim buldu.

"Bunlardan biri Clawson'ın aradığı bilgiye sahipti ve anlatmaya hevesliydi. Ellie Golden bu kişinin '85-'86 yıllarında muhasebe müdürünün sekreterliğini yapan kız olduğuna emin. Ellie ondan devamlı, 'burnunu karıştıran şıllık' diye söz eder."

Alan güldü.

"Thad de o olduğuna inanıyor," diye devam etti Liz, "çünkü namlusundan duman tüten tabancanın, George Stark romanlarının telif hakkı belgelerinin fotokopileri olduğu anlaşıldı. Bunlar da Roland Burrets'in ofisinden gelmişti."

"Bu kişi Darwin Press'in muhasebe müdürüdür," dedi Thad. Karısını dinlerken gözleri ikizlerdeydi. Şimdi sırtüstü yatıyorlardı; ayakları birbirine dayanmış, şişelerin ağzı tavana dönmüştü. Donuk bakışları çok geçmeden uyuyakalacaklarının belirtisiydi. Ve aynı anda uyuyacaklardı. *Her şeyi birlikte yapıyorlar,* diye düşündü Thad. *Bebekler uyumak üzere ve serçeler uçuyor.*

Eli bir kez daha alnındaki yara izine gitti.

"O fotokopilerde Thad'in adı vardı," dedi Liz. "Telif hakkı belgelerinde bazen çekler de yer alır, ama bunlar bildiğimiz anlamda çek değildir; yani Thad'in adının bu belgelerde yazılması gerekmiyordu. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

Alan evet anlamında başını salladı.

"Ama oradaki adres Clawson'a aradığı bilgiyi sağlamış oldu. George Stark, P.K. 1642, Brewer, Maine, 04412. Bu da Stark'ın sözüm ona yaşadığı Mississippi'den epey uzak bir yer. Maine haritasına bir baksa, Brewer'ın hemen güneyindeki kasabanın Ludlow olduğunu görebilecek ve pek ünlü olmasa da saygın bir yazarın, Thaddeus Beaumont'un orada yaşadığını öğrenecekti. Ne tesadüf, değil mi?

"Ne ben ne de Thad onunla karşılaştık, ama *o Thad'i* gördü. Darwin Press'in dört aylık telif hakkı çeklerini hangi zaman

aralıklarında gönderdiğini eline geçen fotokopilerden biliyordu. Çoğu zaman telif hakkı çekleri önce yazar temsilcisine gider. Ardından temsilci bu miktardan kendi komisyonunu çıkarıp yeni bir çek yazar. Ama Stark'ın durumunda, muhasebe müdürü çekleri doğrudan Brewer'daki posta kutusuna yolladı."

"Temsilcinin komisyonu ne oldu?" diye sordu Alan.

"Darwin Press'te toplam miktardan çıkarılıp ayrı bir çekle Rick'e gönderildi," dedi Liz. "Bu da Clawson için George Stark'ın ayrı bir kişi olmadığını gösteren net bir işaret olabilirdi ama artık Clawson'ın başka ipuçlarına ihtiyacı kalmamıştı. Kesin kanıt istiyordu. Ve bunu sağlamak için işe koyuldu.

"Çekin yazılma zamanı geldiğinde Clawson uçağa atlayıp oraya gitti. Geceleri Holiday Inn'de kalıyor, gündüzleri Brewer Postanesi'nde gözcülük yapıyordu. Bunu daha sonra Thad'in eline geçecek olan mektupta aynen böyle anlatmıştı. Gözcülük yapmış. Ne var ki, çok zayıf bir soruşturma olmuş. Orada kalışının dördüncü gününde Stark hâlâ çekini almak için gelmeseymiş, Clawson tasını tarağını toplayıp bataklığına dönecekmiş. Ama bence iş orada bitmezdi. Gerçek bir ucube birine dişlerini geçirdi mi, iri bir parça koparana kadar bırakmaz."

"Ya da birisi onun dişlerini dökene kadar," dedi Thad. Alan'ın yüzünü buruşturup kaşlarını kaldırarak ona baktığını gördü. Yanlış bir şey söylemişti. Birisi Liz'in Ucubesine aynen öyle bir şey yapmıştı, hatta daha da kötüsünü.

"Her halükârda tartışmaya açık bir şey," diye devam etti Liz. Alan tekrar ona döndü. "Bekleyişi o kadar uzun sürmedi. Üçüncü gününde, Clawson postanenin karşısındaki parkta otururken Thad'in otomobilini postanenin yanındaki park yerine girerken gördü."

Liz birasından bir yudum daha aldıktan sonra üst dudağındaki köpüğü sildi. Elini indirdiğinde gülümsüyordu.

"En sevdiğim kısma geldik," dedi. "Gerçekten çok hoş. Clawson'ın bir kamerası vardı. Avuç içinde saklanabilen o küçük

kameralardan. Çekim yapmak isteyince merceğin önünü açmak için parmaklarını biraz aralaman yetiyor."

Liz kıkır kıkır gülüyor, o manzarayı hayal ederek başını iki yana sallıyordu.

"Mektubunda bunu casusluk cihazları satan bir katalogdan bulduğunu anlatmıştı; telefon dinleme cihazları, üstüne sürülünce zarfları on dakikalığına saydam yapan tutkal, kendi kendini imha eden evrak çantaları ve bunun gibi şeyler. Gizli Ajan X-9 Clawson göreve hazır! Eminim satışı yasal olsaydı, dişini oydurup içine siyanür de doldururdu. Kendini bu hayale çok kaptırmıştı.

"Her neyse, bu makineyle iyi kötü altı fotoğraf çekti. Fotoğrafların sanatsal bir yanı yoktu tabii, ama kişiyi ve ne yaptığını gösterebiliyordu. Bir tanesinde Thad postane lobisindeki posta kutularına geliyor, başka birinde anahtarını 1642 numaralı kutuya sokuyor, başka bir tanesinde kutudan bir zarf çıkarıyor."

"Size bu fotoğrafların kopyalarını mı gönderdi?" diye sordu Alan. Liz ona Clawson'ın para istediğini söylemişti ve haklıydı. Tam bir şantaj senaryosu oynanmıştı.

"Evet. Ve sonuncusunun büyütülmüş şekli. İade adresinin bir kısmı okunabiliyordu – D-A-R-W harfleri; bunun hemen üstündeki Darwin Press amblemi de görülebiliyordu."

"Ajan X-9 başarmış," dedi Alan.

"Evet. Başarmıştı. Fotoğrafları tabettirdikten sonra Washington'a dönmüş. İçinde fotoğrafların da olduğu mektubu birkaç gün sonra aldık. Mektup gerçekten şahaneydi. Tehdit sınırına kadar geliyor ama o sınırı hiç aşmıyordu."

"Ne de olsa hukuk öğrencisiydi," dedi Thad.

"Evet," dedi Liz. "Belli ki nerede durması gerektiğini biliyordu. Thad sana mektubu getirebilir ama ben özetleyebilirim. Kendi deyişiyle Thad'in 'bölünmüş zekâsına' hayran olduğunu söyleyerek başlamıştı. Ne öğrendiğini ve bunu nasıl becerdiğini anlatıyordu. Sonra da konuya girdi. İstediği şeyi üstü kapalı biçimde ima ediyordu ama ne olduğu yeterince belliydi. Kendisinin

de yazarlığa hevesli olduğunu ama yazmak için yeterli zamanı olmadığını söylüyordu – dersleri çok zamanını alıyordu fakat tek sorun bu değildi. Okul ücretini ve diğer masraflarını karşılamak için bir kitapçıda çalışmak zorundaydı. Yazdığı şeyleri Thad'e göstermek istiyordu ve eğer Thad onda bir gelecek görürse, belki geçinmesine yardım etmek ister ve bir destek paketi sağlayabilirdi."

"Destek paketi!" dedi Alan gülümseyerek. "Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?"

Thad bir kahkaha attı.

"Clawson böyle diyordu işte. Sanırım son kısmını ezberden söyleyebilirim. 'Bunu ilk okuduğunuzda size çok cüretli bir rica gibi geleceğini biliyorum,' diyordu, 'ama çalışmamı incelerseniz, bu ilişkinin her ikimiz için de çok avantajlı olduğunu hemen anlayacağınıza eminim.'

"Thad de ben de bir süre küplere bindik, ama sonra güldük, sonra yine küplere bindik."

"Evet," dedi Thad. "Gülme kısmını bilemem, ama çok kızmıştık."

"Sonunda oturup konuşmaya başladık. Neredeyse gece yarısına kadar konuştuk. İkimiz de Clawson'ın mektubunun ne anlama geldiğini anlamıştık ve Thad'in öfkesi geçince–"

"Hâlâ öfkem geçmiş değil," dedi Thad, "üstelik adam öldü."

"Her neyse, öfkemiz biraz yatıştıktan sonra Thad neredeyse rahatlamıştı. Zaten bir süredir Stark'ı bırakmak istiyordu ve kendi adıyla yayımlayacağı uzun ve ciddi bir kitaba başlamıştı, ki hâlâ bunun üstünde çalışıyor. Adı *The Golden Dog*. İlk iki yüz sayfasını okudum ve çok beğendim. George Stark adıyla yazdığı son birkaç romandan çok daha iyi. Böylece Thad bir karar verdi ve–"

"*Biz* karar verdik," dedi Thad.

"Pekâlâ, *biz* karar verdik: Clawson bize Hızır gibi gelmiş, zaten olması gereken bir şeyin gerçekleşmesini hızlandırmıştı. Thad'in tek endişesi Rick Cowley'nin bu fikre sıcak bakmayacağıydı, çünkü George Stark temsilciye Thad'den çok daha fazla

para kazandırıyordu. Ama Rick önerimizi olumlu karşıladı. Hatta bunun birkaç alanda reklam yapmaya yarayabileceğini söyledi: Stark'ın eski listesi ve Thad'in eski listesi..."

"Hepsi," diye ekledi Thad gülerek.

"...ve yayımlandığı zaman yeni kitabı."

"Pardon ama eski liste ne demek?" diye sordu Alan.

"Kitapevlerinin artık çöpe atmadığı eski kitaplar."

"Demek ki sırrınızı halka açıkladınız."

"Evet," dedi Liz. "Önce Maine'deki AP haber ajansına ve *Publishers Weekly* dergisine bildirdik ama bu haber sadece burada değil ülke çapında medyada yer buldu. Ne de olsa Stark çoksatan bir yazardı ve onun gerçekte hiç var olmamış olması gazetelerin arka sayfalarına iyi malzeme oldu. Derken *People* dergisi bizi aradı.

"Frederick Clawson'dan sızlanan ve öfke saçan son bir mektup aldık. Bize ne kadar kalleş, nankör ve hain olduğumuzu söylüyordu. Ona göre bizim bu gizliliği bozmaya hakkımız yoktu, kendisi bütün ağır işleri yaparken Thad alt tarafı birkaç kitap yazmıştı. Ondan sonra da iletişimi sonlandırdı."

"Şimdi de bütün iletişimini ebediyen sonlandırdı," dedi Thad.

"Hayır," dedi Alan. "Başka birisi sonlandırdı. Arada büyük bir fark var."

Odaya bir sessizlik çöktü. Kısa sürdü ama çok yoğundu.

3

Alan birkaç dakika düşündü. Thad ve Liz ses çıkarmadılar. Bir süre sonra Alan başını kaldırıp, "Pekâlâ," dedi. "Neden? Neden birisi böyle bir şey için cinayet işlesin? Özellikle de sır zaten açığa çıkmışken?"

Thad başını iki yana salladı. "Eğer bu işin benimle veya George Stark adıyla yazdığım kitaplarla bir ilgisi varsa, bu cinayeti kimin işlediğini veya nedenini bilmiyorum."

"Ve ucunda sadece bir takma isim varken," dedi Alan. "Yani alınma Thad ama neticede bu çok gizli bir belge veya askerî bir sır değildi."

"Hiç alınmadım," dedi Thad. "Dahası, seninle tamamen aynı fikirdeyim."

"Stark'ın pek çok hayranı vardı," dedi Liz. "Bunlardan bazıları Thad'in artık Stark olarak roman yazmayacağına çok kızmıştı. O makale yayınlandıktan sonra *People* dergisine de, Thad'e de böyle öfkeli mektuplar geldi. Hatta bir kadın iyice ileriye giderek, Alexis Machine'in istirahate çekildiği köşesinden çıkıp Thad'in icabına bakmasını önermişti."

"Alexis Machine kim?" Alan yine not defterini çıkardı.

Thad sırıttı. "Merak etme, sevgili şerif. Machine, George'un yazdığı iki romanda yer alan bir karakter. Birincisinde ve sonuncusunda."

"Yani kurgu içinde kurgu," dedi Alan defteri yine cebine sokarak. "Harika."

Thad şaşırır gibi oldu. "Kurgu içinde kurgu," dedi. "Bu fena değil. Hiç fena değil."

"Diyeceğim şuydu," dedi Liz. "Belki Clawson'ın bir arkadaşı vardı –ucubelerin arkadaşları olduğunu varsayarsak– ve bu kişi saplantılı bir Stark hayranıydı. Belki de bu sırrın ifşa edilmesinden Clawson'ın sorumlu olduğunu biliyordu. Ve artık Stark romanları yazılmayacak diye o kadar kızmıştı ki..."

Liz iç geçirdi, bir an bira şişesine baktıktan sonra başını kaldırdı.

"Çok uçuk bir teori, değil mi?"

"Korkarım ki öyle," dedi Alan. Sonra Thad'e döndü. "Bulunduğun yeri kanıtlayabildiğin için şu anda diz çöküp Tanrı'ya şükretmen gerekir. Bu durumun seni sanık olarak daha da cazip hale getirdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, bir bakıma öyle," diyerek ona hak verdi Thad. "Thaddeus Beaumont pek okunmayan iki kitap yazdı. İkincisi on bir yıl önce yayımlanmıştı ve iyi eleştiri almamıştı. Satışları aldığı

avansı bile karşılamadı. Bir daha onun yazdığı bir kitabın yayımlanacağı bile şüpheliydi. Oysa Stark avuç dolusu para kazandırıyordu. O kitaplar hâlâ benim öğretmenlikte bir yılda kazandığımın altı katını getiriyor. Derken bu Clawson denen adam ortaya çıkıp sırrımı ifşa etmekle tehdit ediyor, bana şantaj yapıyor. Bu tehdide boyun eğmeyip sırrımı kendim açıklıyorum. Çok geçmeden Clawson öldürülüyor. Çok iyi bir film senaryosu gibi, ama gerçekte öyle değil. Sırrımı kendim açıkladıktan sonra beni bunu ifşa etmekle tehdit eden şantajcıyı öldürmem çok budalaca olurdu."

"Evet, ama bir de öç alma ihtimali var."

"Eh, olabilir ama olayın tamamını bilince o ihtimal kalmıyor. Liz'in anlattığı şey doğruydu. Stark zaten bitiyordu. Belki bir kitap daha olabilirdi ama sadece bir tane. Rick Cowley'nin bu önerimizi bu kadar olumlu karşılamasının nedenlerinden biri, bunu zaten bilmesiydi. Ve reklam konusunda da haklı çıktı. *People*'da çıkan makale satışları uçurdu. Rick'in söylediğine göre, *Riding to Babylon* tekrar çoksatanlar listesine girmek üzereymiş ve bütün Stark romanları yine çok satmaya başlamış. Dutton Yayınevi *The Sudden Dancers* ve *Purple Haze*'i yeniden basmayı düşünüyormuş. Bu açıdan bakacak olursan, Clawson aslında bana iyilik yapmış."

"O halde bütün bunlar bizi nereye getiriyor?"

"Bilmiyorum," dedi Thad.

Bunu izleyen sessizliği Liz bozdu. "Bu bir timsah avcısı ve zırdeli."

"Timsah avcısı mı?" Alan ona döndü.

Liz ona Thad'in "canlı timsahları gör sendromu"nu açıkladı. "Bu kaçık bir hayran olabilir. John Lennon'ı öldüren adamı, sırf Jodie Foster'ın gözüne girmek için Ronald Reagan'ı öldürmeye teşebbüs eden adamı düşünecek olursan bu teori hiç de uçuk sayılmaz. Onlar gibi bir sürü kaçık var. Eğer Clawson, Thad hakkında her şeyi öğrenebildiyse, böyle biri de Clawson hakkında bilgi edinebilir."

"Ama bu kişi benim romanlarımı bu kadar çok beğeniyorsa, neden beni zan altında bırakmak istesin ki?" diye sordu Thad.

"Çünkü beğendiği adam *sen* değilsin!" dedi Liz. "Timsah avcısı, Stark'ı seviyor. Senden de muhtemelen Clawson kadar nefret ediyor. Sen Stark'ın ölmesine üzülmediğini söylemiştin. Bu bile yeterli neden olabilir."

"Buna hâlâ aklım yatmıyor," dedi Alan. "O parmak izleri–"

"Parmak izlerinin kopya edilemeyeceğini veya başkası tarafından yerleştirilemeyeceğini söylemiştin, Alan, ama bu izler iki ayrı yerde de bulunduğuna göre bunun mutlaka bir yolu olmalı. Başka türlü açıklanamıyor."

"Hayır, yanılıyorsun Liz," dedi Thad. "Eğer böyle birisi gerçekten varsa, o kişi sadece Stark'ı sevmekle kalmıyor." Kollarına bakınca tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

"Öyle mi?" dedi Alan.

Thad onlara baktı.

"Homer Gamache'ı ve Frederick Clawson'ı öldüren adamın kendini George Stark sanabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

4

Alan kapıdan çıkarken, "Yine görüşeceğiz Thad," dedi. Bir elinde Frederick Clawson'ın iki mektubunun fotokopileri vardı. Thad onun delil olarak bu mektupların aslını değil de fotokopilerini almayı kabul edişini artık ondan şüphelenmediğine yordu.

"Cinayetler sırasında bulunduğum yer konusunda iddialarımı çürütüp beni tutuklamaya mı geleceksin?" diye sordu Thad gülerek.

"Öyle olacağını sanmıyorum. Senden tek istediğim, senin de beni araman."

"Yani bir gelişme olursa demek istiyorsun."

"Evet."

"Pek yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Liz.

Alan gülümsedi. "Çok yardımın oldu. Bir gün daha burada, Ramada Oteli'nde mi kalsam yoksa Castle Rock'a mı dönsem diye karar veremezken, bana anlattıkların sayesinde hemen yola çıkacağım. Dönmem iyi olacak. Son günlerde karım Annie kendini pek iyi hissetmiyor."

"Umarım ciddi bir şey değildir," dedi Liz.

"Migren," dedi Alan. Birkaç adım yürüdükten sonra durup döndü. "Bir şey daha var."

Thad karısına bakıp gözlerini yuvarladı. "İşte bomba geliyor. Buruşuk pardösülü Komiser Columbo numarası."

"Hiç alakası yok," dedi Alan, "ama Washington polisi Clawson cinayetiyle ilgili bir delili açıklamadı. Bu normal bir tutumdur; işlemedikleri suçları itiraf eden kaçıkları gerçek şüphelilerden ayırt etmek için uygulanır. Clawson'ın evindeki duvarda bir şey yazıyordu." Alan bir an sustu, sonra da neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle, "Maktulün kanıyla yazılmıştı. Size bunun ne olduğunu söylersem, gizli kalacağına söz verir misiniz?"

İkisi de evet anlamında başlarını salladılar.

"Yazan şey şuydu: 'Serçeler yine uçuyor.' Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," dedi Liz.

"Hayır," dedi Thad kısa bir duraksamanın ardından duru bir sesle.

Alan bir an gözlerini Thad'den ayırmadı. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

Alan iç geçirdi. "Ben de öyle düşünüyordum ama sormam gerekiyordu. Öyle acayip bağlantılar var ki, belki bu da başka bir tanesidir diye düşündüm. İyi geceler Thad, Liz. Bir şey olursa beni aramayı unutmayın."

"Ararız," dedi Liz.

"Elbette," dedi Thad.

Bir süre sonra kapı kapanmış, karı koca yine içeri geçmişti. Alan Pangborn ise o karanlıkta evine giden uzun yola çıkmak üzereydi.

ONUNCU BÖLÜM

O GECE DAHA SONRA

1

Uyuyan ikizleri üst kata çıkardıktan sonra yatmak için hazırlanmaya başladılar. Thad şortunu ve atletini çıkarıp banyoya gitti. Titremeleri başladığında dişlerini fırçalıyordu. Diş fırçasını elinden düşürdü, ağız dolusu köpüğü lavaboya tükürdükten sonra tuvalete doğru eğildi; bacakları pelteleşmişti.

Öğürdü ama bir şey çıkmadı. Midesi düzelir gibi olmaya başlamıştı – en azından şimdilik.

Arkasına dönünce Liz'in kapı eşiğinde durduğunu gördü. Karısının üzerinde dizlerinin çok üstünde kalan mavi bir gecelik vardı. Ona hesap sorar gibi bakıyordu.

"Sır saklıyorsun, Thad. Bu hiç iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Thad iç geçirdikten sonra parmakları açık halde ellerini öne uzattı. Elleri hâlâ titriyordu. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Şerif bu gece tekrar geldiğinden beri sende bir tuhaflık var. Sana o son soruyu sorduğunda –Clawson'ın duvarında yazan şey hakkında– alnında bir neon ışıklı reklam yanmış gibi görünüyordun."

"Pangborn neon falan görmedi."

"Şerif Pangborn seni benim kadar iyi tanımıyor ama eğer adamın yüzündeki kuşkuyu fark etmediysen, ona hiç bakmıyor-

dun demektir. O bile sendeki tuhaflığı gördü. Sana bakışından belliydi."

Liz'in ağzı hafifçe aşağıya kaymıştı. Böyle olunca yüzündeki yaşlılık çizgileri ortaya çıkıyordu; Boston'daki kazadan ve düşük yaptıktan sonra oluşan ve artık kuruduğu varsayılan bir kuyudan su çekmek için çabalarken derinleşen çizgiler.

O günlerde Thad'in içki düşkünlüğü kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bütün olanlar –Liz'in kazası, düşük yapması, Stark adıyla yazdığı *Machine's Way*'in büyük başarısından sonra *Purple Haze*'in mali fiyaskosu, aniden içkiye yönelişi– bir araya gelince onu bunalıma sürüklemişti. Bunu bencilce bir ruh hali olarak tanımlamıştı ama adını koymak bir işe yaramıyordu. Sonunda bir avuç uyku hapını yarım şişe Jack Daniel's viskisiyle yuvarlamıştı. Çok kararlı olmayan bir intihar girişimiydi bu, ama yine de intihar girişimiydi işte. Bütün bu olanlar üç yıllık bir süre içinde cereyan etmişti. O günlerde bu süre ona çok daha uzun görünmüştü. Neredeyse sonsuz gibi.

Ve tabii bunların hiçbiri *People* dergisinin sayfalarına yansımamıştı.

Thad şimdi karısının ona bakışını o günlerdeki bakışına benzetiyordu ve bundan nefret ediyordu. Endişelenmesi kötüydü, güvensizliğiyse daha da kötüydü. O tuhaf, endişeli bakış yerine doğrudan nefret etmesi bile daha iyi, diye düşündü.

"Bana yalan söylemenden hiç hoşlanmıyorum," dedi Liz.

"Yalan söylemedim Liz! Tanrı aşkına!"

"Bazen insanlar sessiz kalarak da yalan söyleyebilirler."

"Sana nasıl olsa söyleyecektim," dedi Thad. "Sadece uygun bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Peki bu gerçekten doğru muydu? Emin değildi. Çok tuhaftı, deliceydi, ama sessiz kalarak yalan söylemesinin nedeni bu değildi. Sessiz kalması, tıpkı dışkısında kan gören veya kasığında bir yumru olduğunu fark eden bir insanın sessiz kalma dürtüsü gibiydi. Böyle durumlarda sessizlik mantıksızdır... ama korku da mantıksızdır.

Ve başka bir şey daha vardı: Thad bir yazardı, hayal mühendisiydi. Kendisi dahil, bir insanın *herhangi bir şeyi* neden yaptığını bilen birine rastlamamıştı. Bazen kurgu yazma dürtüsünün akıl karışıklığına, hatta deliliğe karşı bir duvar örmek olduğunu düşünürdü. O çok değerli şeyi yüreklerinde değil, akıllarında bulan insanların yapmak zorunda olduğu bir şeydi.

İçindeki ses ilk kez ona fısıldadı: *Yazmaya başladığın zaman kim oluyorsun, Thad? Kimsin o zaman?*

Thad'in bu sese verebileceği bir cevap yoktu.

"Ee?" dedi Liz. Öfkesi kabarmaya başlıyordu.

Thad düşüncelerinden silkinip başını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Bunu aşmak için bir yol buldun mu? Bu şey her ne ise?"

"Bak," dedi Thad, "neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü *korkuyorum*!" diye haykırdı Liz öfkeyle, ama gözleri de dolmuştu. "Çünkü şeriften bilgi sakladın ve hâlâ benden de saklayıp saklamadığını kestiremiyorum. Eğer yüzündeki o ifadeyi görmeseydim..."

"Öyle mi?" Artık Thad de kızmaya başlıyordu. "Ne ifadesiymiş o? Sana ne gibi geldi?"

"Suçlu görünüyordun," dedi Liz. "İçkiyi bırakmadığın halde herkese bıraktım dediğin zamanlardaki gibi görünüyordun. Sen..." Liz durdu. Thad yüzünde karısının ne gördüğünü bilmiyordu –bilmek istediğine de emin değildi– ama her ne ise, öfkesini geçirmişti. Yerini üzgün bir ifade aldı. "Özür dilerim. Tepkim doğru değildi."

"Neden olmasın?" dedi Thad. "O dediğin şey doğruydu. Hiç değilse bir süre için."

Thad tekrar lavaboya gidip ağzını çalkaladı. İçinde alkol olmayan bir ağız gargarasıydı. Öksürük şurubu gibi. Thad son Stark romanını bitirdiği günden beri hiç içki içmemişti.

Liz onun omzuna dokundu. "Thad... kızıyoruz. Bu ikimizi de yaralıyor ve düzeltmek istediğimiz şeye yararı olmuyor. Ken-

dini George Stark sanan bir psikopat olabileceğini söyledin. Bildiğimiz kadarıyla şu âna kadar iki kişiyi öldürdü. Bunlardan biri Stark takma adının ifşa edilmesinden kısmen sorumluydu. Bu adamın düşman listesinde senin de ön sıralarda olabileceğin aklına gelmiş olmalı. Ama buna rağmen bir şeyi gizli tuttun. Neydi o duvarda yazan şey?"

"Serçeler yine uçuyor," dedi Thad. Florasan lambanın hoyrat beyaz ışığında aynaya baktı. Yüz aynı yüzdü. Gözlerinin altı biraz gölgelenmiş gibiydi ama aynı yüzdü. Buna memnun oldu. Bir film yıldızına benzemiyordu ama kendi yüzüydü işte.

"Evet. Bu sana bir şey ifade etti. Neydi o?"

"O tümör teşhisi konmadan önce baş ağrılarımın olduğunu sana söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

Dalgın bir halde karısının kalçasını okşamaya başladı. Liz'in çok güzel, uzun bacakları vardı ve geceliği de çok kısaydı.

"Ya o sesleri?"

"Sesler mi?" Liz şaşırmıştı.

"Bunu söylememiş olabilirim, ama bana çok önemliymiş gibi gelmemişti. Bütün bunlar çok uzun bir zaman önce oldu. Beyin tümörü olan insanların sık sık baş ağrıları olur, bazen nöbet geçirirler, bazen ikisi de olur. Çoğu zaman bu belirtilerin kendi ön belirtileri de vardır. Buna duyusal öncü deniyor. En yaygın olanlar kokular – yeni kesilmiş soğan, küflenmiş meyve kokusu gibi. Benim duyusal öncüm işitseldi. Kuş sesleriydi."

Karısının yüzüne baktı; burunları neredeyse birbirine değecekti. Liz'in saçından bir telin alnını gıdıkladığını hissetti.

"Serçe sesleri."

Karısının yüzündeki şok ifadesini görmek istemediği için ayağa kalktı ve onun elini tuttu.

"Gelsene."

"Thad... nereye?"

"Çalışma odasına," dedi Thad. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

2

Thad'in çalışma odasının büyük bir kısmını meşe çalışma masası kaplıyordu. Bu masa ne antika özelliği olan ne de modern tasarımlı bir şeydi, sadece işine yarayan büyük bir ahşap kütleydi. Tavandaki üç karpuzlu lambanın kuvvetli ışığı altında bir dinozor gibi duruyordu. Masanın yüzeyi neredeyse hiç görünmeyecek gibiydi. Müsveddeler, yaptığı yazışmalar, kitaplar, yayınevinden gelen prova baskılar her yanını kaplamıştı. Masanın ardındaki beyaz duvarda Thad'in en beğendiği yapının bir posteri vardı: New York'taki Flatiron Binası. Binanın takoz şeklindeki tasarımına bayılırdı.

Daktilosunun yanında yeni romanı The Golden Dog'un müsveddeleri vardı. Daktilonun üstündeyse o gün yaptığı çalışmanın sonucu. Altı sayfa. *Kendisi* olarak çalışırken hep bu sayı olurdu. *Stark* olarak yazdığı zamanlar bu sayı sekiz, hatta on bile olabiliyordu.

"Pangborn buraya gelmeden önce yazdığım şey buydu," dedi Thad daktilonun üstündeki sayfaları alıp Liz'e uzatarak. "Derken o ses geldi – serçelerin sesi. Bugün ikinci kez oluyor, ama bu defa çok daha yoğundu. En üst sayfada yazılan şeyi görüyor musun?"

Liz uzun süre bu yazıya baktı, Thad sadece onun saçını ve başının tepesini görebiliyordu. Liz başını kaldırıp ona baktığında yüzü kül gibiydi. Dudakları dar, gri bir çizgi halinde büzülmüştü.

"Aynısı," dedi fısıldar gibi. "*Tıpatıp aynısı.* Tanrım, bu ne demek oluyor Thad? Ne–"

Liz bir an sendeleyince Thad onun bayılacağından korkup uzandı ve omuzlarından tuttu; ayağı koltuğunun X şeklindeki ayağına takılınca az kalsın ikisi birden yere düşecekti.

"İyi misin?"

"Hayır," dedi Liz cılız bir sesle. "Ya sen?"

"Pek iyi sayılmam," dedi Thad. "Kusura bakma. Her zamanki Beaumont sakarlığı işte. Benden parlak zırhlı bir şövalye değil, sadece çok iyi bir kapı tamponu olur."

"Bunu Pangborn gelmeden önce mi yazdın?" diye sordu Liz. Anlamakta zorlanıyordu.

"Evet."

"Bu ne demek oluyor?" Liz'in gözleri büyümüş, çılgın gibi kocasına bakıyordu.

"Bilmiyorum. Belki sen bir anlam verebilirsin."

Liz başını iki yana sallayarak sayfaları masaya bıraktı. Sonra da sanki pis bir şeye dokunmuş gibi elini geceliğinin eteğine sildi. Thad onun bunu bilinçli bir şekilde yaptığını sanmıyordu, o yüzden sorun etmedi.

"Şimdi neden şerife açıklamadığımı anlıyor musun?" diye sordu karısına.

"Evet, sanırım anlıyorum."

"Ne derdi acaba? Maine'in en küçük kasabasından gelen, askeriye kayıtlarına ve görgü tanıklarının ifadelerine körü körüne inanan pratik zekâlı şerifimiz. Gizlediğim bir ikiz kardeşim olabileceğini, parmak izlerinin kopya edilebileceğinden daha inanılır bulan şerifimiz. Sence buna ne derdi?"

"Ben... bilmiyorum." Liz kendini toparlamaya, şok dalgalarını aşmaya çalışıyordu. Thad daha önce de onu böyle görmüş, ama yine de ona olan hayranlığı azalmamıştı. "Şerifin buna ne diyeceğini bilmiyorum, Thad."

"Ben de. Sanırım en kötü ihtimalle, işlenen cinayet hakkında bilgim olduğunu varsayardı. Ama muhtemelen o gittikten sonra buraya koşup bunu yazdığıma inanırdı."

"Neden böyle bir şey yapasın ki? *Neden*?"

"Bence ilk varsayımı delilik olurdu," dedi Thad. "Sanırım Pangborn gibi bir polis, paranormal bir vaka yerine delilik ihtimalini daha kolay kabullenir. Ama buna *kendim* bir açıklama bulana kadar gizli tutmamı yanlış buluyorsan söyle. Castle Rock şerifinin ofisini arayıp ona bir mesaj bırakabiliriz."

Liz başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Televizyonda bir sohbet programında duymuştum... psişik bağlantılarla ilgiliydi..."

"Böyle şeylere inanıyor musun?"

"Bugüne kadar düşünmem için hiçbir neden olmamıştı," dedi Liz. "Galiba şimdi öyle bir neden var." Uzanıp o kelimelerin yazılı olduğu sayfayı aldı. "Bunu George'un kurşunkalemlerinden biriyle yazmışsın."

"Herhalde en yakınımda o vardı," dedi Thad biraz sinirlenerek. Bir an Scripto dolmakalemini düşündüyse de bunu hemen aklından çıkardı. "Ve onlar *George'un* kurşunkalemleri değil, hiçbir zaman da olmadı. Hepsi benim. Ondan sanki ayrı bir kişiymiş gibi bahsedilmesi hoşuma gitmiyor. Bir zamanlar bir esprisi olabilirdi, ama artık öyle değil."

"Ama bugün onun deyişlerinden birini kullandın – 'hatırım için yalan söyleyecek değil.' Bu ifadeyi kitapların dışında kullandığını hiç duymamıştım. Tesadüf müydü?"

Thad ona tesadüf olduğunu, *tabii ki* öyle olduğunu söyleyecekken durdu. Muhtemelen tesadüftü ama o sayfaya yazdığı şeyi düşünecek olursa, buna nasıl emin olabilirdi ki?

"Bilmiyorum."

"Trans halinde miydin Thad? Bunu yazdığın sırada trans halinde miydin?"

Thad gönülsüz bir şekilde, "Evet," dedi. "Sanırım öyleydim."

"Olanların hepsi bu kadar mıydı? Yoksa başka şeyler de var mı?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Thad, sonra da daha da gönülsüz bir şekilde ekledi: "Sanırım bir şey söylemiş olabilirim ama gerçekten hatırlayamıyorum."

Liz bir süre ona baktıktan sonra, "Hadi yatalım artık," dedi.

"Sence uyuyabilecek miyiz Liz?"

Liz kederli bir kahkaha attı.

3

Fakat yirmi dakika sonra, tam dalmak üzereyken Liz'in sesiyle uyandı. "Doktora gitmen gerek," dedi Liz. "Pazartesi günü."

"Bu defa baş ağrısı yok," dedi Thad. "Sadece kuş sesleri var. Bir de yazdığım o *tuhaf* şey." Bir an sustuktan sonra umutlu bir şekilde, "Sence sadece bir tesadüften ibaret olamaz mı?" diye ekledi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Liz, "ama tesadüf olma ihtimali bence çok az."

Nedense bu her ikisine de çok komik geldi ve bebekleri uyandırmamak için fısıltılı seslerle gülerek birbirlerine sarıldılar. Araları yine düzelmiş, fırtına geçmişti. Hiç değilse şimdilik.

"Ben randevu alırım," dedi Liz kıkırdaması geçtikten sonra.

"Hayır," dedi Thad. "Ben alırım."

"Yine bunu yaratıcı unutkanlıkla geçiştirmezsin, değil mi?"

"Hayır. Yarın ilk iş doktoru ararım. Söz."

"Pekâlâ," dedi Liz iç geçirerek. "Uyuyabilmem mucize olacak." Ama beş dakika sonra dalmış, ondan beş dakika sonra da Thad uyuyakalmıştı.

4

Ve aynı rüyayı gördü.

Son kısmına kadar aynıydı (ya da ona öyle geliyordu): Stark onu metruk bir eve götürüyor, hep arkasında kalıyordu. Thad titrek bir sesle bunun kendi evi olduğunu söyledikçe Stark ona, yanılıyorsun, diyordu. Sağ omzunun arkasındaydı (yoksa sol muydu? Ne önemi vardı ki?) ve ona bu evin sahibinin öldüğünü söylüyordu. Bu evin sahibi bütün tren hatlarının son bulduğu, buralarda (her neresiyse) yaşayan herkesin Tahtalıköy dediği efsanevi yerdeydi. Buraya kadar rüya aynıydı. Ta ki arka koridora gelene kadar. Liz artık orada yalnız değildi. Frederick Clawson

ona katılmıştı. Clawson üstündeki deri ceket dışında çıplaktı. Ve o da Liz kadar ölüydü.

Stark omzunun arkasından konuştu. "İşte ispiyoncuların sonu böyle olur. Cavlağı çekerler. Şimdi *onun* da icabına bakıldı. Birer birer hepsinin icabına bakacağım. Dikkat et, senin de icabına bakmak zorunda kalmayayım. Serçeler yine uçuyor. Bunu unutma, Thad. Serçeler uçuyor."

Sonra, evin dışında Thad onların sesini duydu: Binlerce değil milyonlarca, belki de milyarlarca kuş sürü halinde göğü kaplamış, güneşi örterek havayı karartmıştı.

"Göremiyorum!" diye haykırdı Thad. George Stark arkasından fısıldadı: "Yine uçuyorlar, ortak. Unutma. *Ve sakın yoluna çıkma.*"

Thad titreyerek uyandı, üşüyordu ve bu defa uykuya dalması çok uzun sürdü. Karanlıkta yattığı yerde bu rüyanın ve anlamının ne kadar saçma olduğunu düşündü; belki ilk gördüğünde de böyle düşünmüştü ama bu defa çok daha belirgindi. Son derece saçmaydı. Stark ve Alexis Machine'in birbirlerine çok benzediklerini hayal etmişti (hem neden olmasın; bir bakıma ikisi de aynı zamanda, *Machine's Way* ile doğmuştu), ikisi de uzun boylu, geniş omuzluydu, çelik gibi vücutları vardı, ikisi de sarışındı... ama bu benzerlikleri rüyanın saçma oluşunu değiştirmiyordu. Takma isimler hayat bulup adam öldürmezdi. Kahvaltıda bunu Liz'e anlatır, kahkahalarla gülerlerdi. Eh, belki olanları düşününce kahkahayla gülmezlerdi ama buruk bir tebessümü paylaşabilirlerdi.

Buna William Wilson kompleksi diyeceğim, diye düşündü tekrar uykuya dalarken. Fakat sabah olduğunda bu rüya konuşmaya değer görünmedi – daha önemli şeyler vardı. Bu nedenle Liz'e anlatmadı, ama gün içinde karanlık bir mücevher gibi aklına gelip durdu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TAHTALIKÖY

1

Thad pazartesi sabahı Liz'in dırdır etmesine fırsat vermeden Dr. Hume'u arayıp randevu aldı. 1960 yılında tümörün alınması doktorun medikal kayıtlarındaydı. Thad ona son zamanlarda iki kere kuş sesleri duyduğunu söyledi; bu sesler ve baş ağrıları ameliyatla son bulan tümör teşhisinin ön belirtileri olmuştu. Dr. Hume, "Baş ağrıları da yine oluyor mu?" diye sordu. Thad, "Hayır," dedi.

Doktora trans haline girdiğini, o durumdayken ne yazdığını veya Washington'da bir cinayete kurban giden adamın evindeki duvarda bulunan yazıyı anlatmadı. Bütün bunlar ona bir gece önceki rüyası kadar uzak geliyordu. Dahası, bu durumu hafife almak eğilimindeydi.

Ne var ki Dr. Hume işi ciddiye aldı. Hem de çok. Thad'e o öğleden sonra Doğu Maine Tıp Merkezi'ne gitmesini söyledi. Bir dizi kafatası röntgeni ve bilgisayarlı tomografi istiyordu.

Thad buraya gitti. Röntgen çekildikten sonra başını sanayi tipi kurutma makinesine benzeyen bir cihazın içine soktu. Cihaz on beş dakika boyunca takırdadı, sonra tutsaklığı bitti... hiç değilse o günlük. Liz'e telefon edip sonuçları hafta sonu alabileceklerini, bir süreliğine üniversitedeki ofisine gideceğini söyledi.

"Şerif Pangborn'u aramayı düşünüyor musun?" diye sordu Liz.

"Şu test sonuçlarını alana kadar bekleyelim," dedi Thad. "Sonuca bakıp karar veririz."

2

Thad ofis masasının üstünde bir sömestr boyunca birikmiş ıvır zıvırı ortadan kaldırmaya çalışırken kafasının içinde kuşlar bir kez daha ötmeye başladı. Önceleri birkaç cıvıltı, ardından bunlara katılan diğerleri ve göz açıp kapayana kadar çoğalıp sağır edici bir koro haline gelmesi...

Pencereden bakınca, evlerin ve telefon direklerinin siluetlerinin arkasında bembeyaz bir gökyüzü gördü. Ve her yerde serçeler vardı. Her çatının, her telefon direğinin üstünde kümelenmişler, grup liderinin emrini bekler gibiydiler. Sonra hep birlikte havalanacaklardı.

Thad görmeyen gözlerle çalışma masasına doğru sendeledi, el yordamıyla iskemlesini aradı, buldu ve üstüne çöktü.

Serçeler.

Serçeler ve ilkbahar sonunda bembeyaz bir gökyüzü.

Ses karmakarışık bir kakofoni halinde kafasının içini doldururken önüne bir sayfa kâğıt çekti ve yazmaya başladı. Ne yaptığının farkında değildi. Başı arkaya doğru eğilmiş, görmeyen gözleri tavana dikilmişti. Elindeki kalem kendiliğinden ileriye geriye, aşağıya yukarıya doğru gidip geliyordu.

Kafasının içinde bütün kuşlar Bergenfield-New Jersey'nin Ridgeway semtindeki beyaz mart göğünü kara bir bulutla örttü.

3

Kafasının içindeki o sesleri duymasından beş dakika sonra kendine geldi. Fena halde terliyor, sol bileği zonkluyordu, ama baş ağrısı yoktu. Eğilip masasının üstündeki sayfaya baktı –Ame-

rikan edebiyatı ders kitapları için bir sipariş formuydu– ve şaşkın bir halde orada yazılmış olan şeye baktı.

"Hiçbir anlamı yok," dedi. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor, her an baş ağrısının başlamasını ya da o sayfaya saçılmış kelimelerin bir anlam ifade etmesini bekliyordu.

Bu iki şeyin de olmasını istemiyordu... ve olmadı da. Sadece art arda tekrarlanmış kelimelerdi işte. Bazılarının Stark'la ilgili rüyasının izleri olduğu belliydi, ama diğerleri birbirleriyle alakasız abuk sabuk sözlerdi.

EBEDİYEN
BACIM CATS AHMAKLAR TEKRAR
BACIM
BACIM EBEDİYEN CATS AHMAKLAR
TELEFON BACIM SON VERMEK BACIM
CATS TELEFON AŞAĞIYA
SERÇELER YİNE USTURA BACIM
UÇUYOR EBEDİYEN USTURA BACIM
AHMAKLAR ŞİMDİ VE EBEDİYEN
TAHTALIKÖY MIRIAM KESİKLER

Ve başı hâlâ ağrımıyordu, pekâlâ iyi sayılırdı.

Bu defa Liz'e anlatmayacağım, diye düşündü. *Kesinlikle. Sadece korktuğum için de değil. Nedeni çok basit: Bütün sırlar kötü değildir. Bazıları iyi sırlardır. Ve bazıları gereklidir. İşte bu da her ikisi.*

Aklından geçen bu düşünce doğru mu değil mi bilmiyordu, ama onu son derece rahatlatan bir şey keşfetti: Umurunda bile değildi. Düşünüp düşünüp hâlâ hiçbir şey anlamamaktan usanmış-

tı. Korkmaktan da usanmıştı. Kendini bir mağara içinde yolunu kaybetmiş biri gibi hissediyordu.

O halde düşünüp durmayı bırak artık. Çözüm budur.

Bunun doğru olduğundan şüpheleniyordu yine de. Başarıp başaramayacağını da bilmiyordu ama denemek zorundaydı. Yavaşça uzanıp o sipariş formu sayfasını aldı ve ufak parçalar halinde yırtmaya başladı. Kâğıdın üstündeki kargacık burgacık kelimeler kayboluyordu. Konfeti haline gelen bu kâğıt parçalarını çöp sepetine attı. İki dakika kadar bunlara baktı, geriye doğru oynatılan bir filmdeki gibi o parçaların tekrar birleşip masasının üstüne konacağını bekler gibiydi.

Bir süre sonra çöp sepetini aldı ve koridorda, asansörün yanındaki duvara kurulu paslanmaz çelik panele doğru yürüdü. Panelin altındaki tabelada ÇÖP FIRINI yazıyordu.

Panelin kapısını açıp bütün çöplerini içine boca etti.

"İşte," dedi İngilizce-Matematik Bölümleri binasının sessiz koridorunda. "Hepsi gitti."

Biz burada buna keriz dolması deriz.

"Burada da biz buna manda boku deriz," diye mırıldanarak boş çöp sepetiyle ofisine doğru yürüdü.

O yazı artık yoktu. Çöp fırınında tarihe karışmıştı. Ve test sonuçları gelene kadar –ya da tekrar bayılma, trans, kendinden geçme veya her ne haltsa olana kadar– niyeti hiçbir şey anlatmamaktı. Hiçbir şey. Muhtemelen o sayfanın üzerindeki kelimeler tıpkı Stark rüyası ve o metruk ev gibi zihninde gelişmiş şeylerdi ve ne Homer Gamache'ın ne de Frederick Clawson'ın öldürülmesiyle bir alakası vardı.

Burada, bütün tren hatlarının son bulduğu tahtalıköyde.

"Hiçbir anlamı yok," dedi Thad, ama o gün üniversiteden ayrılırken neredeyse oradan kaçar gibi bir havası vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BACIM

Miriam, anahtarını evinin kapı kilidine soktuğunda ve anahtarın her zamanki gibi birkaç kez tıkırdayarak kilidi açması yerine kapı ardına kadar açıldığında bir terslik olduğunu anladı. İşe giderken kapısını kilitlemeyi unuttuğu için ne kadar budala olduğunu bir an bile düşünmedi. Kapıyı kilitlememesi, SELAM HIRSIZLAR, MUTFAK RAFINDAKİ KAVANOZDA BİRİKTİRDİĞİM NAKİT PARA VAR diye bir not bırakmakla aynı anlama gelirdi.

Böyle bir an olmadı, çünkü New York'ta altı ay, hatta dört ay kaldıktan sonra insan kapısını kilitlemeyi unutmazdı. Eğer Kuzey Dakota'daki Fargo veya Iowa'daki Ames gibi küçük şehirlerde yaşıyorsan, belki arada bir bunu yapmayı unutabilirdin, ama New York gibi çıyan dolu bir yerde yaşıyorsan, karşı komşundan bir kâse şeker alırken bile kapını kilitlerdin. Kilitlemeyi unutmak, nefes aldıktan sonra vermeyi unutmak gibi bir şeydi. Bu şehir müzelerle ve galerilerle doluydu, ama aynı zamanda uyuşturucu bağımlıları ve psikopatlarla da doluydu. İşi şansa bırakamazdın; eğer doğuştan ahmak değilsen – ki Miriam da öyle doğmamıştı. Çok zeki sayılmazdı ama ahmak değildi.

Bu nedenle bir terslik olduğunu anladı. Evine hırsız girdiğine emindi ve her şeyini, kavanozdaki doksan dolarını da çaldıktan sonra muhtemelen üç-dört saat önce gitmişlerdi. Ama hâlâ

içeride de olabilirlerdi. Bu bir varsayımdı; tıpkı ellerine ilk defa gerçek bir tabanca verilen çocuklara, o tabancanın dolu olduğunu düşünmeleri öğretildiği gibi bir varsayımdı.

Kapıdan bir adım geri çekildi. Bunu neredeyse kapı açılır açılmaz yapmıştı ama yine de çok geçti. Karanlığın içinden bir el çıktı ve bir mermi gibi uzanıp Miriam'ın başını kavradı. Elindeki anahtar yere düştü.

Miriam Cowley çığlık atmak için ağzını açtı. Uzun boylu sarışın adam kapının hemen iç tarafında dört saattir bekliyordu; bu arada ne kahve ne de sigara içmişti. Sigara içmeyi çok istemişti ve bu iş biter bitmez hemen bir tane yakacaktı, ama daha önce içerse kokusu kadını uyarabilirdi. New Yorklular tıpkı çalıların altına gizlenen küçük hayvanlar gibiydiler, iyi vakit geçirdiklerini sandıkları anlarda bile tehlikelere karşı tetikte olurlardı.

Kadın daha ne olduğunu anlayamadan sağ bileğini yakaladı. Sonra sol avucunu kapıya dayadı ve var gücüyle kadını çekti. Kapı ahşap görünümlüydü ama çıyan dolu New York'taki bütün güzel apartman dairelerinde olduğu gibi bu da metaldi tabii. Kadının yüzü tok bir sesle kapının kenarına çarptı. İki dişi kırıldı ve ağzı yarıldı. Büzülmüş dudakları bu şokla gevşeyince üst dudağı kanadı. Kapıya kan damlaları saçıldı. Kadının elmacıkkemiği kuru bir dal gibi kırıldı.

Kadın yarı baygın halde yere çökmek üzereydi. Adam onu bırakınca koridordaki halının üstüne yığıldı. Bu işi çabuk halletmek zorundaydı. New Yorkluların inancına göre, bu çıyan dolu şehirde kimse başkasının derdiyle ilgilenmezdi. Bu inanışa göre, psikopatın biri öğlen vakti 7. Cadde'de, yirmi koltuklu bir berber dükkânının önünde bir kadını otuz-kırk kere bıçaklasa, müşterilerden biri bile sesini çıkarmazdı; olsa olsa, *Favorimi biraz daha kısaltsana* veya *Bu defa kolonya istemez, Joe,* gibi şeyler söylerlerdi. Sarışın adam bu inanışın yanlış olduğunu biliyordu. Av hedefi olan küçük hayvanlar için meraklılık, onların hayatta kalma içgüdüsüydü. Evet, oyunun adı "önce kendi postunu koru" olabi-

lirdi ama meraksız bir hayvan çok geçmeden ölü bir hayvan olurdu. Bu nedenle hız onun için çok önemliydi.

Kapıyı ardına kadar açtı, Miriam'ı saçlarından tutup içeriye çekti.

Birkaç saniye sonra koridorun karşısındaki bir dairenin kapısının açıldığını işitti. O daireden birinin koridoru dikizleyen suratını görmesi için oraya bakması gerekmiyordu. Burnu seğiren, tüysüz bir tavşan suratı...

"Onu kırmadın, değil mi Miriam?" diye sordu yüksek sesle. Sonra iki elini yumruk yapıp ağzının önüne getirdi ve kadın sesi taklidi yaptı. "Sanmıyorum. Yerden kaldırmama yardım eder misin?" Ellerini ağzından çekip yine normal sesini kullandı. "Elbette. Hemen geliyorum."

Sarışın adam kapıyı kapatıp gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Bu bir balık-gözü merceğiydi ve bununla koridor geniş bir açıyla görünüyordu. Tam tahmin ettiği manzarayı gördü: koridorun karşı tarafında, kapının kenarından uzanmış bakan beyaz bir surat. Deliğinden başını uzatıp bakan bir tavşan.

O surat geri çekildi.

Kapı kapandı.

Yavaşça kapandı. Budala Miriam, elinden bir şey düşürmüş olmalıydı. Birlikte olduğu adam –belki sevgilisi, belki eski kocası– onu yerden alması için yardım ediyordu. Endişelenecek bir şey yoktu.

Miriam inleyerek kendine geliyordu.

Sarışın adam cebinden usturasını çıkardı, sallayarak açtı. Usturanın bıçağı oturma odasındaki masa lambasının ışığıyla parlıyordu.

Miriam'ın gözleri açıldı. Ona doğru eğilmiş adamın yüzüne baktı. Ağzı çilek yemiş gibi kırmızıydı.

Adam ona usturayı gösterdi. Miriam'ın o âna kadar sersemlemiş gibi bakan gözleri telaş içinde fal taşı gibi açıldı. Islak, kanlı ağzı aralandı.

"Sesini çıkarırsan seni doğrarım, bacım," dedi adam. Miriam ağzını kapadı.

Adam yine saçlarını eline doladıktan sonra onu oturma odasına sürükledi. Miriam'ın eteği cilalı parke üzerinde hışırtılı bir ses çıkardı. Kalçası yerdeki kilime takılıp onu da sürükledi. Duyduğu acıyla inliyordu.

"Ses çıkarma," dedi adam. "Seni uyarmıştım."

Şimdi oturma odasındaydılar. Küçük fakat sevimli bir odaydı. Duvarlarda Fransız empresyonistlerinin resimlerinin kopyaları vardı. *Cats* müzikalinin bir afişi çerçeve içine alınmıştı. Kuru çiçekler, buğday renkli bir örtüsü olan bir kanepe, bir kitaplık... Adam bu kitaplığın bir rafında Beaumont'un iki, diğerindeyse Stark'ın dört romanı olduğunu gördü. Beaumont'unkiler daha yüksek olan raftaydı. Adam bunu çok yanlış buldu, ama bu salak karı ne bilecekti ki?

Miriam'ın saçını bıraktı. "Kanepeye otur, bacım. Şu ucuna." Üstünde telefon ve telesekreter cihazı olan bir sehpanın bitişiğindeki ucunu işaret etti.

"Lütfen," dedi Miriam ayağa kalkmak için hiçbir hamle yapmadan. Artık dudakları ve yanakları şişmeye başladığı için bu kelime bir hırıltı halinde çıktı. *Lüüffen.* "Ne istiyorsan al. Her şeyi al. Param kavanozda." *Paaam kaanozda.*

"Kanepeye otur. Şu ucuna." Bu defa bir eliyle usturayı onun yüzüne çevirirken, diğer eliyle kanepenin ucunu işaret etti.

Miriam söyleneni yapıp kanepeye oturdu. Eliyle ağzını sildikten sonra dehşet içinde avucundaki kana baktı.

"Ne istiyorsun?" *Ne iisiyoosun?* Ağzı dolu bir insanın konuşmasına benziyordu.

"Birine telefon etmeni istiyorum, bacım. Hepsi bu işte." Telefonu aldı, ustura tutan eliyle telesekreterin üstündeki BİLDİR düğmesine bastıktan sonra ahizeyi Miriam'a uzattı. Eski model telefonlardandı ve yuvası üstüne yerleştirilen ahizesi modern Princess telefon ahizelerinden çok daha ağırdı. Adam bunu biliyordu ve ahizeyi ona verdiği zaman Miriam'ın hafifçe gerilme-

sinden, onun da bildiğini anlamıştı. Sarışın adamın dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Ama bu hiç güneş görmemiş bir gülümsemeydi ve yüzünün başka hiçbir yerine yansımamıştı.

"Bununla kafamı patlatabileceğini düşünüyorsun, değil mi bacım?" dedi. "Sana şu kadarını söyleyeyim, bu hiç iyi bir düşünce değil. İyi düşünmeyen insanlara neler olduğunu bilirsin, değil mi?" Miriam'dan cevap gelmeyince devam etti. "Gökten düşerler. Bu doğrudur. Bir keresinde bir çizgi filmde görmüştüm. O halde o ahizeyi kucağında tut ve iyi şeyler düşünmeye çalış."

Miriam fincan gibi olmuş gözlerle ona bakıyor, kan ağzından çenesine doğru akıyordu. Bir kan damlası elbisesine düştü. Bunu sakın çıkarmaya çalışma, bacım, diye düşündü sarışın adam. Hemen soğuk suyla çitilersen kan lekesinin çıkarılabileceğini söylerler ama bu doğru değildir. Bir sürü makine vardır. Spektroskoplar. Gaz kromatografları. Ultraviyole. Lady Macbeth haklıydı.

"Eğer o kötü düşünce yine aklından geçerse, bunu gözlerinden anlarım, bacım. Kocaman, kara gözlerin var. O kocaman kara gözlerinden birinin yanağına doğru akmasını istemezsin, değil mi?"

Miriam başını iki yana öyle şiddetli salladı ki, saçları yüzünün etrafına savruldu. Bu sırada gözleri bir an bile adamın yüzünden ayrılmadı. Sarışın adam bacağının üst kısmında bir kıpırdanma hissetti. Bayım, cebinizde katlanan bir cetvel mi var, yoksa sadece beni gördüğünüz için mi memnunsunuz?

Bu defa gülümsemesi ağzı kadar gözlerinde de belirdi ve kadının biraz rahatladığını düşündü.

"Senden öne uzanıp Thad Beaumont'un numarasını çevirmeni istiyorum."

Miriam şoke olmuş bir halde ona bakakaldı.

"Beaumont," dedi adam sabırla. "Yazar. Hadi, çabuk ol. Zaman kuş misali uçuyor."

"Telefon defterim," dedi Miriam. Ağzı artık çok fazla şiştiği için kapatamıyor, söylediği şeyin anlaşılması daha da zorlaşıyordu. *Teefoo deeeri* gibi bir şey dedi.

"Teflon deri mi?" diye sordu sarışın adam. "Teflon tava gibi bir şey mi? Neden söz ettiğini bilmiyorum. Saçmalama, bacım."

Miriam bütün dikkatini ağzına verip duyduğu acıya rağmen konuşmaya çalıştı. "Telefon defterim. Onun numarasını hatırlamıyorum."

Sarışın adam usturasını ona doğru salladı. İnsan fısıltısına benzer bir ses çıktı. Bu benzetme her ikisinin de aklından geçti. Miriam şişmiş dudakları acıyla kıvrılırken kanepede iyice büzüldü. Adam usturayı döndürünce masa lambasının ışığı bunun üstüne vurdu. Ne güzel görünüyor, değil mi, dercesine Miriam'a baktı.

"Bana oyun yapma, bacım." Artık kelimeleri Güneyli aksanıyla çıkıyordu. "Benim gibi birine asla oyun yapılmaz. Şimdi çevir bu sıçtığımın numarasını!" Kadın *Beaumont*'un numarasını ezbere bilmeyebilirdi, çünkü onunla iş ilişkisi sık değildi, ama *Stark*'ın numarasını biliyor olmalıydı. Kitap yayıncılığı işinde Stark para kazandırıyordu ve şu işe bak ki, iki adamın da telefon numarası aynıydı.

Miriam ağlamaya başladı. "Hatırlamıyorum," diye inledi. *Harlaamıyoom.*

Sarışın adam onu doğramak için hazırlandı –sadece ona çok kızdığı için değil; çünkü böyle bir kadının yalanına bir kez göz yumarsa, hemen bir yalan daha gelirdi– ama sonra durup düşündü. Kadının o koşullar altında telefon numaraları gibi sıradan şeyleri geçici olarak unutması pekâlâ mümkündü – bu numara Beaumont/Stark gibi önemli müşterilere ait olsa bile... Kadın şok içindeydi. Kendi ofisinin numarasını bile hatırlamayabilirdi.

Ama söz konusu Rick Cowley değil, Thad Beaumont olduğu için adam ona yardım edecekti.

"Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ, bacım. Zor durumdasın. Anlıyorum. Bilmem inanır mısın ama senin için üzülüyorum. Ve şansın varmış ki, o numarayı ben biliyorum. Kendi numarammış gibi biliyorum. Senden bu numarayı çevirmeni istemeyeceğim, çünkü hem o kadar uzun süre beklemek istemiyorum hem de

sana acıdım. Şimdi oraya uzanıp numarayı kendim çevireceğim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Miriam Cowley başını iki yana salladı. Yüzü artık sadece kocaman gözlerinden ibaretmiş gibiydi.

"Sana güveneceğim anlamına geliyor. Ama ancak bu kadarı, sadece bu kadarı, daha ötesi değil. Beni dinliyor musun? Söylediklerimi anladın mı?"

Miriam saçlarını savurarak başını öne doğru salladı. Adam onun gür saçlarına bayılmıştı.

"Güzel. Çok güzel. Ben numarayı çevirirken sen gözlerini bu usturadan ayırma. Aklına kötü düşünceler gelmesine engel olur."

Adam öne uzanıp eski model döner kadranda numaraları çevirmeye başladı. Bunu yaparken hemen bitişikteki telesekreterden çınlama sesleri geliyordu. Miriam Cowley ahize kucağında, oturduğu yerden bir usturaya, bir bu korkunç yabancının suratına bakıyordu.

"Onunla konuş," dedi adam. "Eğer telefona karısı çıkarsa, ona New York'tan Miriam'ın aradığını ve kocasıyla konuşmak istediğini söyle. Ağzının şişmiş olduğunu biliyorum ama telefonu açan kişi bunun sen olduğunu anlamalı. Bu işi doğru düzgün yap. Eğer yüzünün bir Picasso portresi haline gelmesini istemiyorsan bu işi düzgün yap."

"Ne... Ne dememi istiyorsun?"

Sarışın adam gülümsedi. Bu kadın iyi parçaydı be. O saçlar... Kasıklarındaki kıpırdanmalar arttı. Apış arası bayağı hareketlenmişti.

Telefon çalmaya başladı. Telesekreterden işitiliyordu.

"Ne söyleyeceğini bilirsin."

Hattın karşısında telefonun açıldığı duyuldu. Sarışın adam, Beaumont'un "alo" deyişini duyana kadar bekledikten sonra usturayı bir yılan hızıyla Miriam'ın sol yanağından aşağıya kaydırarak derisini soydu. Kan fışkırdı. Miriam çığlığı bastı.

"Alo!" diye bağırdı Beaumont'un sesi. "Alo, kim var orada? Lanet olası, bu sen misin?"

Evet, benim ya, orospu çocuğu, dedi içinden sarışın adam. *Benim ve sen de bunu biliyorsun, değil mi?*

"Ona kim olduğunu ve burada neler olduğunu söyle!" diye bağırdı Miriam'a. "Hadi. Bir daha tekrarlatma bana."

"Kim var orada?" diye bağırdı Beaumont. *"Ne oluyor? Kimsin sen?"*

Miriam yine çığlık attı. Buğday renkli kanepe örtüsü kızıla boyanmıştı. Artık elbisesinin üst kısmı kan içinde sırılsıklamdı.

"Dediğimi yap, yoksa bununla kafanı keserim!"

"Thad, burada bir adam var!" diye haykırdı Miriam. Duyduğu acı ve dehşet kelimeleri doğru telaffuz etmesini sağlamıştı. "Burada kötü bir adam var! Thad, *BURADA KÖTÜ BİR ADAM–"*

"ADINI SÖYLE!" diye bağırdı sarışın adam, usturayı Miriam'ın gözlerine yaklaştırarak. Miriam büzüldü.

"Kimsin sen? Ki–"

"MIRIAM!" diye haykırdı Miriam. *"AH THAD, BENİ BİR DAHA KESMESİNE İZİN VERME BU KÖTÜ ADAMIN, BENİ BİR DAHA KESMESİNE–"*

George Stark usturasıyla telefon kablosunu kesti. Telesekreterden kısa bir parazit gürültüsü çıktıktan sonra sesi kesildi.

Güzel olmuştu. Daha da iyi olabilirdi.

Kadını düzmek istemişti, hem de çok. Uzun zamandan beri bir kadın düzmek istememişti, ama bu kadını istemişti ve düzecekti de. Ama çok fazla çığlık sesi olmuştu. Apartmandaki tavşanlar yine burunlarını deliklerinden çıkarmış, etrafı kokluyor olmalıydı.

Kadın hâlâ çığlık atıyordu.

Aklında hiç iyi düşünceler olmadığı belliydi.

Böylece Stark bir daha onu saçlarından kavradı, gözleri tavana bakana kadar başını geriye doğru eğdi ve gırtlağını kesti.

Odaya sessizlik çöktü.

"İşte bitti, bacım," dedi şefkatle. Usturasını katlayıp cebine soktuktan sonra kanlı sol elini uzattı, kadının gözlerini kapadı. Atardamardan hâlâ kan fışkırdığı için gömleğinin manşeti kana

bulanmıştı, ama iş gerektiği gibi yapılmalıydı. Bir kadın söz konusu olunca, gözleri kapatılırdı. Kadının ne kadar kötü olduğu, orospu mu, uyuşturucu parası için çocuklarını satan bir bağımlı mı olduğu önemli değildi, gözleri kapatılmalıydı.

Ve bu kadın işin sadece küçük bir kısmıydı. Oysa Rick Cowley bambaşka bir hikâyeydi.

Ve dergideki o yazıyı yazan adam.

Ve fotoğrafları, özellikle de mezar taşının önünde o fotoğrafları çeken şıllık. Şıllıktı falan ama *onun* da gözlerini kapatacaktı.

Ve hepsinin icabına baktıktan sonra sıra Thad'in kendisine gelecekti. Bu defa arada aracı olmayacaktı – *erkek erkeğe.* Thad'e aklın yolunu gösterme zamanı gelmişti. Diğerlerinin icabına bakıldıktan sonra Thad'in akıl yolunu göreceğini sanıyordu. Eğer görmezse, görmesini sağlayacak yollar vardı.

Ne de olsa o evli bir adamdı ve çok güzel bir karısı vardı.

Ve çocukları vardı.

Başparmağını Miriam'ın fışkıran kanına tuttuktan sonra hızla duvarda yazmaya başladı. Yazısını bitirene kadar iki defa Miriam'ın gırtlağına dönmek zorunda kaldı, ama mesaj tam yerini bulmuştu: Kadının geriye sarkmış kafasının tam üstündeydi. Gözleri açık olsaydı, yazıyı tersinden okuyabilecekti.

Ve tabii hâlâ sağ olsaydı.

Eğilip Miriam'ın yanağını öptü. "İyi geceler," dedikten sonra evden çıktı.

Karşı dairedeki adam yine başını kapıdan dışarıya uzatmıştı.

Miriam'ın dairesinden çıkan, her yanı kana bulanmış, uzun boylu sarışın adamı görünce hemen kapısını kapatıp kilitledi.

Akıllı adammış, dedi içinden George Stark asansöre doğru yürürken. Çok akıllıymış.

Yoluna devam etmek zorundaydı. Oyalanacak zamanı yoktu. Bu gece halletmesi gereken başka bir işi daha vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜK PANİK

1

Birkaç dakika boyunca –ne kadar sürdüğünü bilmiyordu– Thad öyle müthiş bir paniğe kapılmıştı ki hiçbir şey yapamaz haldeydi. Nefes alabilmesi bile şaşılacak şeydi. Daha sonra bunu düşündüğünde, benzer bir durumu on yaşındayken arkadaşlarıyla yüzmeye gittiğinde yaşadığını hatırlayacaktı. Yüzme mevsiminden üç hafta önceydi ama üç arkadaş için pekâlâ güzel bir gündü; hava New Jersey'de mayıs ayı için çok sıcaktı, en az yirmi beş dereceydi. Thad'in Bergenfield'deki evinin bir kilometre uzağındaki, Davis Gölü adını verdikleri göle gitmişlerdi. Soyunup mayosunu ilk giyen Thad olmuş, dolayısıyla suya ilk atlayan da o olmuştu. Büyük bir hevesle suya dalmıştı ama sonra o anları düşününce, ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlayacaktı.

O gün hava yaz ortası gibiydi ama su kış başlarında, buzlanma oluşmadan hemen önceki kadar soğuktu. Soluğu birden kesilivermiş, kalbi atmaz olmuştu, başını suyun yüzeyine çıkardığında sanki aküsü bitmiş ve hemen durdurulması gereken bir otomobil gibiydi; bunun hemen yapılması gerekiyordu ama nasıl yapılacağını bilmiyordu. Thad o gün güneşin nasıl parladığını, Harry Black ve Randy Wister'ın kıyıdan ona baktığını, Harry'nin

rengi solmuş şortunu koca kıçına geçirişini, Randy'nin bir elinde mayosu, çıplak halde ona, *Su nasıl, Thad?* diye soruşunu hatırlıyordu. Oysa Thad başını sudan çıkardığında aklından şu düşünceler geçiyordu: Ölüyorum, en iyi iki arkadaşımla okul sonrası buraya geldik, ev ödevlerim var, bu gece televizyonda en sevdiğim program var, annem yemeğimi televizyonun önünde yememe izin verdi ama bu programı seyredemeyeceğim, çünkü ölmüş olacağım. Daha birkaç saniye önce kolayca nefes alabiliyorken, şimdi sanki boğazına bir spor çorabı tıkılmıştı ve bunu ne çıkarabiliyor ne de yutabiliyordu. Kalbi soğuk bir taş gibiydi. Derken kasılma geçti ve derin bir nefes alabildi. Randy'ye o yaştaki çocuklara özgü bir muziplikle cevap verdi: *Su harika! Çok soğuk değil! Atlasana!* O gün tıpkı kendisi gibi iki arkadaşının da ölümüne sebep olabileceği ancak yıllar sonra aklına gelecekti.

Thad şimdi de tıpkı o günkü gibi hissediyordu; bütün vücudu kilitlenmişti. Askeriyede böyle durumlar için yakıştırılan bir söz vardı: toptan çuvallama. Evet, iyi bir laftı. Şimdi Thad böyle bir "toptan çuvallama" içinde sıkışmıştı. Elinde telefon, koltuğun ucuna tünemiş, boş gözlerle karşısındaki televizyon ekranına bakıyordu. Liz'in kapı eşiğinde olduğunun, ona kimin aradığını, kötü bir şey mi olduğunu sorduğunun farkındaydı ve bu durum, tıpkı o gün Davis Gölü'ndeki gibi, boğazına bir çorabın tıkılmasına ve onu oradan çıkaramadığı için soluksuz kalışına benziyordu; beyniyle kalbi arasındaki bütün iletişim hatları çökmüştü – *Programda olmayan bu ani kesinti için özür dileriz, hizmetimiz en kısa zamanda tekrar sağlanacaktır, bu arada bütün tren hatlarının son bulduğu güzel Tahtalıköy istasyonunda size iyi eğlenceler dileriz.*

Sonra, yine o gün olduğu gibi, kasılması geçti ve derin bir nefes aldı. Kalbi birkaç kez dörtnala koştuktan sonra normal ritmine döndü, ama yine de hızlı atıyordu.

O çığlık! Tanrım... Yüce Tanrım, o çığlık!

Liz ona doğru koştu, elinden ahizeyi alıp art arda, *Alo? Kim arıyor?* diye bağırdı. Sonra hattın kesildiğini anlayınca telefonu kapadı.

Liz ona dönüp baktığında Thad, "Miriam," dedi. "Arayan Miriam'dı ve çığlık atıyordu."

Kitaplarım dışında kimseyi öldürmedim.

Serçeler uçuyor.

Biz burada buna keriz dolması deriz.

Biz burada buna Tahtalıköy deriz.

Ben kuzeye gidiyorum, ortak. Bana bir gerekçe uydur, çünkü tekrar kuzeye takılacağım. Fazla üstüme gelme.

"Miriam mı? Çığlık mı atıyordu? Miriam Cowley mi? Thad, neler oluyor?"

"Bu o," dedi Thad. "O olduğunu biliyordum. Sanırım en başından beri biliyordum ve sonra bugün... bu öğleden sonra... yine oldu."

"Yine *ne* oldu?" Liz parmaklarını bastırarak boynunu ovuyordu. "Kendinden mi geçtin? Transa mı girdin?"

"Her ikisi de," dedi Thad. "Önce yine serçeler vardı. Kendimden geçmiş haldeyken bir kâğıdın üstüne deli saçması şeyler yazdım. O kâğıdı attım ama trans halindeyken yazdıklarımın arasında *Miriam'ın da* adı vardı ve..."

Thad durdu. Gözleri giderek büyüyordu.

"Ne? Thad, nedir bu?" Liz onun bir kolunu tutup sarstı. "Neler oluyor?"

"Miriam'ın oturma odasında bir afiş var," dedi Thad. Sesi ona sanki başkasına aitmiş gibi ve çok uzaktan geliyordu. "Bir Broadway müzikalinin afişi. *Cats.* Oraya son gidişimizde bunu görmüştüm. Cats, ŞİMDİ VE EBEDİYEN. Bunu da yazmışım kâğıda. Yazdım çünkü o oradaydı, dolayısıyla ben de oradaydım, bir yanım oradaydı ve onun gözleriyle her şeyi görüyordum..."

Thad fal taşı gibi açılmış gözlerle karısına baktı.

"Bu bir tümör değil, Liz. En azından vücudumun içindeki bir tümör değil."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum!" dedi Liz neredeyse çığlık atar gibi.

"Rick'i aramalıyım," dedi Thad. Aklının bir kısmı havalanmış, görüntüler ve hoyratça parlak simgeler halinde kendi kendisiyle konuşuyordu. Bazen yazarken böyle olurdu ama hatırladığı kadarıyla gerçek hayatta ilk kez bu oluyordu. Birden, gerçek hayatı mı yazıyorum, diye bir şüphe geçti içinden. Yok canım, öyle değildi.

"Thad, *lütfen!*"

"Rick'i uyarmam gerek. Tehlikede olabilir."

"Thad, saçmalıyorsun!"

Hayır, tabii ki saçmalamıyordu. Ve asıl durup açıklamaya kalkarsa saçmalamış olacaktı. Korkusunu karısına anlatarak onu daha da endişelendirdiği sırada George Stark, Rick'in eviyle eski karısının evi arasındaki dokuz sokağı kat ediyor olabilirdi. Bir taksinin arka koltuğunda, çaldığı bir otomobilin direksiyonunda, hatta belki de rüyasındaki siyah Toronado'da olabilirdi. Madem çıldırma yolunda buraya kadar geldim, siktir et deyip sonuna kadar gideyim, diye düşündü. Orada oturup sigarasını içerken tıpkı Miriam'ı öldürdüğü gibi Rick'i de öldürmeye hazırlanı–

Miriam'ı öldürmüş müydü?

Belki sadece korkutmuş, onu şok içinde ağlarken bırakmıştı. Ya da onu yaralamıştı – herhalde yaralamıştı. Ne demişti Miriam? *Beni bir daha kesmesine izin verme, kötü adamın beni bir daha kesmesine izin verme.* Ve kâğıda yazdığı şeylerin arasında kesikler yok muydu? Ve bir de *son vermek* sözcüğü?

Evet. Evet, öldürmüştü. Ama bunun o rüyayla bir ilgisi olması gerekiyordu. Bunun bütün tren hatlarının bittiği Tahtalıköy denen yerle ilgisi olması gerekiyordu. Değil mi?

Thad öyle olması için dua etti.

Miriam'a yardım etmesi, en azından bunu yapmaya çalışması ve Rick'i uyarması gerekiyordu. Ama Rick'e telefon açıp durup dururken tetikte olmasını söylerse Rick, "Neden?" diye soracaktı.

Hayrola Thad? Ne oldu?

Miriam'ın adını söylediği anda Rick fırlayıp hemen onun evine koşardı, çünkü Rick hâlâ Miriam'ı seviyordu. Hem de çok. Ve Miriam'ı bulan da o olacaktı... parçalar halinde (Thad'in gözlerinin önüne güzel Miriam'ın bedeninin kasap tezgâhındaki et parçaları gibi ortaya saçılmış hali geldi).

Belki Stark da buna güveniyordu. Budala Thad, Rick'i tuzağa çekiyordu. Budala Thad onun işini yapacaktı.

Ama zaten onca zamandır onun işini yapmıyor muydum? Malılas zaten bunun için değil miydi?

Thad zihninin yine tıkandığını, yavaşça bütün kanallarını kapadığını hissediyordu, ama şimdi böyle bir durumu kabullenecek lüksü yoktu.

"Thad... *lütfen!* Neler olduğunu söyle!"

Thad derin bir nefes alıp karısının soğumuş kollarını kendi soğuk ellerinin arasına aldı.

"Homer Gamache'ı ve Clawson'ı öldüren aynı adamdı. Miriam'ın yanındaydı. Onu... tehdit ediyordu. Umarım hepsi bundan ibarettir. Bilmiyorum. Miriam çığlık attı. Sonra hat kesildi."

"Of, Thad! Tanrım!"

"Şimdi ikimiz de aklımızı başımıza toplamalıyız. Üst kata git. Telefon defterini al. Benimkinde Miriam'ın numarası ve adresi yok. Seninkinde vardır."

"Neredeyse başından beri biliyorum, derken ne demek istedin?"

"Şimdi bunu konuşacak zamanımız yok, Liz. Telefon defterini al. Hemen getir. Tamam mı?"

Liz bir an daha duraksadı.

"Miriam yaralı olabilir! Hadi git!"

Liz koşarak odadan çıktı. Thad onun basamakları çıkan ayak seslerini işitirken ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Rick'i *arama.* Eğer bu bir tuzaksa, Rick'i araman çok yanlış olabilir.

Pekâlâ, buraya kadar tamam. Pek ilerlemiş sayılmam ama bir başlangıç yapmış olduk. O halde kimi aramalıyım?

New York City Polis Merkezi'ni mi? Hayır. Nasıl oluyor da Maine'de oturan biri New York'taki bir cinayeti ihbar ediyor, diye yığınla soru sorarlar. Orayı aramamalı. Bu çok kötü bir fikir.

Pangborn.

Bu fikri beğendi. Önce Pangborn'u arayacaktı. Ona ne söyleyeceğine dikkat etmesi gerekiyordu. Kendinden geçtiği anları, serçe seslerini, Stark'la ilgili şeyleri daha sonra ona belki anlatırdı, ama bunları şimdilik kendine saklamalıydı. Şu anda en önemli şey Miriam'dı. Miriam eğer ölmemişse ve yaralı durumdaysa, Pangborn'u yavaşlatacak yeni bilgiler vermemeliydi. New Yorklu polisleri aramak onun işi olmalıydı. Kendilerinden biri bu ihbarı yaparsa daha az soru sorarlar, daha çabuk harekete geçerlerdi; bu biri, Maine'deki bir polis olsa bile...

Ama önce Miriam. İyi ki telefonu açmışım, diye düşündü Thad.

Liz elinde telefon defteriyle koşarak odaya geldi. Yüzü neredeyse ikizleri doğurduğu andaki kadar beyazlaşmıştı. "İşte burada," dedi. Soluk soluğa kalmıştı.

Thad ona, *Her şey yoluna girecek*, demeyi düşündü ama kendini tuttu. Pekâlâ yalan olabilecek bir şeyi söylemek istemiyordu... ve Miriam'ın çığlığı da hiçbir şeyin yolunda olmadığının kanıtıydı. En azından Miriam için...

Burada bir adam var, burada kötü bir adam var.

Thad bir an George Stark'ı düşündü ve ürperdi. Gerçekten de çok kötü bir adamdı o. Thad bunu herkesten iyi bilirdi. Ne de olsa George Stark'ı kendisi yaratmıştı.

"Telaşlanma," dedi Liz'e, hiç değilse bu kadarı doğruydu. İçinden "şimdilik" demek geçti ama demedi. "Kendini toparla sevgilim. Soluk soluğa kalmanın ve düşüp bayılmanın Miriam'a faydası olmaz."

Liz kazık yutmuş gibi dimdik oturdu ve alt dudağını kemirmeye başladı. Thad, Miriam'ın numarasını tuşlarken titreyen parmakları aynı numaraya iki kez bastı. *Başkalarına kendini toparla diyecek son kişi sensin.* Derin bir nefes daha alıp hattı kapadı, sonra

sakin olmaya çalışarak bir kez daha tuşladı. Son tuşa bastıktan sonra bağlantının olmasını bekledi.

Tanrım, n'olur Miriam iyi olsun, eğer tamamen iyi değilse bile hiç olmazsa telefonu açabilecek kadar iyi olsun. Lütfen.

Fakat telefon çalmadı. Sadece meşgul sinyali duyuluyordu. Belki gerçekten hat meşguldü, belki de Miriam hastaneyi veya Rick'i arıyordu. Ya da belki... ahize yuvasında değildi.

Ama bir ihtimal daha var, diye düşündü Thad telefonu kaparken. Stark kordonu söküp çıkarmıştı. Ya da belki

(o kötü adamın beni bir daha kesmesine izin verme)

kordonu kesmişti.

Miriam'ı kestiği gibi.

Ustura, diye düşündü Thad ve ürperdi. O öğleden sonra karaladığı kâğıtta yazılı olan kelimeler arasında bu da vardı. Ustura.

2

Bunu izleyen yarım saat, Pangborn ve iki polis memurunun bir cinayet suçlamasıyla onu tutuklamak için geldiklerinde yaşadığı o gerçek ötesi durumu andırıyordu. Şahsına yönelik bir tehdit yoktu –hiç değilse o an için– ama kendini yine karanlık bir odada, yüzünü sıyıran örümcek ağları arasında yürüyormuş gibi hissediyordu.

Miriam'ın numarasını bir kez daha denedi, meşgul sesi gelince yine telefonu kapadı. Acaba Pangborn'u mu arasam, yoksa Miriam'ın telefonunu kontrol etmeleri için New York santralini mi arasam, diye tereddüt etti. Birisi mi konuşuyor yoksa telefon mu açık kaldı, anlayamazlar mıydı? Muhtemelen anlayabilirlerdi ama önemli olan şey, Miriam'ın onunla konuşmasının aniden kesilmesi ve artık ona ulaşılamamasıydı. Fakat yine de evde iki telefon hattının olup olmadığını öğrenebilirlerdi. *Neden* sanki iki telefon numarası yoktu ki? Öyle olmaması aptallık değil miydi?

Her ne kadar bütün bu düşünceler aklından birkaç saniye içinde geçtiyse de, ona çok daha uzunmuş gibi geldi ve belki

Miriam Cowley evinde kan kaybından ölürken Thad kendini Hamlet rolündeymiş gibi hissetti. Romanlardaki karakterler –en azından Stark romanlarında– başka bir eyaletteki bir kadının kan kaybından ölebileceği gibi durumlar için "neden iki telefonları yok" gibi saçma şeyleri düşünerek böyle duraksamalar yaşamazlardı. Kitaplardaki karakterler bağırsaklarını boşaltmak için zaman harcamadıkları gibi, böyle apışıp kaldıkları da olmazdı.

Herkes kitaplardaki gibi olsaydı, dünya çok daha verimli bir yer olurdu, diye düşündü. Romanlardaki karakterler daima ne yapacaklarını bilerek bir bölümden diğerine geçerlerdi.

Bilinmeyen numaralar servisini aradı, santral ona, "Hangi şehir?" diye sorduğunda bir an için bocaladı çünkü Castle Rock bir şehir değil kasabaydı. *Panik içindesin Thad. Düpedüz panik bu. Kendini toparlaman lazım. Paniğe kapıldın diye Miriam'ın ölmesine izin veremezsin.* Ve neden buna izin veremeyeceğini de cevapladı: Kontrolü elinde olan tek gerçek karakter kendisiydi ve panik de kesinlikle o karakterin tipine uymazdı. Hiç değilse, anladığı kadarıyla.

Biz burada buna manda boku deriz, Thad. Biz buna burada keriz–

"Bayım?" diye uyardı santral. "Hangi şehir?"

Pekâlâ. Kontrol.

Derin bir nefes alıp, "Castle City," dedi. *Hay aksi!* Gözlerini kapadı. Ve gözleri hâlâ kapalıyken, "Özür dilerim, santral. Castle *Rock*. Şerifin ofis numarasını rica ediyorum," dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra robot bir ses numarayı söyledi. Thad elinde bir kalem olmadığını fark etti. Robot ses numarayı bir daha tekrarladı. Thad bunu aklında tutmak için çabaladı ama numara zihninin karanlık dehlizlerinde en küçük bir iz bile bırakmadan kaybolup gitti.

"Başka bir arzunuz varsa," diye devam etti robot ses, "lütfen santrale bildirmek için hatta kalın."

"Liz?" dedi Thad. "Bana hemen bir kalem getir."

Liz'in telefon defterinin içinde Bic marka bir tükenmezkalem vardı, bunu hemen kocasına verdi. Santral –bu defa bir insan–

tekrar hattaydı. Thad ona numarayı kaydedemediğini söyledi. Santral tekrar robotu devreye soktu ve robot numarayı bir kez daha söyledi. Thad bunu bir kitabın kapağına yazdı, tam telefonu kapatacakken bir daha kontrol edebilmek için numaranın tekrar edilmesini bekledi. Bu tekrar ona ilk defasında numara sırasını yanlış yazdığını gösterdi. Panik onu yerlerde süründürüyordu.

Telefonu kapadı. Bütün vücudu ter içinde kalmıştı.

"Sakin ol Thad," dedi Liz.

"Sen o çığlığı duymadın," dedi Thad, sonra da şerifin numarasını tuşladı.

Bezgin bir ses, "Castle County Şerifinin ofisi, ben Şerif Yardımcısı Ridgewick, size nasıl yardımcı olabilirim," diyene kadar telefon dört kez çaldı.

"Ben Thad Beaumont. Ludlow'dan arıyorum."

"Öyle mi?" Hiçbir tanıma belirtisi yoktu, ki bu da bir dolu açıklama gerektirecekti. Thad, Ridgewick adını hatırlar gibi oldu. Tabii ya, Bayan Arsenault'u sorguya çekip Gamache'ın cesedini bulan memurdu. Lanet olsun! Bu herif Thad'in öldürdüğü varsayılan adamın cesedini bulduğu halde onun kim olduğunu nasıl bilmezdi?

"Şerif Pangborn, Homer Gamache cinayeti hakkında benimle konuşmak için buraya gelmişti, Memur Ridgewick. O konuda bazı bilgiler edindim ve şerifle hemen görüşmem gerekiyor."

"Şerif burada değil," dedi Ridgewick. Thad'in sesindeki telaş onu hiç etkilememiş gibiydi.

"Nerede peki?"

"Evinde."

"Bana numarasını verir misiniz, lütfen."

"Vermesem daha iyi olur, Bay Bowman," dedi şerif yardımcısı Thad'i hayretler içinde bırakarak. "Son günlerde şerif –yani Alan– çok meşguldü, evine pek gidemedi. Karısı hasta. Baş ağrıları var."

"Onunla konuşmam *gerek!*"

"Evet," dedi Ridgewick gayet rahat, "öyle düşündüğünüz belli oluyor. Belki gerçekten de onunla konuşmanız gerek. Ama bakın, Bay Bowman, isterseniz önce bana anlatın, şerifle görüşüp görüşmeyeceğinize ben karar vereyim ve–"

"Şerif, Homer Gamache cinayeti için buraya beni *tutuklamaya* geldi ve bununla ilgili başka şeyler oldu. Bana *hemen* onun numarasını vermezsen–"

"A, dur bakayım!" diye bağırdı Ridgewick. Thad bir patırtı duydu ve Ridgewick'in ayaklarını masadan indirip oturduğu yerde doğrulduğunu tahmin etti. "Siz Beaumont'sunuz, Bowman değil!"

"Evet, ve–"

"Of, Tanrım! Şerif siz ararsanız hemen onunla görüştürmemi söylemişti!"

"Güzel. Şimdi–"

"Of Tanrım! Ben ne budalayım!"

Onunla aynı fikirde olan Thad, "Bana şerifin numarasını ver, lütfen," dedi. Bunu öfkeden delirmeden, sakince söyleyebilmesine kendisi de şaşırdı.

"Tabii. Bir saniye." Bunu ömür törpüleyen bir sessizlik izledi. Aslında birkaç saniyeydi ama Thad'e o süre piramitlerin inşa edilebileceği kadar uzun geldi. İnşa edilip tekrar yıkılabilirdi. Bu arada, oradan yedi yüz kilometre ötede, Miriam evinin oturma odasında kan kaybından ölüyor olabilirdi. Pangborn'u aramaya karar verip bu ahmakla vakit kaybettiğim için Miriam'ı ben öldürmüş olabilirim, diye düşündü. New York polisini aramam gerekirdi. Ya da 911'i. En doğrusu bu olurdu. 911'i arayıp olayı onların kucağına bırakmalıydı.

Ne var ki o seçenek şimdi bile gerçek görünmüyordu. O trans durumundayken yazdığım kelimeler, diye düşündü Thad. Miriam'a yapılan saldırıyı öngörmüş değildi ama bulanık bir şekilde Stark'ın bu saldırı için *hazırlandığına* tanık olmuştu. Binlerce

kuşun o korkunç sesi bütün bu delice işin sorumlusunun o olduğunu gösteriyordu

Ama sırf paniği yüzünden 911'i aramadığı için Miriam ölürse, bir daha Rick'in yüzüne nasıl bakacaktı?

Onu bir yana bırak, bir daha aynada kendi yüzüne nasıl bakacaktı?

Bu arada ahmak şerif yardımcısı Ridgewick dönmüştü. Thad'e şerifin telefon numarasını verirken her bir sayıyı öldüresiye bir yavaşlıkla okudu, ama bütün telaşına rağmen Thad ona numarayı tekrar ettirdi. Daha önce santralden şerifin numarasını alırken nasıl şapşallık ettiğini unutamıyordu.

"Tamam," dedi. "Sağ ol."

"Şey... Bay Beaumont? Rica etsem, sizi hemen tanımadığımı şerife söyleme–"

Thad adamın suratına telefonu kapadı ve hemen ondan aldığı numarayı tuşladı. Tabii ki telefona Pangborn çıkmayacaktı, bunu ummak fazla iyimserlik olurdu. Örümcek Ağları Gecesi. Ve telefona her kim çıkarsa ona (tabii birkaç dakika boyunca açıklama yaptıktan sonra) şerifin ekmek ve süt almak için evden çıktığını söyleyecekti. Laconia-New Hampshire'a gitmiş olabilirdi ama Phoenix'e gitmiş olması da pekâlâ mümkündü.

Ağzından deli gibi bir kahkaha çıkınca Liz şaşırarak ona baktı. "Thad? İyi misin?"

Thad ona cevap verecekken telefon açılınca sadece elini kaldırmakla yetindi. Telefonu açan Pangborn değildi. (Thad bu kadarını tahmin etmişti.) Sesinden on yaşlarında olduğu anlaşılan bir oğlan çocuğuydu.

"Pangborn'ların evi," dedi oğlan. "Ben Todd Pangborn."

"Selam," dedi Thad. Ahizeyi gereğinden çok fazla sıkı tuttuğunu fark edip parmaklarını gevşetti. "Adım Thad..." Az kalsın *Pangborn* diye tamamlayacaktı; of Tanrım, dedi içinden. Yanlış iş seçmişsin Thad, sen hava trafik kontrolörü olmalıymışsın. "...Beaumont. Şerif orada mı?"

Hayır, Kaliforniya'ya sigara ve bira almaya gitti.

Ama öyle olmadı, oğlan ahizeyi ağzından uzaklaştırıp, "BA-BAA! TELEFON!" diye seslendi. Bunu Thad'in kulağını acıtan bir takırtı izledi.

Çok kısa bir süre sonra, Tanrı'ya şükürler olsun, Alan Pangborn'un sesi, "Alo?" dedi.

Pangborn'un sesini duyan Thad eriyecek gibi oldu.

"Ben Thad Beaumont, şerif. Şu anda New York'ta acil olarak yardıma ihtiyacı olan bir kadın var. Seninle cumartesi gecesi konuştuğumuz konuyla ilgili olduğuna inanıyorum."

"Anlatsana," dedi Alan. Thad bulanık bir görüntünün netleştiğini hissediyordu.

"Kadının adı Miriam Cowley, temsilcimin eski karısı." Bir dakika önce olsaydı Thad, "eski karımın temsilcisi" diyeceğine emindi.

"Beni aradı. Ağlıyordu, çok sarsılmış bir haldeydi. İlk başta kim olduğunu bile anlayamadım. Derken arka plandan bir erkek sesi duydum. Miriam'a, bana kendini tanıtmasını ve orada ne olduğunu anlatmasını söyledi. Miriam, evinde bir adam olduğunu ve onu canını yakmakla tehdit ettiğini, onu..." Thad yutkundu, "... keseceğini söyledi. O anda kadının sesini tanıdım, ama adam ona kendini tanıtmasını, yoksa o boktan kafasını keseceğini söyledi. Aynı kelimelerle. 'Dediğimi yap, yoksa o boktan kafanı keserim!' Sonra Miriam adını verdi ve bana yalvardı..."

Thad bir daha yutkundu. Boğazına bir şey takılmış gibiydi. "O kötü adamın onu bir daha kesmesine izin vermemem için bana yalvardı."

Karşısında oturan Liz'in yüzü giderek daha da sararıyordu. *N'olur bayılmasın*, diye dua etti içinden. *N'olur şimdi bayılmasın.*

"Miriam çığlık atıyordu. Sonra hat kesildi. Sanırım adam ya kordonu kesti ya da yerinden kopardı." Palavranın dik âlâsıydı, hiçbir şey *sandığı yoktu. Düpedüz biliyordu.* Kordon kesilmişti. Usturayla. "Ona telefon etmeye çalıştım, ama–"

"Adresi nedir?"

Pangborn'un sesi sakin ve telaşsızdı. Eski bir dostuyla havadan sudan konuşur gibiydi. Onu aramakla iyi ettim, diye düşündü Thad. Neyse ki ne yaptığını bilen veya hiç değilse bildiğini sanan insanlar var. Neyse ki ucuz romanlardaki karakterler gibi davranan insanlar var. Eğer karşımda Saul Bellow'un romanlarındaki gibi bir tip olsaydı herhalde kafayı yerdim.

Thad karısının defterinde Miriam'ın adının altına baktı. "Hayatım, şu sayı üç mü, sekiz mi?"

"Sekiz," dedi Liz cılız bir sesle.

"Güzel. Hayatım, orada oturmaya devam et. Sakin ol."

"Bay Beaumont? Thad?"

"Kusura bakma. Karım çok sarsıldı. Bayılacak gibi."

"Şaşırmadım. İkiniz de çok sarsılmışsınızdır. Ama iyi idare ediyorsun. Aman dağılma, Thad."

"Tamam." Thad, eğer Liz bayılırsa, Pangborn'dan ne yapılacağını öğrenene kadar onu yığıldığı yerde bırakmak zorunda kalacağını fark etti. *N'olur bayılma,* dedi içinden bir daha ve gözlerini tekrar telefon defterine çevirdi. "Adresi 109 West 84. Cadde."

"Telefon numarası?"

"Sana dedim ya, telefonu kesik–"

"O numara bana gerekli, Thad."

"Tamam tamam. Tabii, gereklidir." Oysa neden gerekli olduğu hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. "Kusura bakma." Sonra numarayı söyledi.

"Seni ne kadar zaman önce aramıştı?"

Saatler önce, diye düşündü Thad ve şöminenin üstündeki duvar saatine baktı. İlk aklına gelen şey saatin durmuş olduğuydu. *Mutlaka* durmuş olmalıydı.

"Thad?"

"Buradayım," dedi sakin bir sesle. "Yaklaşık altı dakika önce. İletişim o zaman koptu. Hat kesildi."

"Pekâlâ, fazla zaman kaybedilmemiş. New York Emniyetini arasaydın, seni bu sürenin üç katı bekletirlerdi. Sana en kısa zamanda geri dönerim, Thad."

"Rick," dedi Thad. "Polislerle konuştuğun zaman onlara söyle, Miriam'ın eski kocası durumu henüz bilmesin. Eğer bu adam Miriam'a bir şey yaptıysa, şimdi listesinde Rick olabilir."

"Bu adamın Homer ve Clawson'ı öldüren kişi olduğuna eminsin, değil mi?"

"Eminim." Ve daha bunu söyleyip söylememeye karar veremeden kelimeler ağzından dökülüverdi. "Sanırım kim olduğunu biliyorum."

Kısa bir tereddütten sonra Pangborn, "Pekâlâ," dedi. "Telefonun yanından ayrılma. Zaman bulunca bu konuyu seninle konuşmak istiyorum." Telefonu kapadı.

Thad, Liz'e bakınca karısının koltukta yana kaykıldığını gördü. Gözleri büyümüştü ve donuk bir ifadeyle bakıyordu. Kalkıp onu doğrulttu ve yanaklarına hafifçe vurdu.

"Hangisi?" diye sordu Liz yarı baygın bir halde. "Stark mı yoksa Alexis Machine mi? Hangisi, Thad?"

Thad aradan uzun bir zaman geçtikten sonra, "Herhangi bir fark olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ben çay yapayım."

3

Thad bu durumu konuşacaklarına emindi. Nasıl yok sayabilirlerdi ki? Ama konuşmadılar. Uzun bir süre çay fincanlarının üstünden birbirlerine bakarak Pangborn'dan gelecek telefonu beklediler. Bu geçmek bilmeyen dakikalar uzayıp giderken Thad konuşmamalarının daha doğru olduğuna karar verdi, hiç değilse Alan arayıp Miriam'ın ölü veya diri olduğunu bildirene kadar.

Farz et ki, diye düşündü, bir gece burada oturmuş, ellerimizde kitaplarımız, çaylarımızı yudumluyoruz (bizi gören bir yabancı, kitap okuduğumuzu sanabilir ama aslında yaptığımız şey çok kaliteli bir şarabı tadar gibi sessizliğin tadını çıkarmak; tıpkı çok küçük çocukları olan ebeveynlerin çok ender tadabildikleri bir sessizlik gibi). Daha da öteye gideyim, farz et ki biz burada

oturmuş bunu yaparken bir göktaşı çatıyı delip akkor halinde oturma odasının zeminine düşüyor. Birimiz mutfağa gidip bir kova suyla döndükten sonra halı tutuşmasın diye göktaşına su mu dökecek, yoksa kitap okumaya devam mı edeceğiz? Hayır, bu durumu konuşmak zorunda kalırdık. Buna mecbur kalırdık. Tıpkı şimdi bu olayı konuşmamız gerektiği gibi.

Belki Alan aradıktan sonra konuşmaya başlayabilirlerdi. Belki onun aracılığıyla konuşurlardı: Alan sorular sorarken Liz dikkatle dinliyor, Thad de sorulara cevap veriyor... Evet, Liz'le konuşması bu şekilde başlayabilirdi. Çünkü Thad'in gördüğü kadarıyla Alan katalizördü. Tuhaftı ama her ne kadar şerif sadece Stark'ın yaptığı şeylere karşılık vermiş olsa da, Thad bu işi başlatanın Alan olduğunu düşünüyordu.

Bu arada sessizce oturup beklediler.

Thad, Miriam'ı bir kez daha aramak istiyordu ama buna cesaret edemedi; tam o sırada Alan onları arayabilir, Thad'in telefonu meşgul çalardı. Bir kez daha, keşke ikinci bir telefonum olsaydı, diye düşündü.

Mantık ve sağduyu ona Stark'ın insan biçimini almış bir kanser gibi etrafta dolanıp insanları öldürmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Böyle bir şey olamazdı.

Ama öyleydi işte. Thad, Stark'ın öyle olduğunu biliyordu, bunu Liz de biliyordu. Ona anlattığı zaman Alan da bilecek miydi? Herhalde anlamazdı; adam hemen akıl hastanesi görevlilerini çağırırdı. Çünkü George Stark ve Alexis Machine gerçek değillerdi, kurgu ürünüydüler. İkisi de var olmamıştı. Tıpkı George Eliot'ın veya Mark Twain'in veya Lewis Carrol'ın, Tucker Joe'nun veya Edgar Box'ın gerçekte var olmadıkları gibi... Mahlaslar sadece kurgunun daha üst seviyedeki biçimleriydi.

Ne var ki Thad, ilk başta isteksiz olsa da Alan'ın buna inanacağını sanıyordu. Thad de önce buna inanmak istememiş fakat sonra başka bir sonuca varamamıştı. Durum, açıklanamayacak bir şekilde akla yatkındı.

"Neden hâlâ aramadı?" diye sordu Liz gergin bir sesle.

"Daha beş dakika oldu, hayatım."

"On dakikaya yakın."

Thad ona bağırmamak için kendini zor tuttu. Bu televizyondaki bir yarışma değildi. Saat dokuzdan önce ararsa Alan'a ekstra puan ve değerli hediyeler verilmeyecekti.

Stark diye bir şey yok, diye ısrar ediyordu aklının bir yanı. Bu ses mantıklıydı ama tuhaf bir şekilde kuvvetsizdi; inançlı bir şekilde değil, tıpkı bunu söylemesi öğretilmiş bir papağan gibiydi. Yine de doğruydu ama, değil mi? Ne yani, Stark'ın bir korku filmindeki canavar gibi MEZARINDAN ÇIKTIĞINA mı inanacaktı? Bu adam –ya da *olmayan* adam– aslında hiç gömülmediği için bu çok ilginç bir numara olurdu. Mezarlıkta boş bir parsele bu sahne kurulmuş, kartonpiyerden bir mezar taşı dikilmişti. Stark'ın kendisi gibi bu defin de kurgudan ibaretti.

Her neyse, bu da beni son soruma getiriyor... Kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz, Bay Beaumont?

Thad koltuğunda yayılmıştı ve tüm bu olanlara rağmen uykuya dalmak üzereydi. Aniden doğrulunca neredeyse çayını dökecekti. Ayak izleri. Pangborn bu konuda bir şey söylemişti.

Bunlar neyin ayak izleri?

Önemli değil. Fotoğrafları bile yok. Gerekli her şeyi ortaya döktük...

"Thad? Ne oldu?" diye sordu Liz.

Hangi ayak izleri? Nerede? Tabii ki Castle Rock'ta, yoksa Alan'ın bundan haberi olmazdı. Bu izler o gıcık fotoğrafçının Thad ve Liz'in çok komik bulduğu fotoğrafları çektiği Homeland Mezarlığı'nda mıydı?

"Hiç de hoş bir adam değil," diye mırıldandı.

"Thad?"

O anda telefon çalınca ikisi de çayını döktü.

4

Thad'in eli hemen ahizeye gitti, ama sonra bir an durdu, öylece kaldı.

Ya arayan oysa?

Seninle işim bitmedi, Thad. Sakın bana puştluk yapma, çünkü ben kimseye benzemem.

Thad uzanıp ahizeyi aldı ve kulağına götürdü. "Alo?"

"Thad?" Bu Alan Pangborn'un sesiydi. Birden Thad'in bütün vücudu gevşedi, sanki o âna kadar sert tellerle gerilmişken bir anda o teller çözülüp atılmıştı.

"Evet," dedi Thad. Bu kelime ağzından iç çeker gibi çıkmıştı. Bir soluk daha aldı. "Miriam iyi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Alan Pangborn. "New York Emniyetine onun adresini verdim. Çok sürmez bir haber alırız; ama biliyorum ki, on beş dakika veya yarım saat bu akşam senin ve karın için o kadar kısa bir süre olmayacak."

"Haklısın."

"Miriam iyi miymiş?" diye sordu Liz. Thad mikrofonu eliyle kapatıp Liz'e Pangborn'un da henüz bunu bilmediğini söyledi. Liz başını sallayıp tekrar koltuğuna gömüldü; yüzü hâlâ çok soluktu, ama biraz öncesine göre daha sakindi. Hiç değilse artık bir şeyler yapılıyordu ve bu durum tamamen onların sorumluluğu olmaktan çıkmıştı.

"Telefon şirketinden Bay Cowley'nin adresini de almışlar ve–"

"Hey! Sakın–"

"Thad, kadının ne durumda olduğunu öğrenene kadar *hiçbir* şey yapmayacaklar. Onlara, akli dengesi yerinde olmayan bir adamın, Stark mahlasıyla ilgili *People* dergisinde yayımlanan yazıda adları geçen kişileri hedef aldığını ve senin Cowley çiftiyle olan ilişkini anlattım. Umarım yanlış bir şey söylememişimdir.

Yazarlar ve onların temsilcileri hakkında pek bilgim yoktur. Ama polisler, onlar olay yerine gelmeden kadının eski kocasının oraya gitmesinin doğru olmayacağını anladılar."

"Sağ ol. Her şey için teşekkür ederim, Alan."

"Thad, New York Emniyeti şu anda bu işe tüm dikkatini verdiği için daha fazla açıklama isteyecek halde değiller, ama *mutlaka* isteyeceklerdir. Ben de isteyeceğim. Sence kim bu adam?"

"Bu sana telefonda anlatabileceğim bir şey değil. Sana gelirdim, Alan, ama şu anda karımı ve çocuklarımı bırakmak istemiyorum. Senin buraya gelmen gerekecek."

"Mümkün değil," dedi Alan sabırla. "Burada kendi işim var ve–"

"Karın nasıl, Alan?"

"Bu gece iyi görünüyor. Ama yardımcılarımdan biri hastalandığı için ben nöbetçi oldum. Küçük kasabalardaki standart işlem. Diyeceğim o ki, bilgi vermek için nazlanmanın sırası değil, Thad. Anlat hadi."

Thad bir an düşündü. Anlattığı zaman Pangborn'un buna inanacağını sanıyordu. Ama telefonda olmazdı.

"Buraya yarın gelebilir misin?"

"Zaten yarın kesinlikle buluşmamız lazım," dedi Alan. Sesinden ne kadar kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Ama ne biliyorsan bana bu gece anlatmanı istiyorum. Benim açımdan, New York polisinin isteyeceği açıklama ikincil önemde. Benim de bu bilgiye ihtiyacım var. Kasabada pek çok kişi Homer Gamache'ın katilinin hemen yakalanmasını istiyor. Ben de onlardan biriyim. Yani bana bir kere daha söyletme. Penobscot County savcılığına bir telefon edip senin Castle County cinayet davasında önemli bir tanık olarak tutuklanmanı isteyebilirim. Zaten başka yerde olduğunu kanıtlasan bile senin bir zanlı olduğunu biliyorlar."

"Bunu yapar mısın?" diye sordu Thad hayretler içinde.

"Beni mecbur edersen evet, ama beni mecbur edeceğini sanmıyorum."

Thad'in zihni artık biraz daha netleşmiş, düşünceleri artık bir yere doğru yönelmiş gibiydi. Aradıkları adamın, Thad'in Stark sandığı bir psikopat olması Pangborn veya New York polisi için, hatta Stark'ın kendisi için bile önemli değildi. Ayrıca, polislerin Stark'ı yakalayacaklarına da ihtimal vermiyordu.

"Karımın da söylediği gibi, bu bir psikopat," dedi Thad. Liz'le göz göze gelip ona bir sinyal vermeye çalıştı. Herhalde bunu başarmış olmalı ki, Liz başını sallayarak karşılık verdi. "Bana ayak izlerinden söz edişini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu izler Homeland'deydi, değil mi?" Bunu duyunca Liz'in gözleri büyüdü.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Alan ilk kez sendelemiş gibiydi. "Ben bunu sana söylememiştim."

"Makaleyi okudun mu? *People* dergisindekini?"

"Evet."

"Kadının o sahte mezar taşını diktiği yer orasıydı. George Stark'ın gömüldüğü yer."

Hattın karşı tarafında sessizlik. Birkaç saniye sonra: "Hassiktir!"

"Anlıyor musun?"

"Galiba," dedi Alan. "Eğer bu herif kendini Stark sanıyorsa ve kaçıksa, işe Stark'ın mezarından başlaması akla yatkın geliyor, değil mi? Bu fotoğrafçı kadın New York'ta mıdır?"

Thad irkildi. "Evet."

"O halde o da tehlike altında olabilir."

"Evet, ben... Bak bunu daha önce düşünmemiştim, ama sanırım o da tehlikede olabilir."

"Adı? Adresi?"

"Bende adresi yok." Kadının ona kartvizitini verdiğini hatırlıyordu –muhtemelen bir sonraki kitapta birlikte çalışacaklarını ummuştu– ama Thad bunu atmıştı. *Lanet olsun!* Alan'a sadece onun adını verebilecekti. "Phyllis Myers."

"Peki makaleyi yazan adamın adı?"

"Mike Donaldson."

"O da mı New York'ta?"

Thad birden bunu bilmediğini fark etti, emin değildi. "Galiba ikisinin de orada olduğunu varsaymıştım."

"Normal bir varsayım. Derginin ofisleri New York'taysa onlar da başka yerde olmazlar, değil mi?"

"Mümkün, ama eğer biri serbest çalışıyorsa–"

"Şu fotoğraf hilesine dönelim. Mezarlığın adı Homeland olarak ne fotoğrafın altında ne de makalede belirtilmişti. Buna eminim. Geri plandaki detaylardan orası olduğunu anlayabilirdim ama dikkatimi başka ayrıntılara vermiştim."

"Haklısın," dedi Thad. "Mezarlığın adı verilmemişti."

"Belediye Meclisi Başkanı Dan Keaton mutlaka Homeland'in adının verilmemesi için ısrar etmiştir, bunu şart koşmuştur. Çok temkinli bir adamdır. Fotoğraf çekilmesi için izin vermiş olabilir ama vandalizm ihtimalini –insanların o mezar taşını aramalarını– düşünerek hangi mezarlık olduğunun belirtilmemesini istemiştir."

Thad onaylar şekilde başını sallıyordu. Alan'ın söyledikleri mantıklıydı.

"O halde, senin bu psikopat ya seni tanıyor ya da buralı biri," diye devam etti Alan.

Thad daha önce yaptığı bir varsayım için şimdi fena halde utanıyordu. Maine gibi insandan çok ağacın olduğu küçük bir kasabanın şerifi salağın tekidir, diye düşünmüştü. Bu adam salak falan değildi, ünlü romancı Thaddeus Beaumont'a taş çıkarırdı.

"Hiç değilse şimdilik öyle olduğunu varsayalım; ne de olsa göründüğü kadarıyla adamın içeriden aldığı bilgiler vardı."

"Sonra senin Homeland'de olduğunu söylediğin ayak izleri."

"O izler oradaydı," dedi Pangborn. "Sen neyi gizliyorsun, Thad?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thad çekinerek.

"Kıvırtmayı bırak, tamam mı? New York'u arayıp bu iki ismi vereceğim, bu arada sen de külahını önüne koy ve bilmem gereken başka bir isim var mı diye düşün. Yayıncılar, editörler... ne bileyim işte. Şimdi tutmuş bana, aradığımız kişinin kendini George Stark sanan bir adam olduğunu söylüyorsun. Cumartesi gecesi 'böyle bir şey mümkün mü' diye fikir yürütürken, şimdi bana bunun gerçek olduğunu söylüyorsun. Üstelik bu iddianı desteklemek için ayak izlerini önüme sürüyorsun. Ya ikimizin de bildiği olgulara dayanarak uçuk bir sonuç çıkardın ya da benim bilmediğim bir şey biliyorsun. Tabii ki ikinci ihtimal daha çok hoşuma gider. O halde, anlat bakalım."

Ama ona ne anlatabilirdi ki? Binlerce serçenin aynı anda haykırdığı trans hallerini mi? Alan Pangborn'un ona Frederick Clawson'ın oturma odası duvarında gördüğü kelimeleri söylemesinden önce aynı kelimeleri bir taslağın üstüne yazdığını mı? Daha sonra yırtıp İngilizce-Matematik Binası çöp fırınına attığı kâğıttaki kelimeleri mi? Görünmeyen korkunç bir adamın onu Castle Rock'taki evine götürdüğü ve karısı dahil elini sürdüğü her şeyin yok olduğu rüyaları mı? İnandığım bir şeye bir sezgi yerine "yüreğimdeki gerçek" diyebilirim, diye düşündü, ama hâlâ bir kanıt yoktu. Parmak izleri ve salya çok tuhaf bir şey olduğunu gösteriyordu ama bu denli tuhaf olabilir miydi?

Thad öyle olduğunu sanmıyordu.

"Alan," dedi, "güleceksin. Hayır, geri alıyorum. Artık seni iyi tanıdım. Gülmezsin ama bana inanacağını da hiç sanmıyorum. Bu durumu iyice düşündüm ve bu sonuca vardım: Bana inanacağını hiç sanmıyorum."

Alan hemen karşılık verdi. "Denesene."

Thad duraksadı, Liz'e baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Yarın. Birbirimizin yüzüne bakabileceğimiz zaman. O zaman anlatacağım. Bu gece bana güven ve sana anlatacaklarımın pratikte hiçbir değeri olmadığına inan."

"Thad, senin cinayet vakasında önemli bir tanık olduğun–"

"Buna mecbursan yap. Sana darılmam. Ama kararın ne olursa olsun, seni karşımda görene kadar daha fazlasını anlatacak değilim."

Uzun bir suskunluktan sonra Pangborn iç çekip, "Tamam," dedi.

"Polislerin aradığı adamın kabataslak bir tarifini yapayım. Doğru olduğuna yüzde yüz emin değilim ama buna yakın bir şeydir. Her halükârda New York polisine aktarmanda yarar var. Elinde kalem var mı?"

"Evet. Söyle hadi."

Thad Tanrı'nın onun yüzüne yerleştirdiği gözlerini kapatıp zihnine yerleştirdiği ve görmek istemediği şeyleri bile görmesi için onu zorlayan gözlerini açtı. Thad'in kitaplarını okuyan insanlar onunla ilk kez karşılaştıkları zaman hayal kırıklığına uğrarlardı. Bu duygularını gizlemeye çalışsalar da başaramazlardı. Thad onlara kırılmazdı, çünkü ne hissettiklerini anlıyordu... hiç değilse biraz. Eğer yazdıklarını beğenmişlerse (hatta bazıları bayıldıklarını söylerdi) onu Tanrı katına çıkarırlardı. Oysa Tanrı katındaki birinin yerine karşılarında bir seksen beş boyunda, gözlüklü, saçları dökülmeye yüz tutmuş, sakar mı sakar bir adam görürlerdi. Tıpkı kendileri gibi saçları kepekli, burnunda iki deliği olan bir adam.

Görmedikleri şey, onun kafasının içindeki üçüncü gözüydü. Onun karanlık yarısında, devamlı gölge içinde kalıp parlayan gözü... İşte bu özelliği onu Tanrı katına çıkarıyordu ve Thad bunu göremedikleri için memnundu. Eğer görebilselerdi, bunu çalmaya çalışacaklarını düşünürdü. Evet, kör bir bıçakla gözünü oymak pahasına olsa bile bunu yapmak isterlerdi.

Şimdi karanlığın içine yoğunlaşarak hayal dünyasındaki George Stark'ı çağırdı – kitap kapağı için poz veren modelle hiç alakası olmayan gerçek George Stark'ı. Yıllar içinde sessizce büyümüş olan bu gölge adamı buldu ve onu Alan Pangborn'a göstermeye başladı.

"Oldukça uzun boylu," diye başladı. "Benden daha uzun. Ayağındaki botlarla bir doksan falan. Saçları sarı ve kısa kesilmiş. Mavi gözlü. Uzun mesafeleri rahatça görebilir. Yaklaşık beş yıl önce yakın gözlüğü kullanmaya başladı. Okurken ve yazarken.

"Göze çarpan biri olmasının nedeni boyu değil, *eni*. Şişman değil ama çok geniş bir vücudu var. Boynu çok kalın. O da benim yaşımda, Alan, ama vücudu benimki gibi gevşememiş veya yağlanmamış. Çok kuvvetli. Arnold Schwarzenegger'ın eski haline benziyor. Ağırlık çalışır. Kol kasları çok gelişmiştir ama gövdesi fazla kaslı değildir.

"New Hampshire'da doğdu ama anne babası boşandıktan sonra annesiyle Oxford-Mississippi'ye taşındı. Hayatının büyük kısmını orada geçirdi. Daha gençken çok belirgin bir şivesi vardı. Üniversitedeyken çoğu kimse bu şivesiyle alay ederdi, ama yüzüne karşı değil; onun gibi biriyle yüz yüzeyken alay etmek yürek isterdi. Bu şiveden kurtulmak için çok gayret etti. Sanırım şimdi bu ancak çok kızdığı zamanlarda fark edilebiliyor, ama onu kızdıran birinin bunu doğrulayabilecek kadar yaşayacağını hiç sanmam. Öfkesi burnundadır. Şiddete yatkındır. Tehlikelidir. Psikopat tanımını hayata geçiren biridir."

"Ne–" diye başladı Alan ama Thad ona fırsat vermedi.

"Güneşten adamakıllı esmerleşmiştir; sarışın erkekler genellikle pek bronzlaşmadıkları için bu özelliğiyle daha kolay göze çarpabilir. Elleri ve ayakları büyüktür, kalın bir boynu ve geniş omuzları var. Yüzü, yetenekli olduğu halde işi aceleye getiren bir heykeltıraşın sert bir kayadan yonttuğu bir şekle benzer.

"Son olarak: Altındaki otomobil siyah bir Toronado olabilir. Hangi yıl olduğunu bilmiyorum. Şu kuvvetli motoru olan eski modellerden. Siyah. Mississippi plakası olabilir, ama bunu değiştirmiş de olabilir." Thad bir an durduktan sonra devam etti. "Ha, otomobilin arka tamponunda bir çıkartma var. KALİTELİ OROSPU ÇOCUĞU yazıyor."

Gözlerini açtı.

Liz ona bakıyordu. Yüzü daha da solmuştu.

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Alan? Orada–"

"Bir saniye. Yazıyorum." Yine kısa bir sessizlikten sonra, "Tamam," dedi Alan. "Hepsini kaydettim. Bana bütün bunları anlatabiliyorsun ama adamın kim olduğunu, seninle olan ilişkisini veya onu nereden tanıdığını söyleyemiyorsun, öyle mi?"

"Bilmiyorum... ama söylemeye çalışacağım. Yarın. Zaten adının bilinmesi bu gece kimsenin işine yaramayacak çünkü başka bir isim kullanıyor."

"George Stark."

"Eh, belki kendine Alexis Machine diyecek kadar kaçıktır, ama pek sanmıyorum. Bence de Stark'ı kullanır." Liz'e göz kırpmaya çalıştı. Göz kırpmayla veya herhangi başka bir şeyle gerginliğin azalacağını sanmıyordu ama yine de denedi. Başarabildiği tek şey, uykulu bir baykuş gibi iki gözünü kırpıştırması oldu.

"Bu gece bunun devamını anlatman için seni ikna etmemin hiçbir yolu yok mu?"

"Hayır, yok. Kusura bakma ama yok."

"Pekâlâ. En kısa zamanda sana dönerim." Ve pat diye telefonu kapadı; ne bir teşekkür ne de hoşça kal. Ama Thad şöyle bir düşününce, teşekkürü hak etmediğini anlıyordu.

O da telefonu kapatıp karşısında heykel gibi duran karısına baktı. Ellerini tuttu –buz gibiydi– ve, "Her şey yoluna girecek, Liz," dedi. "Yemin ediyorum."

"Yarın Alan'la konuştuğunda ona transa girdiğini anlatacak mısın? Kuş seslerini? Bu sesleri çocukken de işittiğini ve o zamanlar ne anlama geldiğini? Yazdığın şeyleri?"

"Ona her şeyi anlatacağım," dedi Thad. "Bunların ne kadarını yetkililere anlatacağı..." Omuz silkti, "ona kalmış bir şey."

"Öyle çok şey," dedi Liz en cılız sesiyle. Gözlerini kocasından ayıramıyordu. "Onun hakkında öyle çok şey biliyorsun ki. Thad... *nasıl* biliyorsun?"

Thad karısının önünde dizlerinin üstüne çöküp buz gibi olmuş ellerini tuttu. Bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyordu? İnsanlar

bunu hep sorarlardı. Farklı kelimelerle: Bunu nasıl uydurabiliyorsun? Bu düşünceleri nasıl kelimelere dökebiliyorsun? Bunu nasıl hatırlayabildin? Nasıl görebildin? Ama hepsi sonunda aynı kapıya çıkıyordu: Bunu nasıl *bildin?*

Nasıl bildiğini bilmiyordu.

Sadece biliyordu işte.

"Öyle çok şey," diye tekrarladı Liz sanki gergin bir rüyadaymış gibi. Sonra ikisi de sustu. Thad ikizlerin havadaki gerginliği hissedip ağlayarak uyanacaklarını sanıyordu ama sadece duvar saatinin tıklaması vardı. Yerde oturuş pozisyonunu değiştirdi, ısıtabileceğini umarak Liz'in ellerini tutmayı sürdürdü. On beş dakika sonra telefon çaldığında karısının elleri hâlâ soğuktu.

5

Arayan Alan Pangborn'du. Rick Cowley evindeydi, güvenliği için polis koruması sağlanmıştı. Birazdan eski karısının –artık ebediyen eski karısı olarak kalacaktı– evine gidecekti. Hem o hem Miriam uzlaşıp yine birleşmeyi ummuşlardı ama bu artık hiçbir zaman gerçekleşemeyecekti. Miriam ölmüştü. Rick, Birinci Cadde'deki Borough of Manhattan morguna gidip kimlik tespiti yapacaktı. Thad bu gece Rick'in onu aramasını beklememeli, kendisi de onu aramamalıydı. Miriam Cowley'nin öldürülmesiyle Thad'in bağlantısı Rick'e söylenmemişti. Phyllis Myers'in yeri tespit edilmiş, ona da polis koruması sağlanmıştı. Michael Donaldson'a henüz ulaşamamışlardı ama gece yarısına kadar onu da bulacaklarını umuyorlardı.

"Miriam nasıl öldürülmüş?" diye sordu Thad, cevabı pekâlâ bildiği halde. Ama bazen sormak gerekiyordu. Kim bilir, neden?

"Boğazı kesilmişti," dedi Alan, Thad'in tahminini doğrulayarak. "Hâlâ bana anlatmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

"Sabah. Yüz yüze gelebildiğimiz zaman."

"Pekâlâ. Yine de bir sorayım dedim."

"Tamam. Sakıncası yok."

"New York City Emniyeti senin verdiğin tarife dayanarak George Stark adlı bir adamın arandığıyla ilgili anons yapmaya başladı."

"Güzel." Her ne kadar bir işe yarayacağını sanmasa da Thad buna memnun oldu. Stark bulunmak istemiyorsa, onu kesinlikle bulamazlardı ve eğer birisi bulursa, o kişi çok pişman olacaktı.

"Saat dokuzda," dedi Alan. "Mutlaka evde ol, Thad."

"Kesinlikle."

6

Liz bir uyku ilacı aldı ve bir süre sonra uyuyabildi. Thad bölük pörçük bir uykudan sonra saat üçü çeyrek geçe tuvalete gitmek için yataktan kalktı. Tam işerken serçeleri işittiğini sandı. Gerildi, kulak kabarttı; çişi o anda kesilmişti. Ses ne azalıyor ne de artıyordu; birkaç saniye sonra bunun cırcır böceklerinden geldiğini anladı.

Pencereden dışarıya bakınca yolun karşısına park etmiş bir polis devriye aracı gördü. Göz kırpar gibi görünen sigara ateşini görmese, otomobilin içi boş sanabilirdi. Göründüğü kadarıyla o, Liz ve ikizler de polis koruması altındaydı.

Ya da kaçmayayım diye bekçi dikmişler, diye düşündü ve tekrar yatağına döndü.

Hangisiydi bilmiyordu, ama bu onu biraz rahatlatır gibi oldu. Tekrar uykuya daldıktan sonra saat sekizde uyandı. Kötü bir rüya görmemişti. Ama tabii asıl kötü rüya hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Kim bilir nerede...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KERİZ DOLMASI

1

O pis, ahmak bıyıklı adam Stark'ın tahmin ettiğinden çok daha çevikti.

Stark, Michael Donaldson'ın yaşadığı apartmanın dokuzuncu kat koridorunda, tam onun dairesinin karşısında beklemişti. Eve ondan önce girebilseydi her şey çok daha kolay olacaktı ama kapı kilidine bir kez bakması, bunu o şıllığın kilidi gibi kolay açamayacağını anlamasına yetmişti. Yine de işinin kolay olması gerekirdi. Geç bir saatti ve yuvalarındaki bütün tavşanlar uyumuş, rüyalarında kendilerini yonca tarlasında görüyorlardı. Donaldson çakırkeyif ve yavaş olmalıydı – insan sabahın birinde evine herhalde halk kütüphanesinden gelmezdi.

Donaldson biraz çakırkeyif görünüyordu ama kesinlikle yavaş değildi.

Donaldson anahtar halkasını çıkarmış kapıya uygun olanı seçerken Stark gizlendiği köşeden fırlayıp usturasını savurdu. Tek darbede kolayca adamın gözlerini kör edebileceğini ummuştu. Sonra da adam daha gık diyemeden gırtlağını yaracak, damarıyla birlikte ses tellerini de kesecekti.

Stark sessiz olmaya çalışmamıştı. Donaldson'ın onu işitmesini, yüzünü ona çevirmesini istiyordu. Böylece işi daha da kolaylaşacaktı.

İlk başta Donaldson onun beklediği gibi yaptı. Stark kısa ve sert bir yay çizerek usturasını salladı. Fakat Donaldson biraz eğilmeyi başarmıştı – fazla değil, ama Stark'ın amacı için çok fazlaydı. Ustura darbesi gözleri yerine alnına geldi ve kemiği görünecek şekilde derisini soydu. Bir tutam deri tıpkı soyulmuş bir duvar kâğıdı gibi Donaldson'ın kaşlarının üstüne kıvrıldı.

"İMDAT!" diye bağırdı Donaldson boğuk bir sesle. Bu hiç iyi olmamıştı. *Kahretsin!*

Stark öldürücü darbeye hazırlanan bir matador gibi, usturasını kendi gözleri önünde tutarak ona sokuldu. Pekâlâ, tamam, umduğu gibi olmamıştı. Herifi kör edememişti ama alnından oluk oluk akan kan gözlerini perdeleyecek, düzgün görmesini engelleyecekti.

Stark usturasını adamın boğazına doğru savurdu, ama herif tıpkı bir çıngıraklı yılan çevikliğiyle başını geri çekti; şaşılacak bir hızdı bu ve Stark o gülünç bıyığına rağmen adama hayran kaldı.

Ustura adamın boğazında sadece iki santimlik bir kesik açmıştı ve bu, bir kez daha imdat diye haykırmasına engel olmadı. Bu boktan New York şehrinde hiçbir zaman derin uyumayan tavşanlar bu sese uyanacaklardı. Stark usturayı geri çekip parmaklarının üstünde yükselerek vücudunu öne doğru attı. Zarif bir hareketti, bir balet gibi... ve işi bitirmesi gerekiyordu. Ama Donaldson nasıl olduysa elini boğazının önüne kaldırabilmişti; bu darbe onu öldürmek yerine adamın elinde polis pataloglarının savunma yarası diye adlandırdıkları kesikler açtı. Donaldson avucu açık olarak elini kaldırınca ustura dört parmağını tabanından kesti. Üçüncü parmağında ağır bir yüzük olduğu için bu parmak yara almadı. Ustura yüzüğe çarpınca metalik bir ses çıkararak üzerinden kaydı ama diğer parmakları bir bıçağın ılık tereyağını kesişi gibi doğradı. Tendonları kesilen parmaklar cansız kuklalar gibi öne sarkarken yüzüklü parmak hâlâ dik kalabilmişti.

Donaldson bu defa ağzını açtığında resmen uludu. Stark artık bu evden sessizce ve fark edilmeden çıkamayacağını anlıyordu. Oysa öyle olacağını ummuştu, çünkü Donaldson'a telefon ettirmek zorunda değildi. Ama onu hayatta bırakacak da değildi. İnsan böyle bir işe kalkıştı mı, sonuna kadar götürmek zorundaydı.

Stark adamın üstüne çullandı. Artık koridorda ilerleyerek neredeyse bir sonraki dairenin kapısına gelmişlerdi. Stark usturanın ucunu silkeleyince kan damlaları krem renkli duvara sıçradı.

Koridorun biraz ilerisinde bir kapı açıldı ve mavi pijamalı, saçları darmadağınık bir adam başını uzattı.

"N'oluyor burada?" dedi hırıltılı bir sesle; isterse Roma'dan Papa gelmiş olsun, bu şamata derhal kesilecek, der gibi bir havası vardı.

"Cinayet," dedi Stark sakince ve gözlerini kan içinde uluyan adamdan ayırıp kapı eşiğinde duran adama çevirdi. Daha sonra bu adam polise verdiği ifadede, saldırganın gözlerinin mavi olduğunu söyleyecekti. Parlak mavi. Ve zırdeli. "Sen de ister misin?"

Kapı öyle bir hızla kapandı ki, neredeyse hiç açılmamış gibi oldu.

Her ne kadar panik içinde ve canı yanıyor olsa da, Donaldson bir an için Stark'ın başka bir yere bakmasını fırsat olarak gördü ve bundan yararlandı. Herif gerçekten çok hızlıydı. Stark'ın ona olan hayranlığı artıyordu. Sürati ve kendini koruma içgüdüsü takdire değerdi.

Eğer öne doğru atılıp Stark'la boğuşmaya kalksaydı, ciddi bir sorun yaratabilirdi. Oysa bunun yerine kaçmaya çalıştı.

Anlaşılır bir tepkiydi ama çok yanlıştı.

Stark peşinden koştu ve bu defa işi bitireceğine emin olarak usturayı adamın ensesine salladı.

Ama ustura ensesine gelmeden önce Donaldson kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi başını öne eğdi ve darbeyi savuşturdu. Stark artık onun telepatik güçlerinin olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu defa öldürücü olması gereken darbesi sadece en-

sesindeki koruyucu kemiğin üstündeki kafa derisini kesti. Kan fışkırıyordu ama yine de ölümcül bir yara değildi.

Bu durum artık Stark'ı deli edecek kadar sinirlendirmeye başlamıştı.

Donaldson koridor boyunca koşuyor, bazen tıpkı tilt oyunundaki bilye gibi duvardan duvara çarpıyordu. Çığlıkları hiç kesilmemiş, koridordaki halıyı kan içinde bırakmıştı. Ama henüz ölecek gibi bir hali yoktu.

Açılan başka kapı olmadı, ama Stark o anda en az altı dairede 911'in arandığına emindi.

Donaldson deli gibi koşarak asansörlere doğru ilerledi.

Artık iyice usanmış olan Stark onun peşinden yürürken aniden parladı: *"Yeter artık be! Kes artık debelenmeyi ve adam gibi davran!"*

Donaldson'ın son imdat çığlığı bir fare ciyaklaması şeklinde çıktı. Etrafına bakındı. Ayakları birbirine dolanınca, asansör lobisine üç metre kala yere kapaklandı. En çevik insanların bile vücutlarında yeterince kesik varsa akıllarında hiç iyimserlik kalmıyor, diye düşündü Stark.

Donaldson dizlerinin üstünde doğruldu; bacakları artık onu taşımadığı için niyeti asansör lobisine doğru sürünmekti. Saldırganın nerede olduğuna bakınırken Stark onun burnuna şiddetli bir tekme indirdi. Vücudunun pozisyonu, bacağını geri çekişi ve vuruşu, futbol öğrencilerine nasıl şut çekileceğini öğretecek nitelikteydi.

Donaldson'ın başı geriye kayıp alçı kaplamada yuvarlak bir iz bırakacak şekilde duvara çarptı.

"Nihayet pilin bitti, değil mi?" diye mırıldandı Stark. O anda arkasında bir kapının açıldığını işitti. Dönüp bakınca, koridorun sonundaki kapıdan gözleri fal taşı gibi açılmış, saçı başı dağınık bir kadının ona baktığını gördü. *"GİR İÇERİYE ŞILLIK!"* diye bağırdı. Kapı hızla kapandı.

Stark eğilip Donaldson'ın saçlarından tuttu ve başını geriye çekip gırtlağını kesti. Adamın kafası duvara çarptığı anda zaten

öldüğünü sanıyordu ama işini sağlama almalıydı. Hem bir kez kesmeye başladın mı, sonuna kadar kesmeliydin.

Hemen geriledi ama o kadında olduğu gibi Donaldson'dan kan fışkırmadı. Herhalde kalbi durmuş veya durmak üzereydi. Stark hızla asansöre doğru yürüdü, usturasını katlayıp cebine soktu.

Kata gelen bir asansörden hafif bir çınlama sesi çıktı.

Orada yaşayan kiracılardan biri olmalıydı. Pazartesi gecesi olsa bile, büyük bir şehirde insanların evlerine o saatte gelmeleri normaldi. Ama yine de işi sağlama alıp asansör lobisinin köşesindeki büyük saksı bitkisinin arkasına gizlendi. Dikkat kesilmişti. Gelen kişi eğlenceden veya bir iş yemeğinden dönüyor olabilirdi, ama Stark bu iki ihtimale de inanmıyordu. Gelenin polis olduğunu sanıyor, dahası öyle olduğuna inanıyordu.

Kat sakinlerinden biri koridorda bir cinayet işlendiğini ihbar edince civardaki bir devriye otosu mu harekete geçmişti? Mümkündü ama Stark öyle olduğunu sanmıyordu. Daha muhtemel olanı, kadının cesedi bulunduktan sonra Beaumont'un kıyameti koparmış olmasıydı. Ve bunlar da Donaldson için gelen koruma polisleriydi. Geç de olsa gelmişlerdi.

Sırtını duvara dayayarak yere çökerken kan lekeleriyle dolu spor ceketi hışırtılı bir ses çıkardı. Periskop derinliğine inmiş bir denizaltı gibi alçalmamıştı ve bitki onu çok fazla gizleyemiyordu. Etrafa bakınacak olurlarsa onu görebilirlerdi. Fakat Stark onların bütün dikkatlerini koridorun biraz ilerisindeki cesede yönelteceklerine emindi. Hiç değilse birkaç saniyeliğine – o kadarı da ona yeterdi.

Asansör kapıları açıldı. Küfürlü homurtular arasında iki üniformalı polis dışarıya çıktı. Arkalarından yırtık blucinli, lastik ayakkabılı ve üstünde kolları kesik bir beyzbol tişörtü olan zenci bir adam geldi. Adam bir de pezevenkler gibi güneş gözlüğü takmıştı; eğer bu herif dedektif değilse, Stark da Ormanlar Kralı Tarzan'dı. Bu adamlar gizli polis olunca daima çok abartırlar, sonra da bu yüzden utanırlardı. Çok abarttıklarının farkında

olmalarına rağmen kendilerini tutamıyor gibiydiler. Demek ki bunlar Donaldson için gelen korumalardı. Civarda bulunan bir devriye otosunda dedektif olmazdı. Bu adam yanındaki polislerle Donaldson'ı önce sorguya çekmek, sonra da onu korumak için gelmişti.

Üzgünüm baylar, dedi içinden Stark. Bu adamın artık korunmaya ihtiyacı kalmadı.

Ayağa kalkıp saksının arkasından çıktı. Koridor halısında ayak sesi duyulmuyordu. Eğilmiş, kılıfındaki .32'lik tabancasını çıkarmakta olan dedektifin bir metre arkasından geçti. İstese adamın kıçına okkalı bir tekme atabilirdi.

Kapısı kapanmadan bir saniye önce kendini asansör kabinine attı. Üniformalı polislerden biri göz ucuyla bir kıpırtı gördü –belki asansör kapısını, belki Stark'ı; önemli değildi– ve başını Donaldson'ın cesedinden kaldırdı.

"Hey–"

Stark elini kaldırıp polise bay bay yaptı. Sonra da asansör kapısı kapandı.

Zemin kat lobisinde kimse yoktu. Apartman görevlisi bankonun ardında koma halinde yatıyordu. Stark apartmandan çıkıp köşeyi döndü ve bir çalıntı otomobile binerek oradan uzaklaştı.

2

Phyllis Myers, Manhattan'ın Batı Yakasındaki yeni apartmanlardan birinde oturuyordu. Onu korumakla görevli polis ekibi (üstünde bir Nike koşu pantolonu, kolları kesilmiş bir beyzbol tişörtü ve güneş gözlüğü olan bir dedektif eşliğinde) 6 Haziran gecesi saat on buçukta geldiğinde kadın, sevgilisinden ayrıldığı için hayıflanmaktaydı. Önceleri somurtuyordu ama kendini George Stark sanan birinin onu öldürmeyi tasarladığını duyunca neşesi yerine geldi. Dedektifin ona Thad Beaumont röportajıyla ilgili sorduğu sorulara cevap verirken bir yandan da üç kamerasına yeni film yerleştiriyor, merceklerini ayarlıyordu. Dedektif

ona ne yaptığını sorunca Phyllis ona göz kırptı ve, "Her an yeni bir şey olabilir," dedi.

Bu görüşmeden sonra daire kapısının dışına çıktıkları zaman üniformalı polislerden biri dedektife, "Bu kadın bizimle dalga mı geçiyor?" diye sordu.

"Evet," dedi dedektif. "Kadın hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Ona göre bütün dünya sadece fotoğrafı çekilecek şeylerden ibaret. Bu salak şey, her an objektifin arkasında olması gerektiğine inanıyor."

Şimdi, 7 Haziran sabahı saat üçü çeyrek geçe dedektif çoktan oradan ayrılmıştı. Phyllis Myers'i korumakla görevli iki adam iki saat kadar önce bellerindeki polis telsizinden Donaldson'ın öldürüldüğü haberini almıştı. Son derece dikkatli ve temkinli olmaları söylenmişti, çünkü bu sapık katil kana susamış ve çok zeki biriydi.

"Benim göbek adım Temkinli'dir," dedi polislerden biri.

"Ne tesadüf," dedi diğeri. "Benim göbek adım da Dikkatli'dir."

İki yıldan beri ekip arkadaşıydılar ve çok iyi geçinirlerdi. Birbirlerine bakıp sırıttılar. Onlar, kokuşmuş New York Emniyetine bağlı iki üniformalı polis memuruydu ve şimdi, yepyeni bir apartmanın yirmi altıncı katındaki klimalı ve aydınlık koridorda bekliyorlardı. Kimse onlara gizlice yaklaşmayacak, tavandan üstlerine atlamayacak veya mermileri hiç bitmezmiş gibi görünen ve hiç tutukluk yapmayan sihirli bir Uzi'yle onları kurşun yağmuruna tutmayacaktı. Gerçek hayat buydu işte, bir polisiye roman veya Rambo filmi değildi. Hem bu gece özel bir görevleri vardı; devriye otosunda dolanıp bar kavgalarını ayırmaktan, ihbar üzerine sabahın köründe sarhoş kocaların karılarıyla uzlaşmamaya karar verdikleri boktan evlere gitmekten çok daha kolaydı bu görev. Gerçek hayat daima Temkinli ve Dikkatli olmayı gerektiriyordu. Ya da bu ikili buna inanıyordu.

O sırada asansör kapıları açıldı ve yaralı, kör bir adam sendeleyerek kabinden çıkıp koridora girdi.

Uzun boylu ve hayli geniş omuzluydu. Kırk yaşlarındaydı. Birbiriyle uyumsuz ama en azından biraz olsun birbirini tamamlayan bir spor ceket ve pantolon giymişti. İlk polisin –Temkinli'nin– adamın elbisesini zevk sahibi birinin seçmiş olduğunu düşünecek kadar zamanı oldu. Gözünde koyu siyah camlı güneş gözlüğü vardı ama bir kenarı kırık olduğu için burnunda çarpık duruyordu.

Kör adam iki elini öne doğru uzatmıştı. Boş olan sol elini amaçsızca sallıyordu. Sağ elindeyse sımsıkı tuttuğu, ucuna lastik bir bisiklet sapı tutturulmuş bir baston vardı. Her iki eli de kurumuş kanla kaplıydı. Spor ceketinde ve gömleğinde de kurumuş kan lekeleri görülüyordu. Eğer Phyllis Myers'i korumakla görevli bu iki polis gerçekten de çok Dikkatli ve Temkinli olsalardı, bu manzaranın onlara tuhaf gelmesi gerekirdi. Kör adam kısa süre önce uğradığı bir saldırıyla ilgili bağırıp çağırıyordu, ama ellerindeki ve elbisesindeki kan lekeleri kahverengiye dönüşmüştü. Bu da olayın epey bir süre önce yaşandığının belirtisiydi. Polis memurları bu ayrıntıyı atlamamalıydılar.

Ama atladılar. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, işler bu hızda geliştiği zaman onların çok dikkatli veya temkinli olması işe yaramıyordu. Kendilerini işin akışına bırakmak zorundaydılar.

Birkaç saniye önce Myers'in kapısının önünde, kalorifer kazanı patladığı için okulun tatil olduğunu öğrenen çocuklar kadar neşeliyken, şimdi bu kana bulanmış kör adam elindeki kirli beyaz bastonu sallayarak burunlarının dibinde bitivermişti. Bırak bir sonuç çıkarmayı, düşünecekleri kadar bile zaman olmamıştı.

"*Poliiiis!*" diye bağırmaya başladı kör adam. "Kapı görevlisi yirmi altıncı katta polis olduğunu söyledi! *Poliiiis!* Burada mısınız?"

Adam şimdi koridor boyunca yürümeye başlamıştı, bastonunu sağa sola sallıyor, *PAT!* diye sol yanındaki duvara, *PAT!* diye sağ yanındakine çarpıyordu. Bu katta o âna kadar uyanmamış kim varsa, çok geçmeden uyanacaktı.

Temkinli ve Dikkatli aynı anda adama doğru yürüdüler.

"Poliiiis! Po–"

"Bayım!" diye bağırdı Dikkatli. "Sakin olun! Düşeceksiniz..."

Kör adam Dikkatli'nin sesinin geldiği yöne doğru döndü ama durmadı. Kendini öne doğru atarken, kokain çektikten sonra New York Filarmoni Orkestrası'nı yönetmeye çalışan Leonard Bernstein'e benziyordu. *"Poliiiis!* Köpeğimi öldürdüler! Daisy'yi öldürdüler. *POLİİİS!"*

"Bayım–"

Temkinli yalpalayan kör adama doğru uzandı. Kör adam boş olan sol elini spor ceketinin cebine soktu ve cebinden Körler Derneği Balosu için iki bilet değil, .45'lik bir tabanca çıkardı. Bunu Temkinli'ye doğrultup tetiği iki kez çekti. Koridorda kulakları sağır edici iki patlama oldu. Mavi bir duman yükseldi. Temkinli bu iki kurşuna bir karış uzaklıktan hedef olmuştu. Göğsünde dibi delik bir şeftali sepeti gibi bir oyuk açıldı. Üniforması kavrulmuştu ve duman tütüyordu.

Kör adam tabancasını ona doğrulturken Dikkatli ona bakakaldı.

"Yapma, n'olur!" diye yalvardı Dikkatli çok kısık bir sesle. Kör adam iki kez daha ateş etti. Yine mavi bir duman bulutu yükseldi. Bir kör için çok iyi ateş ediyordu. Dikkatli geriye doğru savrulup omzunun üstüne yere kapaklandı, birkaç kez debelendikten sonra vücudu hareketsiz kaldı.

3

Oradan yedi yüz kilometre ötede, Ludlow'da, Thad Beaumont yatakta huzursuz bir şekilde yan tarafına döndü. "Mavi duman," diye mırıldandı. "Mavi duman."

Yatak odası penceresinin dışında dokuz tane serçe telefon direğine tünemişti. Bunlara altı serçe daha katıldı. Kuşlar devriye aracının yukarısında sessizce ve görünmeyecek bir şekilde oturuyorlardı.

"Artık bunlara gerek kalmayacak," dedi Thad uykusunda. Bir elini sarsakça yüzüne götürdü, diğeriyle de bir şeyi atar gibi bir hareket yaptı.

"Thad?" dedi Liz doğrularak. "İyi misin?"

Thad uykusu içinde anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Liz kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Thad? Yine o kuşlar mı? Kuşları mı işitiyorsun?"

Thad bir şey söylemedi. Pencerenin dışındaki kuşlar uçma zamanları olmadığı halde hep birden havalandılar.

Onları ne Liz ne de devriye aracındaki polisler fark etti.

4

Stark güneş gözlüğünü ve bastonu bir yana fırlattı. Koridoru barut kokusu kaplamıştı. Kullandığı kurşunlardan ikisi polislerin gövdelerini delip geçmiş, koridor duvarında tabak büyüklüğünde delikler açmıştı. Phyllis Myers'in kapısına doğru yürüdü. Gerekirse onunla konuşarak kapıyı açtırabilirdi ama kadın zaten kapısını aralamıştı.

"Ne oluyor orada?" diye haykırdı Myers. "Ne oldu?"

"Onu yakaladık, Bayan Myers," dedi Stark neşeli bir sesle. "Fotoğrafını çekmek istiyorsanız çabuk olun, ama daha sonra buna izin verdiğimi kimseye söylemeyin."

Myers kapıyı aralarken zinciri açmamıştı ama sorun değildi. Kadın tek gözünü aralığa yerleştirince Stark bu göze bir kurşun sıktı.

Kadının gözlerini kapatma –bu durumda kalan tek gözünü kapatma– seçeneği yoktu, bu nedenle döndü ve asansörlere doğru yürüdü. Koşmuyordu ama adımları hızlıydı. Dairelerden birinin kapısı açıldı –bu gece herkes ona kapısını açıyordu sanki– Stark tabancasını kapıdan uzanan tavşan gözlü adama doğrulttu. Kapı derhal kapandı.

Asansör düğmesine bastı. O gece ikinci kapı görevlisini bayılttıktan sonra (602. Cadde'deki kör bir adamdan çaldığı baston-

la) bindiği asansörün kapısı tahmin ettiği gibi hemen açılıverdi. Gecenin o saatinde asansörlere pek talep yoktu. Stark tabancayı yere attı. Silah halının üstüne tok bir sesle düştü.

"Her şey yolunda gitti," dedikten sonra asansöre binip lobiye indi.

5

Telefon çaldığında Rick Cowley'nin oturma odası penceresinde güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Rick elli yaşındaydı, bezgin bir görünümü vardı ve biraz sarhoştu. Fena halde titreyen bir elle ahizeyi kaldırdı. Nerede olduğunu bile pek bilmiyor, bitkin aklı ona bunun bir rüya olduğunu üsteleyip duruyordu. Daha üç saat önce, müşteri olarak sadece dostlarını kabul eden o küçük, şık Fransız restoranından bir blok ötedeki morga gitmiş, eski karısının parçalanmış cesedini teşhis etmişti. Kapısının dışında bekleyen polisler, Miriam'ı öldüren adamın onu da öldürmek istediği için mi oradaydılar? Bütün bu olanlar doğru muydu? Mümkün değildi. Bu mutlaka bir rüya olmalıydı ve belki de o zil sesi telefondan değil, çalar saatinden gelmişti. Zaten telefon denen o lanet şeyden nefret ederdi, kim bilir kaç kere duvara fırlatmıştı. Ama bu sabah o telefonu öpecekti. Hem de Fransız öpücüğüyle.

Ne var ki rüya görmüyordu. Telefonu açtı. "Alo?"

"Kadınının gırtlağını kesen adam konuşuyor," dedi kulağına gelen ses ve Rick o anda zıpkın gibi uyandı. Rüya ihtimali kalmamıştı. Bu öyle bir sesti ki, ancak kâbuslara yakışırdı.

"Kimsin sen?" diye sordu bitkin bir halde.

"Kim olduğumu Thad Beaumont'a sor," dedi adam. "Her şeyi biliyor. Ona ölülerle sarılmış olduğunu söyle. Ve ona henüz keriz dolması yapmayı bitirmediğimi söyle."

Telefon bir klik sesiyle kapandı.

Rick ahizeyi kucağına indirdi, bir süre ona baktıktan sonra aniden gözyaşlarına boğuldu.

6

O sabah saat dokuzda Rick ofisini aradı ve Frieda'ya, onun ve John'un evlerine gidebileceklerini söyledi – bugün ve haftanın geri kalanında çalışmayacaklardı. Frieda nedenini sordu; Rick o anda sanki yüz kızartıcı bir suçla –örneğin çocuk taciziyle– suçlanmış gibi neredeyse yalan söyleyecekti. Kısa bir suskunluktan sonra olayı açıklayacak cesareti kendinde buldu.

"Miriam öldü," dedi Frieda'ya. "Dün gece evinde öldürüldü."

Frieda tıslar gibi bir nefes verdi. "Tanrı aşkına, Rick! Böyle şeylerin şakası olmaz. Böyle şeyleri şaka konusu yaparsan bir gün gerçekleşir."

"Şaka değil, Frieda, gerçek," dedi Rick ve bir kez daha gözyaşlarına boğulacak gibi oldu. Morgda ağlamıştı, buraya dönüşünde otomobilindeyken ağlamıştı, o kaçık herif telefon ettiğinde ağlamıştı... şimdiyse gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Gelecek günlerde kim bilir daha ne kadar ağlayacaktı. Miriam tipik bir cadıydı, hep öyle olmuştu, ama tatlı bir cadıydı ve Rick ona âşıktı. Gözlerini kapadı. Açtığında penceresinden ona bakan bir adam gördü. Oysa dairesi on dördüncü kattaydı. İrkilen Rick adamın üniformasını fark etti. Pencere temizleyicisiydi. Adam iskelenin üstünden ona el salladı. Rick de elini kaldırıp ona karşılık verdi. Eli sanki bir ton ağırlığındaydı.

Frieda ona yine "böyle şeylerin şakası olmaz" derken Rick kendini daha da tükenmiş hissetti. Gözleri dolmuştu. "Bir dakika, Frieda," deyip telefonu bıraktı ve perdeyi çekmek için pencereye gitti. Frieda'yla telefonda konuşurken ağlaması yeterince kötüyken, bir de bunu pencere temizleyicisinin seyretmesini istemiyordu.

Pencereye vardığında iskeledeki adam elini tulumunun cebine götürdü. Rick aniden tedirgin oldu. *Ona ölülerle sarılmış olduğunu söyle.*

(Aman Tanrım...)

Pencere temizleyicisi küçük bir tabela çıkardı. Sarı fon üzerinde siyah harfler vardı. Mesajın kenarları ahmakça sırıtan suratlarla süslüydü. İYİ GÜNLER DİLERİM yazıyordu.

Rick bezgin bir ifadeyle başını salladı. İyi günler. Tabii ya. Perdeyi kapatıp telefona gitti.

7

Frieda'yı şaka yapmadığına ikna edince, kadın bağıra bağıra, hıçkırarak ağlamaya başladı; ofisteki herkes, bütün müşteriler, hatta o iğrenç bilimkurgu romanlarını yazan ve hayatını Batı dünyasındaki bütün kadınları altına almaya adamış olan geri zekâlı Ollinger bile ağlıyordu. O da Miriam'ı çok severdi. Ve tabii Rick de kendini toparlayana kadar Frieda'yla birlikte ağladı. Hiç değilse perdeyi kapadığı için memnundu.

On beş dakika sonra, kahve yaparken o kaçık herifin telefonu yine aklına takıldı. Kapının dışında iki polis memuru duruyordu ve Rick onlara hiçbir şey söylememişti. *Neyim var benim be?* dedi içinden.

Eh, eski karım öldü, diye düşündü. Onu morgda gördüğüm zaman sanki çenesinin dört santim altında yeni bir ağız oluşmuştu. Tabii ki böyle sersemleyeceğim.

Thad Beaumont'a kim olduğumu sor. Her şeyi biliyor.

Tabii ki Thad'i aramayı da düşünmüştü. Fakat zihni hâlâ serbest düşüşteydi ve olaylar henüz tam kavrayamadığı boyutlara varmıştı. Elbette Thad'i arayacaktı. Polislere o kaçık herifin telefonunu anlattıktan sonra onu arayacaktı.

Rick polislere olanları anlattı ve adamlar bunu son derece ilginç buldular. Biri telsiziyle merkezi arayıp bilgiyi onlara iletti. Bu görüşmesi bitince Rick'e, baş dedektifin bu olayı anlatması için onu merkeze davet ettiğini söyledi. Rick oraya gidince bir görevli onun evine girip telefonuna bir ses kayıt cihazı ile arayan numaranın bulunmasını sağlayan donanım yerleştirecekti. Belki aynı şahıs yine arayabilirdi.

"Büyük ihtimalle arayacaktır," dedi ikinci polis Rick'e. "Bu sapıklar kendi seslerine âşıktırlar."

"Önce Thad'i aramalıyım," dedi Rick. "O da zor durumda olabilir. Öyle olduğunu sanıyorum."

"Bay Beaumont'a Maine'deki evinde polis koruması sağlandı, Bay Cowley. Hadi, gidelim."

"Bence–"

"İsterseniz onu merkezden arayabilirsiniz. Şimdi gidelim... Ceketiniz var mı?"

Böylece aklı tamamen karışmış ve hâlâ bu olanların gerçek olduğundan şüphe eden Rick onların dediğini yaptı.

8

İki saat sonra döndüklerinde Rick'in korumalarından biri daire kapısına baktı ve kaşları çatıldı. "Burada kimse yok."

"E, ne var bunda?" diye sordu Rick. Kendini içi boşalmış gibi hissediyordu. Merkezde ona yığınla soru sormuşlar, o da elinden geldiğince iyi cevaplar vermişti; hiç kolay bir iş değildi, çünkü o soruların çoğunu mantıksız bulmuştu.

"Eğer teknisyenler biz dönmeden işlerini bitirdilerse, burada beklemeleri gerekirdi."

"Herhalde içeridedirler," dedi Rick.

"Biri içeride olabilir, ama diğerinin dışarıda beklemesi gerekir. Standart uygulama budur."

Rick anahtarlığını çıkardı, kapısının anahtarını bulup bunu kilide soktu. Polislerin standart uygulamalarıyla ilgili sorunları onun sorunu değildi. Bu sabah yeterince sorunla karşılaşmıştı zaten. "İlk iş Thad'i aramalıyım," dedi. İç çekip gülümsedi. "Daha öğlen bile olmadı ama sanki bugün hiç bitmeyecekmiş gi–"

"Yapma!" diye bağırdı polislerden biri öne atılarak.

"Neyi yapmaya–" Rick anahtarını çevirdiği anda kapı büyük bir gürültüyle patladı. İçgüdüsü onu bir saniye geç uyaran polis hâlâ yakınları tarafından teşhis edilebilecek durumdaydı,

ama Rick neredeyse buhar olmuştu. Onlardan biraz daha geride duran diğer polis, arkadaşının feryadını duyunca içgüdüyle yüzünü korumuştu; yanıklar, beyin sarsıntısı ve iç organlarındaki hasar için tedavi görecekti. Neyse ki –neredeyse mucizevi bir şekilde– kapının ve duvarın uçan parçaları onu bir bulut içine almış, fakat ona isabet etmemişti. Fakat bir daha New York Polis Teşkilatı'nda hiçbir zaman çalışamayacaktı; patlama onu tamamen sağır etmişti.

İletişim görevlisi iki teknisyenin cesedi Rick'in evinde, oturma odasındaydı. Birinin alnına raptiyeyle tutturulmuş bir not vardı:

SERÇELER YİNE UÇUYOR.

İkinci teknisyenin alnındaki nottaysa şu yazılıydı:

YENİ KERİZ DOLMALARI. THAD'E SÖYLE.

İKİNCİ KISIM

STARK DÜMENE GEÇİYOR

Machine, "Eli çabuk herhangi bir salak bile bir kaplanı taşaklarından yakalayabilir," dedi Jack Halstead'e.

Jack gülmeye başladı. Ama Machine'in yüzündeki ifadeyi görünce pişman oldu.

"Sırıtmayı bırak da beni iyi dinle," dedi Machine. "Sana burada bir ders veriyorum. Dikkat ediyor musun?

"Evet, Bay Machine."

"O halde bunu iyi dinle ve hiç unutma. Eli çabuk olan herhangi bir salak bile bir kaplanı taşaklarından yakalayabilir, ama ancak bir kahraman o taşakları sıkmaya devam eder. Yeri gelmişken sana bir şey daha söyleyeyim: Sadece kahramanlar ve dönekler işi yarım bırakıp giderler. Başkaları değil. Ve ben de dönek değilim.

– *Machine's Way*
George Stark

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK KUŞKU

1

Alan Pangborn o sabah saatlerinde New York'ta olanları anlatırken Thad ve Liz şoktan buz kesmiş bir halde oturuyorlardı. Mike Donaldson apartman koridorunda dövülerek öldürülmüş ve doğranmıştı. Batı Yakası'ndaki apartmanında Phyllis Myers ve iki polis memuru tabancayla öldürülmüştü; apartman görevlisinin kafatası, başına aldığı sert darbeyle çatlamıştı. Doktorlar onun yaşayacağını sanmıyorlardı. Donaldson'ın apartman görevlisi ise ölmüştü. Her bir cinayet mafya tarzı işlenmiş, katil elini kolunu sallayarak olay yerinden ayrılmıştı.

Alan bunları anlatırken katilden hep Stark diye söz ediyordu. *Hiç düşünmeye gerek duymadan ondan adıyla bahsediyor,* diye geçirdi içinden Thad. Sonra kendi kendine kızarak başını iki yana salladı. O katile bir isim vermek lazımdı ve Stark demek de "cani" veya "Bay X" demekten daha iyiydi. Pangborn bu ismi pratik nedenlerle kullanmış olmalıydı.

"Ya Rick?" diye sordu Thad, Alan nihayet sözünü bitirince.

"Bay Cowley hayatta, iyi durumda ve polis koruması altında." Bu konuşma sabah saat onda yapılıyordu; Rick'i ve bir korumasını öldüren patlama iki saat sonra gerçekleşecekti.

"Phyllis Myers de polis koruması altındaydı," dedi Liz. Oyun parkında Wendy çoktan uyumuş, William da başını sallıyordu. Başı göğsüne düşüyor, gözleri kapanıyor, sonra aniden başını kaldırıyordu. Alan onun bu görünüşünü nöbet sırasında uyumamaya çalışan bir askere benzetti. Ama başını geri atışı o kadar hızlı değildi. Kucağındaki not defteri kapanmış, ikizleri seyrederken ilginç bir şey fark etti: William uyanık kalmak için başını salladığı her defasında, uyumakta olan Wendy kıpırdıyordu.

Acaba annesi ve babası da bunu fark etmiş midir? diye düşündü. *Tabii ki fark etmişlerdir.*

"Haklısın, Liz. Katil onları gafil avlamış. Polisler de sürpriz baskınlar karşısında herkes kadar zayıf kalırlar, ama daha iyi tepki göstermeleri beklenir. Phyllis Myers'in oturduğu kattaki koridorda silah sesleri duyulunca birkaç kişi kapılarını açıp bakmış. Bu tanıkların ifadelerinden ve polislerin suç yerinde buldukları izlerden orada neler olduğunu az çok anlayabiliyoruz. Stark kör bir adam rolü yapmış. Miriam Cowley ve Michael Donaldson'ı öldürdükten sonra üstündeki kıyafeti değiştirmemiş ve bu kıyafet iğrenç bir haldeymiş. Muhtemelen Times Square'de satın aldığı siyah bir güneş gözlüğü takıyormuş. Kana bulanmış beyaz bir baston sallayarak asansörden çıkmış. O bastonu kim bilir nereden edinmiştir, ama New York polisi bununla apartman görevlisinin öldürdüğüne inanıyor."

"Tabii ki o bastonu gerçek bir kör adamdan çalmıştır," dedi Thad. "Bu herif vicdansız biri, Alan."

"Öyle olduğu kesin. Büyük ihtimalle bağıra çağıra saldırıya uğradığını, parasının çalındığını söylüyordu. Her halükârda polislere o kadar hızlı çullanmış ki, adamlar tepki gösterecek zaman bulamamışlar. Bu iki polisi devriye görevlerinden alıp hiç uyarmadan o zavallı kadının kapısının önüne dikmişler."

"Ama mutlaka Donaldson'ın öldürüldüğünü biliyorlardı, değil mi?" dedi Liz. "Eğer böyle bir şey de onları bu katilin çok tehlikeli olduğu konusunda uyarmamışsa..."

"Bildikleri başka bir şey de, Donaldson'ın koruma polislerinin, adam öldürüldükten sonra eve gelmiş olmalarıydı," dedi Thad. "Bu nedenle kendilerine çok güveniyorlardı."

"Evet, bu mümkün," dedi Alan. "Kesin olarak bilemiyorum. Ama Cowley'yi koruyan polisler bu adamın gözü pek ve çok zeki olduğu kadar kana susamış olduğunu biliyorlar. Tetikteler. Merak etme, Thad, temsilcin emniyette. Buna güvenebilirsin."

"Tanıklar var demiştin," dedi Thad.

"Evet, var. Bir dolu tanık var. Cowley'nin, Donaldson'ın ve Myers'in evlerinde. Herifin sikinde bile değilmiş." Liz'e döndü. "Özür dilerim."

Liz gülümsedi. "Bu ifadeyi ilk defa duymuyorum, Alan."

Alan başını sallayıp gülümsedikten sonra tekrar Thad'e döndü.

"Sana verdiğim eşkal?" diye sordu Thad.

"Tamamen doğru çıktı," dedi Alan. "Adam iri yapılı, sarışın ve bronzlaşmış. O halde bunun kim olduğunu söyle bana, Thad. Bana bir isim ver. Homer Gamache artık tek sorunum olmaktan çıktı. New York City Emniyet Müdürü bana baskı yapıyor. Sheila Brigham –bu kadın benim sevk memurumdur– benim medya yıldızı olacağımı düşünüyor, ama benim için hâlâ en önemlisi Homer Gamache. Phyllis Myers'i korumakla görevli iki polis memurundan çok Homer beni ilgilendiriyor. O halde bana bir isim ver."

"Zaten verdim," dedi Thad.

Uzun bir sessizlik –on saniye kadar– oldu. Sonra Alan zor duyulur bir sesle, "Ne?" dedi.

"Adamın adı George Stark." Thad bu ismi bu kadar sakince söyleyebilmesine şaşırdı; tabii büyük şok ve sakinlik aynı kapıya çıkıyorsa... Ama bunu açıkça söyleyebilmek *–Adını biliyorsun, adı George Stark–* diyebilmek müthiş bir şeydi.

"Seni anladığımı sanmıyorum," dedi Alan yine uzun bir sessizlikte sonra.

"Tabii ki anlıyorsun, Alan," dedi Liz. Thad ona baktı, karısının sesindeki ciddiyet ve kararlılık onu şaşırtmıştı. "Kocamın

söylediği şey şu: Bu takma isim bir şekilde hayata geçti. O fotoğraftaki mezar taşı... O mezar taşında geleneksel bir dinî ifade yerine Thad'in makaleyi yazan muhabire söylediği bir şey yazılıydı. 'PEK İYİ BİR ADAM DEĞİLDİ.' Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet, ama Liz–" Alan çaresiz bir şaşkınlık içinde ikisine bakıyordu; aklını kaçırmış iki insanla konuştuğunu ilk kez fark etmiş gibi görünüyordu.

"Boşuna itiraz etme," dedi Liz aynı ses tonuyla. "Daha sonra bu iddiayı çürütmek için dünya kadar zamanın olacak. Senin ve başka herkesin. Ama şu an için sadece beni dinle. Thad, George Stark'ın iyi bir adam olmadığını söylerken dalga geçmiyordu. Belki kendince espri yapmıştı ama aslında ciddiydi. O farkında olmasa bile ben biliyordum. George Stark sadece iyi bir adam olmamakla kalmıyordu, korkunç bir insandı. Kocamın yazdığı o dört kitabın her biri beni bir öncekinden daha fazla germişti. Thad nihayet onu öldürmeye karar verdiği zaman üst kata, yatak odamıza çıktım ve sevincimden ağladım." Gözlerini dikmiş ona bakan Thad'e döndü. "Evet, aynen öyle. Ağladım. Gerçekten ağladım. Washington'daki o Bay Clawson iğrenç bir ucubeydi ama bize iyilik yapmıştı, belki de evlilik hayatımızda bize yapılan en büyük iyilikti. Bu nedenle sırf bu yüzden onun öldüğüne üzüldüm."

"Liz, bunu demek istemiyorsun herhalde–"

"Bana ne demek istediğimi veya istemediğimi *söyleme!*" dedi Liz.

Alan gözlerini kırpıştırdı. Liz'in sesi kontrollüydü; ikizleri uyandıracak kadar yüksek değildi. Alan, eğer çocuklar uyanık olsaydılar Liz'in sesi epey yüksek çıkardı herhalde, diye düşündü.

"Şimdi Thad'in sana anlatacakları var. Onu çok dikkatli dinle, Alan ve ona inanmaya çalış. Çünkü inanmazsan, korkarım bu adam –ya da her ne ise– listesinde ne kadar isim varsa öldürmeye devam edecek. Bunu gerçekleştirmesini istememem için çok kişisel nedenlerim var. Thad, ben ve ikizler de o listede olabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Alan. Sesi sakindi ama düşünceleri büyük bir hızla akıyordu. Kendini zorlayarak hayal kırıklığı, öfke ve şaşkınlığı bir yana itip bu çılgınca fikri elinden geldiğince berrak bir şekilde düşünmeye çalıştı. Sorduğu soru, "Bu anlattıkları doğru mu değil mi?" değildi, bunun doğru olduğunu düşünmek bile imkânsızdı; soru, neden böyle bir senaryoyu anlatma zahmetine girdikleriydi. Cinayetlerde hayalî bir suç ortaklığı olduğunu gizlemek için mi uydurulmuştu? Gerçekten olabilir miydi? Hatta kendilerinin de buna inanmaları mümkün müydü? Onlar gibi iyi eğitim görmüş, aklı başında –hiç değilse o âna kadar– bir çiftin böyle bir şeye inanması imkânsız görünüyordu, ama tıpkı Homer cinayeti için Thad'i tutuklamaya geldiği gün gibiydi; hiç de yalan söylediklerini ele veren bir belirti yoktu. "Devam et, Thad."

"Pekâlâ," dedi Thad. Gergin bir şekilde genzini temizledikten sonra ayağa kalktı. Eli göğüs cebine gittiği anda bunu neden yaptığını fark etti ve güldü: Eli yıllardan beri orada olmayan sigaralarına gitmişti. Sonra ellerini cebine sokup Alan Pangborn'a baktı. Karşısında ona danışmak için ofisine gelmiş sorunlu bir öğrenciye bakar gibiydi.

"Çok tuhaf bir şey oluyor. Hayır, tuhaf ötesi bir şey. Çok korkunç ve açıklaması yok... ama oluyor işte. Ve sanırım her şey ben daha on bir yaşındayken başladı.

2

Thad her şeyi anlattı: baş ağrılarını, baş ağrılarının habercisi olan kulak tırmalayan sesleri, serçelerin bulanık görüntülerini ve tekrar tekrar görünmelerini. Alan'a, müsvedde kâğıdına siyah kurşunkalemle yazılmış SERÇELER UÇUYOR yazısını gösterdi. Bir gün önce ofisindeyken kendinden geçip, bir sipariş formunun arkasına ne yazdığını (hatırlayabildiği kadarıyla) anlattı. O formu ne yaptığını ve onu yok etmesine zorlayan korkuyu ve şaşkınlığı açıkladı.

Alan'ın yüzü ifadesizdi.

"Ayrıca," diye bitirdi Thad, "onun Stark olduğunu biliyorum." Elini yumruk yapıp hafifçe göğsüne vurdu.

Birkaç saniye boyunca Alan hiçbir şey söylemedi. Sol elinin üçüncü parmağındaki yüzüğü döndürmeye başlamış ve çok önemli bir şey yapıyormuş gibi bütün dikkatini buna vermişti.

"Evlendikten sonra kilo kaybetmişsin," dedi Liz. "Eğer o yüzüğü biraz daraltmazsan, bir gün onu kaybedebilirsin, Alan."

"Mümkün," dedi Alan. Başını kaldırıp Liz'e baktı. Konuşmaya başladığında Thad bir iş için odadan çıkmış, orada sadece ikisi varmış gibiydi. "Ben sizden ayrıldıktan sonra kocan seni üst kattaki çalışma odasına götürdü ve ruhlar âleminden gelen ilk mesajı gösterdi, değil mi?"

"Benim bildiğim tek ruh, banyodaki tuzruhudur!" dedi Liz sertçe, "ama sen gittikten sonra o mesajı bana gösterdiği doğru."

"Ben gider gitmez mi?"

"Hayır, ikizleri yatırdıktan sonra biz de yatmaya hazırlanırken Thad'e neyi gizlediğini sordum."

"Benim gittiğim zamanla, sana o kendinden geçme ve kuş seslerini anlattığı zaman arasında onu görmediğin anlar oldu mu? Üst kata çıkıp o yazıyı kendisi yazmış olabilir mi?"

"O kadar net hatırlamıyorum," dedi Liz. "Sanırım her an beraberdik, ama buna kesinlikle emin değilim. Hem zaten hep gözümün önündeydi desem de fark etmezdi, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun, Liz?"

"Yani benim yalan söylediğimi düşünecektin, değil mi?"

Alan iç çekti. Böylece Thad de Liz de gereken cevabı almış oluyorlardı.

Alan başını salladı. "Açıksözlülüğünü takdir ediyorum... ama birkaç dakikalığına bile olsa yanından ayrılmadığına yemin etmediğin için seni yalancılıkla suçlayamam. Sen görmeden yukarıya çıkma ihtimali olduğunu itiraf ediyorsun, ama diğer ihtimalin ne kadar uçuk olduğunu da itiraf edersin herhalde?"

Thad şömine rafına dayanmış, bir tenis maçı seyreder gibi onlara bakıyordu. Şerif Pangborn, Thad'in öngörmediği herhangi bir şey söylemiyordu ve anlattığı şeylerdeki gedikleri nazikçe gösteriyordu. Ama Thad hâlâ büyük bir hayal kırıklığı içindeydi, çok üzülmüştü. Alan'ın buna inanacağını –içinden gelen bir dürtüyle inanacağını– sanması boş bir hayaldi.

"Evet, itiraf ediyorum," dedi Liz.

"Thad'in çalışma odasında ne olduğu iddiasına gelince... Kendinden geçtiğini veya ne yazdığını gören bir tanık yok. Dahası, Bayan Cowley'nin telefonuna kadar da bu olayı sana anlatmadı, değil mi?"

"Hayır. Anlatmadı."

"O halde..." Alan omuzlarını salladı.

"Benim sana bir sorum var, Alan," dedi Liz.

"Peki."

"Thad neden yalan söylesin? Ne amacı olabilir?"

"Bilmiyorum." Alan açıkyüreklilikle ona bakıyordu. "Kendisi de bilmiyor olabilir." Bir an Thad'e baktıktan sonra yine Liz'e döndü. "Yalan söylediğini bile bilmiyor olabilir. Bu, herhangi bir polis memurunun kesin kanıt görmeden kabul edeceği bir şey değil. Ve hiçbir kanıt da yok."

"Thad bu konuda doğruyu söylüyor. Senin dediğin her şeyi anlıyorum, ama Thad'in söylediği her şeye inanmanı da çok istiyorum. Bak, ben George Stark'la birlikte *yaşadım.* Sana *People* dergisinde olmayan bir şeyi söyleyeyim. Thad daha sonuncusundan iki kitap önce Stark'tan kurtulmaktan söz ediyordu..."

"Üç kitap önce," dedi Thad şöminenin yanından. Sigara içme isteği çok artmıştı. "Daha ilk kitaptan sonra onu bırakmaktan söz etmiştim."

"Pekâlâ, üç kitap önce. Dergideki yazıda bu işe sanki çok kısa bir zaman önce karar verilmiş gibi bir izlenim bırakılmıştı ama öyle değildi. Benim de anlatmak istediğim şey bu. Eğer Frederick Clawson ortaya çıkıp zorlamasaydı da, Thad Stark'tan kurtulmayı düşünüyordu. Tıpkı bir alkoliğin veya uyuşturucu

bağımlısının ailesine ve arkadaşlarına bu illeti ertesi gün ya da bir sonraki gün veya üç gün sonra bırakacağını söylemesine benziyordu bu."

"Hayır," dedi Thad. "Tam öyle sayılmaz."

Sustu. Kaşları çatılmış, düşünüyordu. Bütün dikkatini yoğunlaştırmıştı. Alan onların yalan söylediğini veya onu kandırmaya çalıştıkları düşüncesini tamamen aklından çıkardı. Onu veya kendilerini ikna etmek için çabalamıyorlar, sadece olanları dile getirmeye çalışıyorlardı; tıpkı itfaiyecilerin aradan uzun bir zaman geçtikten sonra bir yangını nasıl söndürdüklerini anlatmaları gibiydi.

"Bak," dedi Thad sonunda. "Kendinden geçme anlarını, serçeleri ve önsezi görüntülerini –eğer öyleyseler– bir an için bir yana bırakalım. Eğer gerekli görüyorsan, fiziksel belirtileri doktorum George Hume'a sorabilirsin. Dün bana yaptıkları beyin testleri sonucunda tuhaf şeyler olduğunu gösterecektir, ama öyle olmazsa bile çocukluğumda beni ameliyat eden doktor hâlâ sağ olabilir, benim durumumu onunla konuşursun. Bu bulmacaya ışık tutacak bir şey biliyor olabilir. Adamın adı aklımda değil ama sağlık kayıtlarımda yazılıdır. Fakat şu an bütün bu psişik saçmalıklar sadece bir yan yol olmaktan ibaret."

Thad'in bunu söylemesi Alan'a çok tuhaf geldi; eğer Thad o notu kendisi yerleştirmişse ve diğeri hakkında yalan söylemişse, bu gerçekten çok tuhaftı. Böyle bir şeyi yapacak kadar –daha sonra da bunu yaptığını unutacak ve bu notların psişik fenomenler olduğuna gerçekten inanacak kadar– kaçık olan biri bundan başka bir konuda konuşmak istemezdi.

"Pekâlâ," dedi Alan, "eğer senin psişik saçmalıklar bir yan yolsa, o halde ana yol nedir?"

"Ana yol George Stark'tır," dedi Thad ve aklından şu cümle geçti: *Bütün hatların son bulduğu Tahtalıköye giden yol.* "Farz et ki evine bir yabancı taşınmış. Senin hep biraz korktuğun biri... tıpkı Jim Hawkins'in Amiral Benbow'da o yaşlı Deniz Kurdu'ndan korktuğu gibi – *Define Adası*'nı okumuş muydun Alan?"

"Evet."

"O halde sana ifade etmeye çalıştığım duygunun nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Bu adamdan korkuyorsun ve ondan hiç mi hiç hoşlanmıyorsun fakat orada kalmasına izin veriyorsun. *Define Adası*'ndaki gibi bir han işletmiyorsun, ama bu adamın karının uzak bir akrabası falan olabileceğini düşünüyorsun. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

Alan evet anlamında başını salladı.

"Nihayet bir gün bu kötü misafir sırf tıkanıklık yaptı diye tuzluğu duvara fırlatınca, karına, 'Senin bu salak kuzenin daha ne kadar burada kalacak?' diye soruyorsun. Karın şaşırarak sana bakıyor ve, 'Benim kuzenim mi?' diyor. 'Ben onu senin kuzenin sanıyordum.'"

Alan buna gülmeden edemedi.

"Ama o herifi kovuyor musun?" diye devam etti Thad. "Hayır. Her şeyden önce, bu adam epeyce bir zamandan beri senin evinde kalmış ve her ne kadar böyle bir durumu yaşamamış birine çok saçma gelse de, adamın işgal ettiği yerde sanki bazı hakları doğmuş. Ama asıl önemli olan bu değil."

Liz onu dinlerken başını sallıyordu. Bütün gün dilinin ucuna geldiği halde ifade edemediği şeyin açıklanması onu heyecanlandırmış, memnun etmişti.

"Önemli olan şey senin ondan fena halde korkuyor olman," dedi Liz. "Pılını pırtısını toplayıp defolup gitmesini söylediğin zaman sana ne yapabileceğinden korkuyorsun."

"Aynen öyle," dedi Thad. "Cesaretini toplayıp ona gitmesini söylemek istiyorsun. Bu sadece onun tehlikeli olabileceğinden korktuğu için değil. İş artık özsaygı meselesi haline gelmiş. Fakat bunu erteleyip duruyorsun. Ertelemek için *nedenler* uyduruyorsun. Mesela, dışarıda yağmur yağıyor, eğer güneşli bir havada gitmesini söylersem çıngar çıkarma ihtimali daha az olur... Ya da belki hepiniz o gece çok iyi uyumuşsunuz. Ertelemek için bin bir tane mazeret buluyorsun. Sonunda bu mazeretler sana inandırıcı geliyorsa, özsaygını *biraz* korumuş oluyorsun; bu da hiç yoktan

iyidir. Tabii *biraz* yerine *tamamını* korumak senin yaralanman veya ölmen anlamına geliyorsa..."

"Ve sadece *senin* değil."

Liz bir kez daha araya girmişti. Bahçe peyzajı hakkında konuşma yapan bir kadın gibi hoş bir sesle konuşuyordu. "Bizimle birlikte yaşarken çirkin ve tehlikeli bir adamdı... şimdi de tehlikeli ve çirkin bir adam. Hatta şu âna kadar olanlara bakılırsa, çok daha kötü biri olmuş. O tabii ki çıldırmış biri, ama kendi bakış açısına göre, onu öldürmek için komplo kuran insanların izini bulup onları tek tek öldürmek son derece mantıklı bir iş."

"Bitti mi?"

Liz, Alan'a baktı. Sesi sanki onu derin bir hayal dünyasından çıkarmış gibiydi. "Ne?"

"Bitirdin mi, diye sordum. Bir şey anlatmak istedin, ben de sonuna kadar dinledim."

Liz afalladı. İç çekip ellerini saçlarından geçirdi. "İnanmıyorsun, değil mi? Tek kelimesine bile."

"Liz," dedi Alan, "bu çok... kaçıkça bir şey. Bu kelimeyi kullandığım için bağışla ama bu, söz konusu durum için söylenebilecek en hafif sıfat. Çok geçmez, buraya başka polisler de gelir. Muhtemelen FBI, çünkü artık bu adam eyaletler arası bir firari sayılıyor. Eğer onlara da bu kendinden geçmeleri, hayalet yazılarını falan anlatırsanız, çok daha hoyrat sıfatlar duyarsınız. Bana bu insanların bir hayalet tarafından öldürüldüğünü söyleseydiniz inanmazdım." Bunun üzerine Thad bir şey diyecek oldu ama Alan elini kaldırınca sustu; hiç değilse o an için. "Fakat bir hayalet hikâyesini biraz daha inandırıcı bulurdum. Oysa bir hayaletten söz etmiyoruz, hiç var olmamış bir adamdan söz ediyoruz."

"Benim verdiğim eşkali nasıl açıklarsın?" diye sordu Thad aniden. "Sana verdiğim eşkal George Stark'ın benim kafamdaki görünüşü. Bir kısmı Darwin Press'in dosyalarında bulunan yazar profilinden, bir kısmı da benim kafamdaki görünüşünden. Hiçbir zaman oturup bu adamı gözlerimin önüne getirmiş değilim. Zamanla, yıllar içinde zihnimde bir tip oluşturdum. Tıpkı her

sabah otomobilinle işe giderken radyoda dinlediğin programcıyı gözünde canlandırdığın gibi. Ama bir gün bu programcıya rastlarsan hiç de kafandaki tipe benzemediğini görebilirsin. Çoğu zaman böyle olur. Oysa ben pekâlâ doğru eşkal vermişim. Bunu nasıl açıklarsın?"

"Açıklayamam," dedi Alan. "Tabii o eşkalin nereden çıktığı konusunda bana yalan söylemiyorsan."

"Yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Bundan emin olma," dedi Alan. Ayağa kalkıp şömineye gitti ve maşayla odunları karıştırdı. "Her yalan bilinçli bir karardan kaynaklanmaz. Eğer bir insan doğruyu söylediğine kendini inandırırsa, bu şekilde yalan makinesinden bile güle oynaya geçebilir. Seri katil Ted Bundy bunu başarmıştı."

"Yok daha neler!" dedi Thad. "Bu kadar zorlama. Bu da yine parmak izi işine döndü. Tek farkı, bu defa beni doğrulayacak onca delilin olmayışı. Sahi, o parmak izleri ne oldu? Onu da hesaba kattığın zaman hiç değilse bizim gerçeği söylediğimiz aklına gelmiyor mu?"

Alan arkasını döndü. Birden Thad'e kızmıştı... hayır, sadece Thad'e değil ikisine de. Kendini acımasızca köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordu ve onu böyle hissettirmeye hiç hakları yoktu. Durumu, Düz Dünya Topluluğu toplantısında dünyanın yuvarlak olduğuna inanan tek kişi olmaya benziyordu.

"O olayı açıklayamıyorum... şimdilik," dedi. "Ama bu arada bana bu adamın –gerçek olanın– nereden çıktığını açıklar mısın Thad? Bir gece ansızın onu doğurdun mu? Bir serçe yumurtasından mı fırladı? Onun ismiyle çıkan kitapları yazarken ona mı benziyordun? Tam olarak bu iş nasıl gerçekleşti?"

"Onun nasıl oluştuğunu bilmiyorum," dedi Thad bezgin bir sesle. "Bilsem, sana söylemez miydim? Hatırlayabildiğim kadarıyla *Machine's Way*'i, *Oxford Blues*'u, *Sharkmeat Pie*'ı ve *Riding to Babylon*'ı yazarken ben hâlâ kendimdim. Onun ne zaman *ayrı* bir kişi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onun kimliğiyle yazarken bana gerçekmiş gibi görünüyordu, tıpkı yazdığım bütün

kitapların onları yazarken bana gerçekmiş gibi göründüğü gibi... Yani diyeceğim şu: Yazdığım şeyleri ciddiye alırım ama onlara inanmam... sadece..."

Thad durdu ve hayret dolu kahkaha attı.

"Yazarlık hakkında konuştuğum onca zaman," dedi. "Yüzlerce konferans, binlerce ders sırasında bir kurgu yazarının ikiz gerçekliği hakkında tek kelime ettiğimi sanmıyorum – gerçek hayattaki gerçeklik ve kurgunun yaşandığı dünyada gerçeklik. Bu konuyu düşündüğümü bile sanmıyorum. Oysa şimdi anlıyorum ki bu konuda nasıl düşüneceğimi bile bilmiyormuşum."

"Fark etmez ki," dedi Liz. "Thad onu öldürmeye kalkışana kadar ayrı bir kişilik olması gerekmiyordu."

Alan ona döndü. "Pekâlâ Liz, sen Thad'i herkesten iyi tanıyorsun. Bu polisiye romanları yazarken Dr. Beaumont'tan Mr. Stark'a dönüşüyor muydu? Seni itip kakıyor, dövüyor muydu? Partilerde usturayla insanları tehdit ediyor muydu?"

"İşi alaya almak bu konuyu tartışmayı kolaylaştırmıyor," dedi Liz ona ters bir bakış atarak.

Alan usanmış bir halde ellerini havaya kaldırdı, ama onlardan mı yoksa kendinden mi usandığına emin değildi. "Alaya almıyorum, sadece anlattıklarınızın ne kadar deli saçması olduğunu anlamanız için sözlü şok tedavisi uyguluyorum. *Yahu, lanet bir takma ismin canlandığını söylüyorsunuz be!* Bu dediklerinizin yarısını FBI'a söyleseniz sizi en yakın akıl hastanesine gönderirler!"

"Sorunun cevabı, hayır," dedi Liz. "Beni dövmedi, kokteyl partilerinde kimseyi usturayla tehdit etmedi. Ama George Stark olarak yazarken –özellikle de Alexis Machine'le ilgili yazarken– Thad aynı Thad değildi. O kapıyı açıp Stark'ı içeriye davet ettiği zaman mesafeli oluyordu. Soğuk değil, sadece mesafeli. Çok ender de olsa, bazen fakülte toplantılarına, hatta öğrencileriyle olan randevularına bile gitmiyordu. Geceleri daha geç yatıyor, yattıktan sonra bir saat boyunca uyuyamıyordu. Daldıktan sonra da sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi ikide bir seğirip homurdanıyordu. Ona, kötü bir rüya mı gördün, diye sorduğumda bana

başının ağrıdığını ve kendini hiç dinlenmemiş gibi hissettiğini, kötü bir rüya görmüşse bile bunu hatırlamadığını söylerdi.

"Göze çarpan önemli bir kişilik değişikliği yoktu... ama aynı Thad değildi. Kocam epey bir süre önce içkiyi bıraktı, Alan. Anonim Alkolikler toplantılarına falan gitmedi ama bıraktı. Tek bir istisnası var. Stark romanlarından birini bitirdiği zaman sarhoş oluyordu. Sanki sırtından bir yük kalkmış gibi, 'O puşttan yine kurtuldum; hiç değilse bir süre için,' derdi. 'George Mississippi'deki çiftliğine döndü. Yaşasın!'"

"Liz çok iyi anlattı," dedi Thad. "'Yaşasın!' diyordum ve çok mutlu oluyordum. Kendinden geçme olaylarını ve yazma işlerini bir yana bırakıp neyle karşı karşıya olduğumuzu özetleyeyim. Aradığın adam benim tanıdığım insanları, Homer Gamache hariç George Stark'ın 'infazından' sorumlu olanları öldürüyor ve tabii bana kumpas kuruyor. En ender gruplardan biri olmasa da, yine de her yüz kişiden sadece altısında olan kan grubumuz onunla aynı. Sana verdiğim eşkale uyuyor. Benim eskiden içtiğim sigara markasından içiyor. Ve en ilginç olanı da, benimkinin aynısı parmak izleri var. Belki yüz kişiden altısında bizim kan grubumuz olabilir ama bildiğimiz kadarıyla bu koca dünyada benim parmak izlerim kimsede bulunamaz. Bütün bunlara rağmen Stark'ın bir şekilde *yaşadığı* iddiamı düşünmek bile istemiyorsun. Hadi bakalım, Şerif Alan Pangborn, buna ne diyeceksin?"

Alan altındaki sağlam zeminin sarsıldığını hissetti. Böyle bir şey mümkün olamazdı, değil mi? Ama bugün başka hiçbir şey yapmasa bile Thad'in doktoruyla konuşmak ve onun tıbbi geçmişini incelemek zorundaydı. Hiç beyin tümörü olmadığını, Thad'in bu konuda yalan söylediğini veya bunu hayal ettiğini öğrenmek ne harika olurdu... Eğer bu adamın bir psikopat olduğunu kanıtlayabilirse, her şey çok daha rahat açıklanabilecekti. Belki–

Ne *belkisi* be! George Stark diye biri yoktu, hiçbir zaman olmamıştı. Kendisi FBI'ın o cin dedektiflerinden biri değildi ama bu hikâyeye inanacak kadar da saftirik değildi. Bu kaçık katil New York'ta Cowley'nin peşindeyken belki onu yakalarlardı,

ama yakalayamazlarsa belki bu herif bu yaz tatilini Maine'de geçirmeye karar verirdi. Buraya dönerse, Alan onunla karşılaşmak istiyordu. Eğer bu fırsat eline geçerse bu hayalet saçmalıklarına inanmak pek işine yaramayacaktı. Ve artık bu konuyu konuşarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

"Sanırım zamanla her şeyi anlayacağız," dedi Alan. "Şimdilik size tavsiyem, bana dün gece yaptığınız açıklamaya sadık kalın. Bu adamın kendini George Stark sanan bir kaçık olduğunu ve işe kendine göre mantıklı bir yer olan George Stark'ın mezarında başladığını savunun."

"Biraz daha açık fikirli olmazsan, boğazına kadar boka batacaksın Alan," dedi Thad. "Bu adam... onu ikna edemezsin, onunla konuşamazsın. Ondan sadece merhamet dilenebilirsin –sana o kadar zaman verirse– ama bunun da yararı olmaz. Eğer korunmasız bir şekilde ona yaklaşırsan, *seni* köpekbalığı pidesi yapar."

"Doktorunla görüşeceğim," dedi Alan, "ve çocukken seni ameliyat eden doktorla. Neye yarayacak veya bu işe nasıl bir ışık tutacak bilmiyorum ama bu görüşmeleri yapacağım. Aksi takdirde, o riski göze almaktan başka çarem kalmıyor."

Thad buruk bir gülümsemeyle baktı. "Benim açımdan bakınca, bu seçenek hiç doğru değil. Seninle birlikte karım, çocuklarım ve ben de o riski göze alıyoruz."

3

On beş dakika sonra mavi-beyaz bir kamyonet Thad'in garaj yoluna, Alan'ın otomobilinin arkasına park etti. Her ne kadar yan tarafında belli belirsiz *Maine Eyalet Polisi* yazısı varsa da, ilk bakışta telefon idaresine aitmiş gibi görünüyordu.

İki teknisyen kapıya gelip kendilerini tanıttılar, bu kadar geciktikleri için özür dilediler (onların geleceklerinden habersiz olan Thad ve Liz için özür dilemeleri gereksizdi) ve Thad'den bir form imzalamasını rica ettiler. Thad forma şöyle bir göz atınca, bununla onlara telefonuna kayıt ve arayanı tespit etme dona-

nımları yerleştirme yetkisi vereceğini anladı. Fakat bu kayıtlar onları mahkemede kullanma izni vermiyordu.

Thad imzasını atarken Alan Pangborn ve teknisyenlerden biri (Thad onun belindeki .45'lik tabancayı fark etti) tanıklık ettiler.

"Bu arayanı tespit donanımı gerçekten işe yarıyor mu?" diye sordu Thad birkaç dakika sonra. Alan, Oronto Eyalet Polis Merkezi'ne gitmek üzere evden ayrılmıştı. Form imzalandıktan sonra iki teknisyen de hiç konuşmayınca, Thad bir şey söyleme gereğini duymuştu.

"Evet," dedi teknisyenlerden biri. Oturma odası telefonunu yuvasından çıkarmış, ahizenin plastik içini söküyordu. "Sizi arayan numaranın dünyanın herhangi bir yerindeki kaynağını bulabiliriz. Sizin filmlerde gördüğünüz eski telefonlarda olduğu gibi, tespit yapılana kadar arayan kişiyi hatta tutmak gerekmiyor. Buradaki telefon kapatılmadığı sürece arayan numaranın kaynağını bulabiliriz. Çoğu zaman aramaların bir alışveriş merkezinin jetonlu telefon kulübesinden yapıldığı ortaya çıkar."

"Haklısın," dedi ortağı. Fişten çıkardığı telefon jakıyla bir şeyler yapıyordu. "Üst katta telefonunuz var mı?"

"İki tane var," dedi Thad. Kendini bilinmezlerle dolu bir dünyaya atılmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Biri çalışma odamda, biri yatak odasında."

"Ayrı hatlar mı?"

"Hayır, tek hattımız var. Ses kayıt cihazını nereye koyacaksınız?"

"Herhalde bodrum katına," dedi ilk teknisyen. Telefondaki telleri saydam plastik bir kutuya sokmaya çalışıyordu. Ses tonunda, "artık susun da işimizi yapalım" havası vardı.

Thad kolunu Liz'in beline doladı ve onu odadan çıkardı. Dünyanın en gelişmiş kayıt cihazlarıyla bile George Stark'ın durdurulamayacağını anlayacak kimse yok mudur acaba, diye düşünüyordu. Stark ya bir yerde dinleniyordu ya da oraya gelmek üzere yola çıkmıştı.

Peki, ona kimse inanmayacaksa kendisi bu konuda ne yapabilirdi? Ailesini nasıl koruyacaktı? Bir yolu var mıydı? Düşündü durdu ve bu bir işe yaramayınca, sadece kendini dinledi. Bazen –ama her zaman değil– başka hiçbir şey işe yaramayınca, cevabı bu şekilde bulurdu.

Ne var ki bu defa öyle olmadı. Birden fena halde sevişmek istediğini fark edince bu duygu hoşuna gitti. Liz'i tavlayıp yatak odasına götürmeyi düşündü; fakat sonra, birazdan teknisyen polislerin üst kattaki telefonları da elden geçireceklerini hatırladı.

Sevişemiyorum bile, dedi içinden. Ee, o halde ne yapacağız şimdi?

Cevap yeterince basitti. Bekleyeceklerdi; nitekim beklediler de.

Fakat sıradaki korkunç haber için çok beklemeleri gerekmedi: Stark her şeye rağmen Rick Cowley'yi haklamıştı. Rick'in telefonuna da aynı işlemi yapan teknisyenleri bir şekilde öldürdükten sonra kapıya bubi tuzağı kurmuş, Rick anahtarını kilide sokup çevirince kapı infilak etmişti.

Bu haberi onlara Alan verdi. Orono'ya doğru beş kilometre kadar gittikten sonra telsizde bu patlama haberini duymuş, hemen geri dönmüştü.

"Bize Rick'in emniyette olduğunu söylemiştin," dedi Liz. "Garanti etmiştin."

"Yanılmışım. Özür dilerim."

Alan da en az Liz Beaumont kadar şoke olmuştu, ama elinden geldiğince bunu belli etmemeye çalışıyordu. Onu sakince izlemekte olan Thad'e baktı. Thad'in dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Aklımdan geçenleri biliyor. Muhtemelen bu doğru değildi ama Alan'a doğruymuş gibi geliyordu. *Belki HER ŞEYİ değil, ama bir kısmını. Hatta oldukça büyük bir kısmını. Belki çok fazla belli ediyorum ama bence nedeni bu değil. Bence nedeni o. Çok şey görebiliyor.*

"Bir varsayım yaptın ve yanlış çıktı, hepsi bu işte," dedi Thad. "En iyimizin bile başına gelebilecek bir şey. Galiba George Stark konusunu biraz daha düşünsen iyi olacak. Ne dersin Alan?"

"Haklı olabileceğini düşünüyorum," dedi Alan. Sadece onları yatıştırmak için böyle demişti. Ama Thad'in verdiği eşkal dışında George Stark'ın henüz görülmeyen yüzünün artık omzunun üzerinden ona baktığını hissetmeye başlamıştı. Henüz bu yüzü göremiyordu ama varlığını hissedebiliyordu.

"Bu Dr. Hurd'la konuşmak istiyorum."

"Hume," diye düzeltti Thad. "George Hume."

"Sağ ol. Onunla konuşmak istiyorum, bu yüzden hâlâ buralarda olacağım. FBI buraya gelecek olursa, size daha sonra uğramamı ister misiniz?"

"Thad'i bilemem ama ben çok isterim," dedi Liz.

Thad de onu onaylamak için başını salladı.

"Bütün bu olanlar için çok üzgünüm," dedi Alan, "ama en çok üzüldüğüm nokta, size güvence verdiğim bir konuda yanılmış olmam."

"Sanırım böyle bir durumda olayı hafife almak kolay oluyor," dedi Thad. "Sana basit bir nedenden dolayı doğruyu söyledim: Eğer bu kişi Stark'sa, sanırım bu iş bitene kadar daha pek çok kişi onu hafife alacaktır."

Alan önce Thad'e, sonra Liz'e baktı. Uzun bir süre Thad'in kapısının önünde bekleyen korumaların konuşmalarından başka bir ses çıkmadı (evin arka tarafında da bir koruma polisi vardı). "İşin en pis yanı, ikinizin de buna inanıyor olması," dedi Alan.

"Ben inanıyorum," dedi Thad.

"Ben inanmıyorum," dedi Liz, ikisi de şaşırıp ona baktılar. "Ben inanmıyorum. *Biliyorum*."

Alan iç geçirip ellerini ceplerine soktu. "*Benim* bilmek istediğim bir şey var. Eğer bu, sizin dediğiniz gibi bir şeyse –ki ben inanmıyorum, inanmam mümkün değil– bu herif ne istiyor? Sadece öç almak mı?"

"Hiç de değil," dedi Thad. "Onun yerinde sen de ben de olsak aynı şeyi isterdik. Artık ölü olarak kalmak istemiyor. İstediği tek şey bu. Artık ölü olmamak. Bunu mümkün kılacak tek kişi de benim. Ve ben bunu yapmazsam veya yapamazsam... hiç değilse yalnız kalmamasını sağlayacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

GEORGE STARK ARIYOR

1

Alan Dr. Hume'la görüşmeye gitmişti, FBI ajanları da sorgulamalarını bitirmek üzereydiler. Tam o sırada George Stark aradı. Bu arama, Emniyet teknisyenlerinin Beaumont'ların telefonlarına gerekli donanımları yerleştirmesinden beş dakika sonra gerçekleşti.

Teknisyenler Beaumont'ların son model telefonlarının Ludlow'daki antika çevirmeli arama sistemine bağlı olduğunu görünce çok şaşırmamışlar ama illet olmuşlardı.

"Yahu, bu inanılır gibi değil," dedi adı Wes olan teknisyen.

Diğer teknisyen, Dave, gerekli adaptörleri ve diğer donanımları almak için kamyonete gitti. Wes gözlerini yuvarlayarak Thad'e baktı; hâlâ telefonun en ilkel döneminde yaşadıklarını ilk başta söylemediği için onu ayıplar gibiydi.

İki teknisyen de Boston şubesinden uçakla Bangor'a gelen, sonra da ayılarla, kurtlarla dolu yaban ortamında Ludlow'a kadar araba kullanan FBI ajanlarına dönüp bakmadılar bile.

"Kasabadaki bütün telefonlar böyledir," dedi Thad. Fena halde hazımsızlık başlamıştı. Normal koşullarda bu onu sadece

huzursuz ve sinirli yapardı, ama bugün bezgin, korunmasız ve çok kederli bir duruma sokmuştu.

Aklı ikide bir Rick'in Tucson'da yaşayan babasına ve Miriam'ın San Luis Obispo'da yaşayan anne babasına gidiyordu. Yaşlı Bay Cowley acaba şu anda ne düşünüyordu? Ya Miriam'ın ailesi, Pennington çifti? Thad'in bugüne kadar sadece adlarını duyduğu ama hiç karşılaşmadığı bu insanlar haberleri aldıktan sonra ne yapıyorlardı? İnsan, çocuğunun ölüm haberiyle nasıl başa çıkabilirdi? Hele bir de *yetişkin* bir çocuğu olunca?

Thad kurbanlar yerine geride kalanları düşünmesini tek bir nedene bağladı: Kendini bütün bu olanlardan sorumlu hissediyordu. Neden olmasın ki? George Stark'ın varlığı için ondan başka kim suçlanabilirdi ki? Bobcat Goldthwait mi? Alexander Haig mi? Burada hâlâ tarihe karışmış bir telefon sistemi oluşu telefonlarına cihaz yerleştirmeyi son derece zorlaştırmıştı ve bu da Thad'in kendini suçlaması için başka bir neden olmuştu.

"Sanırım hepsi bu kadar, Bay Beaumont," dedi FBI ajanlarından biri. Aldığı notları gözden geçirirken iki teknisyen gibi o da onları görmezden geliyordu. Adı Malone olan ajan not defterini kapadı. Deri ciltli, kapağının alt kısmında isminin baş harflerinin göründüğü bir defterdi. Gri renkli bir takım elbise giymişti ve saçları cetvelle çizilmiş gibi sola ayrılmıştı. "Senin soracağın bir şey var mı, Bill?"

Nam-ı diğer Ajan Prebble olan Bill de kendi defterini kapadı –bu da deri kapaklıydı ama adının baş harfleri yoktu– ve başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım her şeyi sorduk." Onun üstünde kahverengi bir takım elbise vardı. Onun da saçı sola ayrılmıştı. "Soruşturma ilerledikçe size başka sorularımız da olabilir ama şimdilik bu kadar. İşbirliğiniz için ikinize de teşekkür ederiz." Piyano tuşları gibi dişlerini sergileyen geniş bir gülümseme çıkardı.

"Bir şey değil," dedi Liz. Ciddi bir baş ağrısı habercisini hissetmiş gibi parmak uçlarıyla sol şakağını ovuyordu.

Muhtemelen hissetmiştir, dedi içinden Thad.

Şöminenin üstündeki duvar saatine baktı, iki buçuğu geçiyordu. Hayatının en uzun öğleden sonrası mıydı bu? Hemen sonuca varmaktan hoşlanmazdı ama galiba öyleydi.

Liz ayağa kalktı. "Sanırım biraz ayaklarımı uzatarak oturmam gerekecek. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Bu iyi bir–" Thad *fikir* demek istemişti ama bunu söyleyemeden telefon çaldı.

Hepsi dönüp telefona baktı. Thad nabzının fırladığını hissetti. Midesinde kabaran asit göğsüne çıkmış, oradan boğazına doğru yükseliyordu.

"Çok iyi oldu," dedi Wes. "Test etmek için birini dışarıya göndermemiz gerekmeyecek."

Thad o anda kendini bir buzdolabına kapatılmış gibi hissetti. Telefona doğru yürürken o buz gibi hava da ona eşlik etti. Telefonun bağlı olduğu kutudaki lambalardan biri her çalışta yanıp sönüyordu.

Kuşlar nerede? Şimdi kuşları işitiyor olmam gerekir. Ama hiçbiri yoktu. Duyulan tek ses telefon ziliydi.

Wes şöminenin yanında diz çökmüş, aletlerini büyük siyah çantasına yerleştirmekle meşguldü. Dave oturma odasıyla yemek odası arasındaki kapı eşiğindeydi. Daha önce Liz'den masada gördüğü muzlardan birini rica etmişti, şimdi dalgın bir şekilde muzun kabuğunu soyuyor, gözleri ikide bir kurduğu donanıma gidip geliyordu.

"Akım kontrol cihazını getir," dedi Wes'e. "Hat temizlemesine gerek duyarsak, şimdi bunu burada yapabilir, bir daha buraya dönmek zorunda kalmayız."

"İyi fikir," dedi Wes ve kocaman alet çantasından ucu tabanca kabzasına benzeyen bir şey çıkardı.

İki adam da iyimser bir beklenti içindeydi. İki ajan, Malone ve Prebble, öylece durmuş, not defterlerini ceplerine yerleştirmekle meşguldüler. Thad onları görür görmez tecrübeli FBI ajanlarından çok vergi memurlarına benzetmişti. Şu anda ikisi de telefonun çaldığından habersiz gibiydi.

Ama Liz farkındaydı. Şakağını ovmayı bırakmış, mezbahaya getirilen bir hayvanın korku dolu gözleriyle Thad'e bakıyordu. Prebble kahve ve kek ikramı için ona teşekkür ederken, ne Liz'in karşılık vermeyişinin ne de çalan telefonun farkındaydı.

Sizin neyiniz var be? Thad birden çığlık atmak istedi. *Bunca donanımı ne halt etmeye yerleştirdiniz?*

Ama haksızlık ediyordu. Peşinde oldukları adamın telefon donanımı yerleştirildikten sadece beş dakika sonra araması çok fazla tesadüftü... ya da birisi onlara sorarsa, böyle açıklayacaklardı. Emniyet teşkilatı dünyasında bu kadar tesadüfe inanılmazdı. Belki aklına yeni bir fikir gelen başka bir yazar arıyordur, Thad, ya da sizden bir kâse şeker ödünç alabilir miyim, diye arayan biridir. Senin ikinci kişiliğin olduğunu sanan adam mı? Hadi canım. Bu kabul edilemez.

Ne var ki, arayan Stark'tı. Thad onun kokusunu duyabiliyordu. Karısına bakınca, onun da bildiğini anladı.

Şimdi Wes ona dönmüştü. Onun neden yeni donatılmış telefonunu açmadığını merak ediyor olmalıydı.

Merak etme, dedi içinden Thad. *Merak etme, bekler. Evde olduğumuzu biliyor.*

Prebble, "Sizi daha fazla meşgul etmeyelim, Bayan Beau–" diye başladı ama Liz sakin fakat sancılı bir sesle, "Lütfen biraz daha bekleyin," dedi.

Thad telefonu açıp bağırdı: "Ne istiyorsun, orospu çocuğu? Ne İSTİYORSUN?"

Wes yerinde sıçradı, Dave muzdan ilk ısırığı alırken dondu kaldı. İki ajanın da başı o tarafa doğru döndü. Thad o sırada, keşke Alan Pangborn şimdi Dr. Hume'la konuşacağına burada olsaydı, diye geçirdi içinden. Alan da Stark'a inanmıyordu ama hiç değilse o bir *insandı.* Thad diğerlerinin de insan olabileceklerini düşündü ama kendisinin ve Liz'in insan olduklarını anladıklarından şüpheliydi.

"Bu o, bu o!" diyordu Liz, Ajan Prebble'a.

"Vay canına!" dedi Prebble. İki ajan şaşkın bir halde birbirlerine baktılar. *Şimdi ne halt edeceğiz?*

Thad herkesi işitiyor ve görebiliyordu ama tamamen onlardan kopmuştu. Liz'den bile kopmuştu. Artık sadece Stark ve o vardı.

"Sakin ol Thad," dedi George Stark. Keyifli bir sesi vardı. "Telaşlanmana gerek yok." Tam Thad'in tahmin ettiği bir sesi ve aksanı vardı.

İki teknisyen bir an bakıştıktan sonra Dave yedek telefonu almak için kamyonete koştu. Muzu hâlâ elindeydi. Wes de sesle aktive olan kayıt cihazını kontrol etmek için bodruma koştu.

FBI'ın korkusuz ajanları odanın ortasında durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Sanki birbirlerinden destek almak için kol kola girmek istiyorlarmış gibi bir görünümleri vardı.

"Ne istiyorsun?" dedi Thad daha sakin bir sesle.

"Sana her şeyin bittiğini söylemek istedim," dedi Stark. "Sonuncusunu bu öğlen hallettim – Darwin Press muhasebe müdürünün yanında çalışan o küçük kızı. Clawson'ı uyandıran oydu. Polisler cesedini bulacaklar; evi şehir merkezinde, İkinci Cadde'de. Cesedinin bir kısmı yerde, kalanı da mutfak masasının üstüne koydum." Stark güldü. "Çok dolu bir haftaydı, Thad. Deli gibi bir yerden diğerine koşturmak zorunda kaldım. İçin rahat olsun diye seni aradım."

"İçim pek rahat sayılmaz," dedi Thad.

"O halde zamana bırak, ortak. Sanırım güneye gidip bir süre balık tutacağım. Şehir hayatı beni yoruyor." Stark bir kahkaha attı; öylesine canavarca bir sesti ki, Thad'in tüyleri diken diken oldu.

Yalan söylüyordu.

Thad, tıpkı Stark'ın aramak için telefon donanımlarının yerleştirilmesini beklediğine emin olduğu gibi, yalan söylediğine de emindi. Bu donanımları *bilebilmesi* mümkün müydü? Bunun cevabı 'evet'ti. Stark belki de New York City'de bir yerden arıyordu ama onunla arasında –tıpkı ikizleri birbirine bağlayan–

görünmez fakat inkâr edilemeyen bir bağ vardı. Onlar ikizdiler, aynı bütünün iki yarısıydılar.

Thad kendi vücudunu içinden çıkıp telefon hattından ta New York'a sürüklenerek bu canavarla göbek deliğinin ortasında buluşup bir daha kaynaşacaklarından korkmaya başladı – o lanet kurşunkalemi eline aldığı her seferinde olduğu gibi...

"Yalancı puşt!" diye bağırdı.

FBI ajanları tokat yemiş gibi irkildiler.

"Hey, Thad, bu söylediğin hiç hoş değil!" dedi Stark. Gücenmiş gibiydi. "*Sana* zarar vereceğimi mi sanmıştın? Olur mu hiç! Senin *intikamını* alıyordum, evlat! Bu işi benim yapmam gerektiğinin farkındaydım. Senin ödlek olduğunu biliyorum, ama bunun için seni ayıplayacak değilim. Her işi kendim halledebilecekken, neden senden intikam almak isteyeyim ki?"

Thad'in parmakları alnındaki yara izine gitti ve sertçe ovmaya başladı. Kendini kontrol etmek için büyük bir çaba harcıyordu. Kendi temel *gerçeğini* kontrol altına tutmaya çalışıyordu.

Yalan söylüyor ve nedenini biliyorum; o da benim bunu bildiğimi biliyor ve hiç önemli olmadığının farkında, çünkü kimse bana inanmayacak. Bunun onlara ne kadar tuhaf göründüğünün farkında ve şimdi dinlediklerini biliyor, ne düşündüklerini biliyor... NASIL düşündüklerini de biliyor ve bu yüzden kendini güvende hissediyor. Onun sadece kendisini George Stark sanan bir psikopat olduğunu düşünüyorlar, çünkü öyle düşünmek zorundalar. Farklı bir şey düşünmek o güne kadar öğrendikleri her şeyi, oldukları her şeyi inkâr etmeleri demek. Dünyanın bütün parmak izleri bile bunu değiştiremez. George Stark olmadığını ima ederse, sonunda bunu anladığını ima ederse, polislerin rahatlayacağını biliyor. Polis korumasını hemen kaldırmayacaklar, ama bu şekilde bunu çabuklaştırabileceğini biliyor.

"Seni gömmek kimin fikriydi, biliyorsun. Benim fikrimdi."

"Hayır, hayır!" dedi Stark hemen. "Seni yanlış yönlendirdiler. O sümüklü Clawson ortaya çıkınca seni çaresiz bıraktı. Aynen öyle oldu. Sonra kendini yazar temsilcisi sanan o eğitimli maymunu aradın ve o da sana berbat bir tavsiyede bulundu. Thad, bu

iş neye benziyor, biliyor musun? Birisi yemek odası masanın üzerine sıçmış, sen de 'bu konuda ne yapabilirim' diye güvendiğin birini arıyorsun, o biri de sana, 'Bu hiç sorun değil, üstüne biraz sos dök yeter,' diyor. 'Soslu bok çok lezzetli olur.' Yaptığın şeyi kendi kararınla asla yapmazdın. Bunu biliyorum, ortak."

"Bu dediğin yalanın dik âlâsı!"

Ama Thad bir anda bu açıklamanın ne kadar doğru olduğunu ve ilişkide olduğu insanları Stark'ın ne kadar iyi anladığını fark etti. *Çok geçmez, George Stark olmadığını söyler. Bunu dediği zaman da ona inanırlar. Şu anda bu konuşmayı kaydeden teybi dinlerler ve söylenen her şeye inanırlar. Alan da, diğerleri de. Çünkü bu sadece onların inanmak istedikleri şey değil, zaten inanmakta oldukları şey.*

"Hiç de değil," dedi Stark sakince. "Seni artık rahatsız etmeyeceğim, Thad, ama ayrılmadan önce sana son bir tavsiyede bulunayım. Belki işine yarar. Benim George Stark olduğumu düşünmeye kalkma. Bu benim yaptığım bir hata. Kafam yerine gelene kadar bir sürü insanı öldürmeme neden oldu."

Thad şaşkına dönmüş bir halde dinliyordu. Söylemesi gereken bir şeyler vardı ama kendini bedeninden kopmuş gibi hissediyordu ve adamın yüzsüzlüğü karşısında afallayıp kalmıştı.

Alan Pangborn'la yaptığı o yararsız konuşmayı düşündü; sadece yeni bir hikâye amacıyla uydurduğu Stark karakterini yaratırken acaba kendisi kimdi? Bu inancın sınır çizgisi tam olarak neredeydi? Bu çizgiyi bir şekilde kaybederek mi bu canavarı yaratmıştı, yoksa göremediği ama sadece hayalet kuşların sesleri olarak işittiği başka bir faktör mü, bir X-faktörü mü vardı?

"Bilemiyorum," dedi Stark gülerek, "belki de oradayken dedikleri gibi gerçekten de deliyim."

Bak bu çok iyi, çok çok iyi. Polislerin güneydeki bütün akıl hastanelerinde uzun boylu, geniş omuzlu ve sarı saçlı bir adamı aramalarını sağlıyor. Bu onların hepsini o yöne saptırmaz ama başlangıç olarak pekâlâ iyi olur, değil mi?

Thad yüreğini sıkıştıran bir öfkeyle telefonu sımsıkı tuttu.

"Ama onları öldürdüğüm için hiç pişman değilim, çünkü o kitapları çok seviyordum, Thad. Oradayken... o tımarhanedeyken... beni delirmekten kurtaran tek şey o kitaplardı. Artık kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık kim olduğumu kesinlikle biliyorum ki bu da önemli bir şey. Sanırım sen yaptığım şeylere terapi diyebilirsin, ama bu bakış açısının bir işe yarayacağını pek sanmıyorum, ya sen?"

"Yalan söylemeyi bırak, lanet herif!" diye bağırdı Thad.

"Bu konuyu konuşabiliriz," dedi Stark. "Uzun uzun tartışabiliriz, ama epey vakit alır. Sanırım beni hatta tutmanı söylemişlerdir, değil mi?"

Hayır. Hatta kalman gerekmiyor. Bunu sen de biliyorsun.

"Güzel karına selam söyle," dedi Stark neredeyse saygılı bir sesle. "Bebeklerine iyi bak. Kendini de fazla yorma, Thad. Seni bir daha rahatsız edecek değilim. Bu–"

"Ya kuşlar?" diye sordu Thad aniden. "Kuşları işitiyor musun George?"

Hattın karşı ucunda ani bir sessizlik oldu. Thad bu sessizliğin şaşkınlıktan kaynaklandığını hissetti; sanki bu konuşma sırasında ilk defa bir şey George Stark'ın özenle hazırlanmış senaryosuna ters düşmüştü. Thad tam olarak bunun sebebini bilmiyordu ama öyle olduğunu bir şekilde anlamıştı. Bir anlık bir zafer duygusu hissetti; amatör bir boksörün Mike Tyson'ın gardına karşılık ona bir yumruk atmasıyla hissettiği zafer duygusuna benziyordu bu.

"George... kuşları işitiyor musun?"

Odadaki tek ses şöminenin üstündeki duvar saatinin tıklamasıydı. Liz ve FBI ajanları ona bakıyorlardı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, ortak," dedi Stark. "Yoksa sen–"

"Hayır," dedi Thad bir kahkaha atarak. Parmakları bir soru işaretine benzeyen alnındaki o beyaz yara izini ovmaya devam etti. "Hayır, neden bahsettiğimi bilmiyorsun, değil mi? Şimdi bir dakika *beni* dinle, George. *Ben* kuşları işitiyorum. Henüz bunun

ne anlama geldiğini kestiremedim, ama çok sürmez. Ve bunu anladığım zaman..."

Tam burada söyleyecek bir şey bulamadı. Anladığı zaman ne olacaktı? Bunu bilmiyordu.

Hattın karşı ucundaki ses sakindi. "Her neden söz ediyorsan, Thad, önemli değil. Çünkü bitti *artık.*"

Bir klik sesi. Stark artık yoktu. Thad telefon hattının içinden geçerek, Batı Massachusetts'teki hayali buluşma yerinden kopup tekrar kendi vücuduna dönmüş gibi hissetti; bu yolculuk ses veya ışık hızıyla değil, düşünce hızıyla olmuştu.

Tanrım!

Ahize elinden kaydı ve yuvasının yanına düştü. Bunu yerine koymadı, bacakları pelteleşmişti.

Dave bir yandan, Wes diğer yandan odaya daldılar.

"Çok iyi oldu!" diye bağırdı Wes. FBI ajanları bu sesle irkildiler. Malone, çizgi romanlarda kadınların fare gördükleri zaman çıkardıkları çığlığa benzer bir ses çıkardı. Thad bu iki ajanın bir terörist grup veya silahlı banka soyguncularıyla karşılaştıkları zaman ne yapacaklarını hayal etmeye çalıştı ama gözlerinin önüne bir şey getiremedi. Herhalde çok yorgun olduğum için, dedi içinden.

İki teknisyen sevinç içinde beceriksiz dans hareketleri yapıp birbirlerini tebrik ettikten sonra kamyonetlerine gittiler.

"Bu oydu," dedi Thad, karısına. "İnkâr etti ama oydu. Oydu."

Liz onun yanına gelip sarıldı. Thad'in buna ihtiyacı vardı – o âna kadar bunun farkında değildi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Liz kulağına. Thad yüzünü onun saçlarının arasına sokup gözlerini kapadı.

2

Bağırma sesleri ikizleri uyandırmıştı, ikisi de üst kattaki odalarında ağlıyorlardı. Liz onları almaya gitti. Thad de onun arkasından gidecekken dönüp ahizeyi yuvasına yerleştirdi. Telefon

hemen çalmaya başladı. Hattın öbür ucunda Alan Pangborn vardı. Dr. Hume'la olan randevusundan önce bir kahve içmek için Orono Eyalet Polis Merkezi'ne uğramıştı. Oradayken teknisyen Dave onu telsizle arayıp ilk kayıt-tespit sonuçlarını söylemişti. Alan çok heyecanlıydı.

"Henüz tam tespit yapılamadı ama New York City, alan kodu 212 olduğunu biliyoruz," dedi. "Beş dakika sonra tam yerini buluruz."

"Arayan oydu," dedi Thad yine. "Stark'tı. O olmadığını söyledi ama oydu. Birisi sözünü ettiği kızı arasın. Adı Darla Gates olabilir."

"İkide bir burnunu çeken Vassar'lı sürtük mü?"

"Evet," dedi Thad. Şu ya da bu şekilde artık Darla'nın burnuyla ilgili bir sorunu kaldığını hiç sanmıyordu. Kendini fena halde bitkin hissetti.

"Bu ismi New York polisine iletirim. Sen ne durumdasın Thad?"

"İyi sayılırım."

"Ya Liz?"

"Bırak şimdi hatır sormayı, tamam mı? Ne dediğimi duymadın mı? Arayan oydu. İstediği kadar inkâr etsin, *oydu*."

"O halde o yer tespiti sonucu gelene kadar bekleyelim."

Alan'ın sesinde Thad'in daha önce fark etmediği bir şey vardı. Bu seste, Beaumont'lar George Stark'tan gerçek biriymiş gibi söz ettiklerinde takındığı kuşkuculuk değil, daha çok bir mahcubiyet havası vardı. Bu Thad'in çok hoşuna gitti.

"Pekâlâ, bekleyip görelim," dedi Thad. "Bekleyip gördüğümüz sırada umarım doktorumla olan randevunu kaçırmazsın."

Pangborn cevap veriyordu ama Thad bir anda bütün ilgisini kaybetti. Midesindeki asit artık patlamaya hazır bir volkan halini almıştı. Tilki George, diye düşündü. Polisler onu çözdüklerini sanıyorlardı. George onların böyle düşünmesini istemişti. Onları izliyordu ve buradan yeterince uzağa gittikleri zaman

George siyah Toronado'suyla buraya gelecekti. Peki, onu durdurmak için ben ne yapacağım?

Bilmiyordu.

Thad, Alan konuşmaya devam ederken telefonu kapadı ve ikizlerin altını değiştiren Liz'e yardım etmek için üst kata çıktı.

Aklından hiç çıkmayan bir şey vardı: Batı Massachusetts kırsalında uzanan bir telefon hattında Tilki George'la birlikte kapana kısılırken neler hissetmişti? Sanki tahtalıköydeymiş gibiydi.

3

On dakika sonra telefon yine çaldı. İkinci çalışında ses kesildi, sonra teknisyen Wes seslenerek Thad'i telefona çağırdı. Thad aşağıya indi.

"FBI ajanları neredeler?" diye sordu Wes'e.

Bir an için Wes'in ona, *FBI ajanları mı? Ben FBI ajanı falan görmedim,* diyeceğini sandı.

"Onlar mı? Gittiler," dedi Wes, omuz silkerek. Sanki, "onlardan ne bekliyordun ki" der gibi bir havası vardı. "Ellerinde yığınla bilgisayar var; eğer birisi bunlarla oynamazsa bir gün birisi bu bilgisayarlar hiç kullanılmıyor galiba der ve belki bütçe kesintisine giderler."

"Hiç iş yapmazlar mı?"

"Hayır," dedi Wes. "Böyle durumlarda yapmazlar. Ya da yapıyorlarsa bile ben şu âna kadar buna hiç tanık olmadım. Kayıt tutarlar. Sonra da bunları bir bilgisayara geçirirler. Dediğim gibi."

"Anlıyorum."

Wes saatine baktı. "Dave'le ben de gideceğiz. Donanım kendi kendine çalışacaktır. Size fatura bile gelmeyecek."

"Güzel," dedi Thad telefona doğru yürürken. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bay Beaumont?"

Thad ona doğru döndü.

"Sizin kitaplarınızdan birini okuyacak olursam, kendi adınızla yazdıklarınızdan birini mi, yoksa diğer adamın adıyla yazdığınızı mı okuyayım?"

"Öbür adamın adıyla yazılanları dene," dedi Thad ahizeyi kaldırırken. "Daha hareketlidir."

Wes bir baş selamı verip dışarıya çıktı.

"Alo?" dedi Thad. Sonra da, kafamın yan tarafına bir telefon yapıştırsalar çok iyi olur, diye düşündü. Zaman kazandırırdı. Tabii bütün o donanımlarıyla birlikte... Hepsini bir sırt çantasında taşıyabilirdi.

"Selam, Thad. Ben Alan. Hâlâ Orono Polis Merkezi'ndeyim. Dinle, ses tespit işi başarılı olmadı. Senin arkadaş Penn İstasyonu'ndaki bir telefon kulübesinden aramış."

Thad diğer teknisyen Dave'in söylediklerini hatırladı. Yer tespiti için onca pahalı, yüksek teknoloji donanımlar yerleştirilir ama sonra kaynağın bir alışveriş merkezi olduğu ortaya çıkardı. "Şaşırdın mı?"

"Hayır. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Bir açık verileceğini umuyoruz ve ister inan ister inanma, çok geçmeden açık verilir. Bu gece sana gelmek istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Tamam," dedi Thad, "neden olmasın? Canımız sıkılırsa briç oynarız."

"Bu akşama doğru ses-izlerini alacağımızı umuyoruz."

"Demek ses-izi alıyorsunuz. Ne çıkar ki bundan?"

"İz değil. İzler."

"Anlamadım."

"Bir ses-izi bir insanın ses niteliklerini hatasız bir şekilde gösteren bilgisayar ürünü grafiktir," dedi Pangborn. "Konuşma özellikleriyle alakası yok; aksanlar, peltekliklер gibi şeylerle ilgilenmiyoruz. Bilgisayarın sentezini yaptığı şeyler ses perdesi ve tonu –uzmanlar buna kafa sesi diyorlar– ayrıca tını ve çınlama ki bu da göğüs veya karın sesi olarak biliniyor. Bunlar sözlü parmak izleridir ve tıpkı parmak izleri gibi bunların da bugüne

kadar birbirinin aynısı olanı görülmemiştir. Bana söylediklerine göre, ikizlerin ses-izlerindeki farklılık parmak izlerinde olduğundan çok daha büyükmüş."

Alan durdu.

"Bu kaydın yüksek çözünürlüklü bir kopyasını Washington'daki ETFO'ya gönderdik. Elde edeceğimiz şey senin ses-izinle onun ses-izinin karşılaştırılması. Burada, polis merkezindekiler bana delirdiğimi söylemek istediler. Bakışlarından bunu anlıyordum ama o parmak izleri ve senin tanıklığından sonra bunu söylemeye cesaret edemediler."

Thad ağzını açtı, konuşmaya çalıştı ama bir şey diyemedi. Dudaklarını ıslatıp bir daha denedi ama yine olmadı.

"Thad? Yine telefonu suratıma kapatacak mısın?"

"Hayır," dedi sesi titreyerek. "Teşekkür ederim, Alan."

"Hayır, buna gerek yok. Bana neden teşekkür ettiğini biliyorum ama seni yanlış yönlendirmek istemem. Yaptığım şey sadece standart soruşturma prosedürünü izlemekten ibaret. Bu vakada o prosedür biraz eskimiş kalıyor, çünkü olaylar gerçekten epey tuhaf. Yani dayanaksız varsayımlar yapmamalısın. Anlatabildim mi?"

"Evet. Peki ETFO nedir?"

"Emniyet Teşkilatı Federal Ofisi. Nixon'ın Beyaz Saray'dayken yaptığı tek hayırlı iş buydu herhalde. Yerel emniyet teşkilatları için takas merkezi görevini yapan, bilgisayar bankaları ve onları işleten program hesaplayıcıların bulunduğu bir kuruluş. Bu sayede 1969 yılından bu yana Amerika'da bir suçtan mahkûm olmuş herkesin parmak izlerine erişebiliyoruz. ETFO ayrıca kıyaslamalar için balistik raporları, varsa kan gruplamaları, ses-izleri ve zanlıların bilgisayar ürünü fotoğraflarını da temin eder."

"O halde benim sesimle onunki–"

"Evet. Akşam yedi sularında elimize geçer. Oradaki bilgisayar trafiği çok yoğunsa sekizi bulabilir."

Thad başını iki yana salladı. "Seslerimiz hiç benzemiyordu."

"Biliyorum, kaydı dinledim," dedi Pangborn. "Tekrar edeyim: Ses-izinin konuşma özellikleriyle hiçbir alakası yoktur. Kafa sesi ve karın sesi, Thad. Arada büyük bir fark var."

"Ama–"

"Sana bir şey sorayım. Elmer Fudd ile Daffy Duck'ın sesleri sence birbirine benziyor mu?"

Thad gözlerini kırpıştırdı. "Hayır."

"Bence de öyle," dedi Pangborn, "ama her ikisini de Mel Blanc adında bir adam seslendiriyor... ve sadece onları da değil; Bugs Bunny, Tweetie Bird, Foghorn Leghorn ve daha kim bilir kaç tanesini daha. Şimdi kapatmam lazım. Akşama görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam."

"Yedi buçukla dokuz arası uygun mu?"

"Seni bekliyor olacağız, Alan."

"Tamam. Yarın her halükârda Rock'a dönmek zorundayım ve beklenmedik bir gelişme olmadığı takdirde orada kalacağım."

"Senin işlerin bitecek gibi değil," dedi Thad ve *Stark da buna güveniyor zaten,* diye düşündü.

"Evet, halletmem gereken yığınla başka iş var. Hiçbiri bunun kadar büyük değil ama Castle County halkı bu işleri halletmem için maaşımı ödüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bu soru Thad'e çok anlamlı geldi.

"Evet. Anlıyorum." *İkimiz de anlıyoruz. Ben... ve kurnaz tilki George.*

"Gitmek zorundayım ama bu iş bitene kadar evinin önünde her gün yirmi dört saat park edecek bir polis devriye otosu göreceksin. Onlar sıkı çocuklardır, Thad. New York'taki polisler işi gevşek tutmuşlar, ama seni korumakla görevli olanlar aynı hatayı yapmazlar. Bir daha hiç kimse bu manyağı hafife almayacak. Kimse seni ve aileni unutmayacak, yalnız bırakmayacak. Bir grup insan bu vaka üstünde çalışırken, diğerleri de seni ve aileni koruyacak. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Anlıyorum," dedi Thad ve şöyle düşündü: *Bugün. Yarın. Gelecek hafta. Belki gelecek ay. Ama gelecek yıl? Mümkün değil. Biliyorum. Ve bunu o da biliyor. Belki şu anda polisler onun aklının başına geldiğine ve işin ucunu bıraktığına tam olarak inanmıyorlar, ama haftalar geçtikçe ve bu sürede hiçbir şey olmadığında buna inanmaları hem daha akla yatkın hem de daha ekonomik olacak. Çünkü George da ben de Dünya'nın Güneş'in etrafında döndüğünü biliyoruz ve bunun gibi, herkes halletmesi gereken başka işlere yöneldiğinde, George'un gelip beni –hayır, BİZİ– halledeceğini biliyoruz.*

4

On beş dakika sonra Alan hâlâ Orono Eyalet Polis Merkezi'nde telefon başındayken hatta bir klik sesi duyuldu. Genç bir kadın özür diler gibi bir sesle, "Biraz daha bekleyebilir misiniz, Amir Pangborn?" dedi. "Bilgisayarımız bugün çok yavaş."

Alan kadına amir değil, şerif olduğunu söylemeyi düşündüyse de vazgeçti. Herkesin yaptığı bir yanlışlıktı. "Tabii," dedi.

Klik.

Tekrar beklemeye, diğer adıyla boşluğa alındı.

Merkez binanın en arka tarafında, küçük bir ofiste oturuyordu; pencerenin biraz ötesinde çalılıklar vardı. Odanın içi tozlu dosyalarla doluydu. Alan, bir ortaokul dersliğinden alınmış, eğik yüzeyli, menteşeli bir kapağı olan masanın üstündeki bir kâğıdı çevirip duruyordu. Kâğıtta Alan'nın düzgün elyazısıyla kaydettiği iki bilgi vardı. *Hugh Pritchard* ve *Bergenfield County Hastanesi, New Jersey.*

Thad'le yaptığı son konuşmayı düşündü. O kahraman polislerin, eğer gelecek olursa kendini George Stark sanan manyaktan onu ve ailesini nasıl koruyacaklarını söylediği konuşmayı. Acaba Thad buna inanmış mıydı? Pek sanmıyordu; geçimini roman yazarak kazanan bir adamın karnı böyle peri masallarına tok olmalıydı.

Thad'i ve Liz'i korumak için ellerinden geleni yapacaklarına kuşku yoktu tabii. Ama Alan ikide bir 1985 yılında Bangor'da yaşanan bir olayı hatırlayıp duruyordu.

Kocasından ayrı yaşayan bir kadın, kendisini fena halde döven ve eğer boşanmaya kalkarsa onu öldürmekle tehdit eden kocasına karşı polis koruması istemiş ve bu sağlanmıştı. İki hafta boyunca adam hiçbir şey yapmamıştı. Bangor Emniyeti bu korumayı kaldırmayı düşündüğü sırada adam ortaya çıktı. Bir çamaşır şirketinin kamyonetiyle gelmişti, üstünde şirketin adı yazılı yeşil tulum vardı. Elinde bir çamaşır yığınıyla kapıya yürüdü. Polisler üstündeki üniformaya rağmen adamı tanıyabilirlerdi ama nöbetlerinin son dakikalarıydı; sonuçta onu tanımamışlardı. Adam zile bastı, kadın kapıyı açınca pantolonunun cebinden bir tabanca çıkarıp ateş etti ve onu öldürdü. Polisler, bırak otomobilden dışarıya çıkmayı, daha ne olduğunu bile anlayamadan adam dumanı tüten tabancayı yere fırlatıp ellerini kaldırdı ve teslim oldu. "Beni vurmayın," dedi sakince. "İşim bitti." O kamyonu ve üniformayı, birlikte içtiği ve onun karısıyla kavgalı olduğunu bilmeyen bir arkadaşından ödünç almıştı.

İşin özü buydu: Birisi seni öldürmeye kararlıysa ve biraz talihi varsa, mutlaka öldürürdü. Örnek mi? Oswald... Chapman... ve New York'ta onca insanı katleden Stark denen o adam.

Klik.

"Hâlâ hattasınız, değil mi amirim?" diye sordu Bergenfield County Hastanesi'ndeki kadın.

"Evet," dedi Alan. "Hâlâ buradayım."

"İstediğiniz bilgiyi edindim," dedi kadın. "Dr. Hugh Pritchard 1978 yılında emekli olmuş. Fort Laramie-Wyoming'deki evinin adresi ve telefon numarası var."

"Söyleyebilir misiniz, lütfen?"

Kadın adresi ve numarayı verdi. Alan ona teşekkür edip telefonu kapadıktan sonra bu numarayı aradı. Telefon bir kez çaldı, ardından telesekreter devreye girdi ve kayıttaki ses Alan'ın kulağına dolmaya başladı.

"Merhaba, ben Hugh Pritchard," dedi ses. *Eh,* dedi içinden Alan, *hiç değilse adam tahtalıköyü boylamamış – bu da doğru yolda atılan bir adım demektir.* "Helga ve ben şu anda evde değiliz. Muhtemelen golf oynuyorumdur. Helga kim bilir nerelerdedir." Yaşlılara özgü bir kıkırdama. "Mesajınız varsa lütfen sinyalden sonra bırakın. Yaklaşık otuz saniyeniz var."

Biiip!

"Dr. Pritchard, ben Şerif Alan Pangborn," dedi Alan. "Maine'de görevli bir polis memuruyum. Thad Beaumont adında bir adam hakkında sizinle görüşmek istiyorum. 1960 yılında, kendisi on bir yaşındayken beyninden bir lezyon çıkarmışsınız. Lütfen beni Orono Eyalet Polis Merkezi – 207-866-2121 numaradan ödemeli olarak arayın. Teşekkür ederim."

Alan ter içinde kalmıştı. Telesekreterlerle konuşmak, zamana karşı yarışan bir yarışmacı gibi hissettiriyordu.

Neden bu işle bu kadar uğraşıyorum ki?

Thad'e verdiği cevap çok basitti: prosedür. Bu cevap Alan'a verilseydi tatmin olmazdı, çünkü bunun prosedür olmadığını biliyordu. Eğer Pritchard kendine *Stark* diyen adamı ameliyat etmiş olsaydı *(tabii artık o adam Stark olmadığını ve kim olduğunu bildiğini söylüyor)* prosedüre uyardı, ama onu ameliyat etmemişti. Yirmi sekiz yıl önce Beaumont'u ameliyat etmişti.

O halde neden uğraşıyordu?

Çünkü hiçbir şey normal değildi, nedeni buydu işte. Parmak izleri, sigara izmaritlerinden alınan kan grubu, bu adamın sergilediği zekâ ve öldürme arzusu, Thad ve Liz'in bu takma ismin gerçek bir adam olduğu konusundaki ısrarları – ki en önemlisi de buydu ve aynı zamanda iki akıl hastasının iddiası olmasından ibaretti. Şimdi normal olmayan bir şey daha çıkmıştı. Adamın artık gerçekten kim olduğunu bildiği iddiasını eyalet polisinin gözü kapalı kabul edişi... Alan için bu, üç dolarlık bir banknot kadar gerçekti. Buram buram tuzak kokuyordu.

Alan adamın hâlâ gelmekte olduğunu düşündü.

Fakat bunların hiçbiri soruya cevap değil, diye fısıldadı aklı. *Neden bununla bu kadar uğraşıyorsun? Neden Fort Laramie-Wyoming'e telefon edip muhtemelen Thad Beaumont'u çoktan unutmuş yaşlı bir doktoru arıyorsun?*

Çünkü yapabileceğim daha iyi bir şey yok, diye cevap verdi kendine. *Çünkü buradan telefon ettiğimde, belediye meclis üyesi şehirlerarası telefon masrafı diye yaygara yapmayacak. Ve çünkü* ONLAR *buna inanıyorlar – Thad ve Liz. Tamam, kaçıkça bir şey, ama bunun dışında ikisi de aklı başında insanlara benziyor... ve lanet olsun ki,* ONLAR *buna inanıyorlar. Bu benim de inandığım anlamına gelmez.*

Ve inanmıyordu.

İnanıyor muydu?

Saatler yavaş yavaş geçiyordu. Dr. Pritchard geri aramadı. Ama sekiz sularında ses-izleri geldi ve sonuçlar çok şaşırtıcıydı.

5

Bunlar hiç de Thad'in beklediği gibi değildi.

Beklediği şey, Alan'ın açıklamak zorunda kalacağı dikey çizgiler ve vadilerle dolu bir grafik sayfasıydı. O da Liz de, birisi onlara anlayamayacakları kadar karmaşık bir şeyi açıklarken ezkaza bir şey soracak olurlarsa, bunu izleyen açıklamaların daha da karmaşık olacağını bildikleri için sadece başlarını sallayacaklardı.

Oysa Alan onlara iki adet boş beyaz sayfa gösterdi. Her birinin ortasından tek bir çizgi geçiyordu. Hep ikili veya üçlü olan dikey noktalar vardı, ama büyük bir kısmında bu çizgiler düzgün sinüs dalgalarıydı. Ve yapılması gereken tek şey bunların tıpatıp aynı mı veya çok benzer mi olduğunu anlamak için onlara çıplak gözle bakmaktı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Liz.

"Hayır," dedi Alan. "Bakın şimdi." Sayfalardan birini diğerinin üstüne koydu. En önemli numarasını yapan bir sihirbaz

havasındaydı. İki sayfayı ışığa doğru tuttu. Thad ve Liz dikkatle baktılar.

"Gerçekten öyle," dedi Liz hayretle. "Birbiriyle aynı."

"Şey... pek değil," dedi Alan, alt sayfadaki ses-izi çizgisinin çok az göründüğü yerdeki üç noktayı işaret etti. Üst sayfada bu noktalardan biri çizginin üstünde, diğer ikisi altındaydı. Her üç durumda da bu noktalar çizginin yükseldiği yerlerdeydi. "Thad'in ses-izindeki farklılıklar sadece vurgu noktalarında bulunuyor." Alan bunları işaret etti. "Burada: 'Ne istiyorsun, orospu çocuğu? Ne istiyorsun?' Ve burada: 'Bu dediğin yalanın dik âlâsı!' Ve son olarak burada: 'Yalan söylemeyi bırak, lanet herif!' Şu anda herkes bu üç küçük farklılığa odaklanmış durumda, çünkü iki ses-izinin asla aynı olamayacağı inancına sarılmak istiyorlar. Ama şu var ki, Stark'ın konuşmasında hiç vurgu noktası yoktu. Puşt herif bütün görüşme boyunca sakin kaldı."

"Evet," dedi Thad. "Sesi sanki limonata içiyormuş gibiydi."

Alan ses-izlerini masanın üstüne bıraktı. "Eyalet polis merkezinde hiç kimse, küçük farklılıklara rağmen bunların iki ayrı ses-izi olduğuna gerçekten inanmıyor. Bu izleri Washington'dan çok çabuk getirttik. Size geç gelmemin nedeni, bunu gören Augusta'daki uzmanın bandın bir kopyasını istemiş olması. Bandı Eastern Havayolları uçağıyla gönderdik, onlar da bandı ses-pekiştirici denen bir cihazdan geçirdiler. Bu cihazla birinin o sözleri sorgu sırasında mı söylediğini, yoksa bunların daha önceden teybe mi kaydedilmiş olduğunu ayırt edebiliyorlar."

Thad şöminenin yanında oturmuş, gazoz içiyordu.

Liz ses-izlerine baktıktan sonra ikizlerin oyun parkına dönmüştü. Bağdaş kurmuş, birbirlerinin ayak parmaklarını inceleyen Wendy'yle William'ı seyrediyordu. "Bunu neden yaptılar?" diye sordu.

Alan buruk bir ifadeyle gülümseyen Thad'i işaret etti. "Kocan biliyor."

Thad, Alan'a döndü. "O küçük farklılıkları belirleyince, inanmasalar bile hiç değilse iki ayrı kişi konuşmuş diye kendilerini kandırabilirler – sen bunu demek istemiştin, değil mi?"

"Evet. Her ne kadar bugüne dek birbirine bu kadar benzeyen ses-izleri olduğunu hiç duymadıysam da..." Omuzlarını salladı. "Tabii benim bu konudaki tecrübem, hayatını bu çalışmalarla kazanan ETFO ve Augusta'daki uzmanlar kadar çok değil. Ama bu alandaki gelişmeleri daima okurum; ayrıca sonuçlar geldiğinde oradaydım, Thad. Evet, kendi kendilerini kandırıyorlardı, diyebilirsin ama yine de kuşkuları vardı."

"O halde üç farklılık gördüler ama bunlar yeterli olmadı. Sorun benim sesimin vurgulu, Stark'ınkinin vurgusuz oluşuydu. Bu nedenle belki bir açık bulabilirler ümidiyle bandı ses-pekiştiriciye gönderdiler. Stark'ın konuşmalarının bir teyp kaydı olduğu ortaya çıkar diye umuyorlardı. Benim yaptığım bir kayıt." Alan'a bakıp tek kaşını kaldırdı. "Büyük ödülü kazandım mı?"

"Kazandın."

"Ama bu çok saçma," dedi Liz.

Thad güldü. "Hepsi saçma. O dublajcı Mel Blanc gibi sesimi değiştirmiş olabileceğimi düşündüler. Onlara göre George Stark sesimle bir bant doldurup, yanımdaki tanıkların önünde kendi sesimle cevap vereceğim boşluklar bırakmışım. Tabii bunun için bir jetonlu telefona kasetli teyp gibi bir cihaz almam gerekecekti. Böyle şeyler var, değil mi Alan?"

"Evet. Elektronik araç gereç satan her yerde bulabilirsin."

"Bunun için bana gerekecek tek şey bir suç ortağı olacaktı: Çok güvendiğim biri Penn İstasyonu'na gidip o kasetli teybi jetonlu telefona takacak ve doğru zamanda evimin numarasını arayacaktı. Sonra..." Durdu. "Arama ücreti nasıl ödenmişti? Bunu unutmuşum. Ödemeli arama değildi."

"Senin telefon kartın kullanılmıştı," dedi Alan. "Belli ki bunu suç ortağına vermişsin."

"Tabii ya, *belli ki* öyledir, değil mi? Bu üçkâğıt numarası başladıktan sonra yapmam gereken sadece iki şey vardı. Biri, telefonu

mutlaka benim açmam. Diğeri de repliklerimi hatırlamak ve doğru boşluklar gelince söylemek. Bunu da oldukça iyi yaptım, değil mi Alan?"

"Evet. Harikaydın."

"Suç ortağım senaryoya uyarak telefonu kapatıyor. Teybi telefondan çıkarıp koltuk altına sıkıştırıyor ve–"

"Cebine atıyor," dedi Alan. "Artık bu cihazlar o kadar gelişti ki, CIA bile bunları kullanıyor."

"Tamam, teybi cebine sokup oradan ayrılıyor. Sonuçta, benim yedi yüz kilometre uzaktaki bir adamla –ama sesi farklı ve biraz Güneyli aksanı var ve ses-izi benimkiyle aynı– yaptığım konuşma hem görülüyor hem de işitiliyor. Yine parmak izi olayına benziyor ama bu daha da iyi." Onaylaması için Alan'a baktı.

"Aklıma gelmişken," dedi Alan, "bunu bütün masraflar karşılanmış bir Portsmouth yolculuğu şeklinde düşün."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bu sadece saçma değil," dedi Liz, "kesinlikle inanılmaz bir şey. Bence bu insanların bir akıl sağlığı testinden geçmeleri–"

Onların dikkati bu yöndeyken ikizler kafa kafaya çarpışmış ve ağlamaya başlamışlardı. Liz hemen William'ı kucağına alırken Thad de Wendy'yi aldı.

Bu kriz atlatıldıktan sonra Alan, "İnanılacak şey değil tabii," dedi. "Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum, onlar da biliyor. Ama Conan Doyle, kahramanı Sherlock Holmes'a şunu söyletir: Suç soruşturmasında en az bir şey hep geçerliliğini korur; muhtemel bütün açıklamaları eledikten sonra geriye kalan şey aradığın cevaptır... ne kadar akla yatkın olmasa da..."

"Sanırım bunun özgün hali daha güzel ifade edilmişti," dedi Thad.

Alan sırıttı. "Git işine be!"

"Siz ikiniz bunu komik bulabilirsiniz ama ben bulmuyorum," dedi Liz. "Böyle bir şeyi yapması için Thad'in aklını kaçır-

mış olması lazım. Tabii polisler zaten ikimizin de kaçık olduğunu düşünüyor."

"Öyle bir şey düşündükleri yok," dedi Alan. "Hiç değilse bu aşamada. Siz ikiniz o uçuk hikâyelerinizi seslendirmediğiniz sürece öyle düşünecekleri de yok."

"Ya *sen*, Alan? Bütün uçuk hikâyelerimizi sana anlattık... Sen ne düşünüyorsun?"

"Kaçık olduğunuzu değil. Eğer size inansaydım, her şey çok daha kolay olurdu. Ne olup bittiğini bilmiyorum."

"Dr. Hume'dan ne öğrenebildin?" diye sordu Liz.

"Thad'i çocukken ameliyat eden doktorun adını," dedi Alan. "Hugh Pritchard'mış – bu sana bir şey hatırlatıyor mu, Thad?"

Thad kaşlarını çatıp düşündü. Sonunda, "Galiba evet... ama kendimi kandırıyor da olabilirim. Çok uzun zaman önceydi."

Liz öne uzandı, gözleri parlıyordu. Annesinin güvenli kucağında oturan William, gözlerini Alan'a dikti. "Pritchard sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece telesekreterine erişebildim, hepsi bu kadar. Hiç değilse adamın sağ olduğunu öğrenmiş oldum. Bir mesaj bıraktım."

Hayal kırıklığına uğrayan Liz sırtını koltuğun arkasına dayadı.

"Ya benim testlerim?" diye sordu Thad. "Sonuçlar Hume'a gelmiş mi? Yoksa sana söylemek istemedi mi?"

"Test sonuçları gelir gelmez ilk işinin sana haber vermek olacağını söyledi," dedi Alan. Güldü. "Dr. Hume bir kasaba şerifine herhangi bir bilgi vermeyi hakaret gibi gördü."

"Bir şey içer misin Alan?" diye sordu Liz. "Bir bira veya Pepsi?"

"Hayır, sağ ol. Şimdi eyalet polislerinin neye inanıp neye inanmadıklarına dönelim. Bu işe ikinizden birinin karıştığına inanmıyorlar, ama akıllarında hâlâ bu ihtimal var. Dün gece ve bu sabah olanları sana yükleyemeyeceklerini biliyorlar, Thad.

Belki bir suç ortağı olabilir –teorik olarak o teyp kaydı numarasını yapan kişi– ama seni suçlayamıyorlar."

"Ya Darla Gates?" diye sordu Thad. "Muhasebe müdürünün ofisinde çalışan o kız?"

"Öldü. Herifin dediği gibi paramparça edilmişti, ama daha önce kafasından vurulmuş. Yani acı çekmemiş."

"Bu yalan."

Alan ona bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Kızı o kadar kolay öldürmedi. Clawson'a yaptıklarından sonra buna inanmam. Ne de olsa bu kız ilk muhbirdi, değil mi? Clawson kızın önüne bir miktar para koydu –Clawson'ın mali durumu düşünülünce bu miktar fazla olamaz– ve o da karşılık olarak sırrı ifşa etti. Yani bana Stark'ın kızı doğramadan önce öldürdüğünü ve acı çektirmediğini söyleme."

"Pekâlâ," dedi Alan. "Olay öyle olmadı. Gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Hayır," dedi Liz hemen.

Bir süre odaya ağır bir sessizlik hâkim oldu. İkizler bile bunu fark etmiş gibiydi, birbirlerine ciddi ifadelerle bakıyorlardı.

Sonunda Thad, "Sana bir daha sorayım," dedi. "Sen neye inanıyorsun? Şu anda neye inanıyorsun?"

"Bir teorim yok. O konuşmada Stark'ın repliklerini senin kaydetmediğini biliyorum, çünkü ses pekiştirici herhangi bir bant tıslaması belirlemedi ve sesi yükselttiğin zaman Penn İstasyonu hoparlöründen Pilgrim treninin o anda 3 numaralı perondan Boston'a kalkmak üzere olduğu duyuruluyor. Tren 14.36'da kalkmış; bu da senin onunla konuşman sırasında olmuş. Ama benim bu bilgiye ihtiyacım yoktu. Eğer Stark tarafındaki konuşmalar önceden kaydedilmiş olsaydı, sen ya da Liz bana hemen, 'Ses pekiştirici işleminden ne öğrenildi?' diye sorardınız. İkiniz de böyle bir şey sormadınız."

"Ve bütün bunlara rağmen hâlâ inanmıyorsun,.değil mi?" dedi Thad. "Yani işin içine iyice girmişsin, Dr. Pritchard'ı ara-

yacak kadar kendini kaptırmışsın, ama bir türlü olup bitenlerin özünü kavrayamıyorsun." Thad hüsran içindeydi.

"Herif, Stark olmadığını itiraf etti."

"Ya, evet. Bunu da çok samimi bir şekilde söyledi, değil mi?" Thad güldü.

"Sanki bu seni şaşırtmamış gibi konuşuyorsun."

"Şaşırtmıyor. *Seni* şaşırtıyor mu?"

"Doğrusu, evet. Şaşırtıyor. Onca zahmetle onunla senin aynı parmak izlerine ve ses-izlerine sahip olduğunuz gerçeğine–"

"Alan, bir saniye dur," dedi Thad.

Alan durdu, merakla Thad'e baktı.

"Sana bu sabah tüm bu şeyleri George Stark'ın yaptığını düşündüğümü söyledim. Bir suç ortağım veya bir şekilde başkalarının parmak izlerini kullanacak bir yol keşfetmiş sapığın teki olmadığını söylediğim zaman bana inanmamıştın. Şimdi inanıyor musun?"

"Hayır, Thad. Keşke farklı bir şey söyleyebilseydim ama diyebileceğim en iyi şey şu: Senin buna inandığına inanıyorum." Bakışlarını Liz'e çevirdi. "İkinizin de."

"Ben gerçeği kabul etmek zorundayım, aksi takdirde ben de ailem de öldürüleceğiz," dedi Thad. "Herhangi bir teorin olmadığını duymak beni rahatlattı. Çok büyük bir şey değil ama ileriye doğru bir adım sayılır bu. Sana göstermeye çalıştığım şey, o parmak izlerinin ve ses-izlerinin hiç önemli olmadığıydı; ve Stark da bunu biliyor. İmkânsız addettiğin her şeyi bir yana atıp geriye kalanı kabullenmekle ilgili istediğin kadar konuş, ama öyle olmuyor. Sen *Stark*'ı kabullenmiyorsun, ama geri kalanları elediğin zaman elinde sadece *o* kalıyor. Sana şöyle anlatayım, Alan: Beyninde bir tümör olduğunu gösteren bu kadar çok delil olsaydı, ameliyattan sağ çıkma ihtimalin az olsa bile bunun alınması için hastaneye yatardın."

Alan ağzını açtı, başını iki yana salladı, sonra ağzını yine kapadı. Saatin tıkırtısı ve ikizlerin mırıltıları dışında oturma oda-

sında hiç ses yoktu. Thad hayatının tamamı bu odada geçmiş gibi hissediyordu.

"Bir yanda, mahkemede öne sürebileceğin kayda değer deliller var," dedi Thad. "Diğer yandaysa telefonda 'artık aklının başına geldiğini' ve 'artık kim olduğunu bildiğini' iddia eden doğrulanmamış bir ses var. Yine de sen bu iddiayı ciddiye alıp delilleri göz ardı edeceksin."

"Hayır, Thad. Bu doğru değil. Şu anda hiçbir iddiayı kabul etmiyorum – seninkini de, karınınkini de ve özellikle telefondaki adamın söylediklerini de. Hâlâ bütün fikirlere açığım."

Thad parmağıyla pencereyi işaret etti. Hafifçe dalgalanan perdenin ardında Beaumont'ların evini korumakla görevli polislerin otomobili görülüyordu.

"Ya onlar?" dedi Thad. "Onlar da her fikre açıklar mı? Keşke sen burada kalsaydın, Alan. Seni bir polis ordusuna tercih ederdim, çünkü hiç değilse senin tek gözün yarı açık. Onlarınki sımsıkı kapalı."

"Thad–"

"Boş ver," dedi Thad. "Dediğim doğru. Sen de biliyorsun... *ve o da biliyor.* O bekleyecektir. Herkes Beaumont'ların güvende olduğuna karar verdiğinde ve polisler tası tarağı toplayıp buradan gittiklerinde George Stark buraya gelecek."

Thad sustu. Alan onun yüzünde pişmanlık, kararlılık ve korkunun iç içe girdiği bir ifade gördü.

"Şimdi size bir şey söyleyeceğim – ikinize de. Onun tam olarak ne istediğini biliyorum. Benden Stark tarzı bir roman daha yazmamı istiyor, muhtemelen başka bir Alexis Machine romanı. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, ama bir yararı olacağını düşünseydim denerdim. *The Golden Dog*'u bir yana atıp hemen bu gece başlardım."

"Thad, hayır!" diye bağırdı Liz.

"Merak etme," dedi Thad. "Bu beni öldürürdü. Bunu nasıl bildiğimi sormayın; bir şekilde biliyorum işte. Ama benim ölümümle bu işin biteceğine inansaydım, buna rağmen denerdim.

Fakat öyle olacağını sanmıyorum. Çünkü onun gerçek bir insan olduğunu düşünmüyorum."

Alan sessizdi.

"O halde!" dedi Thad önemli bir kapanış konuşması yapar gibi bir havada. "İşte durum budur. Ben bunu yapamam, yapmayacağım, yapmamam lazım. Bu da demektir ki, Stark gelecek. Ve geldiği zaman da ne olacağını Tanrı bilir."

"Thad," dedi Alan huzursuzca, "senin bu konuda bir bakış açısı geliştirmen gerekiyor, hepsi bu. Ve bunu sağladığın zaman bu sorunların çoğu uçup gidecektir. Tıpkı sabah uyandığında görmüş olduğun kötü rüyanın kayboluşu gibi."

"Bize gereken şey bakış açısı değil," dedi Liz. Sessizce ağlıyordu. "Bize gereken şey birisinin o adamı ortadan kaldırması."

6

Alan gece yarısı Castle Rock'a döndü. Saat ikiden az önce evine varmıştı. Sessizce içeriye girerken Annie'nin yine hırsız alarmını kurmadığını fark etti. Bu konuda onunla tartışmak istemiyordu –son günlerde karısının migreni sıklaşmıştı– ama er ya da geç onu uyarmak zorundaydı.

Ayakkabıları elinde üst kata çıkmaya başladı. Hareketlerinde, Thad'in hantallığına zıt derin bir zarafet vardı, sanki ayakları yere değmiyormuş gibiydi. Bir gölge gibi merdiveni çıkıyordu.

Basamakların yarısına gelince durdu ve tekrar aşağıya indi. Oturma odasının bitişiğinde, içinde bir çalışma masası ve kitaplık olan küçük bir çalışma odası vardı. Elinden geldiğince eve iş getirmemeye çalışırdı. Her zaman başarılı olduğu söylenemezdi ama buna çok gayret ederdi.

Kapıyı kapatıp ışığı açtı ve telefona baktı.

Bunu gerçekten yapmayacaksın, değil mi? diye sordu kendine. *Yani gece yarısı olmuş ve bu adam sadece emekli bir doktor değil, emekli bir BEYİN CERRAHI. Onu uyandırırsan sana yeni bir göt deliği açabilir.*

O anda Alan'ın aklına Liz Beaumont'un gözleri geldi –korkuyla kararmış gözleri– ve bunu yapmaya karar verdi. Belki biraz faydası da olabilirdi; gecenin bir yarısı onu araması işin ciddiyetini öne çıkarır ve Dr. Pritchard'ı düşünmeye sevk ederdi.

Kim bilir, belki gece yarıları telefonla aranmayı özlüyordur, diye geçirdi içinden.

Alan gömlek cebinden bir kâğıt çıkarıp Hugh Pritchard'ın Fort Laramie'deki numarasını çevirdi. Karşıdan gelecek öfkeli sese karşı kendini hazırladı.

Bu endişesi yersizdi, çünkü birkaç çalıştan sonra yine telesekreter çıktı ve aynı mesajı okudu.

Alan oturup düşünmeye başladı. Kaz boyunlu masa lambası masanın yüzeyine daire şeklinde bir ışık veriyordu. Alan bu ışığın altında bir dizi hayvan gölgesi yapmaya başladı – tavşan, köpek, şahin, kanguru. Bu oyunu çocuklarının çok hoşuna gider, canı sıkkın olduğu zamanlarda kafasını rahatlatırdı.

Şimdi ise işe yaramadı.

Dr. Hugh Pritchard öldü. Stark onu da öldürdü.

Bu imkânsızdı tabii. Birisi başına tabanca dayasa belki hayalet hikâyelerini yutabilirdi, ama bir çırpıda kıtaları aşabilen bir Süpermen hayaletini değil. Bir insanın geceleri neden telesekreterini devreye sokacağına dair bir sürü makul sebep düşünebiliyordu. Bunların arasında gece yarısı Castle Rock şerifi Alan Pangborn'un telefonuyla rahatsız edilmemek de vardı.

Evet ama o öldü. O da, karısı da. Neydi kadının adı? Helga. 'Muhtemelen golf oynuyorumdur; Helga kim bilir ne işle meşguldür.' Ama ben Helga'nın ne işle meşgul olduğunu biliyorum; ikinizin de ne yaptığını biliyorum. Kesilen boğazlarınızdan akan kan gölü içindesiniz ve oturma odanızın duvarında bir mesaj var: SERÇELER YİNE UÇUYOR.

Alan Pangborn iliklerine kadar ürperdi. Bu delice bir düşünceydi ama yine de ürperdi.

Fort Laramie Şerifi'nin ofis numarasını sormak için Wyoming Bilinmeyen Numaralar servisini aradıktan sonra bir numarayı daha aradı. Telefonu yarı uykulu bir sevk memuru açtı.

Alan kendini tanıttıktan sonra kimle temas kurmaya çalıştığını, bu kişinin nerede oturduğunu söyledi ve Dr. Pritchard ve karısının tatile çıkıp çıkmadıkları onlara bildirilmiş mi, diye sordu. Eğer doktor ve karısı tatile çıkmışlarsa –ki tam tatil mevsimiydi– emniyet müdürlüğünü arayıp boş kalan evlerine göz kulak olmalarını istemiş olabilirlerdi.

"Peki," dedi sevk memuru, "bana telefon numaranızı verin, bilgiyi edinince sizi arayayım."

Alan iç çekti. Bu da standart prosedürün uzantısıydı. Yani hiçbir yararı olmayan bir saçmalık. Sevk memuru, Alan'ın iddia ettiği kişi olup olmadığını öğrenene kadar bu bilgiyi vermek istememişti.

"Veremem," dedi Alan. "Evimden arıyorum ve saat gecenin bir yarısı."

"Burada da öğlen vakti sayılmaz, Şerif Pangborn," dedi sevk memuru.

Alan yine iç çekti. "Eminim bu doğrudur," dedi, "ve emin olduğum başka bir şey de, senin karının ve çocuklarının üst katta uyuyor olmadıkları. Bak dostum, şöyle yap: Oxford-Maine'deki Eyalet Polisi Merkezi'ni ara –sana numarasını vereceğim– ve benim kimliğimi doğrula. Seni on dakika sonra ararım."

"Verin numarayı," dedi sevk memuru sinirli bir ifadeyle. Alan onun geç saatte yayınlanan programı izlemesine veya elindeki porno dergisini okumasına engel olduğunu tahmin etti.

"Bu iş neyle ilgili?" diye sordu sevk memuru, Eyalet Polisi Merkezi numarasını tekrarladıktan sonra.

"Cinayet soruşturması," dedi Alan, "ve zamanımız kısıtlı. Sağlık sorunlarım için aramıyorum, dostum." Telefonu kapadı.

Arkasına yaslanıp hayvan gölgeleri yaparak on dakikanın geçmesini bekledi. Beş dakika geçtikten sonra çalışma odasının kapısı açıldı ve içeriye Annie girdi. Üstündeki pembe sabahlıkla Alan'a hayalet gibi göründü. Alan geleceğe bakmış ve orada pek hoş olmayan bir şey görmüş gibi ürperdi. Çok kötü bir şey görmüş gibi...

Bu adam benim peşimde olsaydı ben nasıl hissederdim? diye geçirdi aklından. *Benim, Annie'nin, Toby ve Todd'un? Onun kim olduğunu bilseydim ve bana kimse inanmasaydı nasıl hissederdim?*

"Alan? Bu saatte burada oturmuş ne yapıyorsun?"

Alan gülümseyerek yerinden kalktı ve karısını öptü. "İlaçların etkisi geçsin diye bekliyorum."

"Ya, tabii! O Beaumont olayı, değil mi?"

"Evet. Bu konuda bir şey bilmesi muhtemel bir doktoru bulmaya çalışıyorum. Devamlı telesekreter çıktığı için belki tatile çıktıklarını bildirmişlerdir diye şerifin ofisini aradım. Sevk memuru da benim kimliğimi soruşturuyor." Endişeli bir ifadeyle Annie'ye baktı. "Sen nasılsın hayatım? Bu gece baş ağrın var mı?"

"Hayır," dedi Annie, "ama senin eve girişini duydum." Gülümsedi. "İstediğin zaman dünyanın en sessiz erkeği olabiliyorsun, Alan, ama otomobilinle ilgili hiçbir şey yapamıyorsun."

Alan karısına sarıldı.

"Bir fincan çay ister misin?" diye sordu Annie.

"Hayır. Sen de içeceksen bir bardak süt içerim."

Annie mutfağa gitti, bir dakika sonra sütle geri geldi. "Bay Beaumont nasıl bir adam?" diye sordu. "Onu birkaç kez kasabada gördüm, karısı da arada bir dükkâna gelir, ama onunla hiç konuşmadım." Burası Polly Chalmers adında bir kadının işlettiği "You Sew and Sew" adında bir dükkândı ve Annie dört yıldır burada yarı-zamanlı çalışmaktaydı.

Alan kısa bir an düşündükten sonra, "Hoş bir adam," dedi. "İlk başta hiç hoşlanmamıştım, çok soğuk ve mesafeli bulmuştum. Ama görüştüğümüz zamanlarda çok zor günler geçiriyordu. Adam sadece... mesafeli işte. Belki de geçimini sağladığı iş yüzündendir."

"Onun iki kitabını çok beğenmiştim," dedi Annie.

Alan'ın kaşları kalktı. "Onun kitaplarını okuduğunu bilmiyordum."

"Hiç sormadın ki. Sonra o takma isimle ilgili haber çıkınca, diğer isimle yazdıklarından birini denedim." Annie yüzünü ekşitti.

"İyi değil miydi?"

"*Berbattı.* Korkunçtu. Bitiremedim. İki tarz kitabı aynı adamın yazdığına asla inanmazdım."

Kendisi de inanmıyor, diye düşündü Alan.

"Senin artık yatman lazım," dedi karısına, "yoksa sabah baş ağrısıyla kalkarsın."

Annie başını iki yana salladı. "Galiba Baş Ağrısı Canavarı yine bir süreliğine kayboldu." Kocasına davetkâr bir bakış gönderdi. "Yukarıya geldiğinde hâlâ uyumamış olacağım... yani işin çok uzun sürmezse."

Alan pembe sabahlığının üstünden göğüslerini avuçlayıp aralık dudaklarından öptü. "Olabildiğince çabuk geleceğim."

Annie yukarıya çıktıktan sonra Alan on dakikadan uzun bir sürenin geçmiş olduğunu gördü. Yine Wyomning'i aradı ve bir kez daha karşısına uykulu sevk memuru çıktı.

"Beni unuttun sanmaya başlıyordum, dostum."

"Kesinlikle unutmadım," dedi Alan.

"Bana sicil numaranı söyler misin, şerif?"

"109-44-205-ME."

"Evet, söylediğin kişisin. Seni bu geç saatte bu kadar beklettiğim için kusura bakma, Şerif Pangborn, ama sanırım kuralı sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Bana Dr. Pritchard'la ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Karısıyla birlikte tatildelermiş," dedi sevk memuru. "Ay sonuna kadar Yellowstone Parkı'nda kamp yapacaklarmış."

Bak, gördün mü, diye düşündü Alan. *Gecenin bir vakti gölgelere atlayıp durmuşsun. Kesik boğaz falan yok. Duvarda yazılı mesaj da yok. Yaşlı bir çift kamp yapıyor, o kadar.*

Fakat pek de rahatlamış sayılmazdı. Gelecek birkaç hafta boyunca Dr. Pritchard'a ulaşmak hiç kolay olmayacaktı.

"Bu adama bir mesaj iletmem gerekse, sence bunu yapabilir miyim?" diye sordu Alan.

"Sanırım bu mümkün," dedi sevk memuru. "Yellowstone Park Hizmetleri'ni arayabilirsin. Onlar bu çiftin nerede olduğunu bilirler, mutlaka bilmeleri gerek. O doktorla birkaç kez karşılaştım. İyi bir insan."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Alan. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Görevimiz." Alan bir sayfa çevrilme sesini duyunca, yüzünü görmediği bu adamın tekrar porno dergisine döndüğünü tahmin etti.

"İyi geceler," dedi Alan.

"İyi geceler, şerif."

Alan telefonu kapadıktan sonra bir süre penceresinden dışarıdaki karanlığa baktı.

O katil dışarılarda bir yerde. Ve hâlâ hedefine doğru ilerliyor.

Bir kez daha eğer kendi hayatı –ve Annie ile çocuklarının hayatları– tehlikede olsaydı nasıl hissedeceğini düşündü. Acaba kendisinin bildiği bir şeye hiç kimse inanmazsa nasıl hissederdi?

Annie'nin, *Yine işini eve getiriyorsun, sevgilim,* dediğini duyar gibi oldu.

Doğruydu. On beş dakika önce Hugh ve Helga Pritchard'ın öldüğüne ve bir kan gölünün içinde yattıklarına kendini inandırmıştı. Bu doğru değildi. O iki insan bu gece Yellowstone Ulusal Parkı'ndaydılar ve yıldızların altında mışıl mışıl uyuyorlardı. Önsezi iflas etmişti.

Gerçekten neler olduğunu öğrendiğimiz zaman, Thad de böyle hissedecek, diye düşündü. Her ne kadar dehşet verici de olsa, olayın açıklamasının bütün doğa kanunlarına uygun olduğunu öğrendiğimiz zaman.

Buna gerçekten inanıyor muydu?

Evet, diye karar verdi, gerçekten inanıyordu. Hiç değilse kafasında. Ne var ki, sinir uçları o kadar emin değildi.

Sütünü bitirip masa lambasını söndürdükten sonra üst kata çıktı. Annie uyumamıştı ve çırılçıplaktı. Kocasını kollarının arasına aldı. Alan her şeyi bir anda unutup kendini istekle ona teslim etti.

7

İki gün sonra Stark yine aradı. O sırada Thad Beaumont, Dave's Market'taydı.

Burası Beaumont'ların evinden bir kilometre uzakta, küçük bir semt marketiydi; Brewer'daki süpermarkete gitmeyi göze alamadıkları zaman buradan alışveriş yaparlardı.

O cuma akşamı Thad birkaç şişe Pepsi ve soslu cips almak için bu markete gitmişti. Aileyi korumakla görevli polislerden biri de ona eşlik etti. 10 Haziran günüydü ve saat akşamın altı buçuğuydu, hava henüz kararmamıştı. Yaz mevsimi bir kez daha Maine'e gelmek üzereydi.

Thad dükkâna girdiğinde polis memuru otomobilde kalmıştı. Thad Pepsi şişelerini aldıktan sonra bir seçim yapmak için soslu cips çeşitlerine bakarken telefon çaldı.

Hemen başını kaldırdı ve içinden, *Tamam, başlıyor,* dedi.

Kasiyer Rosalie telefonu açıp alo dedi, dinledi, sonra da Thad'in tahmin ettiği gibi ahizeyi ona uzattı.

"Telefon size, Bay Beaumont."

Thad sakindi. Kalbi bir atışı ıskaladı, ama sadece bir kere; şimdi normal temposunda atıyordu. Terlediği falan yoktu.

Ve kuşlar da yoktu.

İki gün önce hissettiği korku ve öfkeyi hissetmiyordu. Arayanın, gelirken yumurta ve bir şişe portakal suyu da almasını söyleyen karısı mı olduğunu sormaya gerek duymadı. Kim olduğunu biliyordu.

Son iki hafta kazanan olmadığı için ikramiyenin dört milyon dolara çıktığını gösteren Megabucks bilgisayarının yeşil ek-

ranının önünde durdu ve telefonu Rosalie'den aldı. "Merhaba, George."

"Merhaba, Thad." Hâlâ o Güneyli aksanı vardı ama o yöreye özgü, kelimeleri yuvarlayarak söyleme alışkanlığı pek kalmamıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Oyun oynamamıza gerek yok, değil mi? Bunun için artık çok geç."

"Bir de senin ağzından duymak istiyorum." Vücudunun içinden emilerek dışarıya çekildiğini ve telefon hattından onun bulunduğu yere doğru sürüklendiği hissini yine duymaya başlıyordu.

Rosalie tezgâhın karşı ucuna gitmiş, sigara paketlerini kartonlarından çıkarıp raflara dizmekle meşguldü. Neredeyse gülünç bir titizlikle Thad'in konuşmasını dinlememeye çalışıyordu. Ludlow'da –en azından kasabanın bu kesiminde– Thad'in polis koruması veya gözetimi altında olduğunu bilmeyen yoktu, dedikodular çoktan yayılmıştı. Onun uyuşturucu kaçakçılığından olmasa bile, ya çocuk tacizinden ya da karısını dövmekten tutuklanacağını düşünüyorlardı. Zavallı Rosalie nazik olmaya çalışıyordu ve Thad bunun için ona minnet duydu. Duyduğu başka bir his de, kadına çok kuvvetli bir teleskobun yanlış tarafından baktığıydı. Tavşan deliğinin dibindeydi ve burada beyaz tavşan falan yoktu, sadece var olmaması gereken ama yine de orada olan Tilki George vardı.

Tilki George buradaydı ve tahtalıköyde bütün serçeler yine uçuyordu.

Thad bu düşünceyi aklından kovmaya çalıştı.

"Hadi, George," dedi sesindeki öfkeye şaşırarak. Mesafe ve gerçekdışılık akıntısına kapılmış ve bundan sersemlemiş bir haldeydi. Ama sesi son derece canlıydı. "Hadi, yüksek sesle söylesene."

"Israr ediyorsan..."

"Ediyorum."

"Yeni bir kitaba başlama zamanı geldi. Yeni bir Stark romanı."

"Hiç sanmıyorum."

"Böyle söyleme!" Kamçı şaklaması gibi bir sesti bu. "Sana bir resim çizip duruyorum, Thad. Bu resmi *senin için* çiziyorum. Bunu senin üstünde çizmek zorunda bırakma beni."

"Sen ölüsün, George. Sadece yattığın yerde kalmayı bilmiyorsun."

Rosalie'nin başı hafifçe o yana döndü. Thad'in bir an için ona baktığını görünce, yine hemen raflara sigara yerleştirmeye devam etti.

"Ağzını topla!" Bu seste müthiş bir öfke vardı. Ama daha başka bir şey de var mıydı? Korku mu? Acı mı? Her ikisi de mi? Yoksa Thad kendini mi kandırıyordu?

"Ne oldu, George? Yoksa iyimserliğini kaybetmeye mi başladın?"

"Dinle beni, ortak," dedi Stark sonunda. "Başlaman için sana bir hafta veriyorum. Bana puştluk yapmayı aklından bile geçirme, çünkü bunu yapamazsın." George'un sesinden ne kadar sinirlendiği belli oluyordu. Sonunda bu iş Thad'e epey pahalıya mal olabilirdi ama o anda sadece vahşi bir memnuniyet duydu. Ona erişebilmişti. Bu kâbus gibi sohbet sırasında kendini çaresiz ve son derece korunmasız hisseden sadece kendisi değildi. Stark'ı hırpalamıştı ve bu çok güzel bir şeydi.

"Bu doğru," dedi Thad. "Birbirimize puştluk yapamayız. Her şey bir yana, bunu yapamayız."

"Aklında bir fikir vardı," dedi Stark. "O lanet herif daha sana şantaj yapmayı düşünmeden önce. O düğün ve zırhlı araç vurgunuyla ilgili."

"Bütün notlarımı attım. Seninle işim bitti."

"Hayır, o attıkların *benim* notlarımdı, ama önemli değil. Notlara ihtiyacın yok. Güzel bir kitap olacak."

"Anlamıyorsun. George Stark öldü."

"Anlamayan sensin," dedi Stark. Bunu alçak sesle ve son derece duygulu bir şekilde söylemişti. "Bir hafta süren var. En az otuz sayfalık bir taslak yazmamışsan, beni karşında bulursun, ortak. Ama işe seninle başlamam; bu fazla kolay olur. Önce çocuklarınla başlarım – onları öldürürüm. Ağır ağır. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Ne olduğunu bile anlamayacaklar, sadece ıstırap çekerek ölmekte olduklarını bilecekler. Ama sen bileceksin, ben bileceğim ve karın bilecek. Sonra sıra karına gelecek... ama onu haklamadan önce düzeceğim. Onlarla işim bittikten sonra da seni temizleyeceğim, Thad. Seni bugüne kadar dünyada hiç kimsenin denemediği bir şekilde öldüreceğim."

George durdu. Thad onun sıcak havada bunalmış bir köpek gibi hızlı hızlı soluduğunu işitiyordu.

"Kuşlardan haberin yoktu," dedi Thad. "Bu kadarı doğru, değil mi?"

"Saçmalıyorsun. Eğer bir an önce başlamazsan, birçok insanın canı yanacak. Zamanın tükeniyor."

"Yoo, aklım başımda," dedi Thad. "Merak ettiğim şey şu: Clawson'ın ve Miriam'ın duvarlarına o şeyi yazdığın halde, *nasıl bunu bilmiyor olabilirsin*?"

"Artık abuk sabuk şeyler söylemeyi bırak ve aklını başına topla, dostum," dedi Stark, ama Thad onun sesindeki hayret ve korkuyu algıladı. "Duvarlarda yazı mazı yoktu."

"Vardı. Ve ne var, biliyor musun, George? Galiba bunu bilmemenin nedeni, o yazıları *benim* yazmış olmam. Sanırım benim bir parçam oradaydı. Bir şekilde bir parçam oradaydı ve seni seyrediyordu. Ama serçeleri sadece ben biliyorum. Galiba o yazıları *ben* yazdım. Bunu bir düşünmeni istiyorum... bana baskı yapmadan önce iyice düşün."

"Dinle beni," dedi George. "Çok dikkatli dinle. Önce çocukların... sonra karın... sonra sen. Başka bir kitaba başla, Thad. Sana verebileceğim en iyi öğüt budur. Hayatında duyup duyabileceğin en iyi öğüt. Başka bir kitaba başla. Ben ölmedim."

Uzun bir sessizlik. Ardından alçak sesle devam etti.

"Ve ölü olmak istemiyorum. O halde, şimdi evine git, kurşunkalemlerini sivrilt ve eğer ilham ihtiyacı duyarsan, yüzleri cam kırıklarıyla dolmuş küçük bebeklerini düşün. Kuşlar falan yok, unut bu saçmalığı ve hemen yazmaya başla."

Bir klik sesi.

"Kahrolası puşt!" diye tısladı Thad, sonra da telefonu kapadı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WENDY DÜŞÜYOR

1

Bu durum şöyle ya da böyle kendi içinde bir sona varacaktı, Thad buna emindi. George Stark çekip gidecek değildi. Ne var ki, Stark onu Dave's Market'ta aradıktan iki gün sonra Wendy'nin merdivenden düşmesi üzerine Thad bu durumun nasıl bir rotada ilerleyeceğini anlamaya başladı.

En önemli sonuç, bu olayın nihayet ona bir yol haritası göstermesi oldu. O iki günü soluksuz bir uyuşukluk içinde geçirmişti. En budalaca televizyon programlarını bile seyretmekte zorlanıyor, kitap okuyamıyor, yazma fikriyse ona ışıktan hızlı yolculuk düşüncesi kadar imkânsız geliyordu. Zamanının çoğunu bir odadan diğerine geçip, birkaç dakika orada oturup sonra diğer odaya gitmekle geçirdi. İkide bir Liz'e ayak bağı olup onu sinirlendirdi. Liz sert çıkışlar yapmadı ama Thad birkaç kez onun parlamamak için kendini zor tuttuğunu gördü.

İki kere karısına Stark'tan gelen ikinci telefondan söz edecek oldu. Her iki defasında da vazgeçti; bunu anlatması Liz'i daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı.

Ve iki kere kendini çalışma odasında, elinde bir daha kullanmamaya yemin ettiği o Berol kurşunkalemiyle, Stark'ın romanları için kullandığı deftere bakarken buldu.

Aklında bir fikir var... O düğün ve zırhlı araç soygunuyla ilgili.

Ve bu doğruydu. Thad'in aklında bir isim bile vardı: *Steel Machine*. Doğru olan başka bir şey daha vardı: Bir tarafı yeni romanı yazmak istiyordu. Sırtında, elinin erişemediği bir yerde bir kaşıntı hissediyordu sanki.

George senin için bu noktayı kaşırdı.

Ya, evet. George seve seve onu kaşırdı. Ama ona da *bir şeyler* olmalıydı, çünkü artık bazı şeyler değişmişti, değil mi? O şey tam olarak neydi? Thad bunu bilmiyordu, belki bilmesi de mümkün değildi, ama aklından ikide bir ürpertici bir görüntü geçiyordu. Bu görüntü ırkçı çocuk masalı *Küçük Siyah Sambo*'dandı. Siyah Sambo ağaca tırmandığı zaman kaplanlar onu yakalayamamış ve buna o kadar kızmışlar ki, birbirlerinin kuyruğunu ısırarak tereyağı haline gelene kadar büyük bir hızla ağacın etrafında dönüp durmuşlar. Sambo bu tereyağını bir kap içinde toplayıp eve, annesine götürmüş.

Simyacı George, diye geçirdi aklından Thad. Çalışma odasında oturmuş, ucu sivriltilmemiş kurşunkalemini masanın kenarında tıklatıyordu. *Samanı altına. Kaplanları tereyağına. Kitapları çoksatar haline. Ve Thad'i... neye?*

Bilmiyordu. Bilmekten korkuyordu. Ama yok olacaktı, *Thad* yok olacaktı, bundan şüphesi yoktu. Burada ona benzeyen biri yaşayabilirdi, ama o Thad Beaumont yüzünün ardında başka bir akıl olacaktı. Hastalıklı ve çok parlak bir akıl.

Bu yeni Thad Beaumont çok daha az sakar... ve çok daha fazla tehlikeli olacaktı.

Liz ve bebekler?

Stark'ı sürücü koltuğuna oturtursa, onları rahat bırakacak mıydı?

Buna pek ihtimal vermiyordu.

Thad kaçmayı da düşünmüştü. Liz'i ve ikizleri arabaya atıp bir yerlere gitmeyi. Ama bu neye yarardı? Tilki George Ahmak Thad'in gözlerinden bakabiliyorken kaçmak neye yarardı ki? Dünyanın öbür ucuna kaçsalar bile, başlarını çevirdiklerinde

elinde usturasıyla gelen George Stark'ı göreceklerdi. Bir an Alan Pangborn'u aramayı düşündüyse de vazgeçti. Alan onlara, Dr. Pritchard'ın tatilde olduğunu ve o dönmesini bekleyeceğini söylemişti. Bu da Thad'e Alan'ın neye inandığını, daha da önemlisi neye inanmadığını göstermiş oluyordu. Alan'a marketteki telefon konuşmasını anlatsa, Alan bunu uydurduğunu düşünecekti. Rosalie dükkânda birinin onu telefonla aradığını söylese bile, Alan inanmamaya devam edecekti. O da, işin içindeki diğer polisler de inanmamakta ısrarcıydılar.

Böylece günler büyük bir yavaşlıkla geçmeye devam etti. İkinci günün öğle sonrasında Thad günlüğüne, *Kendimi zihnen baskı altında hissediyorum,* diye yazmıştı. Bir hafta boyunca günlüğüne yazdığı tek şey buydu ve başka bir şey yazacağını da pek sanmıyordu. Yeni romanı *The Golden Dog* bıraktığı yerde kalmıştı. Kötü bir adamın, *çok kötü* bir adamın gelip bütün aileni ve seni doğrayacağından korkarken hikâye uydurmak çok zordu.

Kendini bu kadar perişan hissettiği tek zaman, içkiyi bırakmasını izleyen haftalardı. Liz'in düşük yapmasından sonra, Stark ortaya çıkmadan önceki günler. O zaman da, şimdi olduğu gibi, ortada bir sorun olduğunu hissediyordu, ama bu tıpkı sıcak bir öğle sonrası karayolunda görülen seraplar gibiydi. O soruna doğru ne kadar hamle yaparsa yapsın, ona iki eliyle saldırmak, yok etmek istesin, o aynı hızla geri çekiliyor ve onu soluk soluğa, ufukta bir türlü erişemediği seraba bakarmış gibi bırakıyordu.

Böyle gecelerde uyuması zordu, uyuduğunda rüyasında George Stark ona o metruk evi gösteriyor, bu evde Thad neye dokunsa yok ediyordu; son baktığı odada onu karısının ve Clawson'ın cesetleri bekliyordu. Oraya vardığı anda da ağaçlardaki, telefon direklerindeki ve elektrik tellerindeki bütün kuşlar uçmaya başlıyordu. Milyonlarca kuş havalanıp güneşi perdeliyordu.

Wendy'nin merdivenden düştüğü güne kadar kendini *keriz dolması* gibi hisseti; gözü dönmüş katilin gelmesini, önüne peçetesini serip çatalı eline almasını ve yemeğe başlamasını bekleyen bir keriz dolması olmuştu.

2

İkizler bir süredir sürünmeye başlamışlardı ve son bir aydır da en yakın sabit bir eşyaya tutunarak ayağa kalkmaya çalışıyorlardı; tutundukları şey ya bir iskemle bacağı ya da sehpa oluyordu. Üstüne ağırlıklarını vermedikleri takdirde, boş bir karton kutu bile işe yarıyordu. Bebekler kaç aylık olursa olsunlar her türlü kazaya maruz kalabilirler, fakat sekiz aylıkken, sürünme aşaması bittiğinde ve yürümeyi henüz öğrenememişken tehlike doruk noktasındadır.

İkizler öğleden sonra saat beş sularında, güneşin yere yansıttığı bir çember içinde oynuyorlardı. On dakika kadar sürünme ve titrek bir şekilde ayakta durma girişimlerinden sonra, William sehpanın kenarına tutunarak kendini yukarıya çekti. Anne babasına bakıp sağ koluyla buyurgan hareketler yapıyordu. Bu manzara Thad'e eski belgesel filmlerde gördüğü Mussolini'yi hatırlattı. Derken William annesinin çay fincanını aldı ve içinde kalanları başından aşağıya boca ettikten sonra poposunun üstüne düştü. Neyse ki çay soğumuştu ama elinden bırakmadığı fincan ağzına çarpınca alt dudağını biraz kanattı. Ağlamaya başladı. Wendy de hemen ona katıldı.

Liz, William'ı yerden kaldırıp şöyle bir yokladıktan sonra Thad'e bakıp gözlerini yuvarladı ve onu yatıştırıp üstünü değiştirmek için üst kata çıktı. Merdivendeyken, "Prensese göz kulak ol," dedi.

"Tamam," dedi Thad, ama bebeklerin tehlikeye en çok maruz kaldıkları bu dönemde böyle vaatlerin pek işlemediğini çok geçmeden öğrenecekti. William onun burnunun dibinden Liz'in çay fincanını kapmayı başarmıştı ve Thad Wendy'nin üçüncü basamaktan düşmek üzere olduğunu gördüğünde çok geç kalmıştı.

O sırada bir haber dergisinin sayfalarını karıştırıyordu; okuduğu bir şey yoktu, sadece fotoğraflara bakıyordu. Bu dergiyi bitirince dergi sepetine koymak için şöminenin yanına gitti.

Wendy daha yanaklarındaki gözyaşları kurumadan ağladığını unutmuş, merdivene doğru sürünüyordu. İkizlerin sürünürken çıkardıkları *hum-hum-hum* sesleri Thad'e televizyonda seyrettiği kamyonları ve otomobilleri hatırlatırdı. Dergi sepetinin önünde çömelip herhangi bir neden olmadan bir *Harper's* dergisini seçti. Kendini bir diş hekiminin muayenehanesinde dişinin çekilmesini beklerken oyalanmaya çalışan birine benzetti.

Başını çevirdiğinde Wendy merdivendeydi. Üçüncü basamağa çıkmış, tırabzanın kenarına tutunarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Babasıyla göz göze gelince zafer edasıyla tek kolunu havaya kaldırıp gülümsedi. Kolunun kalkmasıyla dengesi bozuldu ve gövdesi öne doğru sallanmaya başladı.

"Tanrım!" dedi Thad ayağa kalkarken; kızının tırabzanı bırakıp öne doğru bir adım attığını gördü. "Wendy, yapma!"

Odanın karşısına uçar gibi gitti; neredeyse yetişecekti ama bir ayağı koltuğun bacağına takılınca masayla birlikte yere devrildi. Wendy şaşkın bir çığlık atarak havada hafif bir dönüşle düşerken Thad onu dizlerinden yakalayıp tutmaya çalıştı ama başaramadı. Kızının sağ bacağı birinci basamağa, başıysa oturma odasının halı kaplı zeminine çarptı.

Wendy acı bir çığlık attı. Thad bir bebeğin acıyla haykırmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünürken hemen koşup kızını kollarının arasına aldı.

Üst kattan Liz seslendi. "Thad?" Sonra hızla merdivenden aşağıya inmeye başladı.

Wendy ağlamaya çalışıyordu. İlk çığlığı sanki ciğerlerindeki bütün havayı püskürtmüş gibiydi ve şimdi ikinci çığlığı için göğsündeki kilidi açıp nefes almaya çalışıyordu. Bu çığlık dehşetli olacaktı.

Eğer çıkabilirse.

Thad onun morarmış yüzüne baktı. Alnında bir virgül işaretine benzeyen kırmızı iz dışında neredeyse patlıcan rengini almıştı. *Tanrım, ya bayılırsa? Ya bir türlü soluk alamayıp minik ciğerlerinde kilitlenen haykırışı çıkaramaz ve boğulursa?*

"Haykırsana!" diye bağırdı kızına. Tanrım, o yüz mosmordu. Çocuğun gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. *"Haykır!"*

"Thad!" Liz adamakıllı korkmuş bir haldeydi, ama aynı zamanda kontrollü görünüyordu. Wendy'nin ilk çığlığıyla ikincisini atmak için debelendiği o geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca Thad son sekiz gündür ilk defa George Stark'ı aklından tamamen çıkardı. Wendy nihayet derin bir nefes aldı ve yüksek sesle ağlamaya başladı. Thad rahatlayarak kızını bağrına bastı ve yatıştırıcı bir sesle onun sırtını ovdu.

Liz aşağıya inmişti, William kucağındaydı. "Ne oldu, Thad? Wendy iyi mi?"

"Evet. Üçüncü basamaktan yuvarlandı. Şimdi iyi. Ağlamaya başladıktan sonra. İlk başta... sanki kilitlenmiş gibiydi." Titrek bir kahkaha atıp Wendy'yi annesine verdi, William'ı aldı. William da kız kardeşine eşlik etmek ister gibi ağlamaya başlamıştı.

"Onu kollamıyor muydun?" diye çıkıştı Liz. Wendy'yi yatıştırmak için ileriye geriye sallanıyordu.

"Evet... hayır, pek değil. Dergi almak için şuraya gitmiştim. Dönüp baktığımda merdivene çıkmıştı. Tıpkı az önce William'ın çay fincanını alması gibi. Bu çocuklar... su yılanı gibiler. Başında bir şey yok herhalde, ne dersin? Halıya çarptı, ama sert oldu."

Liz kızını yüzünden biraz uzaklaştırıp alnındaki kırmızı ize baktı, sonra burayı hafifçe öptü. Wendy'nin ağlama sesi giderek zayıflıyordu.

"Sanırım bir şey yok. Birkaç gün orası şiş kalır, o kadar. Neyse ki orada halı varmış. Thad, seni suçlamak istemedim. Ne kadar çabuk davrandığını bilirim. Ben sadece... âdet öncesiymiş gibi hissediyorum; ama sanki artık hep bu durumdayım."

Wendy artık sadece iç çekiyordu. William da ona uymuş, yaygarası azalmıştı. Kolunu uzatıp kız kardeşinin beyaz pamuklu tişörtünü tuttu. Wendy dönüp ona baktı. William ona cıvıl cıvıl sesler çıkardı. İkizlerin bu cıvıldamaları Thad'e sanki yabancı bir dil konuşuyorlarmış gibi gelirdi. Wendy gözleri hâlâ yaşlı,

yanakları ıslak olduğu halde erkek kardeşine gülümsedi ve o da cıvıldayarak karşılık verdi. Bir an ikizlerin dünyasında iki kardeş özel bir sohbete dalmış gibiydi.

Wendy uzanıp William'ın omzunu okşadı. Birbirlerine bakıp cıvıldamaya devam ettiler.

İyi misin, tatlım?

Evet; düşüp canımı acıttım, sevgili William, ama çok değil.

Stadley'nin yemek davetine gitmek ister misin sevgili kardeşim?

Sanmıyorum, ama sorduğun için teşekkür ederim.

Emin misin, sevgili Wendy?

Evet, sevgili William; ciddi bir hasar yok, ama korkarım altıma kaçırdım.

Ah tatlım, ne SİNİR İŞ!

Thad gülümseyip Wendy'nin bacağına baktı. "Burası çürüyecek," dedi. "Aslında şimdiden başlamış bile."

Liz de onun gülümsemesine karşılık verdi. "Geçer," dedi. "Tabii bu sonuncusu olmayacaktır."

Thad uzanıp Wendy'nin burnunun ucunu öptü. Bu fırtınalar ne kadar şiddetli ve çabuk oluyor, diye düşündü. Daha üç dakika önce oksijensiz kalıp ölecek diye korkmuştu. Neyse ki o fırtına aynı hızla diniyordu. "Haklısın, sonuncusu olmayacak," dedi karısına.

3

İkizler o akşam yedide, gecikmiş öğle uykularından uyandıklarında Wendy'nin üst bacağındaki çürük, koyu mor rengini almıştı. Tuhaf bir mantar şeklindeydi.

"Thad?" dedi Liz, öbür alt değiştirme masasından. "Şuna baksana."

Thad, Wendy'nin hafifçe ıslanmış alt bezini çıkarıp üstünde WENDY yazan alt bezi kovasına bıraktı. Kızını kucağına alıp Liz'in gösterdiği şeye bakmak için oğlunun alt değiştirme masasına gitti. William'a baktığı anda gözleri büyüdü.

"Ne dersin?" diye sordu Liz. "Çok tuhaf değil mi?"

Thad oğluna uzun uzun baktıktan sonra, "Evet," dedi. "Bayağı tuhaf."

Liz elini debelenen oğlunun göğsüne dayamıştı. O anda aniden dönüp Thad'e baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Thad. Sesinin o kadar sakin çıkmasına şaşırdı. Gözlerinin önünde değil ama arkasında geniş, beyaz bir ışık parlayıp söndü. Birden o kuşların ne olduğunu ve bundan sonraki aşamayı anladığını düşündü. Oğlunun bacağında ve aynı noktada, tıpatıp Wendy'nin bacağındakine benzeyen morluğu görmesi bunu anlamasına yetmişti. William çay fincanını başından aşağıya boca ettikten sonra poposunun üstüne düşmüştü. Thad'in bildiği kadarıyla bacağına hiçbir şey olmamıştı. Ama sağ bacağının üst kısmında, mantar şeklinde bir çürüme vardı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu Liz.

"Aynı çürüğü paylaşıyorlar," dedi Thad oğlunun bacağına bakarak.

"Thad?"

"İyiyim," dedi ve karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hadi artık Çürükdaşları giydirelim."

Liz bir kahkaha atıp, "Kaçıksın sen," dedi.

Thad ona tuhaf bir gülücükle karşılık verdi. "Evet," dedi. "Bir tilki gibi kaçığım."

Wendy'yi tekrar alt değiştirme masasına götürüp bezini değiştirdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTOMATİK YAZILANLAR

1

Thad karısı yatana kadar bekledikten sonra çalışma odasına gitti. Giderken yatak odası kapısının önünde durdu ve Liz'in uyuduğuna emin olana kadar nefes alıp verişini dinledi. Denemek üzere olduğu şeyin işe yarayıp yaramayacağına emin değildi ama yaradığı takdirde tehlikeli olabilirdi. Hem de son derece tehlikeli.

Çalışma odası büyüktü –yenilenmiş bir tavan arası odasıydı– ve iki alana bölünmüştü: duvarları kitaplarla kaplı, içinde bir kanepe, bir yatar koltuk ve raylara monte edilmiş bir lamba olan "okuma odası" ve bu uzun odanın karşısında bulunan çalışma alanı. Çalışma odasının bu kısmında göze batacak kadar çirkin, üstü çiziklerle dolu, çok eski bir çalışma masası vardı. Thad yirmi altı yaşından beri bu masayı kullanıyordu ve Liz soranlara, Thad'in bu masadan kopmak istemediğini, çünkü bunun Kelime Kaynağı olduğuna inandığını söylerdi. Bunu söylediği anda ikisi de sanki bunun espri olduğuna inanıyorlarmış gibi gülümserlerdi.

Bu masanın üstünde cam abajurlu üç tane lamba vardı. Thad, şimdi olduğu gibi, bu lambaları yaktığı zaman masanın berbat zemininde birbiriyle iç içe geçmiş bu hoyrat ışık daireleri sanki

orada bir bilardo maçı oynanacakmış hissi verirdi. Böyle bir zeminde oynanacak bir oyunun kurallarının ne olduğunu bilmek mümkün değildi, ama Wendy'nin geçirdiği kazayı izleyen o gecede Thad'in yüzündeki gerginlik, kurallar ne olursa olsun, bu oyunun son derece riskli olduğunu gösteriyordu.

Thad çok gergindi, çünkü bu işe kalkışmak için cesaretini toplaması yirmi dört saatten fazla sürmüştü.

Bir süre daktilosuna baktı; kılıfının altında, sol uçtaki çevirme çubuğu bir otostopçunun başparmağı gibi görünüyordu. Daktilosunun önünde oturup birkaç dakika boyunca parmaklarını masanın üstünde tıklattıktan sonra sol taraftaki çekmeceyi açtı.

Bu çekmece geniş ve derindi. İçinden günlüğünü çıkardı, sonra da çekmeceyi sonuna kadar açtı. İçinde Berol kurşunkalemlerinin bulunduğu kavanoz devrilince bütün kalemler çekmecenin içine döküldü. Thad kavanozu çıkardı ve kalemleri tekrar içine yerleştirdi.

Çekmeceyi kapatıp kavanoza baktı. Bu kalemlerden biriyle *The Golden Dog*'un taslağının üstüne SERÇELER YİNE UÇUYOR yazdığı o ilk kendinden geçme ânından sonra bunu çekmecenin içine atmış, bir daha asla kullanmamaya karar vermişti... ama daha birkaç gece önce bunlardan biri elindeydi; tıpkı Stark'ın onunla birlikte, onun *içinde* yaşadığı günlerde olduğu gibi. Stark uzun dönemler boyunca sessiz kalırdı, neredeyse yokmuş gibi olurdu. Derken bir fikir parlar ve kurnaz tilki aniden başını çıkarıp, *Hadi bakalım! Ben geldim, Thad! İşe başlayalım, ortak! Hazırlan!* diye bağırırdı.

Stark yaklaşık üç ay boyunca, hafta sonları dahil, her gün saat onda ortaya çıkıyordu. Çıkar çıkmaz o Berol kalemlerinden birini alıp o kaçıkça saçmalıkları –Thad'in faturalarını ödeyen o saçmalıkları– yazmaya başlardı. Thad'in kendi çalışmaları para getirmiyordu. Kitap bitince George bir kez daha kaybolurdu.

Thad kurşunkalemlerden birini aldı, üstündeki diş izlerine baktı, sonra tekrar kavanoza soktu. Kavanozdan *klink* diye bir ses çıktı.

"Benim karanlık yarım," diye mırıldandı Thad.

Ama George Stark *onun* muydu? *Hiç* onun olmuş muydu? O kendinden geçme –veya trans veya her neyse– durumları hariç bu kurşunkalemlerden birini hiç kullanmamıştı; hatta son Stark romanı olan *Riding to Babylon*'ın son sayfasına *SON* yazdığı andan beri...

Bunları kullanması için bir neden olmamıştı ki; ne de olsa bunlar George Stark'ın kalemleriydi ve Stark ölmüştü... ya da öldüğü varsayılmıştı. Thad zamanla bunları atacacağını düşünmüştü.

Fakat şimdi bu kalemleri kullanma zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Elini kavanozun geniş ağzına uzattı ama sanki içinde ateş varmış gibi hemen geri çekti.

Daha zamanı değil.

Gömlek cebinden Scripto dolmakalemini çıkarıp günlüğünü açtı, kısa bir tereddütten sonra yazmaya başladı:

William ağlarsa, Wendy de ağlıyor. Ama aralarındaki bağlantının bundan çok daha derin ve kuvvetli olduğunu öğrendim. Dün Wendy merdivenden düştü ve bacağında kocaman, mantara benzeyen mor bir çürük oluştu. İkizler öğlen uykusundan kalktıklarında William'da da aynı çürük vardı. Aynı yerde, aynı biçimde.

Thad günlüğünün büyük bir kısmında kullandığı "kendisiyle söyleşi" tarzına geçti. Bunu yaparken bu eski alışkanlığını –gerçek düşüncelerine giden yolu bulma yöntemini– çift kişiliklilığin başka bir biçimi olduğunu fark etti; ya da belki de sadece aklında ve ruhunda bulunan tek bir yarığın başka bir görünüşüydü; bu çok önemli ve gizemli bir şeydi.

Soru: Çocuklarımın bacaklarındaki çürüklerden parçalar alıp üst üste koysam, ortaya tek bir parça mı çıkar?

Cevap: Evet, öyle olur. Sanırım bu da parmak izleri gibidir. Ya da ses-izleri gibi.

Thad bir an kaleminin ucunu masada tıklatarak bunu düşündü. Sonra bir daha öne eğilip hızla yazmaya başladı.

Soru: William bacağında bir çürük olduğunu BİLİYOR MU?

Cevap: Hayır, bildiğini sanmıyorum.

Soru: Serçelerin ne olduğunu veya ne anlama geldiğini biliyor muyum?

Cevap: Hayır.

Soru: Ama serçelerin VAR olduğunu biliyorum. Bu kadarını biliyorum, değil mi? Alan Pangborn veya başkası neye inanırsa inansın, ben serçelerin VAR olduğunu ve yine uçtuklarını biliyorum, değil mi?

Cevap: Evet.

Thad'in kalemi sayfanın üstünde uçar gibiydi. Aylardan beri hiç bu kadar hızlı ve çekincesiz yazmamıştı.

Soru: Stark serçelerin var olduğunu biliyor mu?

Cevap: Hayır. Bilmediğini söyledi ve ona inanıyorum.

Soru: Ona inandığıma EMİN MİYİM?

Thad yine durdu, kısa bir süre sonra yazmaya devam etti.

Stark BİR ŞEY olduğunu biliyor. Ama William'ın da bir şey olduğunu bilmesi lazım – bacağı çürümüşse, canını acıtıyor olmalı. Ama ona bu çürüğü merdivenden düşen Wendy verdi. William sadece acıyan bir yeri olduğunu biliyor.

Soru: Stark yaralı bir yeri olduğunu biliyor mu? Korunmasız bir yeri olduğunu?

Cevap: Evet. Bildiğini sanıyorum.

Soru: Kuşlar bana mı ait?

Cevap: Evet.

Soru: Yani Stark, Clawson'ın ve Miriam'ın duvarlarına SERÇELER YİNE UÇUYOR yazarken ne yaptığını bilmiyordu ve bunu yazdıktan sonra ne yaptığını hatırlamadı, öyle mi?

Cevap: Evet.

Soru: Serçeler yazısını kim yazdı? Kim bu yazıyı kanla yazdı?

Cevap: Bunu bilen kişi. Serçelerin kime ait olduğunu bilen kişi.

Soru: Bu bilen kişi kim oluyor? Serçelerin sahibi kim?

Cevap: Bilen kişi benim. Serçelerin sahibi benim.

Soru. Ben orada mıydım? Stark onları öldürürken ben orada mıydım?

Thad kısa bir an için yine durdu. *Evet,* diye yazdı, sonra da: *Hayır. Her ikisi. Stark, Homer Gamache'ı ve Clawson'ı öldürürken trans halinde değildim, hiç değilse bunu hatırlamıyorum. Galiba bildiğim... GÖRDÜĞÜM şey... büyüyor olabilir.*

Soru: O seni görüyor mu?

Cevap: Bilmiyorum. Ama...

"Mutlaka görüyordur," diye mırıldandı Thad.

Yazmaya devam etti. *Beni mutlaka tanıyordur. Mutlaka görüyordur. Eğer o romanları gerçekten o yazdıysa, beni uzun bir zamandan beri tanıyor. Kendine özgü o tanıma ve görme özelliği de gelişiyor. Telefona yerleştirilen o kayıt cihazları falan George'u birazcık bile ürkütmedi, değil mi? Tabii ki hayır. Çünkü George bunların yerleştirildiğini biliyordu. On yıl polisiye roman yazan biri böyle şeyleri bilir. Ürkmemesinin bir nedeni bu. Ama diğer nedeni daha da iyi. Benimle özel olarak konuşmak istediğinde tam olarak nerede bulunduğumu ve bana ulaşabileceğini biliyordu, değil mi?*

Evet. Stark konuşmayı herkesin duymasını istediğinde evi aramış, özel konuşmak isteyince de Dave's Market'ı aramıştı. İlk defasında neden başkalarının da işitmesini istemişti? Çünkü polislere vereceği bir mesaj vardı ve onların dinlediklerini biliyordu – George Stark olmadığını, bunu *bildiğini,* artık kimseyi öldürmeyeceğini ve Thad'in ve ailesinin peşinde olmadığını söylemişti. Başka bir nedeni daha vardı. Polislerin çıkaracağını bildiği o ses-izlerini Thad'in görmesini istemişti. Her ne kadar tahrif edilemez olsa da, polislerin bu delile inanmayacaklarını, ama Thad'in inanacağını biliyordu.

Soru: Nerede olacağımı nasıl bilebildi?

Bu da çok çetin bir soruydu. Thad'i bunaltan bunun gibi daha pek çok soru vardı: İki farklı adamın parmak ve ses-izleri nasıl aynı olabiliyordu? İki farklı bebekte aynı çürük nasıl bulunabiliyordu, özellikle de bu bebeklerden sadece birisi bacağını yaralamışsa?

Ne var ki, buna benzer gizemli durumların en azından ikizler söz konusu olduğunda kayıtlara geçtiğini ve kabul gördüğünü de biliyordu. Tek yumurta ikizlerinin arasındaki bağ dudak uçuklatıcı nitelikteydi. Birkaç yıl önce haber dergilerinden birinde bu konuyla ilgili bir makale çıkmıştı. Kendi hayatında da ikizler olduğu için Thad bu makaleyi dikkatle okumuştu.

Vakalardan birinde, aralarında koca bir kıta olan tek yumurta ikizleri ele alınmıştı. Bunlardan biri sol bacağını kırmış, diğer kardeş ne olduğunu hiç bilmediği halde sol bacağında müthiş bir acı duymuştu. Bir de tek yumurta ikizi olan iki kız vardı, bunlar dünyada başka hiç kimsenin anlamadığı, kendilerine özgü bir dil geliştirmişlerdi. Bu iki kız çok yüksek zekâ yaşlarına rağmen hiçbir zaman İngilizce öğrenmemişlerdi. Zaten İngilizceye ne ihtiyaçları vardı ki? Birbirlerine yetiyorlardı. Makaledeki başka bir vaka da şöyleydi: Doğumdan sonra birbirlerinden ayrılan tek yumurta ikizi kardeşler, yetişkin yaştayken bir araya gelmişler ve aynı yılın aynı günü, aynı ön adı olan ve birbirine çok benzeyen kadınlarla evlendiklerini öğrenmişlerdi. Dahası, iki çiftin de ilk oğullarının adı Robert'tı. İki Robert da aynı yılın aynı ayında doğmuştu.

Yarım ve yarım.

Etle kemik.

"Ve aynı şeyleri düşünüyorlar," diye mırıldandı Thad. Sonra da yazdığı son satırı daire içine aldı:

Soru: Benim nerede olacağımı nasıl bildi?

Bunun altına şunları yazdı:

Cevap: Çünkü serçeler yine uçuyor. Çünkü o ve ben, ikiziz.

Yeni bir sayfa açıp dolmakalemini masaya bıraktı. Kalbi çok hızlı atıyordu; korkudan buz kesmiş bir halde titreyen sağ elini uzattı ve kavanozdan bir Berol kurşunkalemi çıkardı. Elinin fena halde ısındığını hissediyordu.

İşe koyulma zamanı geldi.

Thad Beaumont boş sayfanın üzerine eğildi ve üst kısmına büyük harflerle SERÇELER YİNE UÇUYOR yazdı.

2

O kurşunkalemle tam olarak ne yapmayı düşünmüştü?

Ama bunu da biliyordu. O son soruyu, cevabı çok belli olduğu için yazmaya bile gerek duymadığı soruyu cevaplamaya çalışacaktı. O trans haline bilinçli olarak mı girmişti? Serçelerin uçmasını kendisi sağlayabilir miydi?

Bu fikir daha önce üzerine okumuş olduğu fakat hiç gözleriyle şahit olmadığı psişik bağlantıyla ilgiliydi: otomatik yazma. Bu yöntemle, ölmüş birinin ruhuyla (veya canlı birinin ruhuyla) temas kurmaya çalışan kişi, bir kalemi, ucu boş sayfaya dönük halde gevşekçe elinde tutuyor ve ruhun ona bir şeyler yazdırmasını bekliyordu. Bir ruh çağırma tahtası üzerinde de uygulanabilen otomatik yazma çoğu zaman partilerde eğlence maksatlı yapılan bir oyun olarak kabul edilirdi; bunu uygulayan kişinin cin çarpmasına maruz kalabileceğini düşünenler de vardı.

Thad bu yazıyı okuduğunda ne inanmış ne de yok saymıştı; kendi hayatına tamamen yabancı bir şeydi. Oysa şimdi son derece mantıklı görünüyordu. O da serçeleri çağırmak zorunda kalacaktı.

Serçeleri düşündü. O kuşları –binlercesini– çatılarda ve telefon tellerinde, havalanmak için telepatik bir sinyali beklerken gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Ve o görüntü geldi... fakat donuk ve gerçekdışıydı, bir tür zihinsel tabloya benziyordu. Yazmaya başladığı zamanlarda çoğu kez böyle olurdu – kuru ve verimsiz bir alıştırma. Hayır, bu daha

kötüydü. İlk başlangıç Thad'e hep biraz müstehcen gelirdi, sanki bir cesedi ağzından öpüyormuş gibi hissederdi.

Fakat şunu öğrenmişti. Eğer devam ederse, kelimeleri sayfaya dökmeyi sürdürürse, başka bir şey daha başlıyordu... hem harika hem de korkunç olan bir şey. Kelimeler bireysel birimler olarak kaybolmaya başlardı. Cansız karakterler sanki bütün geceyi küçük bir dolapta sıkışmış halde geçirmişler gibi, birazdan yapacakları karmaşık danslara hazırlık olarak kaslarını gevşetmek için ısınma hareketleri yapmaya başlarlardı. *Beyninde* bir şey olmaya başlardı; beynindeki elektrik dalgalarının disiplinden kopup rüya görülen bir uykudaki gibi pelteleştiğini hissederdi.

Şimdi Thad elinde kurşunkalemi, günlük defterinin üstüne eğilmiş, bu durumu oluşturmaya çalışıyordu. Dakikalar geçtikçe ve hiçbir şey olmadıkça kendini fena halde budala hissetmeye başladı.

Eski bir çizgi filme ait bir şarkı aklına girmiş, bir türlü çıkmak bilmiyordu. Liz oraya gelse ve onu gece yarısı, elinde bir kurşunkalemle boş bir sayfaya bakarken görse ne diyecekti?

Kurşunkalemi masaya bırakmak için eğilmişken birden durdu. Koltuğunu biraz çevirmiş olduğu için masasının solundaki pencereden dışarısını görebiliyordu.

Pencere pervazına tünemiş, parlak siyah gözleriyle ona bakan bir kuş vardı.

Bu bir serçeydi.

Thad ona bakarken yanına bir kuş daha geldi.

Derken, bir tane daha.

"Tanrım," dedi titrek bir sesle. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı... ve birden o *gidiyor olma* hissi bir kez daha içini kapladı. Stark'la telefonda konuştuğu zaman hissettiği gibiydi, ama şimdi çok daha kuvvetliydi.

Bir serçe daha konup kendine yer açmak için diğerlerini yana itti. Thad bunların arkasındaki garajın üstünde serçelerin sıra halinde oturduklarını gördü. Çatısındaki rüzgârgülünün üstü bile kuşlarla dolmuştu.

"Aman Tanrım!" dedi Thad bir daha; korku ve hayret dolu sesi ona çok uzaklardan gelir gibiydi. "Aman Tanrım, bunlar gerçek – *serçeler gerçek!*"

Onca defa bunları hayal ederken gerçek olabileceğini hiç aklına getirmemişti... ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu, bunu düşünecek aklı yoktu. Birden çalışma odası kayboldu ve yerini Thad'in Bergenfield'de çocukluğunu geçirdiği Ridgeway semti aldı. Tıpkı Stark kâbuslarında olduğu gibi sessizdi; ölü bir dünyada sessiz bir banliyöye bakıyordu.

Yine de tamamen ölü değildi, çünkü buradaki her evin çatısı da cıvıldaşan serçelerle doluydu. Her televizyon anteninin üstünde onlar vardı. Her ağacın üstü, her telefon hattı onlarla doluydu. Park etmiş otomobillerin üstünde oturuyorlardı; Duke Sokağı ile Marlborough Caddesi'nin kesiştiği köşedeki büyük mavi posta kutusunun üstündeydiler. Thad'in çocukken süt ve ekmek almak için gittiği Duke Street Convenience Store'un önündeki bisiklet park yeri onlarla doluydu.

Bütün dünya, uçmak için talimat bekleyen serçelerle dolmuştu.

Thad ofis koltuğunda arkaya yaslandı, ağzının köşesinden ince bir köpük akıyor, ayakları seğiriyordu; artık çalışma odasının bütün pencereleri onu seyreden kuşlarla dolmuştu. Thad'in ağzından gargara yapar gibi bir ses çıktı. Gözbebekleri yukarıya doğru kaydı, gözlerinin akı ortaya çıktı.

Kurşunkalem sayfaya dokundu ve en üste bir sözcük yazdı:

BACI

İki satır atlayıp her Stark paragrafının özelliği olan L şeklindeki girinti iminden sonra yazmaya başladı:

Kadın kapıdan geri çekilmeye başladı. Bunu çok çabuk yapmıştı, ama yine de geç sayılırdı. Elimi o beş santimlik aradan soktum ve uzanıp elini yakaladım.

Serçeler uçmaya başladı.

Hepsi birden aynı anda havalandılar; hem Thad'in hayalindeki çocukluğunun Bergenfield'dekiler hem de Ludlow'daki evinin önündekiler... *gerçek* olanlar. İki ayrı gökyüzüne uçtular: 1960'taki beyaz ilkbahar göğüne ve 1988'deki karanlık yaz göğüne.

Muazzam bir kanat çırpma sesi çıkararak kayboldular.

Thad doğruldu, ama eli hâlâ kaleme yapışmış gibiydi; kalem onu çekiyordu.

Kalem kendiliğinden yazıyordu.

Başardım, diye düşündü bir yandan ağzındaki ve çenesindeki salyaları silerken. *Başardım... ama keşke hiç kalkışmasaydım. Nedir bu yahu?*

Elinden boşalan kelimelere baktı; kalbi fırlayacakmış gibi atıyordu. Sayfaya dökülen cümleler kendi elyazısıydı; ama zaten Stark romanlarının hepsi kendi eliyle yazılmıştı. *Aynı parmak izleri, aynı marka sigara tercihi, aynı ses özellikleri varken başka birinin elyazısı olacak değildi tabii*, diye düşündü.

Tamam, her zaman olduğu gibi kendi elyazısıydı ama o *kelimeler* nereden çıkıyordu? Kendi kafasından olmadığı kesindi; o anda kafasında korku ve şaşkınlık dışında bir şey yoktu. Artık elinde de herhangi bir his kalmamıştı. Sağ kolu sanki bileğinin on santim üstünde bitiyormuş gibiydi. Başparmağı ve iki parmağının ucu beyazlaşmıştı, kalemi sımsıkı tuttuğunun farkındaydı, ama parmaklarında en küçük bir baskı hissetmiyordu. Sanki kuvvetli dozda Novocain iğnesi yapılmıştı.

İlk sayfanın alt kısmına gitti. Duyarsız eli hemen geri çekildi, duyarsız avucuyla buruşan sayfayı düzeltti ve bir kez daha yazmaya başladı.

Miriam Cowley çıglık atmak için agzını açtı. Dört saat kapısının içinde durmuş, sabırla beklemiştim; ne kahve ne sigara içmiştim (oysa sigara içmeyi çok istemiştim ve bu iş biter bitmez bir tane yakacaktım, ama daha önce içseydim, kokusu onu uyarabilirdi). Gırtlagını kestikten sonra gözlerini kapatmam gerektigini kendime hatırlattım.

Thad, Miriam Cowley'nin öldürülüş sahnesini okumakta olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Ve bu defa bölük pörçük kelimelerle değil, kendi çapında çok etkileyici bir yazar olan bir adamın düzgün ifadeleriyle yazılmıştı – milyonlarca kişinin romanlarını satın aldığı adamın.

Tastamam yapmaya niyetlendiği şeyi yapmıştı: Temas kurmuş, tıpkı Stark'ın bir şekilde onun zihnine girmesi gibi, o da Stark'ın zihnine girmişti. Fakat bunu yaparken böyle korkunç ve bilinmeyen güçlerle bağ kuracağını kim tahmin edebilirdi? Serçeler –ve onların gerçek olduğunu anlamak– kötü olmuştu, ama bu daha da kötüydü. Kurşunkalemin ve defterin sıcak olduğunu mu düşünmüştü? Ona ne şüphe! Bu adamın aklı fırından farksızdı.

Ve şimdi – Of Tanrım! Yine başlıyor! Eli kendiliğinden yazıyor!

"O şeyle kafamı patlatabileceğini düşünüyorsun, degil mi bacım?" diye sordum ona. "Sana bir şey söyleyeyim: Bu hiç de iyimser bir düşünce degil ve iyimserligini kaybeden insanlara ne oldugunu biliyorsun, degil mi?" Gözyaşları yanaklarından aşagıya süzülüyordu.

Ne oldu, George? Yoksa iyimserliğini kaybetmeye mi başladın?

Bunu söylediği anda o kara kalpli orospu çocuğu bir an için durdu. Eğer olay gerçekten böyle cereyan etmişse, Stark da Miriam'ı öldürmeden önce aynı şeyi söylemişti.

Cinayet sırasında onun zihnine girmiştim. Bu yüzden Dave's Market'ta onunla konuşurken bu cümleyi kullandım.

Stark ona telefon etmesi için Miriam'ı zorluyordu. Miriam bazı haftalar onu günde altı kere aramıştı, ama şimdi korkusundan numarayı unutmuştu. Stark onun telefon defterinden numarayı buldu. Thad kadının bu unutkanlığını ve Stark'ın anlayış göstermesini hem korkunç hem de ikna edici buldu. Ve şimdi Stark usturasını kullanmaya başlamış ve–

Ama bunu okumak istemedi, okumayacaktı. Kurşundan bir ağırlık kaldırırcasına kolunu ve uyuşmuş elini havaya kaldırdı. Kalemin defterle teması kesilir kesilmez eli yine his duygusuna kavuşmaya başladı. Kasları gerilmişti, işaretparmağının kenarı sızlıyordu. Kalem orada kırmızı bir iz bırakmıştı.

Karalanmış gibi görünen sayfaya hayret ve korkuyla baktı. Hayatta en son isteyeceği şey o kalemi tekrar indirmek ve Stark'la arasındaki o iğrenç devreyi tamamlamaktı; ama bu işe sadece Stark'ın Miriam Cowley'yi nasıl öldürdüğünü öğrenmek için girişmemişti, değil mi?

Kuşlar geri döner mi acaba?

Ama dönmeyeceklerdi. Kuşlar görevlerini yapmıştı. Thad'in kurmayı başardığı bağ hâlâ tamdı ve işliyordu. Thad bunu nasıl bildiğinin farkında değildi, ama biliyordu işte.

Neredesin George? dedi içinden. *Neden seni hissetmiyorum? Tıpkı benim senin varlığından habersiz oluşum gibi, sen de benim varlığımdan habersiz misin? Yoksa başka bir şey mi var? Hangi cehennemdesin?*

Thad bu düşünceyi kırmızı bir neon işareti gibi aklında tutup gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Sonra kurşunkalemi bir kez daha defterinin üstüne yaklaştırdı.

Kalemin ucu kâğıda değer değmez eli tekrar kalktı ve boş bir sayfaya kaydı. Daha önce olduğu gibi, avucunu dayayarak o sayfayı düzleştirdi. Sonra kalem tekrar kâğıdın üstüne döndü ve yazmaya başladı.

"Önemli degil," dedi Machine, Jack Rangley'ye. "Her yer aynıdır." Durdu. "Belki insanın evi hariç; bunu da oraya vardıgım zaman bilecegim."

Her yer aynıdır. Önce bu lafı, sonra da bütün cümleyi hatırladı. İlk Stark romanı olan *Machine's Way*'in birinci bölümündeydi.

Bu defa kalem kendiliğinden durdu. Thad elini kaldırıp yazılan kelimelere baktı; buz kesmiş, tüyleri diken diken olmuştu. *Belki insanın evi hariç; bunu da oraya vardığım zaman bileceğim.*

Machine's Way romanında ev, Alexis Machine'in çocukluğunun geçtiği yer olan Flatbush Avenue'ydu. Alkolik babasının bilardo salonunda yerleri paspaslardı. *Bu* hikâyedeki ev neredeydi?

Ev nerede? diye düşünerek kaleme baktı ve elini yine yavaşça sayfanın üstüne indirdi.

Kalem hızla bir dizi eğimli m-şekilleri çizdikten sonra yine hareket etmeye başladı. Kalem

Ev başlangıcın olduğu yerdir

diye yazdı kuş şekillerinin altına.

Bir kelime oyunu. Herhangi bir anlamı var mıydı? Temas hâlâ devam ediyor muydu, yoksa artık kendini mi kandırıyordu? Kuşlar konusunda ve ilk cümleleri yazarken kendini kandırmadığını biliyordu, ama o sıcaklık ve dürtülme hissi azalmış gibiydi. Eli hâlâ uyuşmuştu ama bunun nedeni kalemi çok sıkı tutması olabilirdi, parmağının yan tarafındaki izden belliydi. Otomatik yazma hakkında okuduğu makalede ruh çağırma tahtası kullananların çoğu zaman kendi kendilerini kandırdıkları belirtilmişti; çoğu kez kalemi yönlendirenler ruhlar değil, bu işi yapan kişinin bilinçaltı düşünceleri ve arzuları olurdu.

Ev başlangıcın olduğu yerdir. Eğer bu hâlâ Stark ise ve kelime oyununun bir anlamı varsa, burayı, bu evin içini kastediyordu, değil mi? Çünkü George Stark burada doğmuştu.

Thad'in aklına birden o lanet olası *People* dergisinde çıkan yazı geldi.

"Daktiloma bir sayfa taktım... sonra çıkardım. Ben bütün kitaplarımı daktiloda yazmışımdır, ama belli ki George Stark'ın daktilolarla pek arası yoktu. Belki de onca zaman tıkıldığı hapishanelerde daktilo kursları vermiyorlardı."

Hoş. Çok hoş. Ama bunun gerçek olgularla sadece ikinci dereceden bir ilişkisi vardı. Thad gerçekle çok ince bir bağı olan bir

şey anlatmıştı ve bunun sonuncusu olduğunu sanmıyordu – tabii bu işten sağ çıktığı takdirde... Tam olarak yalan sayılmazdı; açıkçası gerçeğin süslenmiş hali de değildi. Kişinin kendi hayatını bilinçaltıyla kurgulaması gibiydi ve Thad'in bildiği kadarıyla bunu yapmayan bir tane bile roman veya kısa hikâye yazarı yoktu. İnsan bunu herhangi bir durumda kendisinin daha iyi görünmesi için yapmazdı; bazen böyle olabilirdi ama anlattığı hikâyede pekâlâ kötü veya ahmak görünmesinde sakınca görmeyebilirdi. Hangi filmdeydi o gazetecinin meşhur lafı? "Gerçek ile efsane arasında birisini seçmek zorunda kalırsan, efsaneyi yayınla." *Kahramanın Sonu** olabilir. Bunu yapmak belki habercilik açısından boktan ve etik dışı olabilirdi, ama çok güzel bir kurgu yerine geçerdi. Hayal ürünü şeylerin insanın hayatına akışı, hikâye yazmanın kaçınılmaz bir yan etkisine benziyordu. Tıpkı gitar çalanların parmaklarında nasır oluşması veya yıllarca sigara içenlerin öksürmesi gibiydi.

Stark'ın doğumuyla ilgili gerçekler *People* dergisinde yazılanlardan çok farklıydı. Stark romanlarının elle yazılması mistik bir karar değildi, ama zamanla bir çeşit ritüel halini almıştı. Ve söz konusu ritüeller olunca yazarlar da profesyonel sporcular kadar batıl inançlı olurlardı. Bazı beyzbol oyuncuları ya çorap değiştirmezler ya da vuruş yapmadan önce istavroz çıkarırlardı. Yazarlar da başarılı oldukları sürece aynı modelleri izler ve bunlar bir çeşit ritüel haline gelirdi. Böylece yazar tıkanmasına maruz kalmayacaklarını umarlardı.

George Stark'ın romanlarını elle yazma alışkanlığı aslında çok basit bir nedenden başlamıştı. Thad, Castle Rock'taki yazlık evine yeni daktilo şeridi getirmeyi unutmuştu. Daktilo şeridi yoktu ama bekleyemeyeceği kadar güzel bir fikri vardı, bu nedenle çekmecesini karıştırdı ve bir defterle birkaç kurşunkalem buldu ve...

---

* Orijinal adı, *The Man Who Shot Liberty Valance.* (Yönetmen: John Ford; 1962, ABD.)

O günlerde göl kenarındaki o yere yaz sonunda giderdik, çünkü üniversitede aralıksız üç hafta süren bir dersim vardı. Neydi adı? Yaratıcı Yöntemler. Saçma sapan bir dersti. O yılın haziran sonlarıydı, ofisime gittiğimde hiç daktilo şeridim olmadığını fark ettim. Liz de evde hiç kahve olmadığından yakınıyor–

Ev başlangıcın olduğu yerdir.

People dergisi muhabiri Mike Donaldson'a George Stark'ın yarı-kurgu doğuşunu anlatırken hiç düşünmeden mekân olarak buradaki, Ludlow'daki büyük evi düşünmüştü. Çoğu zaman çalışmalarını Ludlow'da yaptığı için sahneyi burada kurması çok normaldi, özellikle de bir kurgu içinde bir sahne kuruyorsa, bir sahne düşünüyorsa... Ama burası George Stark'ın ilk çıkışını yaptığı, dünyaya Thad'in gözleriyle ilk defa baktığı yer değildi; ama Thad'in hem kendisi hem de Stark olarak çalışmalarını yaptığı ve o tuhaf ikili yaşamlarının çoğunu geçirdiği yerdi.

Ev başlangıcın olduğu yerdir.

Bu durumda ev Castle Rock olmalıydı. Castle Rock aynı zamanda Homeland Mezarlığı'nın bulunduğu yerdi. Homeland Mezarlığı ise, Alan Pangborn inanmasa bile, George Stark'ın iki hafta önce ölüm saçan haliyle ilk defa ortaya çıktığı yerdi.

Derken, sanki en doğal adımmış gibi (anladığı kadarıyla öyleydi) aklına başka bir soru geldi; o kadar basit ve o kadar aniden gelmişti ki, yüksek sesle mırıldandı: "Neden tekrar yazmak istiyorsun?"

Kalemin ucu kâğıda değene kadar elini indirdi. El yine uyuştu ve sanki berrak, buz gibi bir suyun içine girdi.

Elin ilk hareketi, yine kalkıp defterdeki boş bir sayfanın üstüne gitmek oldu. Tekrar indi... ama bu defa yazmaya hemen başlamadı. Thad o temasın, ya da her neyse onun, elinin uyuşmasına rağmen kopmuş olduğunu hissetti. Sonra kalem canlı bir nesneymiş gibi... canlı fakat ağır yaralı bir şeymiş gibi elinde sarsıldı. Sarsılarak önce virgüle benzeyen uzun bir şey çizdi, sonra da durana kadar bir makine gibi.

George Stark George Stark George Stark Kuşlar yok George Stark

yazmaya başladı.

Evet. Adını yazabiliyorsun. Ve kuşları yok sayabiliyorsun. Çok güzel. Ama neden yine yazmak istiyorsun? Neden bu kadar önemli? Neden insanları öldürecek kadar önemli?

Yazmazsam öleceğim

diye yazdı kalem.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Thad, ama içinde çılgınca bir ümit doğmuştu. Olay bu kadar basit olabilir miydi? Pekâlâ olabilir, diye düşündü; özellikle de var olması hiç gerekmeyen bir yazar için. Yazmadığı veya yazamadığını hissettiği takdirde var olmayan yeterince *gerçek* yazar vardı... ve Ernest Hemingway gibi adamların durumunda da aynı şey söz konusuydu.

Kalem titredi, sonra son mesajın altına bir çizgi çekti. Tuhaf bir şekilde ses-izini andırıyordu.

"Hadi," dedi Thad. "Ne demek istiyorsun?"

Dağılıyorum

diye yazdı kalem. Harflerin gönülsüzce yazıldığı belliydi. Kalem artık bembeyaz olmuş parmaklarının arasında titriyordu. *Biraz daha zorlarsam, kopup gidecek,* diye düşündü Thad.

Gerekli tutarlılığı kaybediyorum kaybediyorum
Kuşlar yok KUŞLAR FALAN YOK BOK HERİF
Aşağılık orospu çocuğu kafamdan siktir ol git.

Birden kolu havaya kalktı ve kalemi bir hançer gibi tutmaya başladı. Sonra hızla indirdi –Stark indirdi– ve sol elinin başparmağıyla işaretparmağının arasındaki ete sapladı. Kalemin ucu Stark'ın yazılarıyla biraz körelmişti ama buna rağmen yarısına

kadar ete saplandı... ve kırıldı. Kalemin saplandığı yerden kan fışkırırken, Thad'i bu eyleme zorlayan dürtü de kayboldu. Fena halde acıyan kalem saplı elini masanın üstüne koydu.

Thad başını geriye attı ve boğazına kadar gelen acı dolu çığlığı bastırmaya çalıştı.

3

Çalışma odasının bitişiğinde küçük bir tuvalet vardı. Thad ayağa kalkabilecek hale gelince oraya yöneldi ve tepedeki florasan lambanın ışığında şiddetle sızlayan yarasını inceledi. Bir kurşun yarası görünüyordu: parlak kara bir leke, kusursuz ölçülerde yuvarlak bir delik. O kara renk grafite değil, baruta benziyordu. Elini ters çevirince avucunda bir iğne deliği kadar parlak kırmızı bir nokta gördü. Kalemin ucuydu.

Neredeyse avucumu delip geçecekmiş, diye düşündü.

Uyuşana kadar elini soğuk suya tuttuktan sonra dolaptan hidrojen peroksit şişesini çıkardı. Şişeyi sol eliyle tutamadığından, kapağını açmak için sol koluyla göğsüne dayadı. Sonra da dezenfektanı elindeki deliğin üstüne boşalttı; sıvının beyazlaşmasını ve köpürmesini izlerken duyduğu acıyla dişlerini sıkıyordu.

Hidrojen peroksidi yerine bırakıp dolaptaki reçeteli ilaçları çıkardı ve birer birer etiketlerini inceledi. İki yıl önce kayak yaparken düşüp belini incitmiş, sevgili doktoru Dr. Hume da ona Percodan adlı ilacı yazmıştı. Thad bundan sadece birkaç tane almış, sonra uyku döngüsünü bozduğu ve yazmasını zorlaştırdığı için bırakmıştı.

Bir süre sonra tıraş kremi kutusunun arkasına gizlenmiş plastik şişeyi buldu; bu en az bin yıllık olmalıydı. Kapağını dişleriyle çıkardıktan sonra şişeyi sallayarak içindeki haplardan birini lavabonun kenarına düşürmeyi başardı. Bir an ikincisini de almayı düşündüyse de vazgeçti. Bu ilaç çok kuvvetliydi.

Belki de bozulmuştur. Belki bu çılgın ve eğlenceli geceyi çırpına çırpına hastaneye götürülürken sonlandırabilirsin. Ne dersin?

Ama riski göze almaya karar verdi. Başka çaresi yoktu – acısı dayanılır gibi değildi. Hastane konusuysa... Elindeki yaraya bakıp düşündü: *Belki de gidip bunu bir doktora göstermem daha doğru olur, ama kesinlikle bunu yapmayacağım. Son günlerde bana aklımı kaçırmışım gibi bakan çok fazla insan oldu.*

Dört Pecodan tableti daha çıkarıp cebine attı, şişeyi yine yerine bıraktı. Sonra yaranın üstünü bir yara bandıyla kapadı. O yuvarlak bantlardan biri yarayı tam örtmüştü. İnsan şu ufacık plastik banda bakınca o lanet yaranın ne kadar acı verdiğini hiç kestiremez, diye düşündü. *Stark bana bir ayı tuzağı kurdu. Zihninde bir tuzak kurdu ve ben de bunun içine dalıverdim.*

Hadise gerçekten bu muydu? Thad buna emin değildi, ama bildiği tek şey vardı: Aynı gösterinin tekrarlanmasını istemiyordu.

4

Kendini toparlayınca günlük defterini yine çekmesine koyup ışıkları kapadı ve ikinci kata indi. Merdiven sahanlığında bir an durup kulak kesildi. İkizlerden ses yoktu. Liz'den de.

Son kullanma tarihi geçmesine rağmen etkisini kaybetmemiş olan Percodan işe yaradı ve Thad'in elindeki acı azalmaya başladı. Farkında olmadan elini gerince o sinsi sancı birden çığlık attıracak hale geldi, ama dikkatli olduğu takdirde çok da kötü olmayacaktı.

Ama sabah olduğunda canını fena yakacak, dostum. Liz'e ne diyeceksin?

Ne diyeceğini bilmiyordu. En iyisi doğruyu söylemekti... ya da birazını. Zaten Liz onun yalanlarını yakalamakta çok ustalaşmıştı.

Acısı biraz hafiflemişti ama şok sonrası etkiler hâlâ devam ediyordu. Thad hemen uyuyamayacağını düşündü. Alt kata inip

oturma odası penceresinden, garaj yoluna park etmiş polis otosuna baktı.

Orada bir çift turfanda hıyar gibi oturuyorlar, diye düşündü. *Kuşlar onları hiç rahatsız etmemiş. Belki de hiç kuş yoktu, sadece benim kafamın içindeydi. Ama bu adamlar rahatsız edilmek için maaş alıyorlar.*

Aklına cazip bir fikir geldi ama çalışma odası evin diğer tarafındaydı. Pencereler garaj yolundan görünmüyordu. Baraka da. Yani polislerin kuşları görmesi mümkün değildi. En azından tünemeye başladıklarında.

Peki, ya hep birden havalandıklarında? Bunu da işitmediler mi yani? Thad, sen en az yüz, belki iki veya üç yüz tane kuşun havalandığını gördün.

Thad dışarıya çıktı. Mutfağın tel örgülü kapısını açtığı anda iki polis otomobilden çıktı. Sessiz hareket edebilen iriyarı adamlardı.

"Yine aradı mı, Bay Beaumont?" diye sordu sürücü tarafından çıkan polis. Adı Stevens'tı.

"Hayır, öyle bir şey olmadı," dedi Thad. "Çalışma odamda yazmakla meşguldüm, o sırada grup halinde kuşların havalandığını duyar gibi oldum ve ürktüm. Siz de böyle bir ses duydunuz mu?"

Thad yolcu tarafından çıkan polisin adını bilmiyordu. Adam gençti, sarışındı ve iyi huylu olduğunu gösteren yuvarlak bir yüzü vardı. "Hem duyduk hem de gördük," dedi. Eliyle göğü işaret etti; hilal şeklindeki ay evin tam üstündeydi. "Aya doğru uçtular. Serçeler. Epey çoktular. Bunlar aslında geceleri pek uçmazlar."

"Sence nereden gelmiş olabilirler?" diye sordu Thad.

"Size şu kadarını söyleyeyim," dedi yuvarlak yüzlü polis. "Bilmiyorum. Kuş gözlemciliği konusunda çok bilgisizimdir."

Bunu dedikten sonra güldü. Diğer polis gülmedi. "Bu gece biraz gergin misiniz, Bay Beaumont?"

Thad onun yüzüne baktı. "Evet," dedi. "Son zamanlarda *her* gece gergin oluyorum."

"Şu anda sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı, efendim?"

"Hayır," dedi Thad. "Sanmıyorum. Sadece duyduğum o sesin ne olduğunu merak etmiştim. İyi geceler baylar."

"İyi geceler," dedi yuvarlak yüzlü polis.

Stevens sadece başını sallamakla yetindi. Stetson şapkasının siperliğinin altında parlayan gözleri ifadesizdi.

Bu adam benim suçlu olduğumu düşünüyor, diye geçti Thad'in aklından eve doğru yürürken. *Suçumun ne olduğunu bilmiyor. Herhalde umurunda da değildir. Ama herkesin bir nedenden suçlu olduğuna inananlara özgü bir yüzü var. Kim bilir, belki de haklıdır.*

Mutfak kapısını kapatıp kilitledi. Oturma odasına gidince bir kez daha dışarıya baktı. Yuvarlak yüzlü polis tekrar otomobile binmişti, ama Stevens hâlâ sürücü tarafındaki kapıya dayanmış halde duruyordu. Thad bir an onun doğruca gözlerine baktığı hissine kapıldı. Bu mümkün değildi tabii, çünkü kapalı tül perdenin ardında sadece bir siluet görebilirdi.

Ne var ki, bu izlenimini bir süre aklından çıkaramadı.

Tülün üstüne kalın perdeyi de çektikten sonra içki dolabına gitti. Kapağını açıp bir şişe Glenlivet viskisi çıkardı; en sevdiği markaydı. Bir süre şişeye baktıktan sonra tekrar yerine koydu. Canı fena halde içmek istiyordu ama içkiye tekrar başlamak için bundan daha kötü bir zaman olamazdı.

Mutfağa gitti, elini bükmemeye özen göstererek bir bardağa süt doldurdu. Yarası sinsice sızlıyordu.

Geldiğinde aklı karışıktı, diye düşündü sütünü yudumlarken. *Uzun sürmedi –korkunç bir hızla keskinleşti– ama geldiğinde aklı karışıktı. Galiba uyuyordu. Belki rüyasında Miriam'ı görüyordu... ama sanmıyorum. Bağlantı kurduğum şey rüya olamayacak kadar tutarlıydı. Sanırım bu bir hatıraydı ya da George Stark'ın bilinçaltındaki, her şeyin düzgün bir şekilde kaydedildiği Kayıt Bürosuydu. Sanırım o da benim bilinçaltıma girerse –şimdiye kadar pekâlâ girmiş olabilir– buna benzer şeyler bulurdu.*

Thad sütünü yudumlayıp kiler kapısına baktı.

Acaba Stark'ın UYANIK düşünceleriyle... bilinçli düşünceleriyle bağlantı kurabilir miyim?

Bunun cevabı evet olmalı, diye düşündü... ama bu onu yine korunmasız halde bırakacaktı. Ve bu defa eline saplanan bir kalem olmayabilirdi. Bir dahaki sefere boynuna bir mektup açacağı saplanabilirdi.

Bunu yapamaz. Bana ihtiyacı var.

Evet ama herif kaçık. Kaçık insanlar her zaman kendi çıkarlarını düşünmeyebilirler.

Kiler kapısına baktı ve oraya nasıl girebileceğini, sonra oradan evin diğer tarafına nasıl çıkabileceğini düşündü.

Ona bir şey yaptırabilir miyim? Onun bana bir şey yaptırdığı gibi?

Bu soruya cevap veremiyordu. Hiç değilse şimdilik. Başarısız bir deney ölümüne yol açabilirdi.

Sütünü bitirip bardağın çalkaladı ve bulaşık makinesine koydu. Sonra da kilere girdi. Burada, sağ yandaki konserve kutularının ve sol yandaki kâğıt malzemelerin bulunduğu rafların arasında evin arka bahçesine açılan bir kapı vardı. Kilidi açıp kapıyı itti, karşısında piknik masası ve barbekü yeri vardı. Buradan başlayıp evin önüne kadar uzanan asfalt patikaya çıktı.

Patika ay ışığı altında siyah bir cam gibi parlıyordu. Farklı aralıklarla beyaz lekeler gördü.

Serçe bokları, dedi içinden.

Tam çalışma odasının altına gelene kadar patikada yürüdü. O sırada ufukta beliren bir kamyon Route 15'ten eve doğru gelirken farları bir an için arka bahçeyi ve asfalt patikayı aydınlattı. Thad bu arada yerde iki serçe cesedi gördü. Kamyon uzaklaşınca kuşların cesetleri ay ışığında yine belirsiz şekillere büründü.

Kuşlar gerçekti, diye düşündü bir daha. *Serçeler gerçek.* O katıksız korku bir daha içini kaplamış, kendini bir şekilde kirli hissetmesine neden olmuştu. Ellerini yumruk yapmaya çalıştı ama sol elinin acısıyla inledi. Pedocan'ın ağrı kesici etkisi geçmeye başlamıştı.

Buradaydılar. Gerçektiler. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bilmiyordu.

Onları ben mi çağırdım, yoksa ben mi yarattım?

Bunu da bilmiyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı: Bu gece gelen serçeler ve trans haline girmeden önce her yanı kaplayan gerçek serçeler muhtemel serçe sayısının sadece küçük bir kısmıydı. Belki de mikroskobik bir kısmı.

Bir daha asla, dedi içinden. *Lütfen – bir daha asla olmasın.*

Fakat istediği şeyin pek de önemli olmadığının farkındaydı. İşin en korkunç yanı da buydu; kendi içinde dehşet verici paranormal bir yeteneğe dokunmuştu ve bunu kontrol edemiyordu. Bu konuda kontrol kelimesi şaka gibi kalıyordu.

İnandığı başka bir şey de, bu iş bitmeden önce serçelerin geri döneceğiydi.

Thad ürpererek eve döndü. Kendi evinin kilerine bir hırsız gibi girip kapısını kilitledi ve sızlayan eliyle yatağına gitti. Yatmadan önce bir Pedocan daha aldı ve bunu bir bardak suyla yuttu.

Yanına yattığı sırada Liz uyanmadı. Bir süre sonra kâbuslarla dolu üç saatlik huzursuz bir uykuya daldı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

STARK SATIN ALIYOR

1

Uykudan uyanması hiç de uyanmaya benzemiyordu.

Aslında normal insanlar gibi uyuyup uyanmadığını düşündü. Bir bakıma sanki hep uykudaydı ve bir rüyadan diğerine geçiyordu. Bu şekilde hayatı –hatırladığı kadarıyla– tıpkı aynalardan oluşan sonsuz bir koridora bakmaya benziyordu.

Bu rüya bir kâbustu.

Uykusundan uyanırken aslında hiç de uyumadığını biliyordu. Bir şekilde Thad Beaumont onu kısa bir süre için ele geçirmiş ve bu süre içinde iradesini bükmeyi başarmıştı. Beaumont onu kontrolü altında tutarken bazı şeyleri söylemiş, ifşa etmiş miydi? Sanki bunu yapmış gibi bir his vardı içinde. Ne var ki, emin olduğu bir şey vardı: Beaumont onun söylediği şeyleri nasıl yorumlayacağını bilemez, önemli olanlarıyla önemsiz olanları ayırt edemezdi.

Stark uyandığında canı yanıyordu.

Avenue B'nin hemen dışında, East Village'ta iki odalı bir daire kiralamıştı. Gözlerini açtığında mutfak masasında oturuyordu ve önünde açık bir defter vardı. Masa örtüsünün üstü kanla kaplıydı; bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü sağ elinin üstüne bir Bic tükenmezkalem saplıydı.

Şimdi rüya tekrar geri gelmeye başladı.

Thad'i kafasının içinden bu şekilde kovmuştu; o korkak puştun nasıl olduysa kurduğu bağlantıdan kurtulmasının tek yolu buydu. Korkak mıydı? Evet. Ama aynı zamanda çok kurnazdı. Ve bunu unutması ona pahalıya mal olabilirdi. Hem de çok pahalıya.

Stark rüyasında Thad'le birlikte aynı yatakta olduğunu hayal meyal hatırlıyordu: Konuşuyor, ara ara fısıldaşıyorlardı. Bu durum ilk başta hoştu ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı, iki kardeşin ışıklar kapatıldıktan sonra sohbet etmelerine benziyordu.

Ne var ki, *konuşmanın* ötesinde bir şey yapıyorlardı, değil mi?

Yaptıkları şey sırlarını paylaşmaktı... ya da daha doğrusu, Thad ona sorular soruyor, Stark da bunlara cevap veriyordu. Ona cevap vermek keyifliydi, rahatlatıcıydı. Ama aynı zamanda endişe vericiydi. İlk başta endişesi kuşlarla ilgili olmuştu: Thad neden ikide bir ona kuşları soruyordu? Kuş falan yoktu ki. Belki bir zamanlar... çok uzun zaman önce... ama artık yoktu. Derken endişe duygusu azar azar, son derece gelişmiş hayatta kalma içgüdüsüyle kucaklaştı ve uyanık kalmak için kendini zorlarken giderek daha belirgin hale gelip keskinleşti. Kendini birisi başını suya bastırmış ve onu boğuyormuş gibi hissediyordu.

Hâlâ bu yarı uykulu yarı uyanık haldeyken mutfağa gitmiş, defteri açmış ve tükenmezkalemi almıştı. Bunu ona Thad yaptırmamıştı; neden yaptıracaktı ki? Yedi yüz kilometre uzakta kendisi de yazmıyor muydu? Tabii tükenmezkalem iyi olmamıştı –eline tuhaf gelmişti– ama idare ederdi. Şimdilik.

Dağılıyorum, diye yazdığında uyumakla uyanık olmak arasındaki safhayı ayıran o sihirli aynaya çok yaklaşmıştı. Tükenmezkaleme kendi düşüncelerini yazdırmaya, kendi iradesini yansıtmaya çalıştı ama bu çok zordu. Hem de çok zordu.

Bu Bic tükenmezkalemi ve altı tane defteri New York City'ye geldikten kısa bir süre sonra bu uyduruk daireyi kiralamadan önce bir kırtasiyeden satın almıştı. Dükkânda Berol kurşunkalemleri de vardı ve Stark bunlardan almak istediği halde almamıştı. Çünkü kurşunkalemleri kullanan kimin aklı olursa olsun,

onları elinde tutan kişi Thad Beaumont'tu ve Stark bu bağlantıyı koparıp koparamayacağını öğrenmek istiyordu. Bu nedenle kurşunkalemleri değil, tükenmezkalemi satın almıştı.

Eğer kendisi yazabilseydi, kendi aklıyla yazabilseydi, Maine'deki o mızmız, adi yaratığa ihtiyacı olmayacaktı. Ama tükenmezkalem hiç işine yaramamıştı. Ne kadar gayret etse de, ne kadar bütün dikkatini verse de, yazabildiği tek şey kendi adı olmuştu. Art arda adını yazmıştı: George Stark, George Stark, George Stark... Sayfanın altına kadar bunu yazmış, sonunda yazdığı şey hiçbir anlamı olmayan karalamalar haline gelmişti.

Bir gün önce New York Halk Kütüphanesi'nin bir şubesine gitmiş ve Yazma Odası'ndaki elektrikli IBM daktilolardan birini bir saatliğine kiralamıştı. O bir saat ona sanki bin yıl gibi gelmişti. Tuşların üzerinde titreyen parmaklarla adını yazdı; bu defa büyük harflerle: GEORGE STARK, GEORGE STARK, GEORGE STARK.

Bunu bırak artık! diye bağırmıştı kendine. *Başka bir şey yaz, ne olursa olsun, yeter ki başka bir şey yaz!*

Bir daha denemişti. Tuşların üstüne eğilip ter içinde yazmaya başladı: *Çevik kahverengi tilki tembel köpeğin üstüne atladı.*

Ama kâğıda baktığı zaman başka bir şey yazdığını gördü: *george George Stark starklamış georgun starkına stark.*

İçinden o IBM daktiloyu yerinden söküp odanın karşı ucuna fırlatmak, paramparça etmek gelmişti. Madem bir şey yaratamıyordu, o halde yok edecekti.

Ama bunun yerine büyük bir zorlukla kendini kontrol etti ve kütüphaneden çıktı, buruşturduğu o sayfayı da kaldırımdaki bir çöp kutusuna attı. Şimdi elinde o Bic tükenmezkalemiyle oturmuş, Beaumont olmadan adı dışında hiçbir şey yazamayacağını öğrendiğindeki o müthiş öfkeyi hatırlıyordu.

Ve o korkuyu.

Ve paniği.

Ama Beaumont hâlâ *onun* elindeydi, değil mi? Belki o bunun tersi olduğunu sanıyordu ama çok şaşıracaktı.

Kaybediyorum, diye yazdı ama Beaumont'a daha fazlasını söyleyemezdi – yazdığı şey zaten yeterince kötüydü. Hain elini kontrolü atına almaya, *uyandırmaya* çalıştı.

Sanki daha önceki düşünceyi vurgulamak istercesine, *gerekli uyum*, diye yazdı eli. Birden Stark kendini Beaumont'a tükenmezkalemi saplarken gördü. *Ve bunu yapabilirim*, diye düşündü. *Bunu senin yapabileceğini sanmıyorum Thad, çünkü sen mızmız bir muhallebi çocuğusun*. İşler çatallaştığı zaman bunu ben halledebilirim. Artık bunu öğrenmenin zamanı geldi herhalde.

Sonra, bu her ne kadar bir rüya içindeki rüyaya benziyorduysa da ve kontrolü kaybettiği duygusuyla korktuysa da, o vahşi ve sarsılmaz özgüveni geri geldi ve uykunun pençesinden sıyrıldı. Beaumont onu boğamadan yüzeye çıkmanın sevinciyle tükenmezkalemin kontrolünü ele geçirdi ve nihayet bununla yazmaya başlayabildi.

Bir an için –ve sadece kısa bir an için– iki yazma gerecini tutan *iki* el olduğunu hissetti. Bu his çok netti ve gerçekti.

kuşlar yok, diye yazdı – bu, vücut bulduktan sonra yazabildiği ilk gerçek cümleydi. Yazmak son derece zordu; ancak doğaüstü kararlılığı olan bir yaratık bu çabayı gösterebilirdi. Ama kelimeler kâğıda döküldükten sonra kontrolünün güçlendiğini hissetti. Diğer elin kalemi tutma gücü azalmış, Stark hiç duraksamadan ve acımadan bu gücü devralmıştı.

Biraz da SEN boğul, diye düşündü. *Bakalım hoşuna gidecek mi.*

En doyurucu orgazmdan bile daha tatmin edici bir boşalmayla yazmaya başladı. *KUŞLAR FALAN YOK BOK HERİF! AŞAĞILIK OROSPU ÇOCUĞU KAFAMDAN SİKTİR OL GİT!*

Sonra bir an bile düşünmeden –düşünmek ölümcül bir duraksamaya yol açardı– Bic tükenmezkalemi kaldırdı ve sağ eline sapladı. Kalemin çelik ucu eline saplanırken yüzlerce kilometre kuzeyde Thad Beaumont'un da bir Berol kurşunkalemi sol eline sapladığını hissetti.

İşte o anda uyandı – ikisi de gerçek anlamda uyandı.

2

Duyduğu acı korkunçtu, ama aynı zamanda bir kurtarıcı gibiydi. Haykırdı ve sesini boğmak için kolunu terli başına götürdü. Ama bu haykırış acıdan olduğu kadar sevinç ve coşkudandı.

Beaumont'un da Maine'deki çalışma odasında feryadını bastırma gayretini hissedebiliyordu. Beaumont'un ikisi arasında yaratmış olduğu *bağ* kopmamıştı; bu daha çok son bir kuvvetli çekişle çözülen, baştan savma atılmış bir düğüme benziyordu. Uyuduğu sırada kafasının içine o alçak herifin gönderdiği sondanın şimdi büküldüğünü ve uzaklaştığını hissediyor, hatta neredeyse görür gibi oluyordu.

Stark fiziksel olarak değilse de zihnen uzanıp Thad'in o zihinsel sondasının giderek uzaklaşan kuyruğunu gördü. Stark'ın zihin gözüyle tombul bir solucana benziyordu bu.

Thad'e başka bir kurşunkalem aldırıp bir kez daha kendine saplatmayı düşündü – bu defa gözüne. Ya da belki kalemin ucunu kulağına sokturup kulak zarını delerek beyne gitmesini sağlayabilirdi. Thad'in atacağı çığlığı duyar gibi oldu. İşte bu çığlığı asla bastıramazdı.

Birden durdu. Beaumont'un ölmesini istemiyordu.

Hiç değilse şimdilik. Beaumont ona kendi başına yazmayı öğretene kadar ölmemeliydi.

Stark yavaşça yumruğunu gevşetti ve bunu yaparken, içinde Beaumont'un özünü tuttuğu o zihinsel yumruğun da –en az fiziksel olanı kadar kuvvetli ve acımasız– açıldığını hissetti. O beyaz, tombul solucan Beaumont'un inleyerek kayıp gittiğini hissediyordu.

"Sadece şimdilik," diye fısldadı ve dikkatini diğer işine yöneltti. Sağ elinde saplı kalan tükenmezkalemi çekip çıkardı ve çöp sepetine attı.

3

Lavabonun yanındaki bulaşık makinesinin üstünde bir şişe Glenlivet viskisi duruyordu. Stark bunu alıp tuvalete gitti. Yürürken sağ eli yan tarafında sallanıyor, zemindeki eskimiş muşamba kaplamanın üstüne kan damlaları saçıyordu. Elindeki delik tam bir yuvarlak biçimindeydi. Siyah mürekkebin lekesi iç kanamayla birleşince kurşun yarasına benzemişti. Elini germeyi denedi. Parmakları kımıldadı ama duyduğu acı daha fazla deneme yapmasına engel oldu.

Ecza dolabının üstündeki zinciri çekince, altmış *watt*'lık çıplak ampul aydınlandı. Tıpasını açmak için şişeyi sağ koluyla gövdesine dayadı. Sonra da yaralı elini lavabonun üstüne getirdi. Beaumont da Maine'de aynı şeyi mi yapıyordu? Stark buna ihtimal vermedi. Beaumont'un kendi pisliğini temizleyecek cesareti olduğunu sanmıyordu. Şu anda hastane yoluna düşmüş olmalıydı.

Stark yaranın üstüne viskiyi dökünce omzuna kadar yükselen dehşetli bir acı duydu. Viskinin yaranın üstünde köpüklendiğini izlerken bir kez daha yüzünü koluyla örttü.

Acının hiç dinmeyeceğini sanmıştı ama nihayet biraz azalmaya başlıyordu.

Şişeyi aynanın altındaki rafa koymaya çalıştı. Eli öyle şiddetle titriyordu ki, bunu başarma ihtimali hiç yoktu; bunun üzerine şişeyi duş teknesinin paslı zeminine bıraktı. Bir dakika sonra içmek isteyecekti.

Elini ışığa doğru tutup deliği inceledi. Bunun içinden ampulü görebiliyordu, fakat sanki kırmızı bir filtreden bakıyormuş gibi bulanık görünüyordu. Kalemi avucunu delip geçecek kadar sert saplamamıştı ama çok yaklaşmıştı. Belki Beaumont daha iyisini yapmıştır.

Umut dünyası.

Elini musluktan akan soğuk suyun altında tuttu; parmaklarını gererken duyacağı acı için kendini hazırladı. İlk başta çok

kötüydü; çığlık atmamak için dişlerini sıktı, ama çok geçmeden eli uyuşunca kendini daha iyi hissetti. Elini suyun altında tam üç dakika tutmak için kendini zorladı. Sonra musluğu kapatıp bir kez daha elini ışığa doğru tuttu.

Ampulün ışığı hâlâ delikten görülebiliyordu, ama şimdi daha da belirsiz bir haldeydi. Yara kapanıyordu. Vücudunun şaşılacak kadar kuvvetli bir yenilenme gücü vardı, ama bu çok tuhaftı, çünkü bir yandan da dağıldığını hissediyordu.

Ecza dolabının lekelerle dolu aynasında otuz saniye kadar yüzüne baktıktan sonra silkinerek gözlerini başka tarafa çevirdi. Hem bu kadar aşina olduğu hem de ona yeni ve yabancıymış gibi gelen yüzüne bakarken bir çeşit hipnotik transa girmiş gibi hissederdi. Belki yeterince uzun süre bakarsam bu gerçekleşebilir, diye düşündü.

Ecza dolabını açtı. İçinde, birisi kullanılmış iki adet tek kullanımlık jilet, makyaj şişeleri, birkaç sünger, yüz pudrası ve bir şişe aspirin vardı. Hiç yara bandı yoktu. Bu yara bantları da tıpkı polisler gibi, dedi içinden. İhtiyacın olduğunda hiç bulamazsın. Neyse, önemli değildi; yarayı biraz daha viskiyle dezenfekte eder (tabii, önce epey içip midesini dezenfekte ettikten sonra) ve bir mendille sarardı. Mikrop kapacağını sanmıyordu; enfeksiyonlara karşı bağışıklığı var gibi görünüyordu.

Dişiyle aspirin şişesinin kapağını açıp kapağı lavaboya tükürdü, sonra şişeyi ağzına dikerek altı tane hapı ağzına boşalttı. Duş teknesindeki viskiyi çıkardı, iri bir yudum alarak hapları yuttu. Viski midesine inince rahatlatıcı bir hararet verdi. Sonra bir miktarını da elindeki yaraya döktü.

Yatak odasına gidip fena halde yıpranmış şifoniyerin üst çekmecesini açtı. Odada bir çekyatla şifoniyerden başka mobilya yoktu.

Sadece üst çekmecenin içinde bir şeyler vardı, diğerleri boştu. Üç kısa don, üstünde üretici firmanın bandı olan iki çift çorap, bir Levi's blucin ve ambalajı içinde bir paket Hav-a-Hank mendil. Stark dişiyle ambalajı açıp mendili eline sardı. Viskinin kehribar

renkli sıvısı ve bir damla kan ince kumaştan dışarı sızdı. Stark, bu kan lekesi yayılacak mı diye bekledi ama öyle olmadı. Bu çok iyiydi.

Acaba Beaumont herhangi bir duyusal girdi almış mıydı? Mesela George Stark'ın o anda East Village'te, insanın cebinden maaş çekini yürütebilecek kadar büyük karafatmaların cirit attığı boktan bir dairede kaldığını biliyor muydu? Stark buna ihtimal vermedi ama gerekmediği zaman risk almanın da bir anlamı yoktu. Karar vermesi için Thad'e bir hafta süre tanımıştı ve her ne kadar artık Thad'in Stark olarak roman yazmayı düşünmediğine emin olsa da, vaat ettiği sürenin sonuna kadar bekleyecekti.

Ne de olsa sözünün eri bir adamdı.

Ama Beaumont'a biraz ilham vermek gerekebilirdi. Herhangi bir nalburdan satın alınabilecek bir alev lambasını birkaç saniyeliğine çocuklarının tabanlarına tutmak bunun için yeterli olur, diye düşündü Stark, ama bunu daha sonraya bırakacaktı. Şimdilik yapacağı şey, bir *bekleme oyunu* oynamaktı; bu sırada da kuzeye doğru gitmesi hiç fena olmazdı. Buna pozisyon almak da denebilirdi. Ne de olsa bir otomobili –siyah Toronado– vardı. Hâlâ depodaydı ama illaki orada kalması gerekmiyordu. Yarın sabah New York City'den ayrılabilirdi. Fakat daha önce satın alması gereken bir şey vardı ve bunun için şu anda banyo dolabındaki kozmetik ürünlerini kullanmalıydı.

4

Dolaptan küçük fondöten şişelerini, pudrayı ve süngerleri çıkardı. İşe koyulmadan önce viskiden büyük bir yudum aldı. Ellerinde titreme kalmamıştı ama sağ eli hâlâ sızlıyordu. Bunu dert etmedi; eğer kendi eli sızlıyorsa, Beaumont acısından ağlıyor olmalıydı.

Aynada yüzüne baktı, sol gözünün altındaki deriye sol parmağıyla dokundu ve parmağını ağzının köşesine kadar indirdi.

"Tutarlılığımı kaybediyorum," diye mırıldandı. Vay be, bu kesinlikle doğruydu!

Stark yüzüne ilk kez baktığında –Homeland Mezarlığı'nda, yakındaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanmış bir çamur birikintisine bakarken– gördüğü şeyi tatmin edici bulmuştu. Beaumont'un hayal gücündeki, ana rahmini andıran zindanda gördüğü rüyalardaki gibiydi. Hatları dikkat çekmeyen, yakışıklı denebilecek bir yüzdü. Alnı o kadar geniş, gözleri birbirinden o kadar ayrı olmasaydı, kadınların dönüp tekrar bakacakları bir yüz olurdu. Tam anlamıyla tarif edilemez bir yüz (eğer böyle bir şey varsa) dikkat çekebilirdi, çünkü göze çarpan herhangi bir özelliği olmadığı için bu yüzün sıradanlığı ona bakan gözü ikinci kez bakmak zorunda bırakırdı. Stark'ın gerçek gözlerle o çamur birikintisinde gördüğü yüz, sıradanlığın o sınırını rahatça aşıyordu. Bu harika bir yüzdü, onu gören birisi daha sonra tarif edemezdi. Mavi gözler... bu kadar sarışınlığa biraz ters düşen esmer ten... hepsi bu kadardı işte. Hepsi bu kadardı! Görgü tanığı mecburen onun geniş omuzlarını anlatacaktı; en ayırt edici özelliği buydu, ama dünya zaten geniş omuzlu erkeklerle doluydu.

Fakat her şey değişmişti. Artık yüzü belirgin bir şekilde tuhaflaşmıştı ve yakın zamanda tekrar yazmaya başlamazsa, tuhaftan da öte –gülünecek kadar acayip– bir şey olacaktı.

Tutarlılığımı kaybediyorum, diye düşündü yine. *Ama sen buna bir son vereceksin, Thad. O zırhlı araç soygunuyla ilgili kitaba başladığın zaman şu anda bana olagelen şey tersine dönecek. Bunu nasıl bildiğimi bilemiyorum, ama kesinlikle biliyorum.*

O çamur birikintisinde yüzünü ilk kez gördüğünden bu yana iki hafta geçmişti ve yüzü o günden beri devamlı bozuluyordu. Önceleri çok belirsizdi; o kadar ki, kendini bunu hayal ettiğine inandırabilmişti. Ama bu değişim hızlanmaya başlamış ve gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştı. O ilk günkü yüzüyle şimdiki yüzünün fotoğraflarını gören biri onun radyasyona veya zehirli bir kimyasal maddeye maruz kaldığını düşünürdü. George Stark aynı anda bütün yumuşak dokularının çöküşünü yaşıyordu.

Çamur birikintisinde gördüğü göz kenarlarındaki kırışıklıklar, ki orta yaşa özgü bir şeydi, artık derin oluklar halini almıştı. Gözkapakları sarkmış ve timsah derisi gibi olmuştu. Sarkık yanakları da çizgilerle doluydu. Göz kenarları bir türlü içki şişesinden kopamayan alkoliklere özgü bir kırmızılıktaydı. Dudak kenarlarından çenesine kadar inen derin çizgiler onu bir vantrilok kuklasına benzetmişti. İnce sarı saçları daha da incelmiş, kafa derisinin pembeliği ortaya çıkmıştı. Ellerinin üstü lekelerle doluydu.

Makyaja ihtiyaç duymadan bütün bunlara katlanabilirdi. Ne de olsa sadece yaşlı görünüyordu ve yaşlılık da göze çarpan bir şey değildi. Kuvvetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Buna ilaveten, Beaumont bir kez tekrar yazmaya başlayınca –George Stark olarak yazmaya başlayınca– bu sürecin tersine döneceğine dair sarsılmaz bir inancı vardı.

Ama şimdi dişleri de damaklarında gevşemeye başlamıştı. Ve yaralar da vardı.

Bunlardan ilkini üç gün önce sağ dirseğinin iç tarafında fark etmişti, kenarları beyaz ölü deriyle çevrili kırmızı bir yama gibiydi. Stark bunun 1960'lı yıllarda güney bölgelerine özgü bir deri hastalığı olduğunu düşünmüştü. İki gün önce bu kez boynunda, sol kulak memesinin altında bir tane daha görmüştü. Dün iki tane daha ortaya çıktı; biri göğsünde, iki memesinin arasında, diğeri göbek deliğinin altındaydı.

Bugün de yüzünde, sağ şakağında vardı.

Acı vermiyordu. Sadece bir kaşıntı – hissedebildiği kadarıyla hepsi buydu. Ama hızla yayılıyordu. Artık sol kolu, dirseğinden omzuna kadar kırmızı, şişkin bir şekle bürünmüştü. Hata edip kaşıyınca derisi mide bulandırıcı bir kolaylıkla soyulmuştu. Tırnaklarının bıraktığı yarıklardan kanla karışık sarı cerahat sızmış ve ortalığa iğrenç bir koku yayılmıştı. Bu enfeksiyon değildi. Buna yemin edebilirdi. Daha çok... çürüme gibi bir şeydi.

Ona bu haliyle bakan biri –eğitimli bir sağlık elemanı olmasa bile– onda yüksek dozda radyasyona maruz kalmaktan kaynaklanan melanom olduğunu düşünebilirdi.

Ama bu yaralar ona endişe vermiyordu. Muhtemelen sayıları artacak, her yana yayılacak, birbirleriyle birleşip onu diri diri yiyecekti... eğer buna izin verirse. Böyle bir niyeti olmadığı için de endişelenmesine gerek yoktu. Ama yüzünün hatları patlayan bir yanardağa dönüşürken, göze çarpmadan kalabalığa karışması mümkün olmazdı. Bu nedenle de makyaj gerekiyordu.

Sıvı fondöteni süngerlerden biriyle elmacıkkemiklerinden şakaklarına kadar yaydı, böylece sağ kaşının altındaki kırmızı yumruyu ve sol elmacıkkemiğinin üstündeki deride baş göstermeye başlayan yeni çıbanı örtmüş oldu. Bu haliyle televizyondaki pembe dizi aktörlerine benzemişti. Ama bu uygulama, çıbanların görünümünü düzeltiyordu; esmer teni de makyaj sahteliğini biraz olsun hafifletmişti. Çok aydınlık olmayan yerlerde bulunursa, göze batmayacaktı. Ya da öyle olacağını umuyordu. Doğrudan gelen güneş ışınından kaçınmasının başka nedenleri de vardı. İçindeki korkunç kimyasal reaksiyonu güneşin hızlandırdığını düşünüyordu. Neredeyse bir vampire dönüşüyordu. Ama sorun değildi, bir bakıma zaten hep öyle olmuştu. *Kaldı ki ben bir gece insanıyım, hep öyle oldum; bu benim doğam.*

Bu düşünce onu güldürdü. Gülünce köpekdişini andıran dişleri göründü.

Sıvı fondöten şişesinin kapağını kapatıp yüzüne pudra sürmeye başladı. *Kendi kokumu alabiliyorum*, diye düşündü, *ve çok geçmeden başkaları da benim kokumu alabilecek – bütün gün güneş altında kalmış bir et parçası gibi, yoğun ve kötü bir koku. Bu hiç iyi değil, dostlar. Hiç mi hiç iyi değil.*

"Yazacaksın, Thad," dedi aynadaki yüzüne bakarken. "Ama her şey yolunda giderse, bunu uzun süre yapmak zorunda kalmayacaksın."

Ağzını iyice yayarak sırıtınca, çürümüş bir dişi göründü.

"Ben çok çabuk öğrenirim."

5

Ertesi gün saat on buçukta, Houston Caddesi'ndeki bir kırtasiyeci uzun boylu, geniş omuzlu, kareli bir ceket ve blucin giymiş, geniş çerçeveli bir güneş gözlüğü takan bir adama üç kutu Berol Black Beauty marka kurşunkalem sattı. Kırtasiyecinin gözlemlediği kadarıyla adamın yüzünde ağır bir makyaj vardı. Ve kokusu... Sürdüğü kolonya onun tabaklanmamış deriyi andıran iğrenç kokusunu bastıramamıştı. Kırtasiyeci çok kısa bir an bir espri yapmayı düşündüyse de vazgeçti. Herif kötü kokuyordu ama çok kuvvetli olduğu belliydi. Satış işlemi neyse ki çabuk bitmişti. Adam alt tarafı kurşunkalem satın almıştı, bir Rolls-Royce Corniche değil.

Hiç bulaşmamak daha iyi olacaktı.

6

Stark birkaç parça eşyasını New York'a geldiği ilk gün satın aldığı sırt çantasına yerleştirmek için East Village'taki dairesine uğradı. Orada bıraktığı viski şişesi olmasaydı bu zahmete hiç girmezdi.

Merdivenleri çıkarken üç serçe cesedinin yanından geçti ama bunları fark etmedi.

Avenue B'den yürüyerek ayrıldı, ama çok fazla da yürümedi. Kararlı bir adam gerektiğinde kendisine bir araç bulabilirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SÜRE BİTİYOR

1

Thad Beaumont'a verilen bir haftalık sürenin sona erdiği gün hava haziranın üçüncü haftasından çok bir temmuz sonunu andırıyordu. Thad otomobiliyle Maine Üniversitesi'ne giden yirmi beş kilometrelik yoldaydı; gökyüzü puslu sarı bir renge dönmüş, Suburban'ın cüzdanı boşaltacak kadar çok benzin yakan kliması sonuna kadar açılmıştı. Thad'in arkasında koyu kahverengi bir Plymouth vardı. Aradaki iki araçlık mesafeyi koruyor, daha fazla yaklaşmıyordu; geride kalırsa da bu mesafe en çok beş araçlık oluyordu. Thad'in Suburban'ıyla kendisi arasına başka bir aracın girmesine izin vermiyordu. Ezkaza bir araç bir kavşakta veya Veazie'deki okul bölgesinde araya girecek olursa, kahverengi Plymouth hemen onun önüne geçiyordu. Trafik kurallarını ihlal anlamına gelen böyle bir durumda Thad'in korumalarından biri aracın mavi siren lambasını örten örtüyü kaldırıyor, lamba birkaç kez yanıp sönünce kimse için bir sorun kalmıyordu.

Thad çoğu zaman direksiyonu sağ eliyle kullanır, çok gerekmedikçe sol elini kullanmazdı. Eli artık daha iyiydi, ama germeye veya bükmeye kalkarsa fena halde acıyordu. Bir Pecodan daha alabilmesi için gerekli son birkaç dakikayı saymaya başlamıştı.

Liz onun bugün üniversiteye gitmesini istememişti, keza aileyi korumakla görevli eyalet polisleri de. Polisler için bunun nedeni belliydi: Koruma ekibini bölmek istemiyorlardı. Liz'in açısındansa olay daha karmaşıktı. Öne sürdüğü gerekçe Thad'in eliydi; direksiyon kullanırken yarayı açabilirsin, demişti. Ama gözlerinin anlattığı şey çok farklıydı. O gözler George Stark'la doluydu.

"Bugün neden okula gitmen gerekiyor ki?" diye sormuştu. Thad kendini bu soruya karşı hazırlaması gerektiğini biliyordu, çünkü sömestr epey bir süre önce bitmişti, yaz okulu derslerine de girmiyordu. Sonunda başvuru dosyalarını öne sürmeye karar vermişti.

İngilizce bölümünün yaratıcı yazarlık derslerine bu yıl altmış öğrenci başvurmuştu. Bu sayı geçen yıl güz dönemindeki başvuru sayısının iki katıydı, ama geçen sonbahar dünya, yavan bir hoca olan Thad Beaumont'un aynı zamanda fırlama George Stark olduğundan habersizdi.

Böylece Liz'e bu dosyaları incelemeye başlayıp yaratıcı yazarlık derslerine başvuran altmış adayı on beşe –alabileceği maksimum sayı– indirmek istediğini söylemişti.

Tabii, Liz neden bu işi hiç değilse temmuza kadar ertelemediğini sormuş ve ona geçen yıl ağustos ortasında kadar ertelediğini hatırlatmıştı. Thad de, geçen yaz olduğu gibi, tembelliğin alışkanlık haline gelmesini istemediğini söylemişti.

Bir süre sonra Liz karşı çıkmayı bırakmıştı. Thad bunu, öne sürdüğü gerekçelere inanmasına değil, sadece her şeye rağmen gitmeye kararlı olduğunu anlamasına yormuştu. Liz de onun gibi, er ya da geç artık evden çıkmak zorunda kalacaklarının farkındaydı. Birisi George Stark'ı öldürene veya tutuklayana kadar evde saklanmak kabul edilebilir bir seçenek değildi. Yine de Liz'in gözlerinde hâlâ donuk ve sorgulayıcı bir korku vardı.

Thad onu ve ikizleri öptükten sonra evden çıkmıştı. Liz hemen ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

Mesele başvuru dosyası değildi tabii.

Ona tanınan sürenin bitmesiydi.

Thad bu sabah korku içinde uyanmıştı; midesine kramp girmiş gibi kötü bir duyguydu bu. 10 Haziran akşamı George Stark onu aramış ve zırhlı araç soygunuyla ilgili o romana başlaması için bir hafta süre tanımıştı. Thad şimdiye kadar bu romanla ilgili hiçbir şey yapmamıştı fakat yazmaya başlarsa, kolayca ilerletebileceğini de görebiliyordu. Hatta birkaç kez bunu konu alan rüyalar bile görmüştü. Bu sayede, kendini terk edilmiş bir evde *–kendi* evinde– bulduğu ve dokunduğu her şeyin infilak ettiği rüyalara da ara vermişti. Fakat bu sabah uyandığında aklında tek bir şey vardı: *Süre bitti. Süreyi aştım.*

Bu da, her ne kadar istemese de, George Stark'la bir daha konuşması gerektiği anlamına geliyordu. George'un ne kadar öfkelenmiş olduğunu öğrenme zamanıydı. Eh, herhalde bunun cevabını biliyordu. Ama eğer çok kızmışsa, kontrolünü kaybedecek kadar kızmışsa ve Thad onu iyice çileden çıkaracak kadar kışkırtabilirse, belki George bir hata yapıp açık verebilirdi.

Tutarlılığımı kaybediyorum.

Bu kelimeleri Thad'in eliyle yazdırdığı zaman George'un zaten bir açık verdiğini hissediyordu. Bir de bunun ne anlama geldiğine emin olabilse... Bir fikri vardı ama emin değildi. Bu aşamada yapacağı bir hata kendi hayatından da fazlasına mal olabilirdi.

İşte aklından bu düşünceler geçerken üniversiteye, İngilizce-Matematik binasındaki ofisine gidiyordu. Okula başvuru dosyalarını almak için değil –onları da er geç alacaktı tabii– orada içinde dinleme cihazı olmayan bir telefon bulunduğu için gidiyordu. Ve mutlaka bir şey yapması gerektiği için. Ona tanınan süre bitmişti.

Direksiyonu tutan eline bakarken George'la temas kurmanın tek yolunun telefon olmadığını düşünüyordu (ve bu, bitmek bilmeyen o hafta içinde daha önce de aklına gelmişti). Thad bunu kanıtlamıştı ama bedeli de epey yüksek olmuştu. Bu bedel sadece, hiç var olmamış bir adamın hayaleti olan George Stark'ın kumandasıyla eline bir kurşunkalem saplayıp korkunç bir acı

duymasından ibaret değildi. Gerçek bedel serçelerin gelişiydi; burada etkili olan güçlerin George Stark'ın kendisinden bile daha anlaşılmaz olduğunu anlamanın verdiği dehşet duygusuydu.

Serçelerin ölüm anlamına geldiği inancı giderek kuvvetleniyordu. Ama kimin ölümü?

George Stark'la bir kez daha temas kurmak için serçeleri göze almak zorunda kalmaktan çok korkuyordu.

Onların gelişini görebiliyordu; ikisinin bağlantılı olduğu, paylaştıkları tek ruhun kontrolü için George Stark'la boğuşmak zorunda kalacağı o mistik noktaya serçelerin gelişini görebiliyordu.

Ve maalesef böyle bir yerde gerçekleşecek boğuşmayı kimin kazanacağını biliyordu.

2

Alan Pangborn, Castle Rock Belediye Binası'nın bir kanadını kaplayan ofisinde oturuyordu. Onun için de uzun ve stresli bir hafta olmuştu, ama ilk defa olan bir şey değildi. Kasabada yaz bir kez başladı mı hep böyle olurdu. Anma Günü'nden İşçi Bayramı'na kadar olan süre içinde hayat güvenlik kuvvetleri için çok zorlaşırdı.

Beş gün önce Route 117'de, alkollü bir sürücünün yol açtığı ve dört aracın birbirine girdiği kazada iki kişi ölmüştü. Bundan iki gün sonra Norton Briggs karısının kafasına tavayla vurup onu yere sermişti. Yirmi yıllık fırtınalı evlilik hayatı boyunca Norton pek çok kez karısına vurmuştu ama belli ki bu defa onu öldürdüğünü sanmıştı. Grameri kötü ama pişmanlığını iyi ifade eden kısa bir not bıraktıktan sonra .38'lik bir tabancayla kendi hayatına son vermişti. Kendisi de pek aydın bir kişi olmayan karısı ayılınca, zalim kocasının soğumakta olan cesedini görmüş, fırının gaz musluğunu açıp başını içine sokmuştu. Oxford'daki kurtarma ekibi son anda yetişip ölmek üzereyken onu kurtarmıştı.

New Yorklu iki çocuk gezmek için ailesinin Castle Gölü'ndeki kulübesinden çıkmış, Hansel ve Gretel gibi ormanda kaybolmuşlardı. Sekiz saat sonra bulunduklarında yaşadıkları büyük korku dışında bir zarar görmemişlerdi. Fakat Alan'ın diğer yardımcısı John LaPointe bu arama sırasında zehirli sarmaşıklara temas ettiği için acıyla kıvranarak evine gitmişti. Nan'in lokantasında iki yazlıkçı, kalan son *New York Times* gazetesi için yumruk yumruğa kavgaya girişmişlerdi. Mellow Tiger'da park yeri tartışması başka bir yumruklu kavgaya dönüşmüştü. Gölde balık tutan bir yazlıkçı, oltasını artistik bir şekilde suya atmaya çalışırken kulağının yarısını koparmıştı. Üç dükkânda hırsızlık vakası olmuş ve Castle Rock'un bilardo salonu olan Universe'a ufak çaplı bir uyuşturucu baskını yapılmıştı.

Küçük bir kasabada tipik bir haziran haftasıydı, bu haliyle bir çeşit yaza başlangıç törenine benziyordu. Alan'ın oturduğu yerde bir fincan kahveyi bitirecek zamanı olmamıştı. Buna rağmen ikide bir aklı Thad ve Liz'e, bir de onlara musallat olan adama gidiyordu. Homer Gamache'ı da öldüren bu adamdı. Alan birçok kez New York City Emniyetini aramıştı –oradaki komiser yardımcısı Reardon adındaki adam ondan epey usanmış olmalıydı– fakat herhangi bir gelişme yoktu.

Alan öğleden sonra ofisine geldiğinde hiç ummadığı bir sükûnet bulmuştu. Shelia Brigham'a herhangi bir ihbar gelmemişti, Norris Ridgewick ise ayaklarını masasına uzatmış, şekerleme yapıyordu. Aslında Alan'ın onu uyandırması gerekirdi –Belediye Meclisi üyesi Danforth Keeton oraya gelip de Norris'i uyurken görse çıngar çıkarırdı– ama gönlü elvermedi. Norris için de çok yorucu bir hafta olmuştu. 117 numaralı yoldaki kazanın ardından yolun temizlenmesi işini üstlenmiş ve çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Şimdi Alan masasında oturmuş, duvara yansıyan güneş ışığında gölge hayvanlar yapıyor, bir yandan da Thad Beaumont'u düşünüyordu. Dr. Hume, Thad'in onayını aldıktan sonra Alan'ı aramış ve Thad'in nörolojik testlerinin sonucunun negatif olduğunu bildirmişti. Bunu düşündüğü sırada Alan'ın aklına bir kez

daha Thad daha ünlü olmadan çok önce onu ameliyat eden Dr. Hugh Pritchard geldi.

Duvardaki güneş ışığında bir tavşan zıpladı. Onu bir kedi izledi; kediyi bir köpek kovaladı.

Bırak düşünmeyi. Delice bir şey bu.

Elbette deliceydi. Ve tabii aklından da çıkarabilirdi. Çok geçmeden başka bir krizle uğraşmak zorunda kalacaktı; bunu kestirmek için medyum olmak gerekmiyordu. Rock'ta her yaz böyle olurdu. İnsanı öyle meşgul ederdi ki, bazen düşünmeye bile fırsat kalmazdı.

Köpeği bir fil izledi, aslında Alan'ın sol parmağı olan bir ağaç çotuğunu taşıyordu.

"Off, siktir et," diyerek telefonu önüne çekti. Aynı anda diğer eli arka cebinden cüzdanını çıkarıyordu. Otomatik olarak Oxford'daki eyalet polis merkezine bağlanan düğmeyi tuşladı ve telefona çıkan sevk memuruna eyalet polis şefi Henry Payton'ın orada olup olmadığını sordu. Yerindeydi. Alan, eyalet polisi rahat bir gün geçiriyormuş, diye düşünürken hat Henry'ye bağlandı.

"Alan! Senin için ne yapabilirim?"

"Acaba diyordum," diye başladı Alan, "Yellowstone Ulusal Parkı orman korucu şefini benim için arayabilir misin? Sana numarasını verebilirim." Bu numarayı bir hafta önce bilinmeyen numaralar servisinden almış, bir kartvizitin arkasına yazmıştı.

"Yellowstone mu?" dedi Henry gülerek. "Orası Yogi ayılarının dolaştığı yer değil mi?"

"Hayır," dedi Alan da gülerek. "O dediğin yer Jellystone. Orada tatilini kamp yaparak geçiren bir adamla konuşmam lazım, Henry... Aslında onunla konuşmam şart mı bilmiyorum, ama hiç değilse o sorunu halletmiş olacağım. Bana sanki eksik kalmış bir iş gibi geliyor."

"Bunun Homer Gamache'la bir ilgisi var mı?"

Alan ahizeyi öbür kulağına geçirip elindeki kartviziti parmaklarının arasında dolaştırdı. "Evet, ama benden açıklamamı istersen, söyleyeceklerimi çok saçma bulabilirsin."

"Bir önsezi mi?"

"Evet." Bunun gerçekten de bir önsezi olduğunu anlayınca şaşırdı; sadece ne hakkında olduğuna emin değildi. "Konuşmak istediğim adam Hugh Pritchard adında emekli bir doktor. Korucu şefi muhtemelen onların nerede olduğunu biliyordur; anladığım kadarıyla oraya gelince bir kayıt yaptırmak gerekiyormuş. Ve sanırım telefon erişimi olmayan bir kamp alanındalar. İkisi de yetmişli yaşlarında. Sen korucu şefini arayabilirsen, herhalde o da bu adama bir mesaj iletebilir."

"Yani başka bir deyişle, Ulusal Park korucusunun eyalet polis şefini, boktan bir kasaba şerifinden daha çok ciddiye alacağını söylüyorsun."

"Bunu çok diplomatik bir şekilde ifade ettin, Henry."

Henry Payton bir kahkaha attı. "Ettim, değil mi? Bak ne diyeceğim, Alan; senin için bu kadarını yapabilirim ama sakın benden bu işe daha çok bulaşmamı isteme ve–"

"Hayır, hepsi bu kadar," dedi Alan. "Başka bir şey istemiyorum."

"Dur bir dakika, diyeceklerim bitmedi. Bu telefon görüşmesini yapmam için bizim şehirlerarası hattımızı kullanamayacağımı bilesin. Başkomiser bu hesapları didik didik inceler. Benim bu aramayı yaptığımı görürse, neden senin çorbanı karıştırmak için vergi mükelleflerinin parasını harcadığımı sorabilir. Anlatabiliyor muyum?"

Alan bezgin bir halde iç geçirdi. "Benim kişisel kredi kartı numaramı kullanabilirsin. Ve o korucu şefine söyle, Dr. Pritchard da beni ödemeli olarak arayabilir. Bunun ödemesini de ben yaparım."

Hattın karşı ucunda bir sessizlik oldu. Henry tekrar konuştuğunda sesi daha ciddileşmişti. "Bu iş senin için çok önemli, değil mi Alan?"

"Evet. Neden, bilmiyorum, ama çok önemli."

İkinci kez sessizlik oldu. Alan onun başka soru sormamak için kendini tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Sonunda Henry

bunu başardı ve, "Tamam, dedi. "O korucu şefini arayacağım ve ona senin Castle Rock-Maine'deki bir cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak Dr. Hugh Pritchard'la konuşmak istediğini söyleyeceğim. Karısının adı neydi?"

"Helga."

"Bunlar nereli?"

"Fort Laramie, Wyoming."

"Pekâlâ, şerif; şimdi işin zor yanına geldik. Telefon kredi kartının numarası nedir?"

Alan iç geçirdi ve numarayı verdi.

Bir dakika sonra duvarda yine hayvan şekilleri resmî geçit yapıyordu.

Adam herhalde beni aramayacak, diye düşündü, *arasa bile işime yarayabilecek bir şey söylemeyecek... Zaten nasıl söyleyebilir ki?*

Henry bir konuda haklıydı: Alan'ın içinde bir önsezi vardı. *Bir şey* hakkında. Ve bu hep öyle kalacak gibiydi.

3

Alan Pangborn telefonda Henry Payton'la konuşurken, Thad Beaumont da İngilizce-Matematik binasının öğretmenlere ayrılan otoparkına otomobilini park ediyordu. Sol elini bir yere çarpmamaya özen göstererek otomobilden çıktı. Bir an orada durup kampüsün hiç alışık olmadığı sakin ve huzurlu havasını soludu.

Kahverengi Plymouth, Suburban'ın yanına park etti. Binaya giderken Thad'in hissettiği huzur, iki iriyarı adamın Plymouth'tan çıkışıyla buhar oldu.

"Birkaç dakikalığına ofisime çıkacağım," dedi Thad. "İsterseniz burada kalın." O sırada yaz okulu için kayıt yaptırmaya gelen iki kız Thad'in gözüne çarptı. Kızlardan biri boyundan askılı bir bluz ve şort giymişti, diğerinin üstünde neredeyse yok denecek kadar kısa bir mini etek vardı. Kalçalarının hareketi yürek hoplatıcıydı. "Ve manzaranın tadını çıkarın."

İki eyalet polisi başlarını çevirip kızların arkasından baktılar. Thad'in kıdemli olduğunu sandığı biri –Ray Garrison veya Ray Harriman– tekrar ona dönüp, "Çok isterdik, efendim, ama sizinle gelsek daha iyi olur."

"Yapmayın yahu, alt tarafı ikinci kata gideceğim."

"Sizi koridorda bekleriz."

"Bu işin beni ne kadar sıktığını tahmin edemezsiniz," dedi Thad.

"Emir aldık," dedi Garrison-veya-Harriman. Belli ki Thad'in duyduğu sıkıntı –ya da mutsuzluk– ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Anlıyorum," dedi Thad. "Emir emirdir."

Binanın yan kapısına doğru yürüdü. İki polis onu on metre geriden takip ederken sivil kıyafetleri içinde, üniformalı olduklarından daha çok polise benziyorlardı.

Boğucu ve nemli havadan sonra odadaki klimanın serinliği Thad'e tokat gibi geldi. Bir anda nemli gömleği buz kesip tenine yapıştı. Eylül-mayıs arası akademik yıl boyunca cıvıl cıvıl olan bina şimdi bu hafta sonu öğle sonrasında ürpertici bir sessizlik içindeydi. Belki pazartesi günü üç haftalık yaz okulu başlayınca eski halinin üçte biri kadar bir kalabalık olabilirdi ama bugün öyle değildi. Thad, ofisinin bulunduğu ikinci katın tamamen boş olacağını düşündü, böylece korumalarına açıklama gereği yapmak zorunda kalmayacaktı.

Ne var ki ikinci kat tamamen boş değildi. Rawlie DeLesseps öğretmenler odasından çıkmış, kendine özgü o savruk haliyle ofisine gidiyordu. Onun bu halini gören biri, başına sert bir darbe aldığı için hem hafızasını hem de motor kontrolünü kaybettiğini düşünebilirdi. Dalgın bir halde koridorun bir kenarından diğerine geçiyor, panolardaki karikatürlere ve duyurulara bakıyordu. Belki gerçekten de niyeti ofisine gitmekti ama onu çok iyi tanıyan biri bile bunun için bahse girmezdi. Dişlerinin arasında kocaman, sarı bir pipo vardı. Dişleri piponun kendisi kadar sarı değildi ama buna yakın bir renkteydi. Pipo sönüktü, geçirdiği bir kalp

krizi sonrası doktor ona tütün kullanmayı yasaklamıştı. Birisi ona bunu sorduğu zaman, *Zaten pipo içmeyi o kadar sevmiyordum,* derdi. *Ama pipomu dişlerimin arasına sıkıştırmadığım zaman, buraya kadar gelebilsem bile, sonra nereye gideceğimi veya ne yapacağımı kestiremiyorum.* Çoğu zaman, şimdi olduğu gibi, nereye gideceğini veya ne yapacağını bilmediği izlenimini verirdi. Bazı insanlar yıllar sonra Rawlie'nin hiç de göründüğü gibi dalgın bir eğitimli ahmak olmadığını keşfederdi. Bazılarıysa bunu hiçbir zaman anlayamazdı.

"Merhaba Rawlie," dedi Thad anahtarını çıkarırken.

Rawlie gözlerini kırpıştırdı, Thad'in arkasındaki iki adama baktıktan sonra Thad'e döndü.

"Merhaba Thaddeus," dedi. "Bu yıl yaz okulunda ders vermeyeceğini sanıyordum."

"Vermiyorum."

"O halde yazın bu ilk gününde onca yer varken buraya neden geldin?"

"Başvuru dosyalarını alacağım," dedi Thad. "İnan bana, burada gerektiğinden bir dakika bile fazla kalacak değilim."

"Eline ne yaptın? Bileğine kadar fena halde morarmış."

Thad mahcup olmuş gibi baktı. Anlattığı şey onu sarhoş veya ahmak veya her ikisiymiş gibi bir duruma düşürüyordu, ama gerçeğin açıklanmasından daha kolaydı. Thad tıpkı şu anda Rawlie gibi polislerin de bu açıklamayı kolayca kabul ettiklerini görmüştü. Elini yatak odası gardırobu kapısına sıkıştırmayı nasıl başardığını kimse sormamıştı.

Duyduğu o müthiş acıya rağmen daha o anda bu açıklama aklına gelmişti. Ondan sakarca hareketler beklenirdi – bu onun doğasında vardı. Bu bir bakıma *People* muhabirine (toprağı bol olsun), George Stark'ın Castle Rock'ta değil, Ludlow'da yaratıldığını, daktiloda yazmayı hiç öğrenmediği için romanlarını elyazısıyla yazdığını anlatmasına benziyordu.

Liz'e yalan söylemeyi denememişti bile; ama gerçekten ne olduğu konusunda kimseye bir şey anlatmayacaktı ve Liz de buna

razı olmuştu. Liz sadece ondan bir daha Stark'la temas kurmaya çalışmayacağına söz vermesini istemişti. Thad tutmayabileceğini bildiği halde ona söz vermişti. Liz'in de bunu bir şekilde sezdiğini düşünüyordu.

Rawlie artık ona büyük bir ilgiyle bakmaya başlamıştı. "Gardırop kapısına mı sıkıştırdın?" dedi. "Harika. Yoksa saklambaç falan mı oynuyordun? Ya da alışılmadık bir seks oyunu mu?"

Thad sırıttı. "Alışılmadık seks oyunlarını 1981 yılında bıraktım," dedi. "Doktor tavsiyesiyle. Açıkçası, o anda yaptığım işe dikkat etmiyordum. Aslında bundan utanıyorum."

"Tahmin ederim," dedi Rawlie ve göz kırptı. Belli belirsiz bir göz kırpışıydı ama kırpmıştı işte. Rawlie bu palavrasını yutmuş muydu?

O anda Thad'in aklına yeni bir fikir geldi. "Rawlie, sen hâlâ Halk Efsaneleri seminerlerinde ders veriyor musun?"

"Her güz döneminde," dedi Rawlie. "Kendi bölümünün kataloglarına bakmaz mısın hiç, Thaddeus? Çubukla maden arama, cadılar, kocakarı ilaçları, büyüler. Bu ders her zamanki gibi çok popüler. Neden sordun?"

Bu soruya çok amaçlı bir cevap hazırdı. Bir yazar olmanın en iyi yanlarından biri, *Neden sordun?* sorusuna daima bir cevabının oluşuydu. "Bir hikâye tasarlıyorum," dedi. "Henüz daha araştırma aşamasındayım ama sanırım yazmam mümkün olacak."

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Amerikan batıl inançlarında veya halk efsanelerinde serçelerin herhangi bir önemi var mıdır?"

Rawlie'nin kırışan alnı yabancı bir gezegenin topoğrafyasına benzemeye başladı. Piposunun sapını kemirdi. "Birden aklıma bir şey gelmiyor, Thaddeus, ama gerçekten bununla ilgilenme nedeninin yeni hikâyen olduğundan şüpheliyim."

Balıklar kavağa çıkabilir, diye geçirdi içinden Thad bir daha. "Eh, öyle olmayabilir, Rawlie. Belki bir çırpıda açıklayabileceğim bir şey olmadığı için böyle söylüyorumdur." Gözleri bir an

korumalarına gidip geldi, sonra yine Rawlie'ye baktı. "Şu anda zamanım çok kısıtlı."

Rawlie'nin dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım anlıyorum. Serçe... çok yaygın olan bir kuş türü. Batıl inançlarla ilişkisi olamayacak kadar yayın bir tür. Ama... düşünüyorum da... galiba bir şey var. Bir araştırayım. Bir süre burada mısın?"

"Korkarım ki en çok yarım saat."

"Tamam, sanırım Barringer'in *Folklore of America* kitabında hemen bir şey bulabilirim. Batıl inançlar yemek kitabı gibi bir şeydir, ama bazen işe yarar. Seni ararım."

"Tamam, iyi olur."

"Liz'le beraber Tom Carroll için verdiğiniz parti çok güzeldi," dedi Rawlie. "Tabii siz ikiniz daima çok güzel partiler verirsiniz. Karın senin eşin olamayacak kadar güzel bir kadın, Thaddeus. Aslında senin metresin olmalıydı."

"Sağ ol."

"Zıpır Tom," dedi Rawlie. "Zıpır Tom'un emekliliğin gri dünyasına yelken açtığına inanamıyorum. Yirmi yıl boyunca bitişikteki ofisinden onun osuruk seslerini dinledim. Umarım oraya gelecek yeni öğretmen daha sessizdir. Ya da sessiz osurur."

Thad güldü.

"Wilhelmina da çok güzel vakit geçirdi," dedi Rawlie. Aslında Thad ve Liz'in Billie'yle ilgili neler hissettiklerini pekâlâ biliyordu.

"Çok iyi," dedi Thad. Billie Burks ve iyi vakit geçirme kavramı ona çok ters geliyordu, ama o ve Rawlie çok ihtiyaç duyduğu tanıklar arasında olmuşlardı ve Thad sırf bu nedenle, kadının o partiye gelmesinden memnundu. "Ve o diğer işle ilgili herhangi bir şey aklına gelirse..."

"Serçeler ve Görünmez Dünya'da onların yeri. Tamam." Rawlie, Thad'in arkasındaki iki polise başıyla selam verdi. "İyi günler baylar," diyerek yanlarından geçti ve bu defa daha kararlı bir şekilde ofisine doğru yürüdü.

Thad gülümseyerek arkasından baktı.

"Bu neydi böyle?" diye sordu Farrison-veya-Harriman.

"DeLesseps," dedi Thad. "Gramer hocası ve amatör folklor uzmanı."

"Evine gitmek için bir haritaya ihtiyaç duyacak birine benziyor," dedi öbür polis.

Thad ofisinin kapısına geldi ve kilidi açtı. "Göründüğünden daha uyanıktır," dedikten sonra kapıyı açtı.

Garrison-veya-Harriman bir eli terzi elinden çıkmış spor ceketinin cebindeyken elektrik düğmesini açana kadar Thad onun yanı başında olduğunun farkında değildi. Thad bir an bir korku hissetti, ama tabii ofisi boştu – bütün bir eğitim yılının karmaşasından sonra bu derli toplu ve boş haliyle ölü gibi görünüyordu.

Kaynağını tam kestiremediği bir nedenle, aniden içinde özlem, boşluk ve bir kaybolmuşluk hissi kabardı; hiç beklenmedik bir üzüntüyle karışık duygulardı. Bir rüyaya benziyordu. Sanki buraya veda etmek için gelmişti.

Bu kadar salaklık yeter, dedi içinden; aynı anda içindeki başka bir ses ona sessizce cevap verdi: *Süren bitti, Thad. Sana tanınan süreyi aştın ve bence o adamın senden istediği şeyi yapmaya başlamamakla çok büyük hata ettin. Kısa süreli rahatlama, hiç rahatlama olmamasından iyidir.*

"Kahve isterseniz öğretmenler odasında bulabilirsiniz," dedi Thad. "Eminim Rawlie kahve yapmıştır."

"O oda nerede?" diye sordu Garrison-veya-Harriman'ın ortağı.

"Koridorun karşı tarafında, iki kapı sonra," dedi Thad, dolabını açarken. Polislere dönüp yüzünde yamuk duran bir gülücük çıkardı. "Çığlık atacak olursam beni işitebilirsiniz."

"Eğer bir şey olursa mutlaka bağırın," dedi Garrison-veya-Harriman.

"Tamam."

"Kahve almaya Manchester'ı da gönderebilirim," dedi Garrison-veya-Harriman, "ama sanki biraz yalnız kalmak istiyorsunuz."

"Şey... bu doğru."

"Tamam, Bay Beaumont," dedi adam, Thad'e ciddi bir ifadeyle bakarak. Thad o anda adamın adının Harrison olduğunu hatırladı. Eski Beatles üyesinin adı gibi. Salak gibi unutmuştu işte. "Yeter ki, New York'taki insanların aşırı dozda yalnızlıktan öldüklerini aklınızdan çıkarmayın."

Ya, öyle mi? Ben de Phyllis Myers ve Rick Cowley'nin polis koruması altındayken öldüklerini sanıyordum. Bunu yüksek sesle söylemeyi düşündüyse de vazgeçti. Ne de olsa bu adamlar sadece görevlerini yapmaya çalışıyorlardı.

"Yüreğini ferah tut, Harrison," dedi Thad. "Bugün bu bina o kadar sessiz ki, çıplak ayakla yürüyen bir adamın ayak sesleri bile yankı yapar."

"Pekâlâ. Biz koridorun karşısındaki o... her ne odasıysa, orada olacağız."

"Öğretmenler odası."

"Tamam."

Adamlar gidince Thad başvuru klasörünü açtı. Rawlie DeLesseps'in o imalı göz kırpışı bir türlü aklından çıkmıyordu. Ve tanınan sürenin bittiğini hatırlatan, karanlık tarafa geçtiğini bildiren sesi dinliyordu. O karanlık tarafta canavarlar vardı.

4

Yanı başındaki telefon bir türlü çalmıyordu.

Hadi, dedi içinden dosyaları masasının kenarına yığarak. *Hadi, hadi! İşte buradayım, içinde dinleme cihazı olmayan bir telefonun yanındayım. Hadi o zaman George, ara beni, hamleni yap artık.*

Ama telefondan sessizliğini koruyordu.

O anda dosya dolabının tamamen boşalmış olduğunu fark etti. O dalgınlığı içinde sadece yaratıcı yazarlık derslerine başvuranların dosyalarını değil, bütün dosyaları çıkarmıştı. Bunların arasında Dönüşümsel Gramer dersi için başvuranlar

da vardı. Sönük pipolu Rawlie DeLesseps'in çevirdiği bu kitap Noam Chomsky'ye göre bu alanda İncil gibi bir şeydi.

Thad kapıya gidip dışarıya baktı. Harrison ve Manchester öğretmenler odasının kapısının önünde kahve içiyorlardı. Kahve kupaları raket gibi ellerinin içinde oyuncak fincanlar gibi kalmıştı. Thad elini kaldırdı. Harrison da kendi elini kaldırarak karşılık verdi ve işinin ne kadar süreceğini sordu.

"Beş dakika," dedi Thad. İki polis başlarını salladı.

Tekrar masasına döndü ve yaratıcı yazarlık dersi başvuru dosyalarını ayırıp diğerlerini tekrar dosya dolabına yerleştirdi. Telefonun çalması için zaman tanımak amacıyla bu işi mümkün olduğunca yavaş yapıyordu. Fakat telefon orada öylece duruyordu. Koridorun epey ötesinde bir zil sesi duydu; kapalı bir kapının ardında olduğu için ses boğulmuştu. *Belki George yanlış numarayı çevirdi,* diye düşünerek güldü. İşin gerçeği, George onu aramayacaktı. Thad yanılmıştı. Belli ki George'un başka bir dümeni vardı. Buna neden şaşırmıştı ki? Dümen çevirmek George'un doğasında vardı. Buna rağmen Thad o kadar emindi ki, buna o kadar güveniyordu ki...

"Thaddeus?"

Thad yerinde sıçradı ve az kalsın elindeki son dosyaları yere düşürüyordu. Tutuşunu sağlamlaştırdıktan sonra döndü. Rawlie DeLesseps kapının hemen dışında dikilmişti. Kocaman piposu yatay bir periskoba benziyordu.

"Kusura bakma," dedi Thad. "Beni ürküttün, Rawlie. Aklım binlerce kilometre ötelerdeydi."

"Birisi seni benim telefonumdan arıyor," dedi Rawlie. "Numarayı yanlış almış olmalı. İyi ki buradaymışım."

Thad nabzının hızlandığını hissetti, sanki göğsünün içinde bir trampet çalıyordu. "Evet, büyük şans."

Rawlie ona sorgulayan bir bakış attı. Şiş gözkapaklarının altındaki mavi gözleri öylesine diri ve meraklı bakıyordu ki, bu

onun neşeli, dalgın profesör tavrına tamamen zıttı. "Her şey yolunda mı Thaddeus?"

Hayır, Rawlie. Bugünlerde kısmen ben olan kaçık bir katil var; bu adam benim vücuduma girip kendi elime kurşunkalem saplamama neden oluyor ve ben bir günü aklım başımda tamamlayabiliyorsam bunu zafer olarak görüyorum. Gerçeğin çivisi çıkmış durumda, dostum.

"Yolunda mı? Tabii, neden öyle olmasın ki?"

"Burada ince fakat şüphe götürmeyen bir alay kokusu alıyorum, Thad."

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi? O halde neden far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi kaldın?"

"*Rawlie–*"

"Ve az önce telefonda konuştuğum adam, sırf evine gelmesin diye ondan bir şey alacağın bir satıcıya benziyordu."

"Bir şey yok, Rawlie."

"Pekâlâ." Ama Rawlie hiç de ikna olmuşa benzemiyordu.

Thad odasından çıkıp Rawlie'nin ofisine doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi arkasından Harrison.

"Birisi Rawlie'nin ofisinden beni aramış," dedi Thad. "Buradaki telefon numaraları art ardadır. Arayan kişi numaraları karıştırmış olmalı."

"Ve tesadüf o ki, bugün binada olan tek öğretim üyesini bulmuş, öyle mi?" diye sordu Harrison kuşkulu bir ifadeyle.

Thad omuz silkip yürümeye devam etti.

Rawlie DeLesseps'in ofisi darmadağınıktı ama sevimliydi ve odaya sinmiş pipo kokusu hâlâ hissediliyordu; aradan iki yıl geçmesine rağmen, otuz yıl boyunca tüttürülen pipo tütünü kokusu kaybolmamıştı. Rawlie'nin çalışma masasında Franklin Barringer'in *Folklore of America* kitabı açık halde duruyordu. Telefon açıktı. Ahizeye bakınca Thad'in içini yine o tanıdık korku kapladı. Uzun zamandan beri yıkanmamış, kirli bir battaniyeye sarınmak gibiydi. Başını kapıya çevirdi; üçünü de –Rawlie, Har-

rison ve Manchester– telefon hattına tünemiş serçeler gibi orada göreceğine emindi. Ama kapı eşiğinde kimse yoktu; koridorda Rawlie'nin sesini duydu. Korumaları lafa tutuyordu. Thad bunu kasıtlı yaptığını düşündü.

Ahizeyi kaldırıp, "Merhaba George," dedi.

"Bir haftalık süren doldu," dedi hattın karşı ucundaki ses. Bu Stark'ın sesiydi. Thad, acaba şimdi de ses-izleri tıpatıp uyar mı, diye düşündü. Stark'ın sesi eskisi gibi değildi. Daha hırıltılıydı, ağır bir spor yapmış gibi çıkıyordu. "Bir hafta süren doldu ve sen hiçbir şey yapmadın."

"Haklısın," dedi Thad. Çok üşüyordu. Titrememek için çaba göstermesi gerekti. Bu soğukluk telefonun içinden, ahizedeki deliklerden dışarıya sızıyordu sanki. Ama aynı zamanda da çok kızmıştı. "Bunu yapmayacağım, George. Bir hafta, bir ay, on yıl, benim için fark etmez. Neden kabullenmiyorsun? Sen öldün ve ölü olarak kalacaksın."

"Yanılıyorsun, eski ortak. Eğer yanılmış bir ceset olmak istiyorsan, böyle devam et."

"Sesinden ne anlıyorum, biliyor musun George?" diye sordu Thad. "Sanki dağılıyorsun. Bu yüzden benim tekrar yazmaya başlamamı istiyorsun, değil mi? Tutarlılığını kaybediyorsun. Çürüyorsun, değil mi? Çok geçmeden paramparça olacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez, Thad," dedi Stark. Sesi sanki pütürlü bir vızıltıdan hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor, sonra tekrar aynı hale geliyordu. "Bana olanlar seni ilgilendirmez. Bu sadece senin dikkatini dağıtır. Bu geceye kadar çalışmaya başla, yoksa çok pişman olursun. Ve sadece sen değil."

"Ben–"

Klik! Stark artık yoktu. Thad bir süre ahizeye baktıktan sonra tekrar yuvasına yerleştirdi. Kapıya baktığında, Harrison ve Manchester'ı gördü.

5

"Kimdi?" diye sordu Manchester.

"Bir öğrenci," dedi Thad. O anda neden yalan söylediğini bilmiyordu. Emin olduğu tek şey yüreğinde hissettiği o müthiş korkuydu. "Öğrencinin biri. Tahmin etmiştim."

"Burada olduğunuzu nasıl bilmiş?" diye sordu Harrison. "Ve nasıl oluyor da sizi bu arkadaşınızın telefonundan arıyor?"

"Pes ediyorum," dedi Thad. "Ben bir Rus ajanıyım. Arayan da benim bu ülkedeki bağlantım. Teslim oluyorum."

Harrison kızgın değildi ya da en azından kızmamış görünüyordu. Thad'e gönderdiği sitemli bakış bir öfke gösterisinden çok daha etkiliydi. "Bay Beaumont, size ve karınıza yardım etmeye çalışıyoruz. Eminim, nereye gitseniz peşinizde iki adamın olması çok can sıkıcı bir şeydir ama gerçekten size yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Thad kendinden utandı, ama gerçeği söyleyecek kadar utanmış değildi. İçindeki o kötü his hâlâ oradaydı; bir şeylerin ters gideceği, hatta belki çoktan ters gitmiş olduğu hissi. Başka bir şey daha vardı. Tenini kaplayan bir ürperme. Derisinin altında solucan varmış gibi bir his. Şakaklarına baskı. Hiç değilse serçeler yoktu; olduğunu sanmıyordu. Ama aklındaki –varlığını o âna kadar hissetmediği– barometre düşmekteydi. Ve bunu ilk defa hissetmiyordu. Bu kadar güçlü olmasa da, buna benzer bir şeyi sekiz gün önce Dave's Market'ta hissetmişti. Bugün, kendi ofisinde dosyaları çıkarırken içini kaplayan o his.

Bu Stark olmalı. Bir şekilde içine girmiş. Seni seyrediyor. Yanlış bir şey söylersen, bilecek. Ve o zaman da birinin canı yanacak.

"Özür dilerim," dedi. Rawlie DeLesseps'in iki polisin arkasında durmuş, meraklı gözlerle onu seyrettiğini fark etti. Şimdi yalanlar dizisine başlamak zorunda kalacaktı ve bu yalanları o kadar kolay uyduruyordu ki, belki de bunları aklına George Stark sokmuştu. Rawlie'nin inanacağına emin değildi ama bunu dert etmek için çok geçti. "Çok gerginim, hepsi bu işte."

"Anlaşılır bir şey," dedi Harrison. "Sadece bizim düşman olmadığımızı bilmenizi istiyorum, Bay Beaumont."

"Telefon eden çocuk burada olduğumu biliyordu, çünkü kitabevinin önünden geçerken ona rastlamıştım. Bana, 'Yaz okulunda yazarlık dersi verecek misiniz?' diye sordu. Fakülte telefon rehberi departmanlara bölünmüştür ve her departmanın öğretim üyeleri alfabetik sırayla listelenmiştir. Bu rehberi kullanan herkesin de tanıklık edeceği gibi isimler çok küçük puntoyla yazılıdır."

"Bu yüzden çok sorun yaşandı," dedi Rawlie ağzında piposuyla. İki polis dönüp ona baktı. Rawlie de bir baykuş ciddiyetiyle onlara başını salladı.

"Rehberde benim ardımdan Rawlie'nin ismi geliyor," dedi Thad. "Bu yıl soyadı C ile başlayan bir öğretim üyesi yok." Bir an Rawlie'ye baktı, ama Rawlie büyük bir dikkatle ağzından çıkardığı piposunun haznesini incelemekle meşguldü. "Yani anlayacağınız," dedi Thad, "beni arayanlar onun, onu arayanlar benim numaramı çevirirler sık sık. Bu öğrenciye güz dönemine kadar tatilde olacağımı söyledim."

Bu da hallolmuştu işte. Gereğinden fazla açıklama yaptığını tahmin ediyordu, ama asıl soru, Harrison ve Manchester'ın ne duyduklarıydı. Normal olarak bir öğretim üyesi yazarlık derslerine başvuran bir öğrenciye dağıldığını, çürüdüğünü ve paramparça olacağını söylemezdi.

"Keşke ben de güz dönemine kadar tatilde olsaydım," dedi Manchester iç geçirerek. "İşiniz bitmek üzere mi Bay Beaumont?"

Thad rahat bir nefes aldı. "Sadece gerek duymayacağım dosyaları yerlerine koyacağım."

(ve sekretere bir not yazmak zorundasın)

"Ve tabii Bayan Fenton'a bir not yazmak zorundayım," dedi bir anda. Neden bunu söylediğini bilmiyordu; bildiği tek şey buna mecbur olduğuydu. "Bu kadın bizim bölüm sekreterimizdir."

"Bir kahve daha içeceğimiz kadar zamanımız var mı?" diye sordu Manchester.

"Elbette. Hatta dolapta kaldıysa birkaç kurabiye bile yiyebilirsiniz." Bir şeylerin yolundan çıktığı, bir terslik olduğu ve giderek daha kötüye gittiği hissi her zamankinden daha kuvvetli bir şekilde yine içini kaplamıştı. Bayan Fenton'a not yazmak mı? Bu çok komikti doğrusu! Rawlie piposunu yutacak hale gelmiş olmalıydı.

Thad, Rawlie'nin ofisinden çıkarken Rawlie, "Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Thaddeus?" dedi.

"Tabii," dedi Thad. Harrison ve Manchester'a onları yalnız bırakmalarını, işinin hemen biteceğini söylemek istedi ama bunu söylerse daha çok kuşku çekeceğini düşündü. Hiç değilse Harrison antenlerini dikmişti.

Hem zaten sessiz kalması daha iyi olacaktı. Dönüp Rawlie'ye baktığında Harrison ve Manchester ağır ağır öğretmenler odasına doğru yürüyorlardı. Harrison ortağına bir şeyler söyledikten sonra oda kapısının önünde durdu, Manchester de içeride kurabiye aramaya başladı. Harrison'ın görüş alanı içindeydiler ama konuşmalarını işitemezdi.

"O fakülte rehberi palavran harikaydı," dedi Rawlie piposunun sapını tekrar ağzına götürerek. "Sanırım, Saki'nin 'Açık Pencere' hikâyesindeki kızla pek çok ortak yanınız var, Thaddeus. Kısa vadeli romantik ilişki senin uzmanlık alanın."

"Rawlie, bu durum senin sandığın gibi değil."

"Ne olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yok," dedi Rawlie hemen. "Ve her ne kadar merak ediyorsam da, öğrenmek istediğimi de pek sanmıyorum."

Thad gülümsedi.

"Ve bizim Tom Carroll'ı bilerek unuttun gibi bir his var içimde. Emekli oldu, tamam, ama fakülte rehberine son baktığımda onun adı hâlâ ikimizin arasındaydı."

"Rawlie, gitmem gerekiyor."

"Tabii," dedi Rawlie. "Bayan Fenton'a bir not yazacaksın."

Thad yanaklarının kızardığını hissetti. 1961'den beri İngilizce Bölümünün sekreterliğini yapmış olan Althea Fenton, nisan ayında gırtlak kanserinden ölmüştü.

"Seni hemen bırakmamamın nedeni," diye devam etti Rawlie, "aradığın şeyi bulmuş olabileceğimi söylemekti. Serçelerle ilgili."

Thad'in nabzı ısınma koşusuna geçti. "Ne demek istiyorsun?"

Rawlie onu tekrar ofisine soktu ve masanın üstündeki *Folklore of America* kitabını aldı. "Serçeler, dalgıçkuşları ve özellikle çobanaldatan kuşları psikopompturlar. Ben bunun çobanaldatan kuşlarının bir özelliği olduğunu *biliyordum*."

"Psikopomplar mı?" dedi Thad kaşları kalkarak.

"Yunancadır," dedi Rawlie. "'Kılavuzluk edenler' anlamına gelir. Bu durumda, insan ruhlarını yaşayanlar ile ölülerin dünyaları arasında götürüp getirenler oluyor. Barringer'a göre dalgıçkuşlarıyla çobanaldatanlar yaşayanların eskortlarıymış; bir ölümün gerçekleşeceği yere yakın bir noktada toplanırlarmış. Bu kuşlar uğursuzluk alameti değiller. Görevleri yeni ölmüş insanların ruhlarını ahiretteki uygun yerlerine yönlendirmek."

Thad'in gözlerine baktı.

"Serçelerin toplanması ise epey uğursuz, en azından Barringer'a göre... Serçeler ölmüşlerin eskortlarıymış."

"Yani..."

"Yani görevleri kayıp ruhları tekrar yaşayanlar dünyasına yönlendirmekmiş. Başka bir deyişle, yaşayan ölülerin alametiymiş."

Rawlie piposunu ağzından alıp ciddi bir ifadeyle Thad'e baktı.

"Senin durumun nedir bilmiyorum, Thaddeus, ama temkinli olmanı tavsiye ederim. Son derece temkinli. Başı fazlasıyla dertte olan biri gibisin. Benim yapabileceğim bir şey varsa, lütfen söyle."

"Teşekkür ederim, Rawlie. Sadece sessiz kalmakla bile umduğumdan da çok yardımcı oldun."

"Önemli değil." Ama Thad'e bakan gözlerinde endişe vardı. "Temkinli olacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Ve eğer peşini bırakmayan bu adamlar sana yardım etmek istiyorlarsa, onlarla sırrını paylaşman akıllıca olur."

Bunu yapabilseydi çok iyi olurdu ama sorun onlara gerçeği söylemesi değildi. Söylediği takdirde, o iki polisin ona olan güveni sarsılacaktı. Harrison ve Manchester'a açıklayacak kadar onlara güvense bile, derisinin içindeki o kaşıntı hissi kaybolana kadar buna cesaret edemezdi. Çünkü George Stark onu seyrediyordu. Ve ona tanıdığı süre bitmişti.

"Sağ ol, Rawlie."

Rawlie başını sallayarak teşekkürü kabul etti, ona bir kez daha temkinli olmasını söyledikten sonra masasına oturdu.

Thad de kendi ofisine doğru yürüdü.

6

Ve tabii ki Bayan Fenton'a bir not yazmak zorundayım.

Yanlışlıkla çıkardığı dosyaları yerlerine koyarken durdu ve IBM Selectric marka elektrikli daktilosuna baktı. Son zamanlarda irili ufaklı bütün yazma araçları dikkatini çekiyordu. Geçen bir hafta boyunca birçok kez, bunlardan her birinin içinde bir Thad Beaumont var mıdır, diye düşünmüştü. Bir sürü şişe içinde saklanan kötü cinler gibi...

Bayan Fenton'a bir not yazmak zorundayım.

Ne var ki, merhum Bayan Fenton'la temas kurmak için elektrikli daktilo yerine bir ruh çağırma tahtası daha uygun olurdu. Bu kadının yaptığı kahve o kadar sert olurdu ki, yere dökülse zemini çatlatabilirdi. Hem neden bunu söylemişti ki? Oysa Bayan Fenton aklındaki en son şey bile değildi.

Thad yanlışlıkla çıkardığı son başvuru dosyalarını da dolaba koyduktan sonra çekmecesini kapadı ve sol eline baktı. Sargının altında, başparmağıyla işaretparmağı arasındaki etli kısım aniden yanmaya ve kaşınmaya başlamıştı. Elini bacağına sürttü

ama bunu yapması kaşıntıyı daha da azdırdı. Şimdi bir de zonklamaya başlamıştı. O yanma hissi de giderek artıyordu.

Ofis penceresinden dışarıya baktı. Bennett Bulvarı boyunca uzanan telefon hatları serçelerle dolmuştu. Revir binasının çatısı da serçelerle kaplıydı ve Thad baktığı sırada yeni bir grup serçe tenis kortlarına konuyordu.

Serçelerin hepsi sanki ona bakıyordu.

Psikopomplar. Yaşayan ölülerin alameti.

O anda bir serçe sürüsü Bennet Hall'un çatısına kondu.

"Hayır," dedi Thad titrek bir fısıltıyla. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Eli kaşınıyor ve yanıyordu.

Daktilo.

Daktiloyu kullanarak o serçelerden, elindeki yanma ve deli edici kaşıntıdan kurtulabilirdi.

Daktilonun başına oturma içgüdüsü göz ardı edemeyeceği kadar kuvvetliydi. Bunu yapmak son derece doğal bir şeydi, elini yaktıktan sonra soğuk suyun altında tutmak istemeye benziyordu.

Bayan Fenton'a bir not yazmak zorundayım.

Bu geceye kadar çalışmaya başla, yoksa çok pişman olursun. Ve sadece sen değil.

Derisinin altındaki o berbat his giderek kuvvetleniyor, elindeki delikten dalgalar halinde yayılıyordu. Gözbebekleri de o hisle eşzamanlı olarak titreşiyor, zihninin gözlerinde serçelerin görüntüsü yoğunlaşıyordu. Bergenfield'in Ridgeway semtiydi; 1960 yılı ilkbaharıydı ve gökyüzü bembeyazdı. O korkunç kuşlar, o psikopomplar dışında bütün dünya ölüydü; Thad onlara bakarken hepsi aynı anda havalandı. Gökyüzü onların uçuşuyla karardı. Serçeler yine uçuyordu.

Thad'in penceresinin dışında, telefon hatlarındaki, revirin ve Bennet Hall'un üstündeki serçeler hep birden havalandı. Okula erken gelmiş olan birkaç öğrenci bu sürünün batıya doğru uçarak gözden kayboluşunu seyretmek için durdu.

Thad bunu görmedi. Çocukluğunun geçtiği semtin bir şekilde ölü bir bölgeye dönüşmesinden başka bir şey görmüyordu. Daktilosunun başına otururken derin bir transa giriyordu. Ama aklında sağlam olan tek bir düşünce vardı. George onu daktilonun başına oturtabilir, ellerini tuşların üstünde gezdirmesini sağlayabilirdi, ama kitabı yazamazdı – ne olursa olsun...

Thad bu düşünceye sımsıkı sarılırsa, George ya dağılıp gider ya da mum alevi gibi sönüp yok olurdu. Thad bunu biliyordu. İliklerine kadar hissediyordu.

Eli bir inip bir kalkıyordu. Bunu görebilseydi, herhalde bir çizgi roman karakterinin hareketine benzetirdi. Bu hareketinin nedeni ise sadece acısı değildi; sırtında erişemediği bir noktanın ve elinin fena halde kaşınması da önemli bir etkendi. Fakat bu yüzeysel bir kaşıntı değildi; çok derinden gelen, dişlerini kenetlemesine yol açan yoğunluktaydı.

Ama bu bile ona önemsiz göründü.

Daktilonun başına geçti.

7

Elektrikli daktiloyu açtığı anda kaşıntı kesildi ve serçelerin görüntüsü kayboldu.

Yine de trans hali devam ediyordu ve bunun merkezinde sert bir buyruk vardı; mutlaka yazması gereken bir şey vardı; bütün vücudunun bunu yapması, bir an önce yapıp bitirmesi için çığlıklar attığını hissediyordu. Serçe görüntüsünden veya kaşıntıdan çok daha kötüydü bu.

Bu dürtü, zihninin derinliklerinden geliyordu.

Daktiloya bir sayfa taktı, sonra da öylece kalakaldı. On parmak yazanlara özgü bir biçimde parmaklarını tuşların ortasına getirdi; oysa yıllar önce on parmak yazmayı bırakmıştı.

Parmakları bir süre orada titredikten sonra işaretparmakları geri çekildi. Belli ki, Stark da Thad gibi daktiloyla yazıyordu –

ama harflere bakarak. Böyle yazması normaldi tabii, ne de olsa onun yazma aracı daktilo değildi.

Thad sol elinin parmaklarını kımıldatınca hafif bir sızı duydu ama hepsi o kadardı. İşaretparmaklarıyla yavaşça yazmaya başladı, ama mesajın beyaz sayfada kendini göstermesi uzun sürmedi. Büyük harflerle yazılmıştı:

SENİ NEREDEN ARADIĞIMI TAHMİN ET, THAD.

O âna kadar içinde bulunduğu trans halinden bir anda sıyrılıverdi. Hayatında hiç bu kadar dehşet duymamış, bu kadar çaresiz kaldığını hissetmemişti.

Orospu çocuğu, beni evimden aramış! Liz ve ikizler elinde.

Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadan ayağa kalkmaya başladı. Elindeki acı tavan yapana kadar da bunu yaptığının farkında değildi. Dudakları gerilerek inledi. Tekrar iskemleye oturup daktilonun başına geçti ve daha ne olduğunu kavrayamadan elleri yine tuşların üstüne gitti.

Bu defa sadece dört kelimeydi.

KİMSEYE SÖYLEME, YOKSA ÖLÜRLER

Thad boş gözlerle bu yazıya baktı. Son harf olan R'yi tuşladığı anda her şey kesiliverdi. Sanki o bir lambaydı ve birisi fişini çekmişti. Eli artık acımıyordu. Kaşıntı kalmamıştı. Derisinin altındaki o kemirici berbat his artık yoktu.

Kuşlar da yoktu. Trans hali geçmişti. Stark da yoktu.

Ne var ki, gerçekten yok olmamıştı, değil mi? Hayır. Thad'in yokluğunda Stark evine gitmişti. Evi korumaları için iki eyalet polisi bırakmışlardı ama nafileydi. Thad iki polisin evi koruyabileceğini sanmakla budalalık etmişti. Bir bölük Delta Force Yeşil Bereli komando bile onu engelleyemezdi. George Stark bir insan değildi; daha çok insan gibi görünen bir Nazi Tiger'ına* benziyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu arkasında bitiveren Harrison.

---

* Nazi Almanya'sının İkinci Dünya Savaşı'nda kullandığı tank modeli. *–ed.n.*

Thad sanki ensesine bir iğne batırılmış gibi yerinde sıçradı. Aklına Frederick Clawson geldi; üstüne vazife olmayan bir işe burnunu sokmakla ölüm fermanını imzalayan Frederick Clawson.

Daktilodaki sayfada yazılı

KİMSEYE SÖYLEME, YOKSA ÖLÜRLER

mesajı ona bakıyordu.

Thad bu sayfayı çıkardı, buruşturup top yaptı. Bunu yaparken Harrison ne kadar yakınında diye bakmadı; baksaydı hata olurdu. Sakin görünmeye çalıştı. Oysa hiç sakin değildi, delirmek üzereydi. Harrison'ın ona, ne yazdığını ve neden telaşla bu sayfayı daktilodan çıkardığını sormasını bekledi. O hiçbir şey söylemeyince Thad konuştu.

"Sanırım işim bitti. Not yazmaktan vazgeçtim. Nasıl olsa Bayan Fenton farkına varana kadar bu dosyaları geri getiririm." Tabii Althea cennetten onları seyretmiyorsa, bu kadarı doğru sayılırdı. Thad bacaklarının onu taşıyacağını, tekrar iskemleye çökmeyeceğini umarak ayağa kalktı. Harrison'ın kapının eşiğinde durduğunu ve ona bakmadığını görünce memnun oldu. Daha bir dakika önce Harrison'ın nefesini ensesinde hissettiğine emindi, ama adam kapı eşiğinde durmuş kurabiye yiyor, koridordaki birkaç öğrenciye bakıyordu.

"Burası gerçekten ölü gibi," dedi.

Ben eve varmadan ailem de ölü olabilir.

"Gidelim mi artık?" diye sordu Harrison.

"Bana uyar."

Thad kapıya doğru yürürken Harrison şaşırmış bir ifadeyle ona baktı. "Galiba o dalgın profesör sizi çok etkilemiş."

Thad gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırarak ona baktıktan sonra buruşturduğu sayfayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Bunu çöp sepetine fırlattı ama hâlâ titreyen eliyle atışı isabetsiz oldu. Sayfa çöp sepetinin kenarına çarpıp yere düştü. Thad eğilip alamadan Harrison onun yanından geçti, top halindeki

kâğıdı yerden aldı. "Almak için geldiğiniz dosyaları burada mı bırakacaksınız?" diye sordu daktilonun yanında duran başvuru dosyalarını işaret ederek. Top halindeki kâğıdı bir elinden diğerine geçirip duruyordu. Kırışmış sayfanın uçlarında bazı harfler Thad'in gözüne çarptı: KİMSEYE SÖY ÖL

"Ha, onlar mı? Sağ ol."

Thad dosyaları aldı, bir an az kalsın elinden düşürecek gibi oldu. Şimdi Harrison o top halindeki kâğıdı düzeltecek, diye düşündü. Her ne kadar o anda Stark onu izlemiyorsa da –en azından Thad öyle sanıyordu– çok geçmez, kontrole gelirdi. Geldiği zaman da durumu bilecekti. O zaman da Liz ve ikizlere çok kötü şeyler yapacaktı.

"Bir şey değil," dedi Harrison. Top halindeki kâğıdı çöp sepetine attı. Başarılı bir şut olmuştu. "İki sayılık atış," dedikten sonra Thad'in kapıyı kapatabilmesi için koridora çıktı.

8

Thad arkasında iki koruma polisiyle alt kata inmeden önce Rawlie DeLesseps ofisinden başını uzatıp ona iyi tatiller diledi. Thad de ona aynı şekilde karşılık verirken sesinin normal çıkmasına çalıştı. Otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyordu. Bu hissi Suburban'ına binene kadar devam etti. Elindeki dosyaları yolcu koltuğuna bırakırken otoparkın karşı ucundaki jetonlu telefon gözüne çarptı.

"Karıma telefon edeceğim," dedi Harrison'a. "Belki gelirken marketten bir şey almamı ister."

"Keşke yukarıdayken arasaydınız," dedi Manchester. "Yirmi beş sent cebinizde kalırdı."

"Unuttum," dedi Thad. "Galiba o dalgın profesör beni gerçekten çok etkiledi."

İki polis gülümseyerek bakıştıktan sonra Plymouth'a bindiler. Klimayı çalıştırıp ön camdan Thad'i izlemeye başladılar.

Thad içinin pelteleştiğini hissediyordu; cebinden bir çeyrek dolar çıkarıp yuvasına yerleştirdi. Eli titrediği için ikinci sayıyı yanlış çevirdi. Telefonu kapatıp parasının geri düşmesini beklerken, *Tıpkı Miriam'ın öldüğü gece gibi*, diye düşünüyordu. *Tıpkı o gece gibi.*

Déjà vu yaşamanın hiç sırası değildi.

İkinci denemesinde numarayı doğru çevirdi ve ahizeyi canını acıtacak kadar kulağına yapıştırdı. Gerginliği duruşundan belli olmasın diye çaba gösteriyordu. Harrison ve Manchester bir terslik olduğunu anlamamalıydılar. Fakat bir türlü kaslarını gevşetemedi.

Stark ikinci çalışında telefonu açtı. "Thad?"

"Ne yaptın onlara?" diye kükrer gibi sordu Thad. Geri planda ikizlerin avaz avaz bağırdıklarını işitebiliyordu. Nedense Thad onların bu bağırışlarını rahatlatıcı buldu. Wendy'nin merdivenden düştüğü zamanki ağlamasına benzemiyordu; seslerinde şaşkınlık vardı, belki öfke vardı, ama canları yandığı için ağlamıyorlardı.

Ama Liz! Liz neredeydi?

"Hiçbir şey yapmadım," dedi Stark. "Kulak ver, anlarsın. O minik kafalarına en küçük bir zarar bile vermedim. Şimdilik."

"Liz," dedi Thad. Birden içini çıplak bir dehşet kapladı. Devasa bir dalganın içinde kalmış gibi hissediyordu.

"Ne olmuş ona?" Stark'ın alaycı tonu deli ediciydi.

"Telefonu ona ver!" diye bağırdı Thad. "Senin adınla tek bir kelime bile yazmamı umuyorsan, *telefonu karıma ver!*" Yaşadığı bu dehşete rağmen aklının bir yanı onu uyardı: *Yüzünün ifadesine dikkat et, Thad. Polisler seni kolayca görebiliyorlar. Evde yumurta var mı diye karısını arayan bir adam telefona haykırmaz.*

"Thad! Thad, ortak!" Stark'ın sesinde gücenmiş bir ifade vardı, ama Thad bu alçağın o sırada sırıttığına yemin edebilirdi. "Beni ne kadar kötü tanımışsın, dostum. Sakin ol. İşte karın geldi telefona."

"Thad? Thad, orada mısın?" Liz'in sesinde telaş ve korku vardı, ama panik içinde değildi.

"Evet. İyi misin hayatım? Çocuklar iyi mi?"

"Evet, hepimiz iyiyiz. Bizler..." Son kelimesini işitemedi. Thad, Stark'ın ona bir şey söylediğini duyabiliyordu ama ne olduğunu anlayamadı. Liz, "peki" dedikten sonra tekrar telefonu aldı. Bu defa ağlamak üzereydi. "Thad, senden istediği şeyi yapmak zorundasın."

"Evet. Bunu biliyorum."

"Ama o işi burada yapamayacağını söylememi istiyor. Birazdan buraya polisler gelecek. Thad... evi koruyan iki polisi öldürdüğünü söyledi."

Thad gözlerini kapadı.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama öldürdüğünü söyledi ve ben... ona inanıyorum." Liz artık ağlıyordu. Ağlamasının Thad'i çok öfkelendireceğini, öfkelenirse tehlikeli bir şey yapacağını bildiği için kendini tutmaya çalışmıştı. Thad ahizeyi kulağına dayadı ve sakin görünmeye gayret etti.

Geri planda yine Stark'ın bir şeyler gevelediğini duydu. Thad söylediklerinden bir kelime yakaladı. İşbirliği. İnanılır gibi değildi.

"Bizi götürecek, Thad," dedi Liz. "Nereye gideceğimizi bildiğini söylüyor. Martha teyzeyi hatırlıyor musun? Peşindeki adamları atlatmanı istiyor. Bunu nasıl yapacağını bildiğini söylüyor, çünkü *kendisi* yapabilirmiş. Bu gece hava kararana kadar bize katılmanı istiyor." Liz hıçkırdı. "Onunla işbirliği yapacağını ve ikiniz birlikte çalışarak bugüne kadarki en güzel kitabı yazacağınızı söylüyor. Ve–"

Mırıltı, mırıltı, mırıltı.

Thad parmaklarını George Stark'ın boğazına geçirip onu boğana kadar sıkmayı öyle çok istiyordu ki...

"Ve Alexis Machine'in her zamankinden daha kuvvetli bir halde ölüler dünyasından döndüğünü söylüyor." Liz'in sesi tiz-

leşti. "*Lütfen*, ne diyorsa yap, Thad! Tabancaları var. Ve küçük bir alev lambası! Eğer bir numara yapmaya kalkarsan..."

"Liz–"

"Lütfen Thad, ne diyorsa yap."

Stark telefonu onun elinden aldı.

"Bana bir şey söyle, Thad," dedi Stark. Artık sesinde alaycı ton yoktu. Son derece ciddiydi. "Bana bir şey söyle, inandırıcı ve samimi bir şey olsun, yoksa bedelini bunlar öderler. Anladın mı?"

"Evet."

"Emin misin? Çünkü alev lambam olduğu doğru."

"Evet! *Evet*, lanet olası!"

"Karın, 'Martha teyzeyi hatırlıyor musun?' derken ne demek istedi? Bu da kim oluyor? Aranızda bir çeşit şifre miydi? Karın beni atlatmaya mı çalışıyor?"

Thad o anda karısıyla çocuklarının hayatlarının pamuk ipliğine bağlı olduğunu anladı. Bu bir benzetme değildi, resmen o pamuk ipliğini görebiliyordu. Artık sonucu sadece iki şey tayin edecekti: onun ne söylediği ve George Stark'ın neye inandığı...

"Ses kayıt cihazlarını telefonlardan çıkardın mı?"

"Tabii ki çıkardım! Sen beni ne sanıyorsun?"

"Liz telefonu alırken bunu biliyor muydu?"

Bir an düşündükten sonra Stark, "Sadece bakması yeterdi," dedi. "Sökülmüş kablolar yerde duruyor."

"Ama Liz gördü mü? Baktı mı?"

"Lafı geveleyip durma, Thad."

"Bana gideceğiniz yeri o kelimeleri kullanmadan söylemeye çalışıyordu," dedi Thad. Sesinin ders verir gibi bir tonda çıkmasına gayret ediyordu. Belki George bunu hoş karşılamayabilirdi. "Yazlık evi kastetti. Castle Rock'taki evi. Martha Tellford, Liz'in teyzesidir. Ondan hiç hazzetmeyiz. Ne zaman bizi arayıp ziyaretimize geleceğini söylese, Castle Rock'a kaçıp o yazlık evde saklanmayı hayal ederiz. İşte *söylemiş oldum*, eğer evde kablosuz dinleme cihazları varsa, bu senin suçun olur, George."

Stark bunu yutacak mı, yoksa sevdiği insanların hayatlarının bağlı olduğu o pamuk iplik kopacak mı, diye heyecanla bekledi.

"Kablosuz dinleme cihazı yok," dedi Stark, yine gevşemiş gibiydi. Thad telefon kulübesinin duvarına dayanıp gözlerini kapatma arzusuna direndi. *Seni bir daha görürsem, böyle delice bir riske girdiğin için canına okuyacağım, Liz,* dedi içinden. Ne var ki, onu bir daha görürse gerçekten yapacağı tek şey onu soluksuz bırakana kadar öpmek olacaktı.

"Onların canını yakma," dedi telefona. "Lütfen onlara bir kötülük yapma. İstediğin her şeyi yapacağım."

"Yapacağını biliyorum, Thad. Ve bunu birlikte yapacağız. Hiç değilse başlangıçta. Hadi, kımılda şimdi. Bekçi köpeklerini silkele ve Castle Rock yoluna düş. Oraya olabildiğince çabuk gel, ama dikkat çekecek kadar hızlı davranma. Bu yanlış olur. Belki otomobil değiştirmeyi düşünebilirsin ama ayrıntıları sana bırakıyorum, ne de olsa yaratıcılığı olan bir adamsın. Onları sağ bulmak istiyorsan, hava kararmadan orada ol. Sakın çuvallama ve sakın bir uyanıklık yapmaya kalkışma."

"Yapmam."

"Doğru. Yapmazsın. Yapacağın şey, dostum, oyunu oynamak. Eğer doğru oynamazsan, burada sadece doğranmış cesetler ve karının ölmeden önce sana küfrettiği ses kaydı olacak.

Bir *klik* sesiyle telefon kapandı.

9

Thad otomobiline dönerken Manchester, Plymouth'un yolcu tarafındaki penceresini indirdi ve "Evde her şey yolunda mı?" diye sordu. Thad onun gözlerindeki ifadeden bu sorunun rastgele olmadığını anlayabiliyordu. Muhtemelen Thad'in yüzünde kuşkusunu çekecek bir şey görmüştü. Neyse, o kadar önemli değildi; bunu halledebilirdi. Ne de olsa yaratıcılığı olan bir adamdı ve o anda aklı müthiş bir hızla çalışmaktaydı. Japonların hızlı trenine

benziyordu. Malum soru bir kez daha kendini gösterdi: Doğruyu mu söylemeli yoksa yalan mı? Ve daha önce de olduğu gibi, bunun tek bir cevabı vardı.

"Her şey yolunda," dedi. Sesinde en küçük bir telaş veya endişe belirtisi yoktu. "Çocuklar biraz huysuzluk etmişler, o kadar. Tabii bu da Liz'i huysuzlaştırıyor." Sesini biraz yükseltti. "Evden ayrıldığımızdan beri ikiniz de biraz pimpirikli oldunuz. Benim bilmem gereken bir şey mi var?"

Bu çaresizlik ânında bile hâlâ içinde suçluluk hissedecek kadar vicdanı vardı. Bir şeyler olduğu kesindi ama ne olduğunu sadece o biliyor ve kimseye söylemiyordu.

"Hayır," dedi direksiyon başındaki Harrison arkadaşının penceresine uzanarak. "Sadece Chatterton'la Eddie'ye bir türlü ulaşamıyoruz. Herhalde içeriye girmişlerdir."

"Liz az önce buzlu çay yaptığını söyledi," diye uydurdu Thad.

"Tamam o zaman," dedi Harrison. Vicdanı daha da kuvvetle sızlayan Thad'e gülümsedi. "Belki oraya döndüğümüzde bize de biraz kalır, ne dersiniz?"

"Her şey mümkün," dedi Thad. Suburban'ın kapısını kapadı, bir odun parçası kadar hissiz olan eliyle kontak anahtarını yuvasına soktu. Kafasının içinde sorular dönüp duruyor, hiç de güzel olmayan bir biçimde dans ediyorlardı. Stark ve ailesi Castle Rock'a hareket etmişler miydi? Thad öyle olduğunu umdu; ailesinin kaçırıldığı haberi polis telsizlerinde dolaşmaya başlamadan onların gitmiş olmalarını diledi. Eğer Liz'in otomobilindeyseler ve birisi onları görürse, ya da hâlâ Ludlow'da veya yakın bir yerdelerse çok kötü şeyler olabilirdi. Ölümcül şeyler. Kaderin cilvesiydi işte... Stark'ın yakalanmadan kaçmasını umacak bir duruma düşmüştü.

Peki, Harrison ve Manchester'ı nasıl atlatacaktı? Bu da sağlam bir soruydu. Suburban'la onları geride bırakması mümkün değildi. İş sürat yapmaya gelirse, Plymouth ona fark atardı. Ama bir şekilde onları atlatabileceğini düşündü –bunu nerede ve nasıl yapacağı hakkında bir fikri vardı– ama Rock'a kadar olan iki yüz

elli kilometrelik yol boyunca onlara tekrar yakalanmamak için ne yapabilirdi?

İşte bu sorunun cevabı yoktu. Sadece bir şekilde bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Martha teyzeyi hatırlıyor musun?

Bunun ne anlama geldiği hakkında Stark'a bir palavra sıkmış, Stark da bunu yutmuştu. Demek ki, puşt herif henüz tamamen aklına giremiyordu. Martha Tellford gerçekten de Liz'in teyzesiydi ve ondan nasıl kaçacakları hakkında espriler yaparlardı. Ama Aruba veya Tahiti gibi egzotik yerlere kaçmaktan söz ederlerdi, çünkü Martha teyze Castle Rock'taki yazlık evi biliyordu. Hatta onları orada, Ludlow'dan çok daha sık ziyaret etmişti. Ve Martha teyzenin Castle Rock'ta en sevdiği yer çöplüktü. Bu kadın Ulusal Ateşli Silahlar Birliği'nin kayıtlı bir üyesiydi ve çöplüğü sevmesinin nedeni, oradaki sıçanları vurmaktı.

"Eğer buradan gitmesini istiyorsan," demişti Thad bir keresinde karısına, "bunu ona senin söylemen gerekir." Bu konuşma '79 veya '80 yılının ağustos ayında, Martha'nın bitmeyecekmiş gibi görünen ziyareti sırasında geçmişti aralarında. "O *senin* teyzen. Ayrıca, ben bunu söylersem, o Winchester tüfeğiyle *beni* vurur diye korkuyorum."

"Kan bağımın olmasının pek işe yarayacağını sanmam," demişti Liz. "Gözlerine öyle bir ifade geliyor ki..." Şakadan titreyip Thad'in böğrünü dürttü. "Hadi. Tanrı korkaklardan nefret eder. Çöplük sıçanları bile olsa doğal yaşama saygı duyarız, de. 'Çek git, Martha teyze! Pılını pırtını topla ve buradan defolup git!' de ona."

Tabii ikisi de Martha teyzeye çekip gitmesini söyleyemedi ve kadın her gün çöplüğe gitti, düzinelerce sıçan (Thad sıçanlar saklandığı zaman onun birkaç martı vurduğunu da sanıyordu) vurdu. Nihayet o kutsal gün geldi ve Thad onu Albany'ye yolcu etmek için Portland Havaalanı'na getirdi. Vedalaşırken, sanki bir iş anlaması yapar gibi, Thad'in elini iki avucu arasına alıp sıkmış ve belki gelecek yıl onları yine şereflendirebileceğini söylemişti.

"Çok iyi atışlar yaptım," demişti. "O mikrop torbalarından altı-yedi düzinesini vurmuşumdur herhalde."

Ama bir daha hiç gelmedi; tam onlara gelmek üzereyken onu Arizona'ya davet ettiler. Martha teyze telefonda onlara bu haberi verirken, Arizona'da çakalların başına para ödülü konduğunu söylemişti.

Onun son ziyaretini izleyen yıllarda, "Martha teyzeyi hatırlıyor musun?" lafı aralarında bir çeşit şifre gibi olmuştu; "Maine'i hatırlıyor musun?" gibi. Anlamı da şuydu: İkisinden biri barakadaki .22'lik tabancayı alıp, tıpkı Martha teyzenin çöplük sıçanlarını vurması gibi, istenmeyen misafiri vursun. Thad şimdi bunu düşünürken, Liz'in bu deyişi *People* dergisi röportajı sonrasında da kullandığını hatırladı. Karısı ona dönmüş ve, "Sence bu Myers denen kadın Martha teyzeyi hatırlar mı?" diye sormuştu.

Sonra da eliyle ağızını kapatıp kıkırdamaya başlamıştı.

Çok komik.

Fakat şimdi hiç de komik değildi.

Ve çöplükteki sıçanları vurmakla da alakası yoktu.

Eğer yanlış anlamadıysa, Liz ona peşlerinden gelmesini ve George Stark'ı öldürmesini söylemeye çalışmıştı. Ve sahipsiz hayvanlar Derry Hayvan Barınağı'nda "uyutuluyor" diye gözyaşı döken Liz muhtemelen başka bir çözüm düşünemiyor olmalıydı. Ona göre artık sadece iki seçenek vardı: Ya Stark ölecekti... ya da o ve ikizler ölecekti.

Harrison ve Manchester ona meraklı gözlerle bakarken, Thad en az bir dakikadır Suburban'ın direksiyonunda düşüncelere dalmış olduğunu fark etti. Elini kaldırıp selam gönderdikten sonra yola çıktı ve Maine Avenue tarafına döndü. Bu iki adam polis telsizinde iki meslektaşının öldürüldüğü haberini duymadan onları nasıl ekebileceğini düşünmeye çalıştı. Düşünmeye çalıştı ama Stark'ın tehdidi de aklından çıkmıyordu. Eğer bir numara yapmaya kalkarsa, Castle Rock'a geldiğinde bulacağı tek şey onların cesetleri ve Liz'in ölmeden önce ona savurduğu küfürlerin ses kaydı olacaktı.

Ve gözlerinin önüne Martha teyzenin Winchester tüfeğiyle nişan alışı geliyordu. Bu tüfek onun yazlık evin barakasında sakladığı .22'lik tabancadan çok daha büyüktü. O anda Stark'ı vurmayı ne kadar çok istediğini anladı, ama .22'lik bir tabancayla değil.

George daha büyük bir silahı hak ediyordu.

Bir havan topu olabilirdi mesela.

Sıçanlar kırık şişelerin ve ezilmiş konserve kutularının arasında sıçrarken vuruluyordu; önce gövdeleri bükülüyor, sonra bağırsakları havaya püskürüyordu.

Stark'a da aynı şeyin olması ne hoş olurdu.

Direksiyonu çok sıkı tuttuğu için sol eli sızlamaya başladı. Bu sızıyı iliklerine kadar hissetti.

Gevşemeye çalışırken göğüs cebindeki Percodan'ı buldu ve kuru kuruya yuttu.

Veazie'deki okul bölgesinde bulunan yol kavşağını düşünmeye başladı. Dört yönlü dur işaretinin olduğu yeri.

Ve Rawlie DeLesseps'in anlattığı şeyi düşündü. Rawlie bunlara psikopomp diyordu.

Yaşayan ölülerin temsilcileri.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

STARK İDAREYİ ELE ALIYOR

1

Hayatı boyunca Ludlow'da hiç bulunmadığı halde, yapacağı şeyi ve bunu nasıl yapacağını tasarlaması zor olmadı.

Stark rüyalarında buraya yeterince sık gelmişti.

Sürdüğü çalıntı Honda Civic'i anayoldan çıkarıp Beaumont'ların evine bir kilometre uzaklıktaki dinlenme tesisisin otoparkına yöneldi. Thad'in üniversiteye gitmesi iyi olmuştu. Bazen Thad'in ne yaptığını veya ne düşündüğünü anlamak mümkün olmuyordu ama onun gergin olduğu anlarda her zaman duygularını hissedebiliyordu.

Eğer Thad'le temas kurmakta zorlanırsa, Houston Sokağı'ndaki kırtasiyeden aldığı Berol kurşunkalemlerinden birini eline alması yetiyordu.

Bugün işi kolay olacaktı. Kolay olacaktı, çünkü korumalarına ne yalan uydurduğunu bilmiyordu ama Thad'in üniversiteye gitmesinin tek bir nedeni vardı: Ona tanıdığı süre bitmişti ve Stark'ın onunla temas kuracağına inanıyordu. Stark'ın da niyeti buydu zaten.

Sadece Thad'in beklediği şekilde yapmayacaktı.

Ve kesinlikle Thad'in tahmin ettiği *yerden* olmayacaktı.

Öğlen olmak üzereydi. Dinlenme tesisinde az sayıda piknikçi vardı, ama bunlar ya çimenlerin üstündeki masalarda ya da nehir kenarındaki barbekülerdeydi. Stark otomobilinden çıkıp yürürken kimse ona bakmadı. Bu iyi olmuştu, çünkü onu görselerdi kesinlikle hatırlarlardı.

Evet, hatırlarlardı.

Ama tarif edemezlerdi.

Asfalta çıkıp Beaumont'ların evine doğru yürürken Stark tıpkı H. G. Wells'in *Görünmez Adam* romanındaki adama benziyordu. Kaşlarından saçlarına kadar alnını kaplayan bir sargı bezi vardı. Başka bir sargı bezi çenesini kapatıyordu. Gözlerinde güneş gözlüğü, üstünde muflonlu bir yelek, ellerinde siyah eldivenler vardı.

Sargı bezleri sürekli sızmakta olan sarı cerahatle lekeliydi. Foster Grant güneş gözlüğünün camlarının ardında da bu cerahat sızıyordu. Stark arada bir eldivenli eliyle bunu yanaklarından sildiği için eldivenin parmakları kurumuş cerahatle yapış yapış olmuştu. Sargının altındaki derisinin büyük bir kısmı soyulmuştu, geriye kalan kısmıysa insan etine benzemiyordu; sürekli sızıntı yapan siyah, süngersi bir şeydi. Bu sızan şey irin gibiydi, ama siyahtı ve iğrenç bir kokusu vardı. Bu koku sert kahveyle Hint mürekkebinin karışımını andırıyordu.

Başını hafifçe öne eğerek yürüdü. Ona doğru gelmekte olan araçların içindekiler, beyzbol şapkalı başını eğmiş, elleri ceplerinde yürüyen bir adam görüyorlardı. Şapkanın siperliğinin gölgesi altında kalan yüzünü seçmeleri zaten çok zordu ama ona çok yakından bakan biri bile sadece sargılarını görürdü. Arkasından gelenlerse tabii sadece onun sırtını göreceklerdi.

İkiz şehirler Bangor ve Brewer'a daha yakın yerlerde olsaydı, bu yürüyüş biraz daha zor olabilirdi. Oralarda banliyö evleri ve siteler vardı. Beaumont'ların bulunduğu taraftaki Ludlow, yerleşim merkezlerinden bir hayli uzaktaydı. Buradaki evler neredeyse tarla denecek kadar büyük arazilerde inşa edilmişti. Aralarındaki sınırlar çitlerle değil, ağaç sıralarıyla, bazı yerlerdeyse kıvrımlı

kaya duvarlarla belirlenmişti. Ufukta görülen birkaç uydu çanağı bir çeşit uzaylı istilasının ön karakolu gibi görünüyordu.

Stark, Clark'ların evini geçene kadar emniyet şeridinden yürümeye devam etti. Thad'in evi bir sonrakiydi. Clark'ın bakımsız ön bahçesinden geçerken eve şöyle bir baktı. Güneşe karşı panjurlar indirilmiş, garaj kapısıysa sımsıkı kapatılmıştı. Evin uzun süredir boş kalmış bir görünümü vardı. Ön kapının önünde birikmiş gazeteleri de görmeyince, Stark bu ailenin yaz tatiline gittikleri sonucuna vardı. Onun için sakıncası yoktu.

İki mülk arasındaki ağaçların arasına girdi, bir taş duvar kalıntısının üstünden atladıktan sonra tek dizinin üstüne çöktü. İnatçı ikizinin evine ilk kez doğrudan bakıyordu. Garaj yoluna bir polis devriye otosu park etmişti ve bu iki polis yakındaki bir ağacın gölgesinde sigara içiyor, sohbet ediyorlardı. Güzel.

Gereken her şeyi vardı; bundan sonrası çocuk oyuncağı gibi olacaktı. Yine de biraz daha oyalandı. Stark kendisini yaratıcı bir adam olarak görmezdi –hiç değilse yazılmasında önemli bir rol oynadığı kitapların sayfaları dışında–; duygusal olduğunu da sanmazdı. Bu nedenle içinde giderek kabaran nefret ve öfke onu şaşırttı.

O puşt ne hakla onu reddediyordu! Ne hakla! Önce kendisi var olduğu için mi? Stark kendisinin ne zaman ve neden gerçek bir varlık haline geldiğini bilmediği için mi? Saçmalık! George Stark'ın anladığı kadarıyla bu işte kıdemin hiçbir önemi yoktu. Thad'in ondan beklediği gibi hiç itiraz etmeden kuzu gibi yatıp sessizce ölmek zorunda değildi. Kendine karşı bir sorumluluğu vardı, bu da hayatta kalmasıydı. Hepsi bu kadar da değildi.

Düşünmek zorunda olduğu sadık hayranları da vardı, değil mi?

Şu eve bak. Şuna bir bak. Hangar gibi bir New England Koloni Dönemi evi – neredeyse malikâne denecek kadar büyük. Daima yeşil kalması için fıskiyelerin devamlı çalıştığı kocaman bir bahçe. Parlak siyah garaj yolu boyunca uzanan kazıklar üstüne oturtulmuş şık bir çit. Evle garaj arasında bir örtülü geçit... Ve

evin dış görünümüyle uyumlu, Koloni tarzında zarif bir şekilde dekore edilmiş iç mekân – yemek odasında uzun bir meşe masa, insanın hayran kalacağı kadar şık fakat oturmaktan çekinmeyeceği zarif koltuklar; duvar kâğıdı kullanılmamış, sadece badana yapılmış duvarlar. Stark bütün bunları görmüştü; Thad, George Stark olarak kitap yazdığı günlerde bunları hep rüyasında görmüştü.

Birden içinden bu güzel beyaz evi yakıp yerle bir etmek geldi. Bir kibrit alevi veya yelek cebinde taşıdığı alev lambasıyla yakıp kül etmek... Ama önce evin içine girecekti. O güzel mobilyaları parçalayacak, oturma odası halısına sıçacak, bokunu da duvarlara sürecekti. Bir balta alıp o çok değerli şifoniyerleri minik parçalara ayıracaktı.

Beamont'un çocuk sahibi olmaya ne hakkı vardı? Güzel bir kadına sahip olmaya? Onu zengin ve ünlü yapmasa kimsenin iplemeyeceği bir yazar olarak kalacaktı; ona bu imkânı sağlayan karanlık kardeşi bir sokak arasında ölürken, Thad Beaumont'un aydınlık bir dünyada mutlu bir şekilde yaşamaya ne hakkı vardı?

Hiç hakkı yoktu tabii ki. Hem de hiç. Sadece Thad kendinde bu hakkı görüyordu ve olan onca şeye rağmen hâlâ buna inanıyordu. Ama asıl kurmaca olan, Oxford-Mississippi'li George Stark değil, onun bu inancıydı.

"İlk dersini alma zamanın geldi, ahbap," diye mırıldandı Stark. Alnındaki sargıyı tutan kopçaları çıkarıp daha sonra kullanmak üzere cebine attı. Sonra da sargıyı çözdü. Sargı bezi etine yakın yerlerde ıslaktı. "Asla unutamayacağın bir ders olacak. Bunu garanti ediyorum."

2

New York'taki polislere yaptığı kör adam numarasından biraz farklıydı ama sorun değildi. Stark işe yaramış bir hilenin, ömrü tükenene kadar kullanılmasına inanırdı. İşi gevşek tutmazsa, bu polislerin sorun çıkaracaklarını sanmıyordu. Adamlar bir

haftadan beri burada nöbetteydiler ve her geçen gün, o kaçık herifin dediği gibi, artık Beaumont ailesine bulaşmayacağına olan inançları artıyordu. Tek tehlike Liz'di; polisleri haklarken pencereden bakacak olursa işi zorlaşabilirdi. Ama öğle olmak üzereydi; Liz ve ikizler ya öğle uykusuna yatmışlar ya da yatmak üzereydiler. Stark her halükârda planını uygulayabileceğine inanıyordu.

Dahası buna emindi.

Su daima akacak bir yer bulurdu.

3

Chatterton sigarasını ezerek söndürmek için ayağını kaldırdı, izmariti otomobilin kül tablasına atacaktı; Maine eyalet polisleri vergi mükelleflerinin garaj yollarına çöp atmazlardı. Başını kaldırdığında yüzünün derisi soyulmuş bir adamın ağır ağır garaj yoluna girdiğini gördü. Adam bir elini yardım ister gibi ona ve Jack Eddings'e salladı; diğer eli arkasındaydı ve kırık gibi görünüyordu.

Chatterton neredeyse bir kalp krizi geçirecekti.

"Jack!" diye bağırınca Eddings ona döndü. Ağzı açık kalakaldı.

"*–yardım edin–*" diye hırladı yüzünün derisi soyulmuş adam. Chatterton ve Eddings ona doğru koştular.

Eğer yaşasalardı, arkadaşlarına bu adamın bir otomobil kazası geçirdiğini veya benzin parlamasıyla yüzünün yandığını *sandıklarını* söylerlerdi.

Arkadaşlarına bunlardan herhangi birini söylerlerdi ama o anda hiçbir şey düşünemez haldeydiler. Dehşet içinde donakalmışlardı. Adamın yüzünün sol yanı kaynıyordu; sanki derisi soyulduktan sonra birisi bu çiğ etin üstüne kuvvetli bir asit dökmüştü. Yapışkan bir sıvı, yüzündeki pütürlerden aşağıya akıyordu.

İki adam hiçbir şey düşünemediler, sadece tepki gösterdiler.

Kör adam numarasının güzel yanı da buydu işte.

"–yardım edin–"

Stark ayaklarını birbirine doladı ve öne doğru düştü. Chatterton arkadaşına seslenirken yaralı adam yere düşmesin diye ona uzandı. Stark sağ kolunu polisin boynuna dolayıp arkasında tuttuğu sol elini çıkardı. Bu elde bir sürpriz vardı: sedef saplı bir ustura. Usturanın bıçağı güneşin altında ışıl ışıl parlıyordu. Stark bunu Chatterton'ın sağ gözüne sapladı. Çığlığı basan Chatterton elini yüzüne götürdü. Stark onu saçlarından kavrayıp başını geriye çekti ve bir kulağından diğerine kadar gırtlağını kesti. Adamın boğazından kan fışkırdı. Bütün bunlar sadece dört saniye içinde gerçekleşmişti.

"Ne?" Eddings hayretler içindeydi. Chatterton ve Stark'ın yarım metre arkasında duruyordu. "Ne?"

Polisin iki yanına sarkan ellerinden biri tabanca kabzasının yanındaydı, ama Stark ona şöyle bir bakınca adamın o tabancaya kesinlikle el atmayacağını anladı. Gözleri yerinden fırlamış gibiydi. Neye baktığını veya o kanın kimden fışkırdığını bilmiyordu. *Hayır, bu doğru değil,* diye düşündü Stark, *benim kanım olduğunu sanıyor. Orada durmuş, ortağının gırtlağını kestiğimi görmüş, ama yüzümün yarısı yok olduğu için kanı fışkıranın ben olduğumu sanıyor. Aslında tam olarak nedeni bu da değil – akan kan benim olmalı, çünkü o ve ortağı polis. Ve onlar bu filmin kahramanları.*

"Şunu biraz tutar mısın?" dedi Stark, ölmekte olan Chatterton'ı ortağına doğru iterek.

Eddings'in ağzından tiz bir çığlık yükseldi. Geri çekilmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Ölmekte olan Tom Chatterton yüz kiloluk bir boğa gibi üstüne devrilerek onu otomobile kadar itti. Boğazından kan fışkırıyordu. Eddings onu üstünden itince, Chatterton gücünün son damlasıyla otomobile tutundu. Sol eli motor kapağını kana buladı. Sağ eliyle güçsüz bir şekilde radyo antenini yakalayıp onu kopardı. Elinde antenle garaj yoluna düşerken, kalan tek gözüyle buna bakıyordu.

Eddings, derisi soyulmuş adamın eğilmiş vaziyette kendisine yaklaştığını gördü ve geri çekilmeye çalıştı. Sırtı otomobile çarptı.

Stark usturasını aşağıdan yukarıya doğru savurup Eddings'in testis torbasını yardı, aniden birbiriyle bağlantısı kalmayan testisleri iki düğüm gibi bacaklarına yapıştı. Pantolonunun fermuar kısmı kan içinde kalmıştı. Eddings bir an sanki birisi kasıklarına bir avuç buz tıkmış gibi hissetti, çok geçmeden müthiş bir acı duymaya başladı ve haykırdı.

Stark usturayı bir engerek hızıyla Eddings'in boğazına doğru savurdu ama Eddings bir şekilde elini kaldırmayı başarınca, ustura sadece avucunu yarabildi. Eddings sol yanına doğru yuvarlanmaya çalışınca, boynunun sağ yanı açıkta kaldı.

Donuk gümüş renkli usturanın bıçağı bir kez daha havaya kalktı ve bu defa hedefine ulaştı. Eddings dizlerinin üstüne çöktü. Bej renkli üniforma pantolonu dizlerine kadar kızıla boyanmıştı. Başı öne düştü ve bu görünümüyle bir pagan törenindeki kurbanlığa benzedi.

"Sana iyi günler dilerim, bok soyu," dedi Stark sohbet eder gibi bir sesle. Eğilip Eddings'in saçlarını kavradı ve başını geriye çevirerek son darbe için gırtlağını açığa çıkardı.

4

Stark devriye otosunun arka kapısını açıp Eddings'in kanlar içindeki cesedini un çuvalı gibi arka koltuğa attı. Sonra aynı işlemi Chatterton'ın cesedine de yaptı. Chatterton, belindeki çok işlevli kemeri ve .45'lik tabancasıyla en az yüz on kilo falan olmalıydı, ama Stark onu içi kuştüyü dolu bir çuvalmış gibi kolayca kaldırabilmişti. Aracın kapısını kapadıktan sonra büyük bir merakla eve baktı.

Sessizdi. Duyulan tek ses cırcırböceklerinden ve garaj yolunun kenarlarındaki çimleri sulayan fıskiyelerden geliyordu. Bunlara bir de yaklaşmakta olan bir tankerin gürültüsü eklendi.

Tanker doksan kilometre hızla kuzeye doğru gidiyordu. Stark aracın fren lambalarının yandığını görünce bir an için gerildi, ama tanker yine hızlanıp gözden kaybolunca mutlu bir kahkaha attı. Şoförü herhalde devriye otosunu görünce hız kapanına yakalandığını sanıp hemen hız göstergesine bakmıştı. Son derece doğal bir tepkiydi. Oysa şoförün endişe etmesine gerek yoktu; bu hız kapanı artık ilelebet kapanmıştı.

Garaj yolunda epeyce kan vardı, ama çok yakından bakılmadıkça parlak asfaltın üstünde su gibi görünüyordu. İdare ederdi. Etmese bile başka çare yoktu.

Stark usturayı katladı, cebine koymayıp elinde tutarak kapıya doğru yürüdü. Gördüğü kadarıyla ne sundurmada serçe ölüleri vardı ne de evin çatısında veya garajın bitişiğindeki elma ağacının üstünde onu sessizce izleyen canlı olanları.

Birkaç dakika sonra zil çaldığında hâlâ öğle uykusunun mahmurluğu içindeki Liz Beaumont, kapıyı açmak için aşağıya indi.

5

Liz çığlık atmadı. Boğazına kadar gelmişti ama kapıyı açtığında karşısında gördüğü o korkunç surat bu çığlığı boğazında kilitleyip dondurdu. Thad'den farklı olarak, hatırladığı kadarıyla rüyasında hiç Stark'ı görmemişti, ama muhtemelen bilinçaltında bir yerde hep var olmuştu, çünkü bütün korkunçluğuna rağmen şimdi ona sırıtarak bakan bu surat neredeyse beklediği bir şeydi.

"Selam, bayan," dedi Stark tel kapının ardından. Sırıtınca, çoğu çürümüş olan dişleri ortaya çıktı. Güneş gözlüğünün camları gözlerini kocaman, siyah oyuklara benzetmişti. Yanağından ve çenesinden damlayan irin yeleğine akıyordu.

Liz geç de olsa kapıyı kapatmaya çalıştı ama Stark eldivenli yumruğunu kapının telinden sokarak tekrar açtı. Liz sendeleyerek gerilerken çığlık atmaya çalışıyordu. Ama yapamadı; boğazı hâlâ kilitliydi.

Stark içeriye girip kapıyı kapadı.

Ona doğru yürürken Liz sadece bakakaldı. Nasıl olduysa canlanan, çürümüş bir korkuluğa benziyordu. En korkunç tarafı sırıtışıydı, çünkü sırıttığında üst dudağının sol yanı sadece çürümüş değil, erimiş gibi görünüyordu; kararmış dişleri ile son günlerde dökülen dişlerinin yuvaları ortaya çıkıyordu.

Stark'ın eldivenli eli ona doğru uzandı.

"Selam, Beth,"* dedi sırıtarak. "Habersiz geldiğim için bağışla ama buradan geçiyorken bir uğrayayım dedim. Adım George Stark, tanıştığımıza memnun oldum. Tahmin edemeyeceğin kadar memnun oldum."

Parmaklarından biri Liz'in çenesine dokundu... ve okşadı. Elinin teması süngerimsiydi. Liz o anda üst katta uyuyan ikizleri düşündü ve içinde bulunduğu şok halinden çıkıverdi. Dönüp mutfağa koştu. O dehşet ânı içinde, kendini mutfaktaki et bıçaklarından birini alıp o iğrenç surata saplarken gördü.

Hızla peşinden geldiğini işitiyordu.

Stark'ın eli bluzunun arkasına dokundu ama tam tutmak üzereyken elinden kaydı.

Mutfak kapısı öne arkaya sallanan cinstendi. Tahta takozla açık tutuluyordu. Liz koşarken bu takoza bir tekme savurdu; ıskalarsa başka bir fırsatı olmayacaktı. Neyse ki tekmesi takoza isabet etti ama ayak parmakları da fena halde sızladı. Takoz mutfağın karşı ucuna kadar uçtu. Stark onu tutmak için bir hamle daha yaparken Liz kapıyı iterek kapadı. Kapı tok bir ses çıkararak Stark'ın suratına çarptı. Stark öfke ve şaşkınlık içinde bağırdı ama canı yanmamıştı. Liz bıçakların olduğu yere–

–ve Stark onu saçlarından ve bluzunun ucundan yakalayıp geri çekti ve yüzünü çevirdi. Liz, *Bana tecavüz ederse... of Tanrım, bana tecavüz ederse aklımı kaçırırım,* diye düşünüyordu.

Bu korkunç surata yumruk yağdırmaya başladı, gözlüğünü düşürdü. Stark'ın sol gözünün altındaki et sarkmış, kan çanağı gibi gözbebeği açığa çıkmıştı.

---

* Elizabeth'in kısaltılmış söyleyişlerinden biri. Yaygın olarak kullanılan bir diğeri de Liz'dir. –*çn*

Ve gülüyordu.

Stark onun ellerini tutup indirdi. Liz bir elini kurtarıp onun yüzünü tırmaladı. Parmakları bu yüzde derin oluklar açtı ve buralardan irin boşalmaya başladı. Bunun hiçbir etkisi olmamıştı; sanki bir biftek parçasını tırmalamış gibiydi. Liz artık ses çıkarabiliyordu; çığlık atmak, içindeki dehşeti seslendirmek istiyordu ama çıkarabildiği tek ses hırıltılı bir köpek havlamasından farksızdı.

Stark onun serbest kalan elini tutup aşağıya çekti, iki elini arkasında birleştirdi ve bileklerini tek eliyle sımsıkı kavradı. Eli süngerimsiydi ama çelik bir mengeneden de farksızdı. Diğer eliyle Liz'in bir göğsünü avuçladı. Liz gözlerini kapatıp kendini geriye çekmeye çalıştı.

"Kes artık!" dedi Stark. Artık sırıtmıyordu ama ağzının erimiş sol yanı hâlâ sırıtırmış gibi görünüyordu.

"Kes artık, Beth! Kendi iyiliğin için. Direndiğin zaman tahrik oluyorum. Tahrik olmamı istemezsin. Emin ol, istemezsin. Aramızdaki ilişkinin platonik olması gerektiğini düşünüyorum. Hiç değilse şimdilik."

Liz'in göğsünü daha kuvvetli sıkarken Liz o çürümüş gibi görünen eldeki kuvveti hissediyordu.

Nasıl bu kadar kuvvetli olabiliyor? Ölüyormuş gibi görünürken nasıl bu kadar kuvvetli olabiliyor?

Ama cevabı belliydi. Bu adam bir insan değildi ki. Liz onun gerçekten *canlı* olduğunu bile sanmıyordu.

"Ya da belki bunu istiyorsundur," dedi Stark. "Öyle mi? İstiyor musun? Şimdi yapmamı istiyor musun?" Siyah, sarı ve kırmızı karışımı dilini çıkarıp yüzüne doğru biraz daha eğildi.

Liz direnmeyi hemen kesti.

"Bu daha iyi," dedi Stark. "Şimdi seni bırakacağım, sevgili Beth. Bıraktığım anda aklına yine yüz metre rekoru kırmak gelecektir. Bu çok doğal; birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz ve pek iyi görünmediğimin de farkındayım. Ama budalaca bir hamle yapmadan önce dışarıdaki iki polisi hatırlamanı isterim:

İkisi de öldü. Üst katta mışıl mışıl uyuyan bebelerini de düşünmeni isterim. Çocukların dinlenmeleri gerekir. Özellikle küçük çocukların, seninkiler gibi savunmasız çocukların. Anlıyor musun? Beni duydun mu?"

Liz uyuşmuş bir halde başını salladı. Artık onun kokusunu alabiliyordu. Korkunç bir çürük et kokusuydu. *Çürüyor,* diye düşündü. *Gözlerimin önünde çürüyüp gidiyor.*

O anda Stark'ın neden Thad'in yine yazmaya başlamasını bu kadar çok istediğini anladı.

"Sen bir vampirsin!" dedi Liz. "Lanet olası bir vampir. Thad senin beslenmene engel olduğu için buraya geldin. Beni ve bebeklerimi tehdit ediyorsun. Sen korkak herifin tekisin, George Stark!"

Stark onun ellerini bıraktı ve önce sol, sonra sağ elindeki eldivenleri çekerek düzeltti.

"Haksızlık ediyorsun, Beth. Benim yerimde olsan sen ne yapardın? Mesela yiyecek içecek olmayan ıssız bir adada mahsur kalsaydın ne yapardın? İç geçirip kaderine teslim mi olurdun, yoksa mücadele mi ederdin? Hayatta kalmak gibi basit bir şeyi istediğim için gerçekten beni suçluyor musun?"

"Evet!" dedi Liz ve ona tükürdü.

"Tam bir yandaş gibi konuştun; ama fikrini değiştirebilirsin. Şunu bil ki, yandaşlığın bedeli senin şu anda tahmin ettiğinden çok daha yüksek olabilir, Beth. Muhalefet kurnaz ve kararlıysa, o bedel gözden kaybolabilir. İşbirliği yapmayı tahmin edemeyeceğin kadar çok hevesle isteyebilirsin."

"Rüyanda görürsün, adi puşt!"

Stark'ın ağzının sağ yanı kalktı, daima güler gibi görünen sol yanı da biraz yükseldi ve Liz'e gülümsedi. İnce eldivenin altında buz gibi olan eli Liz'in kolunu okşadı. Bir parmağını kısa bir an için Liz'in avucuna bastırdı. "Rüya falan değil, Beth, seni temin ederim. Thad'le yeni bir Stark romanı yazmak için işbirliği yapacağız... bir süreliğine. Başka bir deyişle, Thad beni itecek. Ben stop etmiş bir otomobil gibiyim. Tek sorun, motordaki tıkanıklık

yerine benim yazma tıkanıklığım var. Motor bir kez çalışmaya başlayınca, hemen ikinci vitese geçirip, *booom!* Yola çıkacağım."

"Sen delisin," diye fısıldadı Liz.

"Evet. Ama Tolstoy da öyleydi. Richard Nixon da öyleydi, ama o aşağılık herifi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı seçtiler." Stark başını çevirip pencereden dışarıya baktı. Liz bir şey duymamıştı ama Stark nerdeyse duyulamayacak kadar belirsiz bir sesi değerlendirmek için aniden pür dikkat kulak kesilmişti.

"Ne işitiyor–" diye başladı Liz.

"Bir saniye sus, hayatım," dedi Stark. "Hiç ses çıkarma."

Liz bir kuş sürüsünün havalandığını duyar gibi oldu. Çok uzaklardan gelen çok güzel, çok özgür bir sesti.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken, Stark'a baktı ve acaba elinden sıyrılıp kaçabilir miyim, diye düşündü. Stark trans halinde falan değildi ama dikkati kesinlikle başka bir yöne çevrilmişti. Belki kaçabilirdi. Bir tabanca bulabilse...

Stark'ın çürümüş ellerinden biri Liz'in bileğini yine kavradı.

"Kocanın kafasının içine girip onu kollayabiliyorum. Onun ne düşündüğünü hissedebiliyorum. Aynı şeyi seninle yapamam, ama yüzüne bakıp çok isabetli tahminlerde bulunabilirim. Şu anda aklından her ne geçiyorsa, Beth, senden o iki polisi ve çocuklarını hatırlamanı istiyorum. Böyle yaparsan, bu işe bakış açın doğru yönde olur."

"Neden bana devamlı bu isimle hitap ediyorsun?"

"Ne? Beth mi?" Stark boğazına çakıl taşı kaçmış gibi bir ses çıkararak güldü. "Kocanın biraz aklı olsaydı sana bu isimle hitap ederdi."

"Sen deli–"

"Deliyim, biliyorum. Bu çok hoş, hayatım, ama akıl sağlığımla ilgili fikirlerini daha sonra tartışırız. Şu anda pek çok şey oluyor. Dinle: Thad'i aramam gerek, ama ofisinden değil. Oradaki telefon dinleniyor olabilir. Kocan öyle olduğunu sanmıyor ama polisler ona haber vermeden böcek yerleştirmiş olabilirler. Thad herkese güvenen bir adam. Ben öyle değilim."

"Sen nasıl–"

Stark onun yüzüne doğru eğildi ve geç öğrenen birinci sınıf öğrencisiyle konuşan bir öğretmen gibi yavaşça ve dikkatli bir biçimde konuştu. "Artık benimle dalaşmayı kes, Beth ve sorularıma cevap ver. Çünkü eğer istediklerimi senden alamazsam belki ikizlerinden alabilirim. Henüz konuşamadıklarını biliyorum ama belki onlara öğretebilirim. Biraz teşvikle mucizeler yaratılabilir."

Stark'ın üstünde avcıların kullandığı o fermuarlı cepleri olan muflonlu yeleklerden vardı. Yan fermuarlardan birini açıp içinden silindir biçimli bir nesne çıkardı. Bu bir alev lambasıydı. "Onlara konuşmayı öğretemezsem bile, eminim şarkı söylemeyi öğretebilirim. Bahse girerim, onlara tarla kuşları gibi şakımasını öğretebilirim. Bu tarz müziği dinlemek istemezsin, Beth."

Liz gözlerini alev lambasından çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Stark bunu bir elinden diğerine geçirip dururken çaresizlik içinde onu izledi.

"Bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim," dedi Liz; içinden de, şimdilik, diye ekledi.

"Çok iyi edersin," dedi Stark ve alev lambasını tekrar cebine soktu. Bunun ağırlığıyla yelek biraz yana doğru kayınca Liz çok büyük bir tabancanın kabzasını gördü. "Çok akıllıca olur, Beth. Şimdi dinle beni. Bugün İngilizce bölümü koridorunda başka biri daha var. Onu şu anda seni gördüğüm kadar net görüyorum. Kısa boylu, beyaz saçlı bir adam, ağzında neredeyse kendisi kadar büyük bir pipo var. Adı nedir?"

"Rawlie DeLesseps olabilir," dedi Liz korkarak. Bu adam Rawlie'nin bugün orada olduğunu nasıl bilebilirdi? Sonra da, öğrenmesem daha iyi olur, diye karar verdi.

"Başka biri olabilir mi?"

Liz kısa bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Rawlie olmalı."

"Fakülte rehberiniz var mı?"

"Telefon sehpasının çekmecesinde bir rehber var. Oturma odasında."

"Güzel." Liz onun kımıldadığını bile fark edemeden Stark yanından kayıp geçti. Bu çürüyen et parçasının bir kedi zarafetiyle hareket edişi midesini bulandırıyordu. Stark uzun et bıçaklarından birini alınca Liz gerildi. Stark onun bu halini görünce yine o hırıltılı sırıtma sesini çıkardı. "Merak etme, seni doğrayacak değilim. Sen benim küçük güzel yardımcımsın, değil mi? Hadi gel."

Süngersi eli bir kez daha Liz'in bileğini kavradı. Liz elini çekmeye çalışınca daha sıkı kavradı. Sonunda Liz direnmeyi bırakıp Stark'ın onu yönlendirmesine izin verdi.

"Aferin," dedi Stark.

Stark onu oturma odasına götürdü, Liz kanepeye oturup dizlerini göğsüne çekti. Stark ona bakıp onaylar şekilde başını salladıktan sonra dikkatini telefona yöneltti. Alarm teli olmadığına karar verdikten sonra –ki ona göre bu büyük bir ihmalkârlıktı– eyalet polisinin taktığı kabloları kesti; bunlardan biri arayanın izini tespit cihazıydı, diğeriyse bodrum katındaki sesle aktive olan kayıt cihazıydı.

"Nasıl davranacağını bilmen iyi bir şey," dedi Stark. "Şimdi dinle. Rawlie DeLesseps'in numarasını bulup Thad'le biraz sohbet edeceğim. Ben bunu yaparken, sen de üst kata çıkıp bebeklerinin yazlık evde ihtiyacı olabilecek şeyleri alacaksın. İşin bitince, çocuklarını uyandırıp buraya indirirsin."

"Onların uyuduğunu nereden bil–"

Stark onun şaşkınlığına gülüp, "Sizin programınızı biliyorum," dedi. "Belki senden bile daha iyi biliyorumdur. Onları uyandır, Beth, hazırla ve aşağıya getir. Evin planını senin günlük programın kadar iyi biliyorum; yani hayatım, benden kaçmaya kalkışırsan hemen anlarım. Onları giydirmene gerek yok; sadece gerekli şeyleri bir çantaya tık ve bebekleri buraya getir. Onları sonra giydirirsin; biz yola koyulduktan sonra."

"Castle Rock mu? Castle Rock'a mı gitmek istiyorsun?"

"Evet. Ama şimdi bununla aklını meşgul etme. Şu anda düşünmen gereken tek şey şu: Eğer işin benim saatime göre on dakikadan fazla sürerse, seni geciktiren şeyin ne olduğunu görmek

için benim yukarıya gelmem gerekecek." Kara gözlük camlarıyla bir kurukafaya benzeyen Stark onun gözlerine baktı. "Ve ateşlemeye hazır durumdaki alev lambamla geleceğim. Anladın mı?"

"E... evet."

"Her şeyden önce bir şeyi unutma, Beth. Benimle işbirliği yaparsan sana hiçbir zarar gelmez. Çocuklarına da." Stark yine sırıttı. "İyi bir anne olduğun için bu senin için çok daha önemlidir. Sadece bana uyanıklık yapmaman gerektiğini bilmeni isterim. O iki eyalet polisi otomobillerinin içinde, üstlerine sinekler üşüşmüş halde yatıyor, çünkü benim ekspres trenim gelirken rayların üstündeydiler. Senin de bildiğin gibi, New York City'de de aynı kaderi paylaşan birkaç polis var. Senin, çocuklarının –ve Thad'in de – iyiliği için yapacağın tek şey ses çıkarmadan işbirliği yapman. Thad istediğim şeyi yaparsa, zaten sorun kalmayacak. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Liz.

"Aklına bir hinlik gelebilir. İnsan köşeye sıkıştığı zaman böyle olabileceğini biliyorum. Ama aklına böyle bir şey gelirse, hemen unut. Görünüşüm pek iç açıcı olmayabilir ama kulaklarım çok iyidir. Bir pencere açmaya kalkarsan, hemen işitirim. Sinekliği kaldırmaya kalkarsan işitirim. Ben cennetteki meleklerin şarkılarını ve cehennemin dibindeki şeytanların çığlıklarını bile işitebilecek bir adamım. İyi düşün, bu riski göze alabilir misin? Akıllı bir kadın olduğun için doğru kararı vereceğini sanıyorum. Hadi, şimdi işe koyul."

Stark saatine baktı, gerçekten de saat tutuyordu. Liz uyuşmuş bacaklarını zorlayarak merdivene yürüdü.

6

Liz onun alt katta telefonda kısa bir konuşma yaptığını duydu. Uzun bir ara verip bir daha konuşmaya başladı. Sesi değişmişti. O sessiz aradan önce kimle konuştuğunu bilmiyordu –Rawlie DeLesseps olmalıydı– ama tekrar konuşmaya başlayınca, hattın

karşı ucundaki kişinin Thad olduğunu anladı. Ne söylediğini duyamıyordu; paralel telefonu açmaya da cesaret edemedi ama onun Thad olduğuna emindi. Zaten onları gizlice dinleyecek zaman yoktu. Stark ona, risk almaya razı mısın, diye sormuştu. Liz kesinlikle razı değildi.

Bebeklerin alt bezlerini bebek çantasına, kıyafetlerini bir valize soktu. Kremleri, bebek pudralarını, ıslak mendilleri, alt bez iğnelerini ve başka ıvır zıvırı bir sırt çantasına tıkıştırdı.

Alt katta telefon konuşması bitmişti. İkizleri uyandırmaya giderken Stark aşağıdan seslendi.

"Beth! Süre doldu!"

"Geliyorum!" Wendy'yi kaldırırken kız uykusu arasında ağlamaya başladı.

"Aşağıya gelmeni istiyorum. Birazdan telefonda birisi arayacak, sen de ses efekti olacaksın."

Liz onun son sözlerini yarım yamalak işitti. Gözleri ikizlerin şifoniyerinin üstündeki alt bez iğneleri kutusuna takılmıştı.

Kutunun yanında bir dikiş makası vardı.

Wendy'yi tekrar beşiğine bıraktı, kapıya bir göz attıktan sonra hızla şifoniyere gitti. Makasla birlikte iki tane alt bezi iğnesi aldı. Terziler gibi iğneleri ağzında tutarak eteğinin fermuarını açtı. Makası külotunun içine iğnelerle tutturduktan sonra fermuarını kapadı. İğne başlarının ve makas elciğinin olduğu yerde hafif bir kabarıklık olmuştu. Normal bir insan bunu fark etmezdi, ama George Stark normal bir insan değildi. Liz bluzunu eteğini örtecek kadar sarkıttı. Bu iyi olmuştu.

"Beth!" Bu ses öfke sınırına dayanmıştı. Daha da kötüsü, ses iki kat arasındaki merdiven sahanlığından geliyordu ve Liz onun oraya kadar çıktığını duymamıştı. Oysa bu eski evde basamakları gıcırdatmadan merdiven çıkmak imkânsız gibi bir şeydi.

Tam o sırada telefon çaldı.

Stark, "Derhal onları aşağıya getir!" diye bağırınca Liz hemen William'ı uyandırmaya koştu. Bu işi gereken yumuşaklıkla

yapacak zamanı olmadığı için iki kolunda avaz avaz haykıran iki bebekle aşağıya inmek zorunda kaldı.

Stark telefondaydı; Liz onun bu yaygaraya çok kızacağını sandı ama tersine çok memnun görünüyordu. Eğer Thad'le konuşuyorsa, bebeklerin ağlaması onu tabii ki memnun edecekti. Ses efekti kayıtlarını getirmiş olsaydı bunun kadar etkili olamazdı.

Her istediğini yaptırıyor, diye geçirdi içinden Liz ve var olmaması gerektiği halde yok olmak bilmeyen bu çürümüş yaratığa karşı neredeyse elle tutulur bir nefret duydu.

Stark elindeki kurşunkalemin silgili ucunu sehpanın kenarında tıklatıyordu. Liz bu kalemin Berol Black Beauty marka olduğunu görünce çok şaşırdı. *Thad'in kalemlerinden biri,* diye düşündü. *Onun çalışma odasına mı girdi?*

Hayır, tabii ki çalışma odasına girmemişti ve o kalem Thad'inkilerden değildi. Zaten bunlar hiçbir zaman Thad'in kalemleri olmamıştı, sadece arada bir bunlardan satın alırdı. Berol kurşunkalemleri Stark'a aitti. Stark bu kurşunkalemle fakülte rehberinin arkasına büyük harflerle bir şey yazmıştı. Liz ona yaklaşınca iki cümle okuyabildi. SENİ NEREDEN ARADIĞIMI TAHMİN ET, THAD. İkinci cümle daha korkutucuydu: KİMSEYE SÖYLEME, YOKSA ÖLÜRLER.

Stark sanki bunu doğrular gibi, "Senin de işittiğin gibi onların kılına bile dokunmadım," dedi.

Liz'e doğru dönüp ona göz kırptı. Bu hareketi adiliğin son aşamasıydı artık, sanki bu işi birlikte yapıyorlardı. Stark gözlüğünü çıkarmış, parmaklarının arasında dolaştırıyordu. Gözbebekleri, erimekte olan bir balmumu heykelinin yüzündeki bilyeler gibiydi.

"Şimdilik," diye ekledi.

Bir süre dinledikten sonra sırıttı. Yüzü her geçen saniye daha fazla çürüyor olmasaydı bile bu sırıtışı Liz'in midesini altüst ederdi.

"Ne olmuş Liz'e?" diye sordu Stark şakıyan bir sesle. Bu da Liz'in öfkesinin korku duvarını aşmasına yol açtı ve ilk kez

Martha teyze ve sıçanları düşündü. İçinden, keşke Martha teyze burada olsaydı ve bu sıçanı haklasaydı, diye geçirdi. Gizlediği bir makas vardı ama bunu kullanabilmesi için Stark'ın bir açık vermesi gerekiyordu. Ama Thad... Thad, Martha teyzenin neler yaptığını bilirdi. Ve o anda Liz'in aklına bir fikir geldi.

7

Konuşma bittikten ve Stark telefonu kapadıktan sonra Liz ona ne yapmak istediğini sordu.

"Hızlı hareket etmek," dedi Stark. "Bu benim uzmanlık alanımdır." Kollarını uzattı. "Çocuklardan birini bana ver. Hangisi olduğu fark etmez."

Liz büzülerek geri çekildi ve refleksle iki bebeğini göğsüne bastırdı. Çocuklar susmuşlardı ama annelerinin onlara sertçe sarılması üzerine bir daha sızlanmaya ve debelenmeye başladılar.

Stark sabırlı bir ifadeyle Liz'e baktı. "Seninle tartışacak zamanım yok, Beth. Seni bununla ikna etmek zorunda bırakma beni." Yeleğinin kabarık cebindeki alev lambasına dokundu. "Çocuklarına bir zarar vermeyeceğim. Hem, çok tuhaf bir şekilde olsa da, ben de onların babasıyım."

"Böyle söyleme!" diye bağırdı Liz, iyice gerileyerek. Titriyordu.

"Kendine hâkim ol, kadın!"

Buz gibi bir sesle söylenmiş olan bu sözle Liz suratına tokat yemiş gibi oldu.

"Anla artık, tatlım. Dışarıya çıkıp o polis otosunu sizin garajınıza sokmak zorundayım. Ben bu işle meşgulken senin yola çıkıp kaçınanı göze alamam. Çocuklarından biri bende olursa, endişe etmeme gerek kalmaz. Sana ve çocuklarına karşı hiçbir kötü niyetim yok derken samimiyim. Zaten sizlere bir zarar vermekle elime ne geçecek ki? Senin işbirliğine ihtiyacım var. Şimdi ver çocuklardan birini bana, yoksa ikisini de fena yaparım; onları öldürmem ama canlarını çok yakarım. Ve bu da senin suçun olur."

Stark kollarını uzattı. Harabe halindeki yüzü çok ciddiydi. Liz bu yüze bakınca onu hiçbir şekilde ikna edemeyeceğini anladı. Yalvarması işe yaramazdı çünkü onu dinlemeyecekti bile. Tehdidini yerine getirmekte tereddüt etmezdi.

Stark'a doğru yürüdü. Stark, Wendy'yi almak için uzanınca Liz bir an kızını daha sıkı tuttu. Wendy'nin ağlaması şiddetlenince Liz kolunu gevşetti, kızını ona bıraktı ve kendisi ağlamaya başladı. Stark'ın gözlerine baktı. "Ona bir zarar verirsen seni öldürürüm."

"Eminim, bunu denersin," dedi Stark. "Annelik kavramına büyük saygım vardır, Beth. Benim canavar olduğumu düşünüyorsun ve belki haklısındır da. Ama gerçek canavarlar asla duygusuz değillerdir. Ve bence onları o kadar korkunç yapan şey görünüşleri değil, duygu sahibi olmalarıdır. Bu bebeğe hiçbir zarar vermeyeceğim, Beth. Benim yanımda güvende olacak... sen işbirliği yaptığın sürece."

Liz artık William'ı iki koluyla sımsıkı tutuyordu. Kollarının arasındaki eksikliği fena halde hissetti. Büyük bir hata yaptığına emindi ama başka ne yapabilirdi ki?

"Hem zaten şuna bak!" diye bağırdı Stark; sesinde Liz'in inanmakta zorlandığı, inanamayacağı bir tını vardı. İşittiğini sandığı bu şefkat sahte olmalıydı, Stark'a özgü bir kandırmacaydı. Ne var ki Wendy'ye samimi bir ilgiyle bakıyordu; Wendy de büyülenmiş gibi ona bakarken ağlamayı kesmişti. "Bu küçük bebek benim görünüşüme aldırmıyor. Benden hiç korkmuyor, Beth. Şu kadarcık bile."

Stark sağ elini kaldırırken Liz dehşet içinde onu seyretti. Stark eldivenlerini çıkardığı için sol elinin üstünde, tıpkı Thad'in elindekiyle aynı yerde gazlı bez sargısı vardı. Stark yumruğunu açıp kapadı, bir daha açtı, kapadı. Çenesinin gerilmesinden elinin bu hareketiyle canının yandığı belli oluyordu ama buna rağmen yapmaya devam etti.

Thad de bunu yapıyor, aynı şekilde yapıyor. Tanrım, o da AYNI ŞEKİLDE YAPIYOR!

Wendy artık iyice sakinleşmiş görünüyordu. Başını kaldırmış, büyük bir dikkatle Stark'ın yüzünü inceliyor, gri gözlerini Stark'ın bulanık mavi gözlerinden ayırmıyordu. Altındaki deri soyulmuş olduğu için Stark'ın gözleri her an yuvalarından fırlayıp yanaklarından aşağıya sarkacakmış gibi görünüyordu.

Wendy de karşılık verip ona elini salladı.

Elini açtı, kapadı, açtı.

Wendy tarzı el sallama.

Liz kollarında bir kımıldanma hissedince başını eğip baktı; William da aynı büyülenmiş ifadeyle George Stark'a bakıyordu ve gülüyordu.

William'ın eli açıldı, kapandı, açıldı.

William tarzı el sallama.

"Olamaz!" diye inledi Liz, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. "Tanrım, n'olur böyle bir şeyin olmasına izin verme."

"Görüyor musun?" dedi Stark başını kaldırıp Liz'e bakarak. Yine o donuk sırıtışıyla bakıyordu. İşin en korkunç yanı, Liz'in, onun şefkatli olmaya çalıştığını ama bir türlü olamadığını anlamasıydı. "Görüyor musun? Beni seviyorlar, Beth. Beni *seviyorlar.*"

8

Stark güneş gözlüğünü taktıktan sonra Wendy'yi garaj yoluna çıkardı. Liz pencereye koşup endişe içinde onları izledi. İçinden bir ses Stark'ın polis otosuna binip, arkada iki ölü polis, yanındaki koltukta Wendy'yle birlikte kaçıp gideceğini söylüyordu.

Fakat bir an Stark hiçbir şey yapmadı; bebek kucağında, otomobilin sürücü kapısının yanında öylece durdu. Sanki Wendy'yle esrarengiz bir şey konuşuyormuş veya dua ediyormuş gibi bir süre hareketsiz kaldı. Liz daha sonraları, daha çok bilgi edindiği zaman, bu sırada Stark'ın Thad'le temas kurmaya, onun düşüncelerini okumaya çalıştığına karar verecekti. Thad'in ondan istenen

şeyi yapmayı mı, yoksa başka bir şey mi planladığını anlamaya çalışıyor olabilirdi.

Otuz saniye kadar böyle durduktan sonra Stark başını kaldırdı, sanki kendini toplamaya çalışır gibi başını iki yana salladı, ardından otomobile girip motoru çalıştırdı. *Anahtarlar kontak yerindeymiş,* diye düşündü Liz. *Düz kontak mı ne, onu yapmasına bile gerek kalmadı. Bu herifte şeytan şansı var.*

Stark devriye otosunu garaja sokup motoru susturdu. Sonra otomobilin kapısını kapatıp dışarıya çıktı ve garaj kapısını kapatan düğmeye bastı.

Birkaç dakika sonra eve döndü ve Wendy'yi annesine geri verdi.

"Gördün mü bak?" dedi. "Kızın gayet iyi. Şimdi bana bitişikteki komşularını anlat. Clark ailesini."

"Clark'lar mı?" dedi Liz kendini çok budala hissederek. "Onlarla ilgili neyi bilmek istiyorsun? Bu yaz Avrupa'dalar."

Stark gülümsedi. Bu gülümseme o âna kadar olan en korkunç şeydi, çünkü normal koşullar altında sadece içten bir memnuniyeti ifade eden bir gülümseme sayılabilirdi, hatta sempatik olduğu bile söylenebilirdi. Ve Liz bir an için onu çekici bulmamış mıydı? Çok kısa bir an için? Bu delilikti tabii ama inkâr edebilir miydi? Edemezdi ve neden inkâr edemeyeceğini de biliyordu. Ne de olsa bu adamın en yakın akrabasıyla evlenmişti.

"Harika!" dedi Stark. "Daha iyisi olamazdı. Otomobilleri var mı?"

Wendy ağlamaya başladı. Liz başını eğince kızının o çürümüş yüzlü, patlak gözlü adama baktığını ve kollarını ona doğru uzattığını gördü. Wendy ondan korktuğu için değil, tekrar onun kolları arasında olmak istediği için ağlıyordu.

"Ne hoş, değil mi?" dedi Stark. "Babacığına dönmek istiyor."

"Kes sesini, pis canavar!" diyerek tükürdü ona Liz.

George başını geriye atıp kahkahayı bastı.

9

Stark ona, ihtiyaç duyacakları birkaç şeyi daha alması için beş dakika daha süre verdi. Liz bu süre içinde gerekli her şeyi almasının mümkün olmadığını söyleyince, Stark ondan elinden geleni yapmasını istedi.

"Bu koşullarda sana ek süre verdiğim için şanslısın, Beth. Garajında iki polisin cesedi var ve kocan olup bitenleri biliyor. Eğer o beş dakikayı benimle tartışarak geçirmek istiyorsan, tamam, bu senin seçimin. Şimdiden süren azaldı ve..." Saatine baktı. "Dört buçuk dakikaya düştü."

Böylece Liz elinden geleni yaptı ve alışveriş çantasına bebek maması kavanozları doldurdu. İkizler yerde oturmuş şarkılı bir oyun oynuyor, arada bir Stark'a bakıyorlardı. Liz onların aklından ne geçtiğini tahmin ediyordu ve bu onu çok korkutuyordu.

Ne hoş, değil mi?

Hayır. Bunu aklından bile geçirmeyecekti. Düşünmek istemiyordu ama düşünebildiği tek şey buydu. Wendy ağlayarak tombul kollarını ona uzatıyordu. Kollarını bu yabancı katile uzatıyordu.

Babalarına dönmek istiyorlar.

Stark mutfak kapısının eşiğinde durmuş, gülümseyerek onu seyrederken Liz o anda makası kullanmak istedi. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. "Bana yardım edebilir misin?" diye seslendi ona doldurduğu iki çantayı ve portatif soğutucuyu işaret ederek.

"Elbette, Beth," dedi Stark. Çantalardan birini ondan aldı. Sol elini boşta bıraktı.

10

Yan bahçeden ve iki mülk arasındaki yeşil alandan geçtikten sonra Clark'ların garaj yoluna geldiler. Stark ona daha hızlı

hareket etmesini söyleyip duruyordu; kapalı garaj kapısına vardıklarında Liz soluk soluğa kalmıştı. Stark ikizlerden birini almayı önerdi ama Liz reddetti.

Stark portatif soğutucuyu yere bıraktı, cebinden cüzdanını aldı, içinden konik uçlu bir metal şerit çıkardıktan sonra bunu garaj kapısının kilidine soktu. Kulak kesilerek bunu bir sağa bir sola çevirdikten sonra gelen *klik* sesiyle yüzü güldü.

"Güzel," dedi. "Garaj kapılarındaki Mickey Mouse kilitleri bile zorluk çıkarabilir. Büyük yayları vardır. Oysa bu kilit eski ve epey yıpranmış. Şanslıyız." Kapı kulpunu çevirip itti. Kapı gümbürdeyerek açıldı.

Garaj fırın gibi sıcaktı, Clark'ların Volvo'sunun içi daha da beterdi. Stark kumanda panelinin altına eğilince yolcu koltuğunda oturmakta olan Liz onun açıkta kalan ensesini gördü. Parmakları seğiriyordu. Makası çıkarması sadece birkaç saniye sürerdi ama bu bile çok uzun zaman sayılırdı. Stark'ın ne kadar hızlı olduğunu ve beklenmedik hamlelere nasıl tepki verdiğini görmüştü. Reflekslerinin bir vahşi hayvan gibi oluşu Liz'i şaşırtmıyordu, çünkü o vahşi bir hayvandı.

Stark kontrol panelinin arkasından bir demet kablo indirdi, sonra cebinden bıçağı kanlı bir ustura çıkardı. Liz bunu görünce ürpererek art arda yutkundu. Stark usturayı açıp iki kablonun yalıtımını kazıdı ve iki çıplak teli birbirine değdirdi. Mavi bir kıvılcım çıktıktan birkaç saniye sonra motor çalıştı.

"Oldu işte!" dedi George Stark sevinçle. "Hadi, yola koyulalım artık, ne dersin?"

İkizler kıkır kıkır gülerek ona ellerini salladılar. Stark da gülerek onlara karşılık verdi. Otomobili geri vitesle garajdan çıkarırken, Liz kucağındaki Wendy'nin arkasından uzanıp makasın parmak deliklerine dokundu. Şimdi olmazdı ama yakında bu işi yapacaktı. Thad'i beklemeye niyeti yoktu. Onu beklerken bu karanlık yaratığın ona ve çocuklarına neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Stark'ın dikkati yeterince dağılınca, makası gizlediği yerden çıkarıp onun boğazına saplayacaktı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

PSİKOPOMPLARIN GELİŞİ

"Şairler aşktan söz ederler," dedi Machine, usturasını ritmik hareketlerle kayışının üstünde bilerken, "ve bu normaldir. Aşk denen şey vardır. Politikacılar görev hakkında konuşurlar, bu da normaldir. Görev denen şey vardır. Eric Hoffer postmodernizm, Hugh Hefner seks hakkında konuşur; Hunter Thompson uyuşturucular, Jimmy Swaggart dünyayı ve cenneti yaratan Tanrı ve Hz. İsa hakkında konuşur. Bütün bunlar vardır ve kabul edilebilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun Jack?"

"Evet, anlıyorum herhalde," dedi Jack Rangely. Bu söylenenlerden en küçük bir şey bile anlamamıştı ama Machine böyle bir ruh halindeyken ancak bir zırdeli onunla tartışırdı.

Machine aniden usturanın keskin ucunu aşağıya doğru çevirdi ve kayışı keserek ikiye böldü. Uzun kalan kısmı kesik bir dil gibi bilardo salonunun zeminine düştü. "Ama benim konuştuğum şey kader hakkındadır," dedi. "Çünkü nihayetinde önemli olan tek şey kaderdir."

– *Riding to Babylon*
George Stark

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

THAD KAÇIYOR

1

Farz et ki, yazdığın şey bir kitap, diye düşündü kampüsü geride bırakıp College Avenue'ya dönerken. *Ve kendini o kitaptaki kişilerden bir olarak düşün.*

Bu sihirli bir fikirdi. Aklı kükreyen bir panikle dolmuştu; muhtemel bir plana ait parçaların kökünden sökülmüş ağaçlar gibi havaya savrulduğu zihinsel bir kasırga içindeydi sanki. Ama bunun zararsız bir kurmaca olduğu ve sadece kendisini değil, bu hikâyedeki diğer kişileri de (örneğin Harrison ve Manchester gibileri) çalışma odasının güvenli ortamında sayfalara dökerken istediği şeyleri yaptıracağı fikriyle birlikte kulaklarının içinde uğuldayan o sert rüzgâr bir anda diniverdi ve planının parçalarını önünde görebildi. Bu parçaları kolayca bir araya getirebiliyordu şimdi. İşe yarayabilecek bir çıkış yolu keşfetmişti.

Mutlaka işe yaramalı, diye düşündü Thad. *Yoksa beni gözaltına alırlar, Liz'le çocuklar da muhtemelen ölmüş olurlar.*

Peki, ya serçeler? Bu tabloda serçelerin yeri neresiydi?

Bunu bilmiyordu. Rawlie bunların psikopomplar, yani yaşayan ölülerin alameti olduğunu söylemişti ve bu da yaşananlara pekâlâ denk düşüyordu. Evet. Yani bir dereceye kadar. Çünkü

Tilki George yine canlıydı, fakat Tilki George aynı zamanda ölüydü... ölmüştü ve çürüyordu. O halde serçeler tabloya uymuştu... ama bütünüyle değil. Eğer serçeler George'u

(ölüler diyarından)

geri getirdilerse, George bunların varlığından nasıl habersiz olabilirdi ki? Nasıl oluyor da, SERÇELER YİNE UÇUYOR ifadesini iki evin duvarlarına kanla yazmıştı?

"Çünkü bunu ben yazdım," diye mırıldandı Thad ve aklı, çalışma odasında trans halindeyken günlüğüne yazdığı şeylere gitti.

Soru: Kuşlar bana mı ait?
Cevap: Evet.
Soru: Serçeler yazısını kim yazdı?
Cevap: Bilen kişi... bilen kişi benim. Kuşların sahibi benim.

Bir anda bütün cevaplar, korkunç, olanaksız gibi görünen cevaplar Thad'in erişebileceği bir noktaya geldi. Thad ağzından uzun, titrek bir ses çıktığını işitti. Bu bir inlemeydi.

Soru: George Stark'ı kim hayata döndürdü?
Cevap: Sahibi olan kişi. Bilen kişi.

"Bunu bilerek yapmadım!" diye haykırdı Thad.

Ama bu doğru muydu? Gerçekten doğru muydu? Oldum olası bir yanıyla George Stark'ın gösterişsiz, şiddete yönelik tabiatına bayılmıyor muydu? Bir yanıyla hiçbir zaman tökezlemeyen, sakar olmayan George Stark'a hayran değil miydi? Hiçbir zaman zayıf ve salak görünmeyen, içki dolabında kilitli olan şeytanlardan korkmak zorunda olmayan adama? Hiçbir zaman bir öğrencinin boktan kompozisyonuyla boğuşmak zorunda kalmayan, Bütçe Komitesi toplantısında ıstırap çekmeyen adama? Hayatın çetin sorularına kesin cevapları olan adama hayran değil miydi?

Karanlığın sahibi olduğu için karanlıktan korkmayan bu adama hayran değil miydi?

"Evet, ama o herif ALÇAĞIN teki!" diye haykırdı Thad otomobilinin içinde.

Doğru – ve bir yanınla onun bu özelliğini çok çekici buluyorsun, değil mi?

Belki de gerçekten o, Thad Beaumont, George'u yaratmamıştı; ama onu çok özleyen bir yanı, Stark'ın yeniden yaratılmasına göz yummamış mıydı?

Soru: Eğer serçelerin sahibi bensem, onları kullanabilir miyim?

Buna bir cevap gelmedi. Gelmek istiyordu, Thad bu isteği hissedebiliyordu. Fakat bu cevap erişemediği bir yerde dolanmaktaydı. Thad o anda kendisinin –Stark'ı seven yanının– bu cevabı sakladığından korktu. Bir yanıyla George'un ölmesini istemiyordu.

Bilen kişi benim. Sahibi olan kişi benim. Onu getiren kişi benim.

Orono trafik ışıklarında durdu, sonra Route 2 üzerinden Bangor ve Ludlow'a doğru ilerledi.

Rawlie, planının bir parçasıydı, bu hiç değilse anlayabildiği bir parçaydı. Peşindeki polisleri atlatmayı başardığı takdirde, okula gelip de Rawlie'yi bulamazsa ne yapacaktı?

Thad bunu da bilmiyordu.

O aşamaya gelebilirsem, o zaman köprüleri yakarım.

Ve o aşamaya gelmek üzereydi.

Şimdi Gold's binasının önünden geçiyordu. Bu uzun, tüp şeklindeki bina prefabrik alüminyum bölümlerden oluşmaktaydı. Deniz mavisi bir renge boyanmıştı ve etrafındaki geniş arazi hurda otomobillerle doluydu. Bu araçların ön camları öğle sonrası güneşi altında ışıl ışıldı. Cumartesi günüydü. Liz ve onu kaçıran karanlık yaratık şu anda Rock yolunda olmalıydılar. Her ne kadar binanın içinde yedek parça satan birkaç satış görevlisinin olması mümkünse de, Thad otomobil mezarlığında kimsenin olmayacağını umuyordu. Çürüme aşamasında olan yaklaşık yirmi bin otomobil arasında kendi Suburban'ını pekâlâ saklayabilirdi

ve bunu yapmaya mecburdu. Kenarları parlak kırmızı-gri renkli bu yüksek otomobil hemen göze çarpardı.

İlerideki YAVAŞLAYIN! OKUL BÖLGESİ tabelasını görünce Thad'in midesine bir kıvılcım düştü.

Dikiz aynasına baktı, Plymouth hâlâ iki araç geriden geliyordu. Bu mesafe Thad'in istediği kadar uzun değildi ama muhtemelen daha iyisi de olmayacaktı. İşin geri kalanı talihe ve sürpriz etkisine bağlıydı. Polisler onun kaçacağını beklemezlerdi, değil mi? Thad bir an bu işe hiç kalkışmamayı düşündü. Mesela aracını kenara çekip dursa? Onlar da durdukları zaman Harrison otomobilden çıkıp yanına gelecek ve "Ne oldu?" diye soracaktı. Thad de, *Daha ne olsun? Stark ailemi kaçırdı. Serçeler hâlâ uçuyor, anladın mı?* diyecekti.

"Evi koruyan iki polisi öldürdüğünü söylüyor. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama 'öldürdüm' diyor ve ben ona inanıyorum."

Ve Thad gerçekten de ona inanıyordu. Zaten işin en korkunç yanı buydu. Bu nedenle durup polislerden yardım isteyemiyordu. Bir numara yapmaya kalkarsa, Stark bunu bilecekti. Bilimkurgu filmlerinde veya çizgi romanlarda olduğu gibi, Stark'ın onun ne düşündüğünü anlayabildiğini sanmıyordu ama bir şekilde Thad'in aklına girebiliyordu, yapmak üzere olduğu şeyi üç aşağı beş yukarı kestirebiliyordu. Fakat belki George'a küçük bir sürpriz hazırlayabilirdi. Yeter ki o lanet kuşlarla ilgili fikrini netleştirebilsin... Ama şimdilik niyeti, oyunu senaryoya göre oynamaktı.

Tabii bunu yapabilirse.

Okul kavşağındaki dört yönlü dur işaretinin yakınındaydı. Burası her zaman olduğu gibi arı kovanına benziyordu; yıllardır bu kavşakta sabırsız sürücülerin neden olduğu ufak çaplı trafik kazaları olurdu. Buraya trafik lambalarının konulmasını isteyen, çoğu endişeli veliler tarafından yazılmış yığınla dilekçe vardı. Veazie Belediye Meclisi bir demeç verir, trafik ışığı konulmasının görüşüldüğünü bildirirdi; ama bu bir türlü gerçekleşmez, kazaların da sonu gelmezdi.

Thad güney yönüne dönecek olan araçların oluşturduğu sıraya girdi. Plymouth'un hâlâ iki araç geride olduğunu gördükten sonra, birbirine yol verme nezaketi gösteren sürücüleri seyretti. İçinde mavi saçlı kadınların bulunduğu bir otomobilin, bir Datsun Z'deki genç çifte neredeyse çarpacağını gördü. Datsun'un içindeki kız, mavi saçlı kadınlara kızgınlıkla ortaparmağını gösterdi. Kendisi kuzey-güney kavşağında beklerken, doğu-batı kavşağında bekleyen bir Grant's Süt tankeri gördü. Bu hiç beklenmedik bir fırsat olabilirdi.

Önündeki araç kavşağı geçti, sıra Thad'deydi. Sol yanındaki süt kamyonu da pozisyona girmişti. Thad derin bir nefes alıp kavşağı geçti. Kuzey yönüne giden bir kamyonet diğer şeritten onu solladı.

Thad'in içinden gazı kökleyip hızla ilerlemek geliyordu. Fakat sakin bir şekilde, okul bölgesi kuralına uyarak saatte otuz kilometre sınırını aşmadı. Plymouth hâlâ iki araç uzaklıktaydı.

Hey, süt kamyonu! dedi içinden. Kendi iradesiyle kamyonu harekete geçirmeye çalışıyordu. *Süt kamyonu, hadi artık!*

Ve süt kamyonu bütün heybetiyle kavşağa girdi.

Onun arkasında kalan Plymouth'u dikiz aynasında görmeyince, Thad Suburban'ın gaz pedalına sonuna kadar bastı.

2

Yol yarım blok ileride sağa dönüyordu. Thad buradan saptı, kısa bir sokağa yetmiş kilometre hızla girerken, topunu yola kaçıran bir çocuğun önüne çıkmaması için dua etti.

Bir an burasının çıkmaz sokak olduğunu sanarak çok korktu ama sonra ileride tekrar sağa dönebileceğini gördü.

T-kavşağında durduktan sonra sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Yüz seksen metre ileride bir kere daha sağa döndükten sonra Route 2'ye çıkan yola girdi. Bir kilometre sonra dört yönlü dur işaretine varmıştı. Eğer umduğu gibi süt kamyonu sağa dönerken Plymouth'un görüş alanını kapamışsa, polisler hâlâ güneye

doğru ilerliyorlardı. Belki hâlâ olup bitenden habersizdiler. Gerçi Thad, Harrison'ın bu kadar budala olduğunu pek sanmıyordu. Manchester belki, ama Harrison hiç budala değildi.

Trafikte bir boşluk görür görmez hemen sola döndü; güney şeridindeki bir Ford az kalsın ona çarpacaktı. Ford'un sürücüsü öfkeyle Thad'e yumruğunu salladı. Thad tam gaz yine Gold's otomobil mezarlığına doğru ilerledi. Eğer bir polis onun hız sınırını aştığını görürse çok kötü olacaktı. Ama oyalanacak zamanı yoktu. Bu çok büyük ve parlak aracı bir an evvel yoldan çıkarmalıydı.

Otomobil mezarlığına bir kilometre vardı. Thad'in gözleri dikiz aynasında Plymouth'u arıyordu. Gold's yoluna saptığı sırada hâlâ görünürlerde yoktu.

Suburban'ı tel örgünün yanındaki kapıdan içeriye soktu. Kirli bir beyaz fon üzerine kırmızı harflerle BURADAN ÖTEYE SADECE PERSONEL GİREBİLİR yazılıydı. Hafta içi olsaydı hemen fark edilir ve döndürülürdü. Ama günlerden cumartesiydi ve öğle yemeği saatiydi.

Thad hurda otomobillerin üst üste yığıldığı bir ara geçide girdi. En alttaki otomobiller erimeye başlayıp şekillerini kaybetmişlerdi. Sızan yağlarla toprak öylesine kararmıştı ki, burada ot bitmez sanılırdı, ama sağda solda yeşil otlar ve bazı yerlerde ayçiçekleri vardı – sanki nükleer bir kıyametin sonunda hayatta kalmışlardı. Çok büyük bir ayçiçeği, ters dönmüş bir ekmek kamyonunun kırık ön camından fırlamış, tüylü yeşil bir dalı kıvrılarak direksiyona sarılmış, başka bir dalıysa kamyonun üstünde bulunan bir Cadillac'ın kaput amblemine dolanmıştı. Thad'e ölü bir canavarın siyah-sarı gözüyle bakar gibiydi.

Bu muazzam Detroit mezarlığının sessizliği Thad'i ürpertti.

Bir kez sağa, sonra sola döndü. Aniden her yerde serçeler görünmeye başladı. Kırık dökük araçların tepelerine tünemişlerdi. Thad yaklaşırken havalanmadılar, ama her ne yapmaktaysalar, bunu bırakıp siyah boncuk gibi gözleriyle onu izlediler. Eski bir

Plymouth'un ön camına dizilmiş serçeler vardı. Thad bunların bir metre yanından geçerken sinirli bir şekilde kanatlarını çırptılar fakat yerlerinden kıpırdamadılar.

Yaşayan ölülerin alametleri, diye geçirdi aklından Thad. Eli alnındaki küçük, beyaz yara izine gitti ve gergin bir şekilde bunu ovmaya başladı.

Ön camını sanki bir meteorun deldiği bir Datsun'un yanından geçerken, aracın kontrol panelinin üstünde kurumuş kan lekesi gördü.

Bu deliği açan bir meteor değildi, diye düşündü ve midesi bulandı.

Datsun'un ön koltuğunda bir grup serçe oturuyordu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Thad. "Tanrı aşkına, benden ne istiyorsunuz?"

Ve aklının derinliklerinde cevap gibi bir şey duydu; bir kuş sesi ona, *Hayır, Thad,* dedi, *SEN bizden ne istiyorsun? Sahip olan kişi sensin. Getiren kişi sensin. Bilen kişi sensin.*

"Bir bok bildiğim yok," diye mırıldandı Thad.

Bu hurda otomobil sırasının sonunda, bütün ön kısmı kesilmiş son model bir Cutlass Supreme'in önünde bir boşluk vardı. Thad, Suburban'ı buraya sokup dışarıya çıktı. Bu dar aralığın bir yanından diğer yanına bakarken kendini bir labirentin içindeki bir fare gibi hissetti. Bulunduğu yer benzin ve şanzıman yağı kokuyordu. Uzakta kalan Route 2 üzerinde akan trafiğin uğultusundan başka ses yoktu.

Her tarafı kaplayan serçeler ona bakıyordu – küçük, kahverengi-siyah karışımı kuşlar sessiz bir toplantı yapar gibiydi.

Derken, aniden hepsi birden aynı anda havalandılar – yüzlercesi, belki binlercesi. Bir an için hava kanat sesleriyle doldu. Hepsi birden göğe tırmanıp batıya, Castle Rock tarafına doğru uçmaya başladılar. Ve Thad aniden o kaşıntı hissini duymaya başladı; derisinde değil, içinde duyuyordu.

İçime göz atmaya mı çalışıyorsun, George?

Thad bir Bob Dylan şarkısı söylemeye başladı: "John Wesley Harding / Yoksulların dostuydu / Her elinde bir tabancayla gezerdi..."

O kaşıntı hissi artar gibi oldu. Sonunda sol elindeki delikte toplandı. Belki sadece iyimser bir düşünceydi ama Thad büyük bir öfke ve hüsran olduğunu seziyordu.

"Adı dillere destan olmuştu..." diye şarkıya devam etti. Yağlı toprağın üstündeki yamulmuş bir çelik heykelin yanında paslı bir motor kulağı gördü. Bunu yerden aldı, "John Wesley Harding" şarkısını söylemeye devam ederek bununla Suburban'a gitti. Eğer otomobilini biraz hırpalayarak kamufle edebilirse, fazladan iki saat kazanabilirdi; bu süre de Liz ve ikizler için yaşamak ve ölmek arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

"Kırsal bölgelerde dolaşarak... kusura bakma dostum, bu bana senin duyduğundan daha fazla acı veriyor... kapıları çalardı." Motor kulağını Suburban'ın sürücü tarafına fırlattı ve kaportasında bir lavabo büyüklüğünde bir göçük yaptı. Motor kulağını yerden alıp bu defa Suburban'ın ön tarafına gitti ve var gücüyle radyatör ızgarasına fırlattı. Thad motor kapağını kaldırınca Suburban sırıtan bir timsaha benzedi.

"...ama dürüst bir insana asla zarar vermezdi..."

Bir kez daha motor kulağını yerden alırken, yaralı elinin sargısında kan gördü. O anda bunun için hiçbir şey yapamazdı.

"...yanında eşiyle birlikte dimdik durdular..."

Motor kulağını son defa fırlatarak otomobilinin ön camını parçaladı. Saçmaydı belki ama içi sızlamıştı.

Artık Suburban'ın da mezarlıktaki diğer hurda otomobillere yeterince benzediğine karar verdi.

Thad bu sıra boyunca yürüyüp ilk dönemeçten saparak kapıya ve bunun arkasındaki yedek parça dükkânına doğru ilerledi. İçeriye girerken kapının yanında bir jetonlu telefon görmüştü. Oraya varmak üzereyken durdu ve şarkı söylemeyi kesti. Başını eğdi. Belli belirsiz bir sesi duymaya çalışan biri gibi görünüyordu.

Aslında yaptığı şey, kendi vücuduna kulak vermek, onu denetlemekti.

Serçeler gitmişti; George Stark da... Hiç değilse şimdilik.

Thad gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı.

3

Telefon iki kez çaldıktan sonra Thad terlemeye başladı. Rawlie orada olsaydı, şimdiye kadar telefonu açmış olurdu. İngilizce-Matematik binasındaki öğretmen ofisleri o kadar büyük değildi. Başka kimi arayabilirdi? Aklına hiçbir isim gelmiyordu.

Üçüncü çalışta Rawlie telefonu açtı. "Alo, ben DeLesseps."

Thad pipo içicilerine özgü bu hırıltılı sesi duyunca rahatlayıp gözlerini kapadı ve sırtını yedek parça dükkânının metal duvarına yasladı.

"Alo?"

"Selam, Rawlie. Ben Thad."

"Selam, Thad." Rawlie onun sesini duyunca pek şaşırmışa benzemiyordu. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Rawlie, başım dertte."

"Evet." Sadece bu kadar, soru falan yoktu. Rawlie bunu dedikten sonra bekledi.

"O iki adamı... " Thad bir an duraksadı. "Benimle beraber gelen o iki adamı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Rawlie sakince. "Polis korumaların."

"Onları ektim," dedi Thad. Sonra Golds müşterilerine ait otoparka bir otomobilin girdiğini duyunca hemen o tarafa baktı. Bir an bunun kahverengi Plymouth olduğuna yemin edebilirdi, ama sonra yabancı marka bir otomobil olduğunu gördü; kahverengi sanmasının nedeniyse, koyu kırmızı renginin toza bulanmış olmasındandı. "Hiç değilse, ektiğimi umuyorum." Thad tek seçeneğinin atlamak veya atlamamak olduğu bir noktaya gelmişti ve bu seçimi erteleyecek zamanı yoktu. Ve aslında bu noktada karar

hakkı da yoktu, çünkü seçeneği yoktu. "Yardıma ihtiyacım var, Rawlie. Onların tanımadığı bir otomobile ihtiyacım var."

Rawlie'den ses çıkmadı.

"Bana, yapabileceğim bir şey varsa iste, demiştin."

"Ne dediğimi biliyorum," dedi Rawlie. "Söylediğim başka bir şey de, o iki adam seni korumak için peşindeyse, sen de aklını kullan ve elinden geldiğince onlara yardımcı ol, tavsiyesiydi. Sanırım tavsiyeme uymadın."

Thad az kalsın, *Bunu yapamazdım, Rawlie,* diyecekti. *Karımı ve bebeklerimi kaçıran adam onları da öldürürdü.* Rawlie'ye açılmamasının nedeni, onu deli sanmasından korkması değildi. Üniversite profesörlerinin delilik konusunda başka insanlardan daha açık ve esnek görüşleri olurdu; bazen hiç görüş bildirmezlerdi, onlara göre insanlar sıkıcı (ama aklı başında), biraz eksantrik (ama aklı başında) ya da çok eksantrik (ama hâlâ aklı başında) olabilirlerdi. Thad ona açılmadı, çünkü onu inandıramayacağını biliyordu. Fakat bu yaşlı öğretim üyesi iyi kalpli ve yürekli bir adamdı ve Thad, başına gelen olaylara, polis korumalarına ve serçelere olan tuhaf ilgisine Rawlie'nin adamakıllı ilgi duyduğunu sanıyordu. Sonunda, ona açılmamasının kendisi için daha iyi olacağına karar verdi.

Ama beklemek de bir hayli zordu.

"Pekâlâ," dedi Rawlie sonunda. "Otomobilimi sana ödünç vereceğim, Thad."

Thad gözlerini kapadı, bükülmemesi için dizlerini kasmak zorunda kaldı. Çenesindeki teri eliyle sildi.

"Ama umarım, geri getirdiğin takdirde bir hasar varsa bunu karşılarsın," dedi Rawlie. "Eğer adaletten kaçan biriysen, sigortamın ödeme yapacağını hiç sanmıyorum."

Adaletten kaçan biri mi? Onu koruması mümkün olmayan polislerin gözleri önünde onları atlattığı için mi? Bu onu adaletten kaçan biri yapar mıydı, bilmiyordu. Daha ileride, üstünde düşünülebilecek ilginç bir soruydu. Korkudan ve endişeden aklını kaçırmak üzere olmadığı ileri bir tarihte.

"Tabii ki karşılarım, biliyorsun."

"Bir şartım daha var," dedi Rawlie.

Thad yine gözlerini kapadı. Bu defa hüsrandandı. "Nedir o şartın?"

"Bu iş bitince neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Rawlie. "Serçelerin folk kültüründeki anlamını neden öğrenmek istediğini ve ben sana psikopompların ne olduğunu ve ne yaptıklarını anlattığım zaman neden sapsarı kesildiğini."

"Sararmış mıydım?"

"Hem de nasıl."

"Sana her şeyi anlatacağım," diye vaat etti Thad. Gülümsedi. "Belki birazına inanman ihtimali bile var."

"Neredesin?" diye sordu Rawlie.

Thad ona nerede olduğunu söyledi ve mümkün olduğunca çabuk gelmesini rica etti.

4

Thad telefonu kapadıktan sonra tekrar tel örgülü kapıdan geçip otomobil mezarlığına girdi ve her nedense yarısı kesilmiş olan bir okul otobüsünün geniş tamponuna oturdu. Beklemek için fena bir yer değildi. Kendisi yoldan geçenler tarafından görülmeyecekti, fakat biraz öne eğilince, yedek parça dükkânının önündeki otoparkı görebiliyordu. Serçe var mı diye etrafa bakındı; hiç yoktu, sadece hurda araçlar arasında yiyecek bir şey arayan tombul bir karga vardı. George Stark'la ikinci konuşmasını daha yarım saatten biraz fazla bir süre önce yapmış olması kendini rüyadaymış gibi hissetmesine yol açmıştı. Sanki aradan saatler geçmişti. İçini kavuran endişeye rağmen, yatma zamanıymış gibi, uykusu gelmişti.

Rawlie'yle konuşmasından on beş dakika sonra o kaşıntı hissi yine içini kaplamaya başladı. Bir kez daha "John Wesley Harding" şarkısını hatırlayabildiği kadarıyla söylemeye başlayınca o his geçti.

Belki psikosomatiktir, diye düşündü ama bunun gerçek olmadığını biliyordu. Bu his George Stark onun aklında bir anahtar deliği açmaya çalıştığı zaman başlıyordu ve Thad bunu fark ettikçe, buna karşı daha duyarlı oluyordu. Herhalde bunun tersi de oluyordur, diye düşündü. Ve er ya da geç bunun tersi olması için çalışması gerekecekti. Ne var ki bunun için kuşları çağırması gerekti ve bu da hiç istemediği bir şeydi. Ve başka bir şey daha vardı – son defasında George Stark'ın aklına girmeyi başardığında sol eline bir kurşunkalem saplamıştı.

On dakika inanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Yirmi beş dakika sonra, Rawlie'nin fikir değiştirip gelmemeye karar verdiğinden korkmaya başladı. Otobüs enkazının tamponundan kalkıp otomobil mezarlığıyla müşteri park yeri arasındaki kapıya gitti. Yoldan görülecek diye endişelenmiyordu. Acaba otostop yapmaya cesaret edebilir miyim, diye düşündü.

Bunun yerine Rawlie'yi bir daha aramaya karar verdi ve tam prefabrik binaya yaklaşmışken, tozlu bir Volkswagen'in otoparka girdiğini gördü. Thad bu otomobili hemen tanıdı ve oraya doğru koşmaya başladı; Rawlie'nin sigortayla ilgili endişesini hatırlayınca içinden güldü. Gördüğü kadarıyla evdeki boş gazoz şişeleriyle bile bu VW'in tamamını satın alabilirdi.

Rawlie yedek parça dükkânının yanında park edip otomobilinden çıktı. Thad onun piposunun yanmış olduğunu ve dumanlar püskürttüğünü görünce şaşırdı. Bu kadar duman kapalı bir oda içinde tahammül edilmez olurdu.

"Pipo içmen hiç doğru değil, Rawlie," Thad'in aklına gelen ilk söz oldu.

"Senin de koşman hiç doğru değil," diye karşılık verdi Rawlie.

Bir an birbirlerine baktıktan sonra aynı anda kahkahayı bastılar.

"Eve nasıl döneceksin?" diye sordu Thad. Artık iş sadece Rawlie'nin küçük kaplumbağasına binip Castle Rock yoluna

düşmeye kaldığı için konuşma konusu olarak bundan başka bir şey aklına gelmemişti.

"Herhalde bir taksi çağırırım," dedi Rawlie. Parıldayan otomobil hurdalarına baktı. "Buraya sık sık müşteri getiriyorlardır."

"Sana bir beş dolar vereyim..."

Thad arka cebinden cüzdanını çıkarmak üzereyken Rawlie onu durdurdu. "Yaz dönemindeki bir İngilizce öğretmeni olarak zengin sayılırım," dedi. "En az kırk dolarım var. Bu kadar servetle dolaşırken yanımda korumalarımın olması gerekirdi." Piposundan keyifle birkaç nefes çektikten sonra Thad'e bakıp gülümsedi. "Ama taksi sürücüsünden bir makbuz alıp zamanı geldiğinde sana takdim ederim, Thad, hiç şüphen olmasın."

"Bir ara hiç gelmeyeceksin sanmıştım."

"Yoldaki markete uğradım," dedi Rawlie. "Sana gerekeceğini düşündüğüm birkaç şey satın aldım, Thaddeus." Otomobilinin içine uzandı. Bir süre bir yandan dumanını üfleyerek ve homurdanarak oradaki şeyleri karıştırdıktan sonra bir kesekâğıdı çıkardı. Thad bunun içinde bir güneş gözlüğü ve Boston Red Sox beyzbol şapkası olduğunu görünce tuhaf bir şekilde duygulandı.

"Teşekkür ederim, Rawlie."

Rawlie, "lafını etme" anlamında elini sallayıp gülümsedi. "Belki *benim* sana teşekkür etmem gerekir," dedi. "Son on aydan beri hayatıma heyecan katacak bir neden arayıp duruyordum. Ara sıra bir şeyler oluyordu –en küçük oğlumun boşanması, Tom Carroll'ın evinde oynadığımız pokerde elli dolar kaybetmem– ama hiçbiri yeterince sarsıcı değildi."

"Bu defaki epey sarsıcı," dedi Thad hafifçe ürpererek. Saatine baktı. Bire geliyordu. Stark ondan en az bir saat, belki daha fazla süre öndeydi. "Benim hemen gitmem gerekiyor, Rawlie."

"Evet. Acil durum, değil mi?"

"Korkarım ki öyle."

"Sana bir şey daha vereceğim, kaybetmeyeyim diye cebime tıktım. Bunu marketten almadım. Masamın üstünde buldum."

Rawlie yaz kış üstünden çıkarmadığı spor ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı.

"Eğer benzin göstergesinin ışığı yanıyorsa, ilk benzinciye uğrayıp Sapphire Motor marka yağla yağı tazelersin," dedi bir yandan ceplerinde aranırken. "Hah! Buldum. Ofiste bıraktığımı sanmaya başlıyordum."

Cebinden tüp şeklinde, törpülenmiş bir tahta parçası çıkardı. Uzunluğu Thad'in işaretparmağı kadardı ve içi oyuktu. Bir ucunda bir çentik vardı ve bir hayli eskimiş görünüyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Thad çubuğu Rawlie'nin elinden alırken. Ama daha o söylemeden ne olduğunu anlamıştı ve içinde yine bir kıpırdanma hissetti.

"Bu bir kuş düdüğüdür," dedi Rawlie. "Bunu kullanabileceğini düşünüyorsan, sende kalsın."

"Teşekkür ederim," dedi Thad bunu göğüs cebine koyarak. "İşime yarayabilir."

O sırada Rawlie'nin kaşları kalktı. Piposunu ağzından çıkardı.

"Buna ihtiyacın olmayabilir," dedi.

"Ne?"

"Arkana baksana."

Thad arkasına dönerken ne göreceğini tahmin etmişti.

Artık yüzlerce veya binlerce serçe yoktu; on dönümlük otomobil mezarlığı ve yedek parça dükkânının üstü serçelerden oluşan bir halıyla örtülüydü. Her yerdeydiler. Ve Thad onların gelişini hiç duymamıştı.

İki adam şaşkınlıkla bu kuşlara baktı. Kuşlar da onlara yirmi bin, belki de kırk bin gözle bakarak karşılık verdiler. Hiç ses çıkarmıyorlardı. Pencerelerin, çatıların, egzoz borularının, radyatör ızgaralarının, motorların üstünde sessizce oturuyorlardı.

"Tanrım, olur şey değil!" dedi Rawlie. "Psikopomplar... Bu ne anlama geliyor, Thad? Bu ne demek oluyor?"

"Galiba anlamaya başlıyorum," dedi Thad.

"Tanrım!" dedi Rawlie. Ellerini başının üstüne kaldırıp gürültülü bir şekilde çırptı. Serçeler hiç kıpırdamadılar. Rawlie'yle hiç ilgilenmiyorlardı. Sadece Thad Beaumont'a bakıyorlardı.

"George Stark'ı bulun," dedi Thad alçak sesle, neredeyse fısıldar gibi. "George Stark. Onu bulun. Uçun hadi."

Serçeler birden havalandılar ve kara bir bulut gibi göğü kapladılar. Kanat çırpışları gök gürültüsünü andırıyordu. Yedek parça dükkânının kapı eşiğinde duran iki adam, bu manzaraya bakmak için dışarıya koştular. Göğü kaplayan siyah kütle dönüp batı yönünde uçmaya başladı.

Thad onlara bakarken bu gerçek görüntü, onun trans hallerinin başlangıcını belirleyen görüntülerle kaynaştı; bir an için geçmiş ve şimdiki zaman tuhaf bir şekilde birbirine karıştı.

Serçeler gitmişti.

"Olur şey değil, Tanrım!" diye haykırdı gri tulumlu adam. "O kuşları gördünüz mü? Bu manyak kuşlar da nereden çıktı?"

"Benim daha iyi bir sorum var," dedi Rawlie, Thad'e bakarak. Kendini toparlamıştı ama fena halde sarsıldığı belli oluyordu. "Nereye gidiyorlar? Fakat sen biliyorsun, Thad, değil mi?"

"Evet, tabii ki biliyorum," dedi Thad VW'in kapısını açarken. "Gitmem gerek, Rawlie, hemen gitmeliyim. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Dikkatli ol, Thaddeus. Çok dikkatli ol. Ahiretin temsilcilerini hiç kimse kontrol edemez. Uzun süre edemez – ve daima bunun bir bedeli vardır."

"Elimden geldiğince dikkatli olacağım."

VW'in vites kolu biraz zorlansa da dişliler oturdu. Thad güneş gözlüğünü takıp beyzbol şapkasını başına geçirdikten sonra Rawlie'ye el sallayıp yola çıktı.

Route 2'ye dönerken Rawlie'nin az önce kendisinin kullandığı jetonlu telefona doğru yürüdüğünü gördü. *Artık Stark'ı aklıma sokmamalıyım. Çünkü artık bir sırrım var. Psikopompları kontrol*

edemeyebilirim, ama hiç değilse kısa bir süreliğine onların sahibiyim –ya da onlar bana sahip– ve Stark bunu asla bilmemeli.

Aklından bunlar geçerken otomobili ikinci vitese geçirdi ve Rawlie DeLesseps'in Volkswagen'i saatte altmış kilometre hıza erişirken sarsılmaya başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ŞERİF PANGBORN'A İKİ TELEFON GELİYOR

1

Alan Pangborn'u tekrar olayın tam içine sokan iki telefondan ilki saat üçü biraz geçe, Thad Augusta'daki bir benzin istasyonunda Rawlie'nin Volkswagen'ini Sapphire Motor yağıyla beslerken geldi. Alan da o sırada kahve içmek için Nan'ın yerine gitmek üzereydi.

Sevk memuru Shelia Brigham ofisinden başını uzatıp seslendi. "Alan? Seni birisi ödemeli arıyor. Hugh Pritchard adında birini tanıyor musun?"

Alan hemen döndü. "Evet! Aramayı kabul et!"

Hemen ofisine koşup telefonu aldı; o anda Shelia ödemeli aramayı kabul ettiğini bildiriyordu.

"Dr. Pritchard? Dr. Pritchard, orada mısınız?"

"Evet, tam buradayım." Bağlantı gayet iyiydi, fakat Alan yine de bir an için kuşkuya düştü – bu adamın sesi hiç de yetmiş yaşındaki birinin sesine benzemiyordu."

"Siz eskiden Bergenfield, New Jersey'de hekimlik yapan Dr. Pritchard mısınız?"

"Bergenfield, Tenafly, Hackensack, Englewood... Yahu Paterson'a kadar uzanan her yerde kafa tamir ettim. Siz de beni ara-

yıp duran Şerif Pangborn musunuz? Karımla birlikte Devil's Knob'daydık, Yeni döndük. Hâlâ her yanım sızlıyor."

"Buna üzüldüm. Aradığınız için teşekkür ederim, doktor. Sesiniz tahminimden çok daha genç geliyor."

"Eh, bu iyi," dedi Pritchard, "ama bir de geri kalanımı göreceksiniz. İki ayaklı bir timsaha benziyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Alan bu ânı daha önce çok düşünmüş ve temkinli yaklaşmaya karar vermişti. Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp arkasına yaslandı ve duvarda hayvan gölgeleri yapmaya başladı.

"Castle Rock-Maine'deki bir cinayeti soruşturuyorum," diye başladı. "Maktul Homer Gamache adında buralı bir adam. Bu cinayete tanık olan biri olabilir ama bu adam konusunda çok hassas bir konumdayım, Dr. Pritchard. Bunun iki nedeni var. Birincisi, adamın ünlü oluşu. İkincisiyse, sizin de bir zamanlar bildiğiniz semptomları göstermesi. Bunu söylememin nedeni yirmi sekiz yıl önce bu adamı sizin ameliyat etmiş olmanız. Beyin tümörü vardı. Eğer bu tümör nüksetmişse, korkarım onun tanık olarak vereceği ifade geçersiz–"

"Thaddeus Beaumont," dedi Pritchard hemen. "Şu anda ne gibi semptomlar gösteriyor bilemem ama eski tümörün nüksettiğini pek sanmıyorum."

"Bu kişinin Beaumont olduğunu nasıl bildiniz?"

"Çünkü 1960 yılında onun hayatını kurtardım," dedi Pritchard ve kasıtlı olmayan bir kendini beğenmişlikle ekledi: "Ben olmasaydım tek bir kitap bile yazamazdı, çünkü daha on iki yaşına gelmeden ölmüş olurdu. İlk romanıyla Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandığı günden beri onun kariyerini ilgiyle izledim. Kitap kapağındaki fotoğrafına bakar bakmaz onun aynı kişi olduğunu anladım. Yüzü değişmişti ama gözleri aynıydı. Sıra dışı gözler. Hülyalı denebilir. Ve tabii *People* dergisindeki o son yazı nedeniyle onun Maine'de yaşadığını biliyordum. O yazı ben tatile çıkmadan hemen önce yayınlanmıştı."

Pritchard bir an durduktan sonra öyle şok edici bir şeyi öyle bir rahatlıkla söyledi ki, Alan bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Onun bir cinayete tanık olduğunu söylediniz. Onun bir cinayet işlediğinden şüphelenmediğinize emin misiniz?"

"E... ben..."

"Sadece merak ettim," diye devam etti Pritchard, "çünkü beyin tümörü olan insanlar çoğu zaman olağandışı şeyler yaparlar. Eylemlerinin olağandışılığı tümörlü kişinin zekâ seviyesiyle doğru orantılıdır. Ama o çocuğun beyin tümörü falan yoktu – en azından tümör kavramının genel tanımı içinde. Çok sıra dışı bir vakaydı. Son derece olağandışı. 1960'tan bu yana buna benzeyen sadece üç vaka olduğunu okudum; iki tanesi de ben emekli olduktan sonra yayınlandı. Ona standart nörolojik testler uygulandı mı?"

"Evet."

"Ve?"

"Bir şey çıkmadı."

"Şaşırmadım." Pritchard kısa bir an sustuktan sonra, "Bana her şeyi söylemiş değilsiniz, değil mi şerif?"

Alan gölge hayvan yapmayı bırakıp öne doğru eğildi. "Evet, galiba öyle. Ama anlamadığım bir şey var; Thad Beaumont'un tümör kavramının kabul edilmiş genel tanımı içinde bir tümörü yoktu, derken ne demek istediniz? Doktor hasta ilişkilerindeki mahremiyet kuralını biliyorum ve ilk defa konuştuğunuz bir insana –o da telefonda– güvenip güvenemeyeceğinizi bilmiyorum ama inanın, ben bu olayda Thad'in tarafındayım ve eminim bilmek istediğim şeyi bana söylemenizi o da ister. Ne var ki, onay vermesi için ondan sizi aramanızı isteyecek zamanım yok. Şimdi bilmem gerek, doktor."

Alan bu söylediklerinin doğru olduğunu anlayınca şaşırdı, ya da doğru olduğuna inandığı için. İçinde tuhaf bir gerginlik hissediyordu; birtakım şeylerin olageldiği hissi. Henüz ne olduğunu bilmediği ama yakında öğreneceği şeylerin...

"Size vakayı anlatmamda sakınca görmüyorum," dedi Pritchard. "Birçok kez Beaumont'la temas kurmam gerektiğini düşünmüşümdür. Sırf ameliyatı bittikten sonra hastanede ne olduğunu anlatmak için. İlgi duyacağını sanıyordum."

"Ne oldu?"

"Buna geleceğim, merak etmeyin. Ameliyat sonrasında neyin ortaya çıktığını anne babasına söylemedim, çünkü fark etmezdi, yani bir işe yaramazdı. Ve onlarla daha fazla görüşmek istemedim. Özellikle de babasıyla. O adam bir mağarada doğmalıydı ve hayatını mamut avlayarak geçirmeliydi. O gün onlara duymak istedikleri şeyi söyleyip bir an önce onlardan uzak durmaya karar vermiştim. Sonra, tabii zaman önemli bir etken olmaya başladı. Hastalarla temasınız kayboluyor. Helga bana Beaumont'un ilk kitabını gösterdiği zaman ona bir mektup yazmayı düşündüm, o günden beri de bunu birkaç kez daha düşündüm, ama bir yandan da bana inanmayacağını ya da umursamayacağını hissediyordum. Kafayı yemiş olduğumu sanabilirdi. Hiç ünlü tanıdığım yoktur ama onlara acırım; hep kendilerini savunma ihtiyacı içinde olan, akılları karışık ve korku içinde bir hayat sürdüklerini düşünürüm. İşi oluruna bırakmak daha kolayıma geldi."

"Thad Beaumont'un nesi vardı? Size ne gibi bir sorunla geldi?"

"Füjler. Baş ağrıları. Hayalet sesler. Ve son olarak–"

"Hayalet sesler mi?"

"Evet, ama bırakın kendi bildiğim şekilde anlatayım, şerif." Alan bir kez daha adamın sesinde kendini beğenmişlik tınısı sezdi.

"Pekâlâ."

"Son olarak da nöbetler vardı. Bu sorunların tümüne ön lobdaki küçük bir kütle neden oluyordu. Bunun bir tümör olduğunu varsayarak ameliyat ettik. Tümör sandığımız şey meğerse Thad Beaumont'un ikiziymiş."

"Ne?"

"Evet, gerçekten öyle," dedi Pritchard. Alan'ın sesindeki şok ifadesi hoşuna gitmiş gibiydi. "Hiç görülmemiş bir vaka değildir. İkizler çoğu zaman rahim içinde özümlenirler, ama ender görülen vakalarda bu özümlenme tamamlanmaz; ne var ki, bunun *yeri* ve yabancı dokunun gelişme biçimi olağandışıydı. Böyle dokular hemen her zaman atıl kalırlar. Thad'in sorunlarının erken başlayan ergenlik olduğunu sanıyorum."

"Bir dakika," dedi Alan. "Bir dakika bekleyin." Sersemlemiş bir haldeydi. "Bana Thad'in bir ikizi olduğunu ama bir şekilde... erkek kardeşini yediğini mi söylüyorsunuz?"

"Ya da kız kardeşini," dedi Pritchard. "Ama sanırım o bir erkek kardeşti, çünkü çift yumurta ikizlerinde emilim daha ender görülür. Bu dediğim sadece istatistik sıklığa dayanıyor, kesin bir olgu değil; ama ben inanıyorum. Ve tek yumurta ikizleri her zaman aynı cinsiyetli olduğu için sorunuzun cevabı, evet. Cenin halindeki Thad Beaumont annesinin rahmindeyken erkek kardeşini yemiş."

"Tanrım!" dedi Alan alçak sesle. Hayatında bu kadar dehşet verici bir şey duymamıştı.

"Mideniz kalktı galiba," dedi Dr. Pritchard neşeli bir sesle, "ama olaya doğru bir bağlamda baktığınız zaman hiç de mide bulandırıcı değildir. Bu hadise Kabil'in kardeşi Habil'i öldürmesi gibi bir şey değil. Bu bir cinayet değil, sadece tam olarak anlayamadığımız biyolojik bir kaçınılmazlık söz konusu. Bunu annenin endokrin sisteminde kötü bir sinyal tetiklemiş olabilir. Burada tam anlamıyla ceninlerden de söz etmiyoruz; emilim sırasında Bayan Beaumont'un rahminde iki doku kümesi mevcut olabilir, bunlar muhtemelen insansı bile değildir. Amfibi canlılar denebilir. Ve bir tanesi –daha büyük ve daha kuvvetli olanı– daha güçsüz olanın üstüne çullanıp onu emmiş ve kendi içine katmış."

"Böceklere özgü bir şey gibi," dedi Alan.

"Öyle mi? Sanırım biraz andırıyor. Her neyse, bu emilim tamamlanmamış. Diğer ikizin küçük bir kısmı bütünlüğünü

korumuş. Bu yabancı madde –başka bir isim bulamıyorum– Thad'in beyni olan dokuya sarılmış ve bir nedenle, oğlan on bir yaşına bastıktan sonra, etkin olmuş, büyümeye başlamış. Ama beyinde yeterince yer yokmuş. Bu nedenle onun tıpkı bir siğil gibi çıkarılması gerekiyordu ki biz de bunu yapmayı başardık."

"Siğil gibi!" dedi Alan hayretler içinde.

Aklından bin bir türlü fikir geçiyordu. Metruk bir kiliseye tünemiş yarasalar gibi karanlık fikirler. Bunlardan sadece bir tanesi mantıklıydı: *Thad iki adam – HEP iki adam olmuş. Ekmeğini hayal gücüyle kazanan her kadın veya erkek öyle olmalı. Biri normal bir dünyada var oluyor... diğeri dünyalar yaratıyor. Onlar iki kişi. Her zaman en az iki kişi olmuşlar.*

"Böyle sıra dışı bir vakayı her zaman hatırlarım," diyordu Pritchard. "Ama çocuk ayılmadan hemen önce belki bundan da tuhaf bir şey oldu. O günden beri aklımı kurcalayan bir şey."

"Nedir bu?"

"Thad her baş ağrısından önce kuş sesleri duyuyormuş," dedi Pritchard. "Tek başına bu o kadar olağandışı değil; beyin tümörü veya sara vakalarında görülmüş bir şey. Duyusal öncü sendrom deniyor. Ama ameliyattan kısa bir süre sonra gerçek kuşların devreye girdiği çok tuhaf bir şey oldu. Bergenfield County Hastanesi serçelerin hücumuna uğradı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Saçma geliyor değil mi?" dedi Pritchard. "Bu benim sözünü bile etmek istemediğim bir şey, ama kayıtlara geçmiş bir olay. Hatta bu haber Bergenfield *Courier* gazetesinin birinci sayfasında çıktı, fotoğrafı bile vardı. 28 Ekim 1960, öğleden sonra saat ikide muazzam bir serçe sürüsü County Hastanesi'nin batı kanadına doğru uçtu. O günlerde Yoğun Bakım Ünitesi o kanattaydı ve tabii ameliyat sonrasında Thad Beaumont buraya alınmıştı.

"Pencerelerin büyük bir kısmı kırıldı ve bu olayın ardından onarım ekibi üç yüzden fazla kuş ölüsünü süpürmek zorunda kaldı. *Courier*'da bir kuşbilimcisinin verdiği demeci hatırlıyorum; adam, binanın batı kanadı neredeyse tamamen camla kaplı

olduğu için kuşların camdan yansıyan güneş ışınına gelmiş olabileceklerini öne sürmüştü."

"Bu saçma," dedi Alan. "Kuşlar ancak göremedikleri zaman cama çarpar."

"Sanırım haberi yapan muhabir de bunu söylemiş, ama kuşbilimci sürü halindeki kuşların bir grup içgüdüsüyle hareket ettiklerini ve böylece hepsinin aklının tek haline geldiğini –tabii kuşların aklı varsa– izah etmiş. Tıpkı yiyecek arayan karıncalar gibi. Bu adama göre sürüdeki bir kuş cama çarpmaya karar vermişse, muhtemelen diğerleri de onu izlermiş. Bu olay sırasında ben hastanede değildim. Beumont'un ameliyatını bitirdikten ve vital bulgularının stabil olduğunu gördükten sonra–"

"Vital bulgu mu?"

"Hayati bulguları demek, şerif. Sonra golf oynamaya gittim. Ama bildiğim kadarıyla o kuşlar hastanenin batı kanadındaki herkesi çok korkutmuş. İki kişi cam kırıklarıyla yaralanmış. Kuşbilimcisinin teorisini kabul edebilirdim ama aklımda hâlâ bir soru işareti vardı; çünkü Thad'in duyusal öncüsü olduğunu biliyordum. Ve bunlar *herhangi* bir kuş cinsi değildi; serçelerdi."

"Serçeler yine uçuyor," diye mırıldandı Alan ürpererek.

"Anlayamadım, şerif?"

"Önemli değil. Devam edin, lütfen."

"Ertesi gün ona bu semptomlarını sordum. Bazen sorunun kaynağı ameliyatla çıkarıldıktan sonra duyusal öncülerin unutulmasına yol açan lokal bir amnezi görülebilir ama bu vakada öyle bir şey yoktu. Thad olayı net bir şekilde hatırlıyordu. Kuşları işittiği gibi görmüştü de. Her yerdelerdi, dedi bana, evlerin çatılarında, bahçelerde, Ridgeway sokaklarında. Thad ve ailesi Bergenfield'in bu semtinde yaşıyorlardı.

"İlgimi çektiği için çizelgesini çıkarıp olay raporlarıyla karşılaştırdım. Serçe sürüsü hastaneye ikiyi beş geçe çarpmıştı. Oğlan ikiyi on geçe, belki biraz daha erken ayılmıştı." Pritchard bir an durduktan sonra ekledi: "Hatta Yoğun Bakım hemşirelerinden

biri oğlanın kırılan camların gürültüsü yüzünden uyandığını söyledi."

"Vay canına!" dedi Alan.

"Evet. Şaşılacak şey. Bu olayı yıllardan beri hiç kimseyle konuşmadım, Şerif Pangborn. Size yararı olacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Alan dürüstçe. "Olabilir. Dr. Pritchard, belki o şeyin tamamını çıkarmamışsınızdır; yani eğer çıkarmamışsanız, tekrar büyümeye başlamış olabilir."

"Testler uygulandı, demiştiniz. Bilgisayarlı tomografi de çekildi mi?"

"Evet."

"Ve tabii röntgen de çekilmiştir."

"Evet."

"Eğer o iki testin sonucu negatif çıkmışsa, görülecek bir şey olmadığı içindir. Kendi adıma, ben tamamını çıkardığımıza inanıyorum."

"Teşekkür ederim, Dr. Pritchard." Alan hâlâ şok içindeydi ve konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Bu olay sonuçlandığı zaman bana her şeyi bütün ayrıntısıyla anlatır mısınız, şerif? Size her şeyi dürüstçe açıkladım, karşılığında bunu istemek hakkımdır herhalde. Çok merak ediyorum."

"Mümkün olunca, her şeyi anlatırım."

"Tek istediğim bu. Şimdi siz görevinizin başına dönerken, ben de bıraktığım yerden tatilime devam edeyim."

"Umarım karınızla birlikte çok güzel zaman geçiriyorsunuzdur."

Pritchard iç çekti. "Benim yaşımdaki bir insan vasat bir zaman geçirmek için bile çaba göstermek zorunda kalıyor, şerif. Eskiden kamp yapmaya bayılırdık, ama sanırım gelecek yıl evde kalacağım."

"Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Konuştuğumuza memnun oldum. İşimi özlüyorum, Şerif Pangborn. Ameliyatların mistik havasını değil –bunu hiçbir

zaman sevmezdim– ama gizemini özlüyorum. Zihnin gizemli dünyasını. Bu çok heyecan vericidir."

"Herhalde öyle olmalı," dedi Alan, oysa şu anda hayatında daha az zihinsel gizem olmasını yeğlerdi. "Olay açıklığa kavuştuğu zaman sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim, şerif." Pritchard bir an durdu. "Bu sizi çok endişelendiren bir durum, değil mi?"

"Evet. Evet, öyle."

"Hatırladığım o oğlan çok hoş bir çocuktu. Korkmuştu, ama hoştu. Nasıl bir adam oldu?"

"Bence iyi bir adam," dedi Alan. "Biraz soğuk gibi ve mesafeli, ama iyi bir insan." Sonra da ekledi: "Bence."

"Teşekkür ederim. Şimdi sizi daha fazla meşgul etmeyeyim de görevinize dönün. Hoşça kalın, Şerif Pangborn."

Hatta *klik* sesi duyulduktan sonra Alan telefonu kapadı. Arkasına yaslanıp duvara yansıyan güneş ışığının üstünde kanatlanan büyük bir kuş gölgesi yaptı. Aklına *Oz Büyücüsü* filminden bir replik geldi ve tekrarlanıp durdu. *"Hayaletlere inanıyorum, hayaletlere inanıyorum, inanıyorum, inanıyorum!"* Bunu söyleyen Korkak Aslan'dı, değil mi?

Mesele kendisinin neye inandığıydı.

İnanmadığı şeyleri düşünmek ona kolay geliyordu. Thad Beaumont'un kimseyi öldürdüğüne inanmıyordu. Birilerinin duvarına o şifreli cümleyi yazdığına da.

Peki, o yazı o duvara nasıl yazılmıştı?

Basit. Yaşlı Dr. Pritchard uçağa atlayıp Fort Laramie'den doğuya gelmiş, Frederic Clawson'ı öldürmüş, duvarına SERÇELER YİNE UÇUYOR yazdıktan sonra New York'a gelip neşteriyle Miriam Cowley'nin kapısının kilidini açmış ve ona da aynı şeyi yapmıştı. Ameliyat yapmayı özlediği için onları doğramıştı.

Tabii ki böyle değildi. Ama Thad'in –ne deniyordu ona?– duyusal öncüleri olduğunu bilen tek kişi Pritchard değildi. Tamam, *People*'daki makalede bundan söz edilmemişti ama–

Parmak ve ses-izlerini unutuyorsun. Thad ve Liz'in soğukkanlılıkla George Stark'ın gerçek olduğunu, gerçek KALMAK için cinayet işleyeceğini iddia ettiklerini unutuyorsun. Onlara sadece intikam peşindeki bir hayalete değil, hiç var olmamış bir adamın hayaletine inanmanın ne kadar kaçıkça olduğunu söyledin. Ama yazarlar hayaletleri DAVET ederler; aktörler ve ressamlarla birlikte sadece onlar toplumumuzda medyum olarak kabul edilirler. Onlar hiç var olmamış dünyalar yaratırlar, oraları hiç var olmamış insanlarla doldururlar, sonra da bu hayal dünyalarına katılmamız için bizi davet ederler. Biz de bunu kabul ederiz, değil mi? Evet. Üstelik katılmak için para ÖDERİZ.

Alan ellerini yumruk yaptı, sonra küçük parmaklarını uzatarak güneşli duvarda çok daha küçük bir uçan kuş gölgesi yaptı.

Otuz yıl önce Bergenfield County Hastanesi'ne çarpan serçe sürüsünü açıklayamadığın gibi, iki adamın nasıl olup da aynı parmak izine ve ses-izine sahip olduğunu da açıklayamıyorsun, ama artık Thad Beaumont'un annesinin rahmini başka biriyle paylaştığını biliyorsun. Bir yabancıyla.

Hugh Pritchard ergenliğin erken başlamasıyla ilgili bir şey söylemişti.

Alan, acaba yabancı dokunun gelişmesi sırasında başka bir şey daha olmuş mudur, diye düşünmeye başladı.

Acaba bu gelişme Thad Beaumont'un yazmaya başladığı zaman mı gerçekleşmişti?

2

Dahili telefon çınlayınca irkildi. Yine Shelia arıyordu. "Fuzzy* Martin hatta, Alan. Seninle konuşmak istiyor."

"*Fuzzy mi?* Ne istiyor bu herif be?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi."

"Hay aksi!" dedi Alan. "Bir bu eksikti."

Fuzzy'nin Castle Gölü'ne altı kilometre uzakta, Town Road #2'de geniş bir arazisi vardı. Martin ailesinin bu arazisi bir zaman-

* (İng.) Tüylü, kıvırcık. *–çn*

lar verimli bir mandıraydı; ama o günlerde Fuzzy, resmî adı olan Albert olarak bilinirdi ve viski sürahisinin egemenliği altına girmemişti. Çocukları büyümüştü, karısı on yıl önce pes edip onu terk etmişti ve Fuzzy şimdilerde yavaş yavaş kuruyan yirmi dönümlük tarla alanında tek başına yaşıyordu. Arazisinin batısındaki Town Road #2 kıvrılarak göle, eve ve ağıla uzanırdı. Bir zamanlar kırk ineği barındıran bu ağıl çok büyük bir yapıydı ama şimdi çatısı yamulmuş, badanası soyulmuş, pencerelerinin çoğu kartonlarla örtülmüş bir haldeydi. Castle Rock İtfaiye Şefi Trevor Hartland ve Alan her an o evden veya ağıldan bir yangın ihbarı bekliyordu.

"Burada olmadığını söyleyeyim mi?" diye sordu Shelia. "Az önce Clut geldi, istersen telefonu ona bağlayayım."

Alan bu seçeneği bir an düşündükten sonra iç çekip başını iki yana salladı. "Onunla konuşayım, Shelia. Sağ ol." Ahizeyi alıp kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı.

"Şef Pangborn?"

"Evet, Şerif Pangborn."

"Ben İki Numaradan Fuzzy Martin. Galiba burada bir sorun var, şerif."

"Öyle mi?" Alan masasının üstündeki ikinci telefonu önüne çekti. Bu telefonda tek bir tuşa basarak Belediye Binasına bağlanabiliyordu. Trevor Hartland'a bağlanmak için yapacağı tek şey 4 tuşuna basmaktan ibaretti. "Nasıl bir sorunmuş bu?"

"Şey... şef, anladıysam ne olayım. Büyük Otomobil Hırsızlığı derdim, ama tanıdığım bir otomobil değildi. Daha önce hiç görmemiştim. Ama ağılımdan dışarıya çıkıverdi işte."

Alan ikinci telefonu eski yerine itti. Sarhoşları ve ahmakları Tanrı koruyordu, bunu yıllarca polislik yaparken öğrenmişti. Anladığı kadarıyla, sarhoşken sönmemiş sigara izmaritlerini sağa sola atmasına rağmen Fuzzy'nin evi ve ağılı hâlâ sağlamdı. Şimdi oturup, bana sorunun ne olduğunu anlatmasını bekleyeceğim, diye geçirdi içinden. Sonra da bu sorun gerçek mi, yoksa Fuzzy'de akıl adına ne kaldıysa onun yarattığı bir şey mi, diye kestirmeye çalışacağım.

Duvarda bir tane daha serçe gölgesi yapmak üzereyken durdu.

"Ağılından çıkan otomobil nasıl bir şeydi, Albert?" diye sordu Alan sabırla. Rock'ta hemen herkes (adamın kendisi de dahil) Albert'a *Fuzzy* derdi. Alan da bu kasabada bir on yıl daha kaldıktan sonra öyle demeyi deneyebilirdi. Belki yirmi yıl sonra.

"Dedim ya, daha önce hiç görmedim," dedi Fuzzy Martin. Ses tonu neredeyse onu ahmaklıkla suçlar gibiydi. "İşte bunun için seni arıyorum, şef. Kesinlikle benimkilerden biri değildi."

Alan'ın gözlerinin önüne bir tablo geldi. İnekleri, çocukları ve karısı olmadığı için Fuzzy Martin'in fazla paraya ihtiyacı yoktu. Babasından miras kalan arazi borçsuzdu, sadece vergileri vardı. Fuzzy'nin cebine giren para çeşitli belirsiz kaynaklardan geliyordu. Alan onun ağılında iki ayda bir birkaç balya esrar bulunduğunu biliyordu. Bu da Fuzzy'nin küçük dümenlerinden biriydi. Alan zaman zaman buraya bir baskın yapıp onu, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurma suçuyla tutuklamayı düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Fuzzy'nin esrar tüttürdüğünü sanmadığı gibi, bunu satacak kadar aklı olduğunu da düşünmüyordu. Muhtemelen saklayacak yer sağladığı için arada bir eline iki yüz dolar falan sıkıştırılıyordu. Ve Castle Rock gibi küçük bir kasabada bile ot sakladığı için sarhoşlara baskın yapmaktan daha önemli işler vardı.

Fuzzy'nin başka bir ardiye hizmeti –hiç değilse yasal olanı– yazlıkçıların otomobillerini ağılında muhafaza etmekti. Alan kasabaya ilk geldiğinde Fuzzy'nin ağılı tipik bir otopark gibiydi. İçinde, gölde mülkleri olan yazlıkçıların yazlık otomobillerinden oluşan on beş kadar otomobil olurdu. Eskiden ineklerin gecelerini geçirdikleri yerde muhafaza edilirdi. Fuzzy büyük bir garaj yapmak için bölmeleri kaldırmıştı. Böylece yazlık otomobiller kış aylarını saman kokulu ağılda, tampon tampona park edilmiş bir şekilde geçiriyordu.

Yıllar içinde Fuzzy'nin otomobil muhafaza işi ciddi şekilde bozulmuştu. Alan'a göre bunun nedeni, onun dikkatsizce sigara içme alışkanlığının herkesçe bilinir hale gelmesiydi. Kimse oto-

mobilini bir ağıl yangınında kaybetmek istemezdi; bu otomobil sırf yazları şuraya buraya gitmek için elde tuttukları eski bir şey olsa bile... Alan son defa Fuzzy'nin ağılını gördüğünde içinde sadece iki otomobil vardı. Biri Ossie Brannigan'ın '59 T-Bird'ü (o kadar hırpalanmış ve pas içinde olmasa değerli bir klasik sayılabilirdi), diğeriyse Thad Beaumont'un eski Ford Woody *station wagon*'ıydı.

İşte yine Thad.

Bugün bütün yollar Thad Beaumont'a çıkıyordu sanki.

Alan oturduğu yerde doğrulup farkında olmadan telefonu daha yakınına çekti.

"Thad Beaumont'un eski Ford'u olmasın?" diye sordu Fuzzy'ye. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim. O araba Ford falan değildi ve kesinlikle *station wagon*'la alakası yoktu. Siyah bir Toronado'ydu."

Alan'ın beyninde bir şimşek daha çaktı ama nedenin bilmiyordu. Yakın bir zaman önce birisi ona siyah bir Toronado'yla ilgili bir şey söylemişti. Şu anda bunu kimin, ne zaman söylediğini hatırlamıyordu ama nasılsa aklına gelirdi.

"Mutfaktaydım, kendime bir limonata yapıyordum," diye devam etti Fuzzy. "O otomobilin ağıldan çıktığını gördüm. Aklıma gelen ilk şey, benim garajımda böyle bir otomobilin olmadığıydı. İkincisiyse, bu otomobil oraya nasıl girmişti? Kapıda sağlam bir asma kilidim var ve bunun tek anahtarı da bendedir."

"Ya orada otomobili olan insanlar? Onların anahtarları yok mu?"

"Hayır!" Fuzzy bu soruyu hakaret gibi kabul etmişti.

"Otomobilin plakasını alabildin mi?"

"Almaz mıyım hiç!" diye bağırdı Fuzzy. "Mutfak penceremin yanındaki o dürbün ne işe yarıyor sanıyorsun?"

Trevor Hartland'la birlikte birkaç kez ağılı denetlemeye gitmiş olan Alan, Fuzzy'nin mutfağına hiç girmemişti (ve gerekmedikçe girmeye de hiç niyeti yoktu). "Ya, evet. Dürbünün. Onu unutmuşum."

"Eh, ben unutmadım," dedi Fuzzy. "Elinde kalem var mı?"

"Var, Albert."

"Şef, neden sen de herkes gibi bana Fuzzy demiyorsun?"

Alan iç geçirdi. "Pekâlâ, Fuzzy. Madem konu açıldı, sen de bana şerif desene."

"Nasıl istersen. Şimdi bu plaka numarasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Söyle."

"Her şeyden önce, bu bir Mississippi plakası," dedi Fuzzy sesinde bir zafer ifadesiyle. "Buna ne buyurulur?"

Alan ne diyeceğini bilemedi ama beyninde bir şimşek daha çaktı. Bir Toronado. Ve Mississippi. Mississippi'yle ilgili bir şey. Ve bir kasaba. Oxford mu? Oxford muydu? Buradan iki kasaba ötedeki gibi mi?

"Bilmiyorum," dedi Alan, sonra da Fuzzy'nin duymak istediğini sandığı şeyi söyledi. "Oldukça kuşku çekici bir şey."

"Çok haklısın!" dedi Fuzzy. Sonra da genzini temizleyip ciddileşti. "Pekâlâ. Mississippi plakası, 62284. Bunu yazdın mı, şef?"

"62284."

"Aynen öyle. Kuşku çekici. Hem de nasıl! İsa'nın fasulye konservesi yemesi gibi."

Alan'ın gözlerinin önünde İsa'nın bir kutu B&M fasulyesi yiyişi gelince, bir an telefonun mikrofonunu kapatmak zorunda kaldı.

"Ee," dedi Fuzzy, "ne yapmayı düşünüyorsun, şef?"

Hâlâ aklım başımdayken bu konuşmayı sonlandıracağım, diye düşündü Alan. *Yapacağım ilk iş bu olacak. Sonra da bana bu otomobil ve kasabayla ilgili şeyleri kimin söylemiş olduğunu hatırlamaya–*

Derken pat diye aklına geliverdi ve o anda tüyleri diken diken oldu.

Telefonda bunu söyleyen Thad'di. O sapık herif Miriam Cowley'nin evinden aradıktan hemen sonra. Cinayet serisinin başladığı gece.

Thad ona şöyle demişti: *Stark annesiyle birlikte New Hampshire'dan Oxford-Mississippi'ye taşındı... Güneyli aksanı büyük ölçüde kayboldu.*

Telefonda George Stark'ı tarif ederken başka ne demişti?

Son olarak: Siyah bir Toronado kullanıyor olabilir. Hangi yıl olduğunu bilmiyorum. Şu kuvvetli motoru olan eski modellerden. Siyah. Mississippi plakası olabilir, ama eminim bunu değiştirmiştir.

"Galiba bunu değiştirecek zaman bulamamış," diye mırıldandı Alan. Tüyleri hâlâ diken dikendi.

"Ne dedin, şef?"

"Bir şey değil, Albert. Kendi kendime konuşuyordum."

"Annem böyle yapanların eline yüklü para geçeceğini söylerdi. Ben de kendi kendime konuşsam mı ne?"

Alan bir anda Thad'in başka bir şey eklediğini hatırladı... son bir ayrıntı.

"Albert–"

"Bana Fuzzy de, şef. Sana söyledim."

"Fuzzy, otomobilin tamponunda bir çıkartma var mıydı? Gözüne çarptı mı?"

"Bunu nasıl bildin? Bu araç senin kayıtlarında var mıydı?"

"Bana bunu sorma, Fuzzy. Polisi ilgilendiren bir şey bu. Çıkartmada ne yazdığını gördün mü?"

"Tabii ki gördüm," dedi Fuzzy Martin. "KALİTELİ OROSPU ÇOCUĞU yazıyordu. İnanabiliyor musun?"

Alan yavaşça telefonu kapadı; buna inanıyordu ama bir yandan da içinden bunun hiçbir şeyi kanıtlamadığını söylüyordu. Belki sadece Thad Beaumont'un zırdeli olduğu kanıtlanmıştı. Fuzzy'nin gördüklerinin herhangi bir şeyi... *doğaüstü* bir şeyi kanıtladığını düşünmek budalalık olurdu.

Derken aklına ses ve parmak izleri geldi, yüzlerce serçenin Bergenfield County Hastanesi'nin pencerelerine çarpışını düşündü ve neredeyse bir dakika süren şiddetli bir titreme başladı.

3

Alan Pangborn ne korkak bir adamdı ne de batıl inançları olan bir köylüydü. Hödük değildi; ünlü köprüleri ucuza satmak isteyen şehirli uyanıkların tezgâhına gelecek kadar budala değildi; tecrübeli bir adamdı. Mantığa ve akla yatkın açıklamalara inanırdı. Bu nedenle titremesinin geçmesini bekledikten sonra önündeki rehberi çekip Thad'in telefon numarasını buldu. Bulduğu numaranın hafızasındaki numarayla aynı olduğunu görünce hoşuna gitti. Belli ki Castle Rock'ın ünlü yazarı aklında sağlam bir yer edinmişti.

O arabanın içindeki kişinin Thad olması lazım. Kaçıkça açıklamaları bir yana atarsak, başka bir seçenek kalıyor mu? Arabayı Thad tarif etti.

Bergenfield County Hastanesi serçelerin hücumuna uğradı.

Ve başka sorular da vardı – hem de yığınla.

Thad ve ailesi Maine Eyalet Polisinin koruması altındaydı. Eğer hafta sonu için buraya gelmeye karar vermiş olsalardı, polisler onu uyarmak için arayıp haber verirlerdi. Ayrıca eyalet polisleri Ludlow'daki evi korumak için onca önlemi aldıktan sonra, Thad'i bu kararından vazgeçirmeye çalışmış olurlardı. Ve Thad bu yolculuk kararını bir anda almışsa, polislerin onu caydırma gayreti daha da ısrarlı olurdu.

Sonra bir de Fuzzy'nin görmediği bir şey vardı. Beaumont'lar yolculuk yapmaya karar vermişlerse –bu çok mümkündü, ne de olsa tutsak falan değillerdi– onları korumakla görevli polis aracı da onlarla birlikte olmalıydı.

Beyin tümörü olan insanlar çoğu zaman çok tuhaf şeyler yaparlar.

Eğer o araba Thad'in Toronado'suysa ve bunu almak için Fuzzy'nin ağılına girmişse ve yanında başka kimse yoksa, bu Alan'ı hiç de hoşuna gitmeyen bir sonuca yönlendiriyordu, çünkü Thad'den hoşlanmıştı. Vardığı sonuç, Thad'in planlı olarak hem ailesini hem korumalarını atlatmış olmasıydı.

Eğer durum böyleyse, eyalet polisinin beni araması gerekirdi. Burasının onun gelme ihtimali olan yerlerden biri olduğunu biliyorlardı.

Beaumont'ların numarasını çevirdi. Telefon ilk çalışında açıldı ve tanımadığı bir ses cevap verdi. İsim koyamadığı bir ses. Ama daha konuşan kişinin ilk hecesinden bunun bir emniyet görevlisi olduğunu anlamıştı.

"Alo, burası Beaumont'ların evi."

Eğer sesin sahibini doğru tahmin etmişse, onu soru yağmuruna tutacaktı.

Ne olmuş olabilir? diye düşündü Pangborn; sonra da, *Hepsi öldü,* diye düşündü. *Oradaki her kimse, bütün aileyi kolayca, çabucak ve diğerleri gibi acımasızca öldürdü. Korumalar, sorgulamalar, ses kayıt cihazları... hepsi boşunaydı.*

Fakat cevap verirken bu düşüncelerini sesine yansıtmadı.

"Ben Alan Pangborn," dedi. "Castle County Şerifi. Thad Beaumont'u arıyordum. Kimle konuşuyorum?"

Bir sessizlikten sonra ses cevap verdi. "Ben Steve Harrison, şerif. Maine Eyalet Polisi. Ben de sizi arayacaktım. Aslında bir saat önce aramam gerekirdi ama burada her şey öyle bir boka bulaştı ki... Neden aradığınızı sorabilir miyim?"

Alan bir saniye bile düşünmeden yalan söyledi; nedenini kendisine bile sormadı. Bunu sonraya bıraktı.

"Thad'i bir yoklamak istedim," dedi. "Epeydir görüşmüyoruz. Bazı sorunlar olmuş galiba."

"Sorunlar o kadar büyük ki, inanamazsınız," dedi Harrison. "İki adamım öldürüldü. Bunu Beaumont'un yaptığına eminiz."

Bunu Beaumont'un yaptığına eminiz.

Eylemlerinin tuhaflığı, etki altındaki kadının veya erkeğin zekâ seviyesiyle düz orantılıdır.

Alan bütün vücudunu saran bir *déjà vu* hissetti. Her şey dönüp dolaşıp Thad'de bitiyordu. Tabii ya. Zekiydi, tuhaftı ve beyin tümörü semptomlarından sıkıntı yaşadığını kendisi itiraf etmişti.

Oğlanda beyin tümörü yoktu.

Eğer o testler negatif çıktıysa, demek ki görülecek bir şey yokmuş.

Tümörü boşver. Şu anda serçeleri düşünmen lazım – çünkü serçeler yine uçuyor.

"Ne oldu?" diye sordu Alan.

"Tom Chatterton'la Jack Eddings'i lime lime doğramış; olan bu işte!" diye bağırdı Harrison, öfkesiyle Alan'ı irkilterek. "Ailesini de alıp götürmüş. O orospu çocuğunu öldürmek istiyorum."

"Ne... nasıl kaçmış?"

"Ayrıntılara girecek zamanım yok, şerif," dedi Harrison. "Çok boktan bir hikâye. Altında tekerlekli bir balinaya benzeyen kırmızılı grili bir Chevrolet Suburban vardı ama bunu bir yerde terk ettiğini sanıyoruz. Orada bir yazlık evi var. Siz oradaki yerleşim alanını bilirsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Alan. Hızla düşünüyordu. Duvardaki saate baktı; dörde yirmi vardı. Zaman. Her şey zamanla ilgiliydi. Fuzzy'ye Toronado'yu ağılından çıkarken gördüğünde saatin kaç olduğunu sormadığını hatırladı. O anda önemsiz görünmüştü. Şimdi önemi ortaya çıkıyordu. "Onu kaybettiğinizde saat açtı, Memur Harrison?"

Harrison'ın bu soruya kızacağını sandı ama adamın cevabında öfke veya savunma güdüsü yoktu. "12.30 civarıydı. Aracını değiştirmişse, bunun için de biraz zaman harcamış olmalı. Sonra da Ludlow'daki evine gidip–"

"Onu kaybettiğinizde neredeydi? Sizden ne kadar uzaklıktaydı?"

"Şerif, bütün sorularınıza cevap vermek isterdim ama zamanım yok. Önemli olan şu: Eğer bu adam sizin oradaki yerine gidiyorsa –pek akla yatkın değil ama herif kaçık olduğu için bilemeyiz– henüz oraya varmamıştır ama kısa süre sonra orada olur. O ve bütün ailesi. Eğer birkaç adamınızla birlikte onları karşılarsanız çok iyi olur. Bir sorun çıkarsa, telsizle Oxford Eyalet Polisi Merkezi'nden Henry Payton'ı arayın, size destek göndersin. Eğer

çoktan ölmemişse, karısının rehin alındığını varsayıyoruz. Aynı şey ikizler için de geçerli."

"Evet, görevli polisleri öldürdüyse, karısını da zorla kaçırmış olmalı," dedi Alan.

Sormak istediği bir düzine soru vardı ama bu soruların cevapları muhtemelen dört düzine soru daha üretecekti. Harrison bir konuda haklıydı. Zaman yoktu.

Bir an duraksadı; Harrison'a en hayati soruyu sormak istiyordu. Harrison, destek kuvvetleri oraya varmadan önce Thad'in evine gidip oradaki görevlileri öldürecek ve ailesini kaçıracak kadar zamanı olduğuna emin miydi? Ama bu soruyu sormak Harrison'ın şu anda acısını bastırmaya çalıştığı yarayı deşmek olurdu, çünkü bu sorunun içinde tartışılmaz bir yargı vardı: *Onu kaybettiniz. Bir şekilde onu kaybettiniz. Yapmanız gereken bir iş vardı ve çuvalladınız.*

"Size güvenebilir miyim, şerif?" diye sordu Harrison. Sesinde öfke yoktu, sadece yorgunluk ve bezginlik vardı. Alan ona acıdı.

"Evet. Hemen orada gerekli önlemleri alacağım."

"Çok iyi. Oxford merkeziyle de temas kuracaksınız, değil mi?"

"Elbette. Henry Payton dostumdur."

"Beaumont tehlikeli bir adam, şerif. Son derece tehlikeli. Eğer karşılaşırsanız, kendinizi koruyun."

"Tamam."

"Ve beni haberdar edin." Harrison veda etmeden telefonu kapadı.

4

Alan bir süre düşündükten sonra protokolü uygulayacak zamanının olmadığına karar verdi. Sadece bütün devreleri açık tutup ne gerekiyorsa onu yapacaktı. İçinde bir his, işlerin o devrelerin kendi kendilerine kapanacağı bir aşamaya geldiğini söylüyordu.

Hiç değilse kendi adamlarından birkaçını çağır.

Ama bunu da yapacak durumda olmadığını anladı. İlk başta çağırması gereken Norris Ridgewick izindeydi ve şehir dışındaydı. John LaPointe zehirli sarmaşık kurbanı olarak hâlâ yatak döşek yatıyordu. Seat Thomas dışarıda, devriye görevindeydi. Andy Clutterbuck buradaydı ama o da henüz acemiydi ve onu bu çetrefilli işe bulaştırmak istemiyordu.

Bir süreliğine bu işi tek başına üstlenecekti.

Sen delisin! diye haykırdı aklının protokole uyan kısmı.

"Yakında o hale gelebilirim," dedi Alan yüksek sesle. Telefon rehberinden Albert Martin'in numarasını buldu ve daha ilk başta sorması gereken şeyleri sormak için aradı.

5

"Toronado'yu ağılından çıkarken gördüğünde saat kaçtı, Fuzzy?" diye sordu Alan telefon açılır açılmaz. *Bilmeyecektir. Bu adamın saati okuyabildiğinden bile şüpheliyim.*

Ama Fuzzy onu hemen yanılttı. "Üçü dişinin kılı kadar kısa bir süre geçe, şef." Bir an durduktan sonra, "Benzetmemi nasıl buldun?" diye ekledi.

Alan hemen kayıt defterine baktı; Fuzzy'den gelen telefonun saatini hemen kaydetmişti. "Beni aradığında saat üçü yirmi sekiz geçiyordu."

"Biraz düşünmem gerekti," dedi Fuzzy. "İnsan harekete geçmeden önce düşünmek zorundadır, şef, en azından ben buna inanırım. Seni aramadan önce o arabayı alan kişinin başka bir halt edip etmediğini kontrol etmek istedim."

Herhalde o esrar balyan yerinde mi diye kontrol ettin, değil mi Fuzzy? diye düşündü Alan.

"Bir şey yapmış mı?"

"Ne yapmış mı?"

"Herhangi bir halt etmiş mi?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Kilit ne durumdaydı?"

"Açıktı."

"Kırılmış mıydı?"

"Hayır. Sadece açıktı işte."

"Sence anahtarla mı açılmış?"

"O puşt anahtarı nasıl eline geçirmiş, bilemiyorum. Herhalde çalmıştır."

"Otomobilde tek başına mıydı?" diye sordu Alan. "Bunu görebildin mi?"

Fuzzy bunu biraz düşündükten sonra, "Emin değilim," dedi. "Aklından ne geçirdiğini biliyorum, şef; eğer arabanın plakasını ve o ukala çıkartmayı okuyabildiysem, içinde kaç kişinin olduğunu da görmüş olmam gerekirdi, diye düşünüyorsun. Ama cama güneş vuruyordu ve bu normal bir cam da değildi. Kısmen renkli bir camdı galiba."

"Pekâlâ, Fuzzy. Sağ ol. Araştıracağım."

"Herif buradan gitti," dedi Fuzzy, sonra da hemen ekledi: "Ama buralarda bir yerde olmalı."

"Doğru," dedi Alan. Fuzzy'ye sonucu bildireceğine söz verdikten sonra telefonu kapadı. Saate baktı.

Üç, demişti Fuzzy. Üçü dişinin kılı kadar bir süre geçe.

Alan bir roketle yolculuk etmediği takdirde, Thad'in Ludlow'dan Castle Rock'a üç saatte gelebilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Üstelik o arada evine uğrayacak, iki polisi öldürüp karısını ve çocuklarını kaçıracaktı. Mümkün değildi. Ya da Ludlow'dan direkt buraya gelecek, bir asma kilidi açmayı başaracak, Fuzzy Martin'in ağılına sakladığı Toronado'yu alıp gidecekti, öyle mi? Hadi canım!

Ama ya Beaumont'un evindeki o polisleri başka birisi öldürüp Thad'in ailesini kaçırdıysa? Polis korumalarını kolayca atlatabilen, araç değiştirebilen birisi? Liz Beaumont'u ve ikizlerini bir otomobile tıkıp Castle Rock'a yollanan birisi? Fuzzy Martin'in onları saat üçü biraz geçe görmesinden önce buraya varmış olabilirlerdi. Hiç de zorlanmadan.

Polisler –özellikle de Harrison– bu kişinin mutlaka Thad olduğunu düşünüyorlardı, ama Harrison ve arkadaşlarının Toronado'dan haberi yoktu.

Mississippi plakalı, demişti Fuzzy.

Thad'in kurmaca biyografisine göre George Stark Mississippi'liydi. Thad kendini hiç değilse bazı zamanlarda Stark sanacak kadar şizofrense pekâlâ bu hayalini, fantezisini veya her neyse, kuvvetlendirmek için siyah bir Toronado edinmiş olabilirdi... ama o plakaları edinmek için sadece Mississippi'ye gitmesi yetmezdi, orada ikamet ettiğini kanıtlaması gerekirdi.

Bu çok saçma. Tabii ki Mississippi plakalarını çalmış olabilir. Ya da eski bir plaka satın almış olabilir. Fuzzy plakadaki tarih hakkında bir şey söylememişti – evinden bakarak, dürbünle bile olsa, bunu okuyamamış olabilirdi.

Ama bu Thad'in otomobili değildi. Olamazdı. Liz böyle bir şeyi bilirdi, değil mi?

Belki de bilemezdi. Eğer Thad yeterince kaçıksa, karısı bunu bilmeyebilirdi.

Sonra bir de kilitli ağıl kapısı vardı. Thad kilidi kırmadan ağıla nasıl girmiş olabilirdi? Sonuçta o bir öğretmen ve yazardı, kasa hırsızı değil.

Yedek anahtarı vardı, diye fısıldadı içinden bir ses, ama Alan buna ihtimal vermiyordu. Fuzzy zaman zaman ağılında esrar saklıyorsa, sigara izmaritlerinde ne kadar dikkatsiz olsa da, anahtarlarını ortalıkta bırakmazdı.

Ve son bir soru vardı; en can alıcı olanı: Nasıl oluyor da Fuzzy daha önce o siyah Toronado'yu onca zaman boyunca ağılında görmemişti? Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Alan ofisten çıkmak üzere şapkasını alırken içindeki ses bir kez daha fısıldadı: *Bir de şöyle düşün. Aslında saçma bir fikir ve buna güleceksin, Alan. Hem de katıla katıla güleceksin. Farz et ki, Thad daha en başından beri haklıydı. Farz et ki, adı George Stark olan bir canavar etrafta dehşet saçıyor ve ihtiyaç duyduğu zaman Thad'in*

yarattığı unsurlar hayata geçiyor. İhtiyaç duyduğu YERDE değil, ihtiyaç duyduğu ZAMAN. Çünkü bunlar daima onu yaratan kişinin hayatıyla ilişkili yerlerde ortaya çıkıyor. Bu nedenle Stark otomobilini Thad'in kendi aracını bıraktığı yerden gidip almak zorunda kalmış. Tıpkı Thad'in onu sembolik olarak gömdüğü yerden başlamak zorunda olduğu gibi. Ne güzel fikir, değil mi? Bayıldın mı? Harika değil mi?

Alan bu fikre hiç de bayılmadı. Harika falan değildi. Komik bile değildi. Bu fikir sadece onun inandığı her şeyin üstünü çizmekle kalmıyor, ona öğretilen düşünme yöntemini de yok sayıyordu.

Thad'in söylediği bir şeyi hatırladı. *Yazmaya başladığım zaman kim olduğumu bilmiyorum.* Tam olarak bu kelimelerle söylememişti ama buna yakın bir şeydi. *Ve daha da şaşılası bir şey, şu âna kadar bunu düşünmek hiç aklıma gelmemişti.*

"Sen *oydun*, değil mi?" dedi Alan alçak sesle. "Sen oydun ve o sendin ve katil de böylece semirip gelişti."

Daktilosunun başındaki Shelia Brigham onun titrediğini görünce, "Hava titremeyecek kadar sıcak, Alan," dedi. "Galiba soğuk aldın."

"Bir şeyler aldığım kesin, Shelia," dedi Alan. "Telefona sen bak. Önemsiz şeyleri Seat Thomas'a aktar. Önemli gördüklerini bana bağla. Clut nerede?"

"Buradayım!" dedi Clut tuvaletten çıkarken.

"Yaklaşık kırk beş dakikaya dönmüş olurum," diye seslendi ona Alan. "Ben dönene kadar masamda otur."

"Nereye gidiyorsun, Alan?" diye sordu Clut haki gömleğinin eteğini beline tıkıştırırken.

"Göle," dedi Alan ve Shelia ile Clut'a başka bir şey sorma fırsatı vermeden ve yapacağı şeyi tam olarak düşünmeden ofisten çıktı. Böyle bir durumda tam olarak hedeflediğin yeri söylememek çok kötü bir şeydi. Daha çok bela aramaktı; öldürülmeyi istemek gibi bir şeydi.

Ama düşündüğü şey

(serçeler uçuyor)

doğru olamazdı. Mümkün değildi. Daha mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Otomobiline binip hayatının en belalı işine dalmadan önce hâlâ kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

6

Route 5'te, Fuzzy Martin'in arazisine bir kilometre ötede bir dinlenme tesisi vardı. Kısmen önsezi, kısmen aklına estiği için Alan bu tesise girdi. Önsezi kısmı yeterince basitti; gerçek veya değil, siyah Toronado Ludlow'dan buraya uçan halıyla gelmemişti. Birisi onu sürmüş olmalıydı. Bu da bir yerlerde terk edilmiş bir otomobil olmalı anlamına geliyordu. Peşine düştüğü adam işi bittikten sonra Homer Gamache'ın kamyonetini yol kenarındaki bir park yerine bırakmıştı. Bunu bir kere yapan suçlu, yine yapardı.

Dinlenme tesisinde park etmiş üç araç vardı: bir bira kamyonu, yeni bir Ford Escort ve toz içindeki bir Volvo.

Alan kendi otomobilinden çıkarken, üstünde yeşil tulum olan bir adam da erkekler tuvaletinden çıkmış, bira kamyonuna doğru yürüyordu. Kısa boylu, siyah saçlı, dar omuzlu bir adamdı. George Stark değildi.

"Şerif," dedi adam ve Alan'a selam verdi. Alan baş selamıyla ona karşılık verdikten sonra piknik masalarından birinde oturmuş, kahve içmekte olan yaşlıca üç kadına doğru yürüdü.

"Merhaba Memur Bey," dedi içlerinden biri. "Sizin için ne yapabiliriz?" *Ya da yanlış bir şey mi yaptık* der gibi endişeyle bakıyordu bu kadın.

"Şu Ford ve Volvo sizlerden birine mi ait diye sormak istemiştim," dedi Alan.

"Ford benim," dedi ikinci kadın. "Hepimiz buraya onunla geldik. Volvo'yu bilmiyorum. Etiketle ilgili bir sorun mu var? Yoksa yine sökülmüş mü? Bununla oğlumun ilgilenmesi gerekiyor ama o kadar unutkan ki! Kırk üç yaşında olduğu halde hâlâ ona yapacağı şeyleri benim söylemem–"

"Etiketle ilgili bir sorun yok, hanımefendi," dedi Alan, 'Polisler Sizin Dostunuzdur' gülümsemesini çıkarmaya çalışarak. "Volvo'yu buraya kimin getirdiğini göreniniz oldu mu?"

Üç kadın da başlarını iki yana salladı.

"Son birkaç dakika içinde bu otomobilin kime ait olabileceğini göreniniz var mı?"

"Hayır," dedi üçüncü kadın. Gözlerini Alan'a dikti. "Koku peşinde misiniz, Memur Bey?"

"Anlayamadım, hanımefendi?"

"Yani bir suçlunun peşinde misiniz?"

Bir an kendini rüyadaymış gibi hissetti Alan. Burada tam olarak ne yapıyordu? Buraya gelirken tam olarak ne düşünüyordu? "Hayır, hanımefendi. Sadece Volvo marka otomobilleri çok beğenirim." Öf, ne açıklamaydı be!

"Öyle mi?" dedi ilk kadın. "Kimseyi görmüş değiliz. Size kahve ikram edebilir miyiz, Memur Bey? Termosumuzda bir fincanlık daha kalmıştır herhalde."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Alan. "Sizlere iyi günler dilerim."

"Size de, Memur Bey," dedi üç kadın koro halinde. Bu da Alan'ı daha çok rüyadaymış gibi hissettirdi.

Volvo'ya doğru yürüdü. Sürücü tarafındaki kapıyı denedi. Kapı açıldı. Otomobilin içi fırın gibiydi. Demek ki epey bir süredir burada kalmıştı. Arka tarafa bakınca, yerde küçük bir paket gördü. Sweet'n Low marka sakarin paketinden biraz büyüktü.

Paketin üstüne HANDI-WIPE yazıyordu. Islak, sabunlu mendil. O anda Alan'ın midesine bir bowling topu düşmüş gibi oldu.

Hiçbir anlamı yok, dedi aklının içindeki Protokol ve Mantığın sesi. *İllaki bir anlamı olması gerekmez. Ne düşündüğünü biliyorum: Aklına bebekler geldi. Ama bu mendilleri yol üstündeki kızarmış tavuk satan yerlerde de veriyorlar.*

Ama yine de...

Alan sabunlu mendil paketini gömleğinin ceplerinden birine sokup otomobilden çıktı. Tam kapısını kapatacakken durup bir

kez daha içeriye uzandı. Kontrol panelinin altına bakmaya çalıştı ama ayaktayken bunu yapamıyordu. Diz çökmesi lazımdı.

O anda midesine bir bowling topu daha atıldı. Sert bir darbe yemiş gibi, boğuk bir ses çıkardı.

Buji kabloları sarkmış, bakır kablo damarları birbirlerine dolanmıştı. Alan tellerin birbirine geçirilip örüldüğünü anladı. Volvo düz kontak yapılarak çalıştırılmıştı ve gördüğü kadarıyla tam bir usta işiydi. Sürücü buraya park ettikten sonra motoru susturmak için telleri birbirinden ayırmıştı.

Demek ki bu doğruydu... hiç değilse bir kısmı. Asıl soru, ne kadarının doğru olduğuydu. Alan giderek ölümcül bir çukurun kenarına yaklaştığını hissediyordu.

Kendi otomobiline dönüp motoru çalıştırdıktan sonra araç telsizini yuvasından çıkardı.

Doğru olan nedir? diye fısıldadı Protokol ve Mantık. Of, bu ses Alan'ı deli ediyordu. *Birisinin Thad'in göl evinde olduğu mu? Evet, bu doğru olabilir. George Stark adındaki birinin Fuzzy Martin'in ağılındaki siyah Toronado'yu çıkarması mı? Hadi oradan!*

İki fikir aynı anda aklına üşüştü. Birincisi şuydu: Eğer Harrison'ın dediği gibi, Oxford Eyalet Polis Merkezi'ndeki Henry Payton'ı ararsa, bu işin nasıl sonuçlandığını *hiçbir zaman* öğrenemeyebilirdi. Thad Beaumont'un yazlık evinin bulunduğu Lake Lane çıkmaz sokaktı. Eyalet polisleri ona tek başına eve yaklaşmamasını söyleyeceklerdi; Liz ve ikizleri tutsak eden adamın en az bir düzine cinayet işlediği sanılırken buna izin veremezlerdi. Onlar oraya bir polis otosu filosu, belki bir helikopter ve daha kim bilir neler gönderene kadar Alan'dan sadece yolu bloke etmesini, başka bir şeye karışmamasını isteyeceklerdi.

İkinci fikir Stark'la ilgiliydi.

Onlar Stark'ı düşünmüyorlardı; Stark'ın varlığından bile haberleri yoktu.

Ama ya Stark gerçekse?

Eğer böyleyse, Payton durumdan habersiz bir grup eyalet polisini Lake Lane'e sevk etmekle, onları bir kıyma makinesine sokmuş olacaktı.

Telsizi tekrar yerine taktı. İçeriye kendisi girecekti ve tek başına girecekti. Yanlış olabilirdi, muhtemelen de yanlıştı, ama bunu yapmaya kararlıydı. Buna benzer aptallıklar daha önce de yapmıştı, bu da yeni bir tanesi olurdu. Ama asla kabullenemeyeceği şey, durumu tam olarak anlamadan telsizle oraya destek kuvvetleri çağırarak bir kadının ve iki çocuğun ölümüne sebep olmaktı.

Alan dinlenme tesisinden çıkıp Lake Lane yolunu tuttu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SERÇELERİN GELİŞİ

1

Thad paralı otoyola girmediği için (Stark, Liz'e bu yolu kullandırmış ve bu sayede yarım saat kazanmıştı) ya Lewiston-Auburn'dan ya da Oxford'dan geçmek zorundaydı. Bölge halkının L.A. dedikleri Lewiston-Auburn çok daha büyük bir metropoldü ama eyalet polisi merkezi de Oxford'daydı.

Thad, Lewiston-Auburn'ı seçti.

Auburn'daki bir trafik ışığında beklerken bir yandan da dikiz aynasından peşinde polis otosu var mı diye bakıyordu. O sırada otomobil mezarlığında Rawlie'yle konuşurken ilk defa aklından geçen şey bir kez daha kendini gösterdi. Bu defa çok netti.

Sahibi benim. Sahibi benim. Onları getiren benim.

Burada sihirbazlık yapıyoruz, diye düşündü Thad ve kendini bilen her sihirbazın bir sihirli değneği olmalıdır. Bunu herkes bilir. Neyse ki ben böyle bir şeyi nereden edinebileceğimi biliyorum. Hatta bunu düzinelerle sattıkları yeri.

En yakın kırtasiye dükkânı Court Sokağı'ndaydı, Thad de o yöne doğru saptı. Castle Rock'taki evde Berol Black Beauty kurşunkalemleri olduğuna emindi; Stark'ın da kendi kalemlerini getireceğini biliyordu ama Thad onları istemiyordu. İstediği şey,

Stark'ın –Thad aracılığıyla da olsa– hiç elini sürmediği kalemlerdi.

Kırtasiye dükkânının yarım blok ötesinde bir park yeri bulup Rawlie'nin VW'inin motorunu susturdu (motor kapanana kadar öksürük sesleri çıktı). Pipo kokusu sinmiş arabadan temiz havaya çıkmak çok hoştu.

Thad dükkândan bir kutu Berol Black Beauty kurşunkalem satın aldı. Satış görevlisi ona duvardaki kalemtıraşı kullanabileceğini söyledi. Thad altı kalemi burada sivrilttikten sonra bunları göğüs cebine dizdi. Açıkta kalan kalem uçları tıpkı ölümcül savaş başlıkları gibi görünüyordu.

Abradakabra, dedi içinden Thad. *Hadi, cümbüş başlasın.*

Rawlie'nin otomobiline döndükten sonra bir süre öylece oturdu, sıcaktan terlerken bir yandan da "John Wesley Harding" şarkısını mırıldandı. Artık şarkının bütün sözlerini hatırlıyordu.

Bu iş çok tehlikeli olabilir, diye düşündü. Kendisi için endişelenmediğini fark etti. Ne de olsa George Stark'ı dünyaya getiren oydu ve kendisi ondan sorumluydu. Aslında bu düşünce pek adil sayılmazdı, çünkü George'u yaratırken kötü bir niyeti yoktu. Karısına ve çocuklarına bir şeyler olabileceği endişesine rağmen, kendisini o kötü şöhretli doktorlar Mr. Jekyll ve Frankenstein gibi görmüyordu. İşe başlarken amacı ona çok para kazandıracak bir dizi roman yazmak veya bir canavar yaratmak değildi. Sadece yolda önüne çıkan bir engelin yanından dolanmaya çalışıyordu. Sadece iyi hikâye yazmak istemişti, çünkü bu onu mutlu ediyordu.

Bunun yerine doğaüstü bir hastalığa yakalanmıştı. Hiç hak etmedikleri halde bir sürü insanın vücuduna giren yığınla hastalık vardı –beyin felci, kas erimesi, Alzheimer gibi hastalıklar– ama böyle bir şey başına geldiği zaman, bununla yaşamak zorundaydın.

Ne var ki bu planın Liz ve çocuklar için çok tehlikeli olabilir, diye üsteledi içindeki ses.

Evet. Beyin ameliyatı da çok tehlikeli olabilir; ama beyninde bir tümör büyüyorsa ve başka seçeneğin yoksa?

Stark arayacak. Her yere bakacak. Kurşunkalemler iyi oldu; bu onun çok hoşuna gidecek. Ama bu kalemlerle ne yapmayı düşündüğünü anlarsa veya kuş düdüğünün amacını öğrenirse... serçeleri tahmin ederse... hatta tahmin etmesi gereken bir şey olduğunu tahmin ederse... o zaman ayvayı yersin.

Ama bu plan işe yarayabilir, dedi içindeki öbür ses. *İşe yarayabileceğini biliyorsun.*

Evet. Bunu biliyordu. Ve deneyebileceği başka bir şey olmadığı için VW'i çalıştırdı ve Castle Rock yolunu tuttu.

On beş dakika sonra Auburn'dan çıkmış, yine kırsal alana gelmişti ve batıdaki Göller Bölgesi'ne doğru yol alıyordu.

2

Yolculuğun son altmış kilometresi boyunca Stark hiç durmadan Thad'le birlikte yazacakları *Steel Machine* hakkında konuştu. Liz yazlık evin kapısındaki kilidi açarken çocukları alarak ona yardım etti, ama bir eli daima belindeki tabancadaydı. Liz, Lake Lane'e giden yoldaki evlerin garaj yollarında otomobiller göreceğini, hiç değilse insan sesleri veya elektrikli testere gürültüsü duyacağını ummuştu ama sadece böcek sesleri ve Toronado'nun güçlü motorundan çıkan gümbürtü vardı. Gördüğü kadarıyla bu aşağılık herif şeytan kadar talihliydi.

Otomobildeki nesneleri eve taşırlarken Stark hep konuştu. Usturasıyla telefon kablolarını keserken bile durmadı. Ve sözünü ettiği kitap iyi bir şeye benziyordu. En kötü yanı da buydu. Liz'in anladığı kadarıyla *Machine's Way* kadar, hatta daha da iyi bir şey olabilirdi.

Taşıma işi bittikten sonra, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi Liz onun sözünü keserek.

"Sakıncası yok," dedi Stark dönüp ona bakarak. Eve girince güneş gözlüğünü çıkardığı için Liz onun yüzüne bakamıyordu.

Onun o çürüyen suratını görmeye tahammül edemezdi. "Ben de seninle gelirim."

"Tuvaleti kullanırken yalnız kalmak isterim. Ya sen?"

"Benim için hiç fark etmez," dedi Stark gülerek. Gates Falls'taki paralı otoyoldan çıktıklarından beri ilk defa bu kadar neşeli bir ruh halindeydi. Her şeyin istediği gibi sonuçlanacağına inanan bir adam havası vardı.

"Ama benim için fark eder," dedi Liz laf anlamayan bir çocuğa hitap eder gibi. Parmaklarını pençe haline getirmiş olduğunu hissetti. İçinden onun gözbebeklerini yuvalarından söküp çıkarmak geliyordu ama yüzüne bakmaya cesaret edince, Stark'ın bu durumu çok eğlenceli bulduğunu ve aklından geçenleri okuduğunu anladı.

"Ben kapı eşiğinde beklerim," dedi Stark yapmacık bir nezaketle. "Cici çocuk olurum ve içeriye hiç bakmam."

Bebekler oturma odasındaki halıda neşe içinde sürünüyorlardı. Daha önce buraya sadece bir kere, kış aylarından birinde bir hafta sonu gelmişlerdi ama yine de burada olmaktan çok mutluydular.

"Onları yalnız bırakamayız," dedi Liz. "Tuvalet büyük yatak odasının yanında. Onları burada bırakırsak yaralanabilirler."

"Sorun değil, Beth," dedi Stark ve ikizleri kolayca kaldırıp kollarının arasına aldı. Liz, kendisi veya Thad dışında kim böyle bir şey yapsa, Wendy ve William'ın yaygarayı basacağına yemin edebilirdi, ama Stark'ın kollarında ikisi de çok eğlenmiş gibi neşeli sesler çıkarıyorlardı. "Onları yatak odasına getiririm ve senin yerine onları seyrederim." Sonra dönüp Liz'e soğuk bir bakış attı. "Onlara çok iyi göz kulak olurum, onlara bir zarar gelmesini istemem, Beth. Eğer onlara kötü bir şey olursa, bu benim yüzümden olmaz."

Liz tuvalete girdi, Stark da kapı eşiğinde durdu. Söz verdiği gibi sırtını ona dönüp ikizlere baktı. Liz eteğini kaldırıp külotunu indirirken, sözüne sadık kalacağını umuyordu. Stark dönüp de

onu işerken görürse ölecek değildi, ama iç çamaşırının içindeki makası görürse ölebilirdi.

Ve telaşlı olduğu zamanlarda hep olduğu gibi mesanesi inat etti. *Hadi, hadi,* dedi içinden; hem korkuyor hem de sinirleniyordu. *Daha ne bekliyorsun, içinde tuttuğun o idrarın faizini mi alacaksın*?

Nihayet. Rahatlama.

"Ama ağıldan çıktıkları zaman," diye devam ediyordu Stark, "Machine bunun etrafındaki hendeğe boşalttığı benzini ateşe veriyor. Ne güzel olur, değil mi? Bunun filmini de yaparlar, Beth; film yapımcısı dallamalar ateşe bayılırlar."

Liz tuvalet kâğıdını kullandıktan sonra dikkatle külotunu çekti. Üstündekileri toparlarken gözü Stark'ın sırtındaydı ve onun arkasına dönmeyeceğini umuyordu. Stark hiç dönmedi. Anlattığı hikâyeye kendini kaptırmıştı.

"Westerman ve Jack Rangely ateşin arasından geçmek için otomobili kullanmak amacıyla tekrar içeriye girerler. Ama Ellington panikler ve–"

Birden susup başını yana eğdi. Sonra Liz tam eteğini düzeltirken ona döndü.

"Dışarı çık," dedi aniden, sesinde az önceki neşeli havadan iz kalmamıştı. "Derhal oradan çık dışarıya."

"Ne–"

Liz'in kolunu tutup onu sertçe yatak odasına sürükledi. Sonra tuvalete girip ecza dolabını açtı. "Misafirimiz var; Thad bu kadar çabuk gelemez."

"Anlamıyo–"

"Otomobil motoru," dedi Stark. "Kuvvetli bir motor. Polis otomobili olabilir. Sen de duydun mu?"

Stark ecza dolabını kapatıp lavabonun hemen yanındaki çekmeceyi açtı. Burada bir bant bulup çıkardı.

Liz ona hiçbir şey duymadığını söyledi.

"Önemli değil," dedi Stark. "Ben ikimiz için de duyabiliyorum. Ellerini arkana götür."

"Ne yapacak–"

"Kes sesini ve ellerini arkana götür!"

Liz ellerini arkasında götürdüğü anda Stark onu bileklerinden bağladı. Bandı birkaç kez dolayıp sıkılaştırdı.

"Motor sesi kesildi," dedi Stark. "Yolun üç yüz metre ötesinde. Birileri kurnazlık yapmaya çalışıyor."

Liz de son anda bir motor sesi duyar gibi olmuştu ama yanılmış olabilirdi. Bütün dikkatiyle kulak kesilse bile hiçbir şey duymayabilirdi. Bu adamın ne kadar keskin kulakları vardı öyle.

"Bu bandı kesmem gerekecek," dedi Stark. "Birkaç saniyeliğine fazla samimi olacağım için bağışla, Beth. Nezaket kuralları için zamanım yok."

Ve daha Liz onun ne yapacağını anlayamadan Stark eteğinin önünde eğildi. Birkaç saniye sonra dikiş makasını çekti. Ucunun derisine batmamasına özen göstermişti.

Bandı kesmek için arkasına geçmeden önce kısa bir an Liz'in gözlerine baktı. Yine eğlenmiş bir hali vardı.

"Makası gördün," dedi Liz. "O kabarıklığı fark ettin demek ki."

Stark güldü. "Kabarıklığı değil ama makası gördüm. Onu senin gözlerinde gördüm, sevgili Bethie. Daha Ludlow'dayken. Aşağıya indiğin anda orada olduğunu gördüm."

Evlilik teklifi yapan bir âşık gibi elinde bantla birlikte Liz'in önünde diz çöktü. Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bana tekme atmayı falan aklından geçirme, Beth. Emin değilim ama bu gelenin polis olduğunu sanıyorum. Ve her ne kadar istesem de seninle oynaşacak zamanım yok. O halde, hiç kıpırdamayacaksın."

"Bebekler–"

"Kapıları kapatacağım," dedi Stark. "Ayağa kalksalar bile kapı kulplarına erişemezler. Belki yatağın altında biraz toz yutarlar ama bundan daha kötü bir şey olacak değil. Ben hemen dönerim."

Stark bantla onun ayak bileklerini de üst üste bağladı. Ucunu kestikten sonra ayağa kalktı.

"Uslu dur, Beth," dedi. "Aklındaki güzel düşünceleri kaybetme. Bir yanlış yaparsan bunu sana ödetirim... ama önce *onlara* ödetirken sana seyrettiririm."

Sonra tuvalet kapısını ve yatak odası kapısını kapatıp dışarıya çıktı. Hareketleri, sahnede gösteri yapan bir sihirbaz kadar çabuktu.

Liz'in aklına malzeme dolabındaki .22'lik tabanca geldi. Acaba içinde mermi var mıydı? Mutlaka olmalıydı. Yüksek bir rafta yarım kutu mermi bulunurdu.

Liz bileklerini öne arkaya bükmeye başladı. Stark o bandı çok kurnazca dolamıştı ve bir süre Liz, bırak ellerini kurtarmayı, bunu gevşetebileceğini bile sanmamıştı.

Derken biraz gevşediğini hissedince bileklerini daha hızlı bükmeye başladı. Nefes nefese kalmıştı.

William sürünerek yanına gelip ellerini onun bacağına dayadı ve soran gözlerle yüzüne baktı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Liz ona gülümseyerek.

William da gülümseyerek ona karşılık verdikten sonra kız kardeşini aramak için yanından ayrıldı. Liz başını geriye atarak gözlerine inen terli saçlarını savurduktan sonra bileklerini ileriye geriye döndürmeye devam etti.

3

Alan Pangborn'un görebildiği kadarıyla Lake Lane tamamen terk edilmiş bir haldeydi, en azından yaklaşmaya cesaret edebildiği yere kadar. Bu, o hat boyunca gördüğü altıncı garaj yoluydu. Bir süre daha otomobille gidebileceğini sanıyordu –arada iki tepe varken Thad'in evinden motor sesinin duyulabilmesi mümkün değildi– ama Alan işi sağlama almak istedi. Otomobilini Massachussetts-Lynn'li Williams ailesinin yazlık evine doğru sürdü, bir çam ağacının altında çam iğneleriyle örtülü bir zeminde park edip motorunu susturdu.

Başını kaldırıp bakınca serçeleri gördü.

Williams'ların evinin çatısına tünemişlerdi. Evin etrafındaki ağaçların yüksek dallarında, göl kıyısındaki kayalıkların tepelerindeydiler. Yüzlerce serçe bir aradaydı.

Ve hiç ses çıkarmıyor, sadece minik siyah gözleriyle ona bakıyorlardı.

"Tanrım," dedi Alan.

Williams'ların evinin etrafını saran yüksek otların üstünde cırcırböcekleri şakıyor, New Hampshire yönüne gitmekte olan bir uçağın mırıltı halindeki sesi duyuluyordu. Bunun dışında büyük bir sessizlik hâkimdi. Gölde seyreden motorlu bir teknenin gürültüsü bile yoktu.

Sadece o kuşlar.

Alan iliklerine kadar işleyen bir korku hissetti. Daha önce ilkbaharda veya sonbaharda serçe sürülerini birlikte uçarken görmüştü ama böyle bir şeye ilk defa şahit oluyordu.

Thad için mi geldiler... yoksa Stark için mi?

Bir kez daha telsize baktı; destek istese daha mı iyi olurdu? Bu iş tuhaf ötesi bir şeydi ve tamamen kontrolü dışındaydı.

Ya hepsi bir anda uçarsa? Stark buradaysa ve Thad'in dediği kadar kulağı keskinse, onları pekâlâ işitebilir. Mutlaka işitir.

Yürümeye başladı. Serçeler hiç kımıldamadı ama yeni bir sürü geldi ve ağaçlara tünedi. Artık Alan'ın etrafı onlarla doluydu ve hepsi gözlerini sanık koltuğunda oturan bir katile dikmiş katı kalpli jüri üyeleri gibi ona bakıyordu. Sadece yol tarafında yoktular. Lake Lane'i sınırlayan koruluk boştu.

Alan o yoldan gitmeye karar verdi.

Aklından önseziye benzer bir düşünce geçti: Yapacağı şey meslek hayatının en büyük hatası olabilirdi.

Sadece o yerin keşfini yapacağım, dedi içinden. *Eğer kuşlar havalanmazsa –ki göründüğü kadarıyla bunu istemiyorlar– bir sorun yaşamam. Garaj yolundan çıkar, Lane'i geçerim ve koruluğun içinden Beaumont'ların evine doğru ilerlerim. Toronado oradaysa, onu görürüm. Onu görürsem, Stark'ı da görebilirim. Ve öyle olursa, en azından neyle*

karşı karşıya olduğumu bilirim. Bu kişinin Thad olup olmadığını... ya da başka biri olduğunu anlarım.

Aklına başka bir fikir daha geldi. Alan'ın düşünmeye bile cesaret edemediği, düşündüğü takdirde şansını köreltececeğini sandığı bir fikirdi. Siyah Toronado'nun sahibini görürse, ona temiz bir atış yapabilirdi. O alçak herifi haklayıp bu işi o anda sonlandırabilirdi. Böyle olduğu takdirde, talimatlarına karşı geldiği için eyalet polisinden adamakıllı bir fırça yerdi ama Liz ve çocuklar güvende olurlardı ve o anda Alan'ın tek kaygısı buydu.

Bir serçe sürüsü daha sessizce inişe geçti. Williams'ların garaj yolu baştan aşağıya serçelerle kaplanmıştı. Bir tanesi Alan'ın botlarının bir metre kenarına kondu. Tekme atar gibi yaptı ama daha o anda buna pişman oldu; bu serçeyle birlikte bütün sürü uçup gidecek diye korkmuştu.

Serçe biraz çekildi. Bütün tepkisi bu kadardı.

Başka bir serçe Alan'ın omzuna kondu. İnanası gelmedi ama kuş omzundaydı işte. Eliyle onu kovmak istedi ama kuş bu kez eline kondu. Bir an gagasını indirdi, sanki avucunu gagalamak ister gibi. Sonra durdu. Alan'ın nabzı fırlamıştı. Elini indirince kuş hemen havalanıp garaj yolundaki arkadaşlarına katıldı. Parlak, anlamsız gözlerle Alan'a bakmaya devam etti.

Alan yutkundu. Boğazından kolayca işitebildiği bir ses çıktı. "Siz nesiniz be!" diye söylendi. "Ne sikim şeylersiniz be!"

Serçeler sadece ona bakmakla yetindiler. Castle Rock'ın bu tarafındaki bütün çamlar ve akçaağaçlar onlarla doluydu. Biriken ağırlıkla yakınlardaki bir ağaç dalının kırıldığını işitti.

Bunların kemikleri hafiftir, diye geçirdi içinden. *Ağırlıkları yok gibidir. Öyle bir dalı kırmak için kaç tanesi tünedi acaba?*

Bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Alan .38'lik tabancasının kılıf kapağını açtı ve Williams'ların garaj yolundan yukarıya, serçelerden uzağa doğru yürümeye başladı. Tekerlek izlerinin üstünde biten tek tük ot dışında toprak bir patika olan Lake Lane'e vardığında yüzü terle kaplanmış, gömleği sırtına yapışmıştı. Etrafına bakındı. Geldiği yoldan hâlâ

serçeleri görebiliyordu – otomobilinin üstüne doluşmuşlardı. Ama burada bir tane bile yoktu.

Sanki daha fazla yaklaşmak istemiyorlar, diye düşündü. *Hiç değilse şimdilik. Burası onların konaklama bölgesi gibi görünüyor.*

Arkasına gizlenebileceği yüksek bir çalılık görmek ümidiyle Lane'in iki yanına doğru baktı. Görünürde hiç kimse yoktu – sadece serçeler vardı, onlar da Williams'ların evinin bulunduğu yerdeydi. Cırcırböcekleri ve birkaç sivrisinek vızıltısından başa ses de duyulmuyordu.

Güzel.

Alan düşman topraklarında ilerleyen bir asker gibi başını omuzlarının arasına indirdi, önündeki hendeği aştı ve koruluğun içinde gözden kayboldu. Artık yeterince gizlenmiş olduğu için elinden geldiğince çabuk ve sessizce Beaumont'ların evine doğru ilerledi.

4

Castle Gölü'nün doğu yakası uzun ve sarp bir tepenin altında kalıyordu ve evlerin çoğu Lake Lane'in o kadar aşağısındaydı ki, Alan yolun yaklaşık yirmi metre yukarısında bulunduğu yerden sadece onların çatılarını görebiliyordu. Bazılarıysa hiç görünmüyordu. Ama yolu ve buradan evlere giden garaj yollarını görebiliyordu; bunları doğru saydığı takdirde, eve kolayca ulaşabilecekti.

Williams'ların evinden sonraki beşinci tali yola gelince durdu. Serçeler arkasından geliyorlar mı diye dönüp baktı. Bu ihtimal korkunç bir şeydi ama bir şekilde kaçınılmaz görünüyordu. Serçelerden en küçük bir iz bile görmeyince, aşırı yorgun aklının bu olayı hayalinde canlandırmış olabileceğini düşündü.

Boş versene, dedi içinden. *Hayal falan görmedin. Serçeler oradaydılar... hâlâ da oradalar.*

Beaumont'ların garaj yoluna baktı ama bulunduğu yerden hiçbir şey göremiyordu. İki büklüm olup yavaşça aşağıya doğru inmeye başladı. Tam bu kadar sessiz hareket edebildiği için

kendini kutlayacakken George Stark sol kulağına bir tabanca dayadı. "Kıpırdarsan beyninin büyük bir kısmı sağ omzuna dökülür, dostum."

5

Alan yavaş yavaş başını çevirdi.

Gördüğü şey neredeyse "keşke kör doğsaydım" dedirtecek gibiydi.

"Galiba beni hiçbir zaman kapak yıldızı yapmak istemeyecekler," dedi Stark sırıtarak. Sırıtınca bütün damakları, dişleri (ve dökülmüş dişlerinin olduğu yerler) göründü. Yüzü iltihaplı yaralarla doluydu ve derisi soyuluyordu. Ama bütün sorun bundan ibaret değildi – Alan'ın midesini korku ve tiksintiyle altüst eden şey sadece bu değildi. Adamın yüz yapısında bir terslik vardı. Sanki sadece çürümüyor, korkunç bir şekilde mutasyon geçirerek değişiyordu.

Ama bütün bunlara rağmen Alan başına silah dayayan adamın kim olduğunu biliyordu.

Samandan yapılmış bir korkuluğun başına yapıştırılmış eski bir peruk gibi cansız duran saçları sarıydı. Omuzları, bir ragbi oyuncusunun yastık destekli omuzları kadar genişti. Hiç hareket etmediği halde, duruşundan ne kadar çevik olduğu belliydi; Alan'a dostça bakmaktaydı.

Var olamayacak, hiçbir zaman var olmamış adamdı.

O Oxford-Mississippi'li kaliteli orospu çocuğu George Stark'tı.

Thad'in iddiası doğruydu.

"Karnavala hoş geldin, ahbap," dedi Stark. "Bu iri yapına rağmen bayağı hızlı hareket ediyorsun. İlk başta az kalsın seni görmeyecektim; üstelik seni arıyordum. Hadi, eve gidelim. Seni o küçük kadınla tanıştırayım. Tek bir yanlış hareket yaparsan seni, o kadını ve o şirin çocukları öldürürüm. Bu koca dünyada kaybedecek hiçbir şeyim yok. Buna inanıyor musun?"

Stark çürüyen suratıyla ona bakıp gülümsedi. Gölde bir dalgıçkuşu havalanırken tatlı bir çığlık attı. Alan bütün kalbiyle şimdi o kuşun yerinde olmak istedi, çünkü Stark'ın gözbebeklerine baktığı zaman ölümden başka sadece tek bir şey görebiliyordu... o da hiçbir şeyin olmayışıydı.

O anda Alan bir daha hiçbir zaman karısını ve oğullarını göremeyeceğini anladı.

"İnanıyorum," dedi.

"O halde tabancanı yere at da gidelim."

Alan söyleneni yaptı. Stark arkasında, yola indiler. Yolun karşısına geçtikten sonra Beaumont'ların garaj yolundan aşağıya inip eve doğru yürüdüler. Kalın kazıklar üstünde, tepe yamacından dışarıya uzanan yapı, Malibu kumsalındaki evlere benziyordu. Alan'ın görebildiği kadarıyla etrafta hiç serçe yoktu. Tek bir tane bile.

Öğleden sonra güneşi altında siyah bir tarantula gibi parlayan Toronado, kapının yanına park edilmişti. Tampondaki çıkartmayı görünce Alan bütün duygularının uyuştuğunu hissetti. Sanki çok geçmeden uyanacağı bir rüyadaydı.

Böyle düşünmemen lazım, diye uyardı kendini. *Böyle düşünürsen ölürsün.*

Ne tuhaf, çünkü zaten ölüm fermanı imzalanmıştı, değil mi? Keşif yapmak için Beaumont'ların garaj yoluna doğru sessizce süzülürken bir anda Stark kulağına tabancasını dayamış, silahını atmasını söylemişti ve o anda Alan maçı kaybetmişti.

Onun gelişini hiç duymadım; sezmedim bile. Herkes benim çok sessiz hareket ettiğimi söyler, ama bu adamın yanında sanki iki tane sol ayağım varmış gibi kaldım.

"Arabamı beğendin mi?" diye sordu Stark.

"Şu anda Maine'deki her polis memuru senin arabanı çok beğeniyordur," dedi Alan, "çünkü hepsi onu aramakla meşgul."

Stark neşeli bir kahkaha attı. "Acaba neden buna inanasım gelmiyor?" Tabancanın namlusuyla Alan'ın ensesini dürttü.

"Hadi içeriye gir, sevgili dostum. Thad'i bekleyeceğiz. Thad buraya gelince, sanırım çok keyifli bir gösteriye başlayabiliriz."

Alan başını çevirip Stark'ın boş olan eline bakınca çok tuhaf bir şey gördü; o elin avucunda çizgi yoktu. Tek bir çizgi bile yoktu.

6

"Alan!" dedi Liz. "İyi misin?"

"Eh," dedi Alan, "eğer bir adam kendini manda boku gibi hissedip hâlâ iyi olabiliyorsa, iyiyim."

Stark, Liz'in külotundan çıkardığı makası işaret etti. Bunu büyük yatağın yanındaki komodinlerden birinin üstüne, ikizlerin erişemeyeceği bir yere koymuştu. "Onun bacaklarını çöz, Memur Alan. Bilekleri için zahmet etme. Gördüğüm kadarıyla zaten çözmek üzereymiş. Yoksa Şef Alan mı demeliydim?"

"Şerif Alan," dedi Alan. *Aslında bunu biliyor. BENİ tanıyor –Castle Rock Şerifi Alan Pangborn olduğumu biliyor– çünkü Thad beni tanıyor. Ama kozlar elinde olduğu halde bildiği her şeyi ifşa etmiyor. Kariyerini tavuk kümeslerinde yapmış bir tilki gibi kurnaz.*

Ve yaklaşan ölümünün kesinliği ikinci kez içini sardı. Serçeleri düşünmeye çalıştı, çünkü serçeler bu kâbusun George Stark'la ilişkili olmayan tek unsuruydu. Ama sonra bundan vazgeçti. Adam çok uyanıktı. Ümitlenmeye başlarsa, Stark bunu gözlerinden anlayabilirdi ve ne anlama geldiğini düşünürdü.

Alan makası alıp Liz'in bacaklarındaki bandı kesti; o sırada Liz bir bileğindeki bandı sökmüş, diğer bileğindekini çıkarmaya çalışıyordu.

"Canımı yakacak mısın?" diye sordu Liz. Bileklerindeki kırmızı bant izleri sanki onu bunu yapmaktan caydıracakmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Hayır," dedi Stark gülerek. "Bunu denediğin için seni ayıplayamam, öyle değil mi sevgili Beth?"

Liz ona tiksinti ve korku dolu bir bakış gönderdikten sonra ikizlerin yanına gitti. Onları mutfağa götürüp yiyecek bir şeyler vermek için Stark'tan izin istedi. Stark çalıntı Volvo'yu dinlenme tesisinde park edene kadar ikisi de uyumuş olduğu için şimdi kıpır kıpırdılar ve çok eğleniyorlardı.

"Tabii," dedi Stark. Çok keyifli bir ruh hali içindeydi ama elindeki tabancayı bir Liz'e bir Alan'a doğrultup duruyordu. "Hepiniz dışarıya çıksanıza. Ben burada şerifle konuşmak istiyorum."

Liz çocuklarla birlikte mutfağa gitti ve onlara yemek hazırlamaya başladı. Onlar çıkarken Alan ikizlere baktı. Çok şirin çocuklardı. Ona Annie'nin ve kendisinin gençlik günlerini, şimdi lise son öğrencisi olan Toby'nin daha bebek olduğu, Todd'un doğmasından yıllar önceki zamanı hatırlattı.

Alan onları seyrederken Stark konuşmaya başladı.

"Seni öldüreceğimi düşünüyorsun, şerif," dedi. "Bunu inkâr etmene gerek yok; gözlerinden okuyorum ve bu görmeye alışkın olduğum bir ifadedir. Bu gibi işlerde epey tecrüben vardır, değil mi?"

"Vardır herhalde," dedi Alan. "Ama böyle bir şey biraz... normal polis işlerinden çok farklı."

Stark bir kahkaha attı. İkizler bu sese doğru dönüp baktılar ve hemen onlar da kahkahayı bastılar. Alan, Liz'e bakınca onun yüzündeki dehşet ve nefret ifadesini gördü. Ve o yüzde başka bir ifade daha vardı, değil mi? Evet. Alan bunun kıskançlık olduğuna hükmetti. Acaba Stark'ın bilmediği başka bir şey daha var mı, diye düşündü. Acaba Stark bu kadının onun için ne büyük bir tehlike olduğunu biliyor muydu?

"Haklısın," dedi Stark hâlâ gülerek. Sonra ciddileşti. Alan'a doğru eğilince Alan'ın burnuna çürüyen et kokusu geldi. "Ama illaki öyle olması gerekmez, şerif. Haklısın, buradan sağ çıkma ihtimalin az, ama imkânsız da değil. Benim burada yapmam gereken bir şey var. Yazmam gerekiyor. Thad bana yardım edecek, işi o başlatacak da diyebilirsin. Sanırım bütün gece boyunca o ve

ben çalışacağız, ama yarın sabah güneş doğana kadar ben az çok işimi bitirmiş olacağım."

"Thad'in ona tek başına yazmayı öğretmesini istiyor," diye seslendi mutfaktan Liz. "Bir kitap üstünde birlikte çalışacaklarını söylüyor."

"Tam olarak öyle değil," dedi, Stark. Bir an için o keyifli ruh hali bulutlanır gibi oldu. "Bana borcu var, biliyorsunuz. Belki ben ortaya çıkmadan önce de yazmasını biliyordu ama insanların okumak isteyeceği şeyleri yazmasını ona *ben* öğrettim. Hem kimsenin okumak istemeyeceği şeyleri yazmanın ne yararı olabilir ki?"

"Hayır, sen bunu anlayamazsın," dedi Liz.

"Ondan istediğim şey," dedi Stark, Alan'a, "bir çeşit kan nakli. Benim bir nevi... çalışmayan bir salgı bezim var. Geçici olarak durmuş. Thad'in o salgı bezini nasıl çalıştıracağını bildiğini sanıyorum. Bunu yapmak zorunda, çünkü benimkini kendisininkinden klonladı, anlatabiliyor muyum? Yani, benim becerimin çoğunu o yarattı denebilir."

Hayır, dostum, diye düşündü Alan. *Bu doğru değil. Belki bilmiyorsundur ama bu doğru değil. Bunu birlikte yaptınız, ikiniz; çünkü en başından beri sen vardın. Ve son derece ısrarlıydın. Thad daha doğmadan önce seni bitirmek istedi ama başaramadı. Derken, on bir yıl sonra Dr. Pritchard işe el attı ve bu işe yaradı, ama sadece bir süreliğine. Sonunda Thad seni geri çağırdı. Ama ne yaptığının farkında değildi çünkü SENİN hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dr. Pritchard ona anlatmamıştı. Ve sen geldin. Sen onun ölü erkek kardeşinin hayaletisin... hatta bundan çok daha az şeysin.*

Alan şöminenin yanındaki odun kutusuna takılmak üzere olan Wendy'yi yakaladı.

Stark, William ve Wendy'ye baktıktan sonra Alan'a döndü. "Thad'le benim uzun bir ikizlik geçmişimiz var. Ve tabii ben şu gördüğün ikizlerin abileri veya ablaları olacak ikizlerin ölmelerinden sonra vücut buldum. İstersen buna doğaüstü bir dengeleme de diyebilirsin."

"Sadece delilik derim," dedi Alan.

Stark güldü. "Aslında bence de öyle. Ama oldu işte. Kelimeler ete kemiğe büründü denebilir. Nasıl olduğu pek önemli değil... Önemli olan, benim burada olmam."

Yanılıyorsun, diye düşündü Alan. *Şu anda nasıl olduğu en ÖNEMLİ şey olabilir. Senin için değilse bile, bizim için; çünkü bizi kurtarabilecek tek şey bu olabilir.*

"İşler belli bir noktaya geldiğinde *kendimi* yarattım," diye devam etti Stark. "Ve bir süredir yazma sorunu yaşamam da şaşılacak bir şey sayılmaz, değil mi? Kendi kendini yaratmak çok fazla enerji gerektiriyor. Böyle bir şeyin her gün olabileceğini düşünmezsiniz, öyle değil mi?"

"Tanrı korusun," dedi Liz.

Liz bu sözle belli ki Stark'ın damarına basmıştı; Stark tıpkı hamle yapan bir yılan gibi hızla ona döndü, bu defa çok sinirlendiği belliydi. "Bence çeneni tutsan iyi olacak, Beth," dedi alçak sesle. "Yoksa kendi adına konuşamayan bir kız veya erkek bebek için çok kötü olabilir."

Liz başını eğip ocaktaki tencereye baktı. Alan onun bir anda bembeyaz kesildiğini gördü.

"Onları buraya getirir misin, Alan?" dedi Liz. "Mamaları hazır."

Mamalarını yedirmek için Liz kızını, Alan da William'ı kucağına aldı. Alan şirin bebeği beslerken, bu tekniği bu kadar çabuk hatırlayışına şaştı. Kaşığı ağzından içeriye it, hafifçe eğ, sonra kaşığı çıkarırken bebeğin salyası veya ağzındakiler dökülmesin diye alt dudağa doğru hafifçe bük. Will artık bu işi kendisi yapacağına inanmış gibi devamlı kaşığa uzanıyordu. Alan nazikçe onu caydırdıktan sonra oğlan kaderine razı olup iştahla yemeğe başladı.

"Seni kullanabilirim," dedi Stark ona. Mutfak tezgâhına dayanmış, tabancasını yeleğinin üstünde aşağıya yukarıya gezdirip duruyor, fısıltı gibi bir ses çıkarıyordu. "Eyalet polisi seni arayıp bu evi kontrol etmeni mi istedi? Bu yüzden mi buradasın?"

Alan yalan söylemesinin artılarını ve eksilerini düşündükten sonra doğru söylemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Çünkü bu adamın –eğer ona adam denebilirse– içinde çok hassas bir yalan makinesi olduğuna emindi.

"Pek öyle değil," dedi Alan ve ona Fuzzy Martin'den gelen telefonu anlattı.

O daha bitirmeden Stark anladığını belirten bir baş işareti yaptı. "O çiftlik evinin penceresinde bir ışıltı gördüğümü düşünmüştüm," dedi kıkırdayarak. Neşesi yerine gelmiş gibiydi. "Şu işe bak! Bu köylüler her işe burunlarını sokmadan edemiyorlar, değil mi Şerif Alan? Başka işleri güçleri olmadığı için böyle yapmaları normaldir herhalde. Ee, telefonu kapadıktan sonra ne yaptın?"

Alan bunu da anlattı; artık hiç yalana başvurmuyordu, çünkü ne yaptığını Stark'ın bildiğine emindi. Zaten onun burada tek başına oluşu her şeyi açıklıyordu. Aslında Stark'ın öğrenmek istediği şey, onun yalan söyleyecek kadar aptal olup olmadığını anlamaktı.

Alan bitirdikten sonra Stark, "Pekâlâ, bu iyi," dedi. "Bu da senin bir gün daha yaşama ihtimalini bir hayli artırıyor, Şerif Alan. Şimdi beni iyi dinle de bu bebeklerin maması bittikten sonra sana ne yapacağımızı anlatayım."

7

"Ne diyeceğini anladığına emin misin?" diye sordu Stark bir daha. Evdeki çalışan tek telefonun olduğu koridorda duruyorlardı.

"Evet."

"Ve sevk memurunu uyandıracak üstü kapalı mesajlar da vermeyeceksin, değil mi?"

"Evet."

"Güzel," dedi Stark. "Çünkü bir hinlik yapmaya kalkarsan birilerinin canı fena halde yanabilir."

"İkide bir tehdit etmeyi bıraksana."

Stark'ın gülümsemesi daha da yayıldı. Liz'in uslu durmasını garantiye almak için William'ı kucağına almıştı ve şimdi oğlanı gıdıklayarak güldürüyordu. "Bunu benden bekleme," dedi. "İnsan kendi doğasına karşı direnirse kabızlık çeker, Şerif Alan."

Telefon büyük bir pencerenin önündeki masanın üstündeydi. Alan ahizeyi kaldırırken garaj yolunun arkasındaki korulukta serçeler var mı diye baktı. Görünürde bir tanesi bile yoktu. Yani şimdilik.

"Neye bakıyorsun, dostum?"

"Ha?" Dönüp Stark'a baktı. Çürüyen göz yuvalarıyla onu izliyordu.

"Beni duydun." Stark eliyle garaj yolunu ve Toronado'yu işaret etti. "Sırf pencereden dışarıya bakmış olmak için bakmıyordun. Yüzünde bir şeyler olmasını bekleyen birinin ifadesi var. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Alan korku içinde sırtının ürperdiğini hissetti.

"Thad," dedi sakince. "Ben de senin gibi Thad'in gelmesini bekliyorum. Yakında burada olur herhalde."

"Umarım yalan söylemiyorsundur," dedi Stark ve William'ı biraz daha yükseğe kaldırdı. Tabancanın namlusunu oğlanın tombul gıdısına sürterek onu gıdıklamaya başladı. William kıkır kıkır gülerek eliyle onun çürüyen yanağını okşadı; sanki, "Dur artık, ama hemen değil çünkü eğleniyorum," der gibiydi.

"Yalan değildi," dedi Alan yutkunarak.

Stark tabanca namlusuyla William'ın çenesini gıdıkladı. Oğlan kahkahalar atıyordu.

Liz köşeden buraya bakıp da bu manzarayı görürse kafayı yer, diye geçirdi içinden Alan.

"Bana her şeyi anlattığına, herhangi bir şeyi saklamadığına *emin misin,* Şerif Alan?"

"Eminim," dedi Alan. *Sadece Williams'ların evinin çevresindeki serçeleri anlatmadım.* "Sakladığım bir şey yok."

"Pekâlâ. Sana inanıyorum. En azından şimdilik. Hadi, şimdi işini yap."

Alan, Castle County Şerif Ofisi'nin numarasını çevirdi. Stark kulak vermek için o kadar yakınına sokulmuştu ki, vücudundan gelen kokuyla Alan kusacak gibi oldu.

Shelia Brigham ilk çalışında telefonu açtı.

"Selam Sheila, ben Alan. Castle Gölü'ndeyim. Telsizle aramak istedim, ama buradaki iletimin ne halde olduğunu biliyorsun."

"Yok gibi bir şey," dedi Sheila gülerek.

Stark gülümsedi.

8

Köşenin ardında, Stark'ın görüş alanı dışındayken Liz mutfak tezgâhının altındaki çekmeceyi açtı ve oradaki en büyük et bıçağını çıkardı. Her an Stark'ın onu kontrol etmek için başını uzatabileceğini bildiği için köşeye doğru baktı. Şimdilik her şey yolundaydı. Onların konuşmalarını duyabiliyordu. Stark, Alan'a, pencereden bakışıyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Bunu yapmalıyım, diye düşündü. *Ve tek başıma yapmalıyım. Stark pür dikkat Alan'ı kolluyor; ben Thad'e bir şey söyleyebilsem bile, bu işleri daha da kötü yapar... çünkü Thad'in aklından geçenleri anlayabiliyor.*

Bir kolunda Wendy, ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla oturma odasına yürüdü. Burada bir kanepe vardı ve oturanın pencereden gölü görmesini sağlayacak bir şekilde yerleştirilmişti. Bıçağı fırfırın altına soktu, ama çok geriye değil; oturduğu zaman kolayca erişebileceği bir yerdeydi.

Ama birlikte otururlarsa, o ve George Stark, o canavar da erişim mesafesi içinde olurdu.

Tekrar mutfağa koşarken, *Belki ona bunu yaptırabilirim,* diye düşündü. *Pekâlâ mümkün. Bana ilgi duyuyor. Bu korkunç bir şey... ama faydalanmayacak kadar da korkunç değil.*

Mutfağa girerken orada ağzı kulaklarında Stark'ı göreceğini tahmin ediyordu ama mutfak boştu. Alan'ın hâlâ telefonda konuştuğunu işitebiliyordu. Gözlerinin önüne Stark'ın Alan'ı dinlemek için başını uzatmış hali geldi. Bu da iyi bir şeydi. *Biraz talihim varsa, Thad buraya geldiğinde George Stark ölmüş olacak*, diye düşündü.

Onların karşılaşmalarını istemiyordu. Bunun gerçekleşmemesini istemesinin bütün nedenlerini anlamış değildi, ama hiç değilse bir tanesini anlıyordu: Bu işbirliğinin yararlı olabileceğinden korkuyordu ve daha da korktuğu şey, kazanılan başarının ödülünün ne olacağını bilmesiydi.

Sonunda sadece bir kişi Thad Beaumont ve George Stark'ın ikili doğasında hak iddia edebilirdi. Böyle hayati bir bölünmenin sonunda sadece tek bir fiziksel varlık hayatta kalabilirdi. Thad eğer Stark'ın istediğini yaparsa ve Stark kendi başına yazmaya başlarsa, yüzündeki ve vücudundaki yaralar iyileşecek miydi?

Liz bunun mümkün olduğunu, hatta Stark'ın Thad'in yüzünü ve vücudunu bile devralabileceğini düşündü.

Peki, bundan sonra (Stark'ın hepsini sağ bıraktığını ve kaçabildiğini varsayarsa) Thad'in yüzündeki ilk yaralar ne zaman ortaya çıkacaktı?

Çok sürmeyeceğini düşünüyordu. Ve Stark'ın Thad'in çürümesine ve eriyip gitmesine engel olmak için herhangi bir şey yapacağını da hiç sanmıyordu.

Liz ayakkabılarını tekrar giyip ikizlerin yemek sonrası artıklarını temizlemeye başladı. *Alçak herif*, dedi içinden, lavaboyu sıcak suyla doldururken. *SEN bir takma adsın, SEN hayatımıza girdin, kocam senin hayatına girmedi*. Lavaboya deterjan döktükten sonra Wendy'ye bakmak için oturma odasına gitti. Kızı oturma odasının halısında emekliyor, muhtemelen erkek kardeşini arıyordu. Sürgülü cam kapının ardında akşamüzeri güneşi Castle Gölü'nün mavi suyunda altın renkli bir şerit oluşturmuştu.

Sen buraya ait değilsin. Sen insanın midesini altüst eden iğrenç bir şeysin.

Kolayca erişebileceği bıçağın bulunduğu kanepeye baktı.

Ama ben buna bir çare bulabilirim. Tanrı'nın yardımıyla bu sorunu halledeceğim.

9

Stark'ın kokusu artık dayanılmaz bir hal almıştı ve Alan her an öğürecek gibiydi, ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Norris Ridgewick döndü mü, Sheila?"

Stark hemen yanındaydı ve .45'liğin namlusuyla William'ı yine gıdıklamaya başlamıştı.

"Henüz gelmedi, Alan. Üzgünüm."

"Gelirse ona masama geçmesini söyle. O zamana kadar bu işi Clut yapsın."

"Onun vardiyası–"

"Evet, vardiyası bitti, biliyorum. Belediye ona fazla mesai ücreti vermek zorunda kalacak ve Keeton da bu yüzden tepeme binecek, ama ne yapabilirim ki? Burada işe yaramayan bir telsiz ve buhar kilidi ikide bir arızalanan bir devriye aracıyla kalakaldım. Beaumont'ların evinden arıyorum. Eyalet polisi burasını kontrol etmemi istedi ama boşuna gelmiş oldum."

"Buna üzüldüm. Birilerine bu durumu bildirmemi istiyor musun? Eyalet polisine falan?"

Alan küçük oğlanı gıdıklayarak güldürmekle meşgul Stark'a baktı. Stark oralı değilmiş gibi bir ifadeyle ona başını salladı.

"Evet. Oxford Polis Merkezi'ni arayıver. O tavuk ızgarası satan yerde bir lokma bir şey yedikten sonra buraya tekrar dönerim diye düşünüyorum. Tabii otomobilimi çalıştırabilirsem... Aksi takdirde, yiyecek bir şey var mı diye Beaumont'ların kilerini karıştıracağım. Notumu iletir misin, Sheila?"

Stark'ın tabanca namlusunu William'ın karnına doğrulttuğunu görünce, Alan soğuk terler dökmeye başladı.

"Tabii, Alan."

"Bu adamın yaratıcı birisi olması gerekir. Yedek anahtarı paspasın altına saklamadıysa umarım bulabilirim."

Sheila Brigham güldü. "Anlıyorum."

Alan tabanca namlusunun tekrar William'ı gıdıklamaya başladığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Henry Payton'la mı konuşayım, Alan?"

"Evet. O yoksa Danny Eamons olabilir."

"Tamam."

"Sağ ol, Sheila. Eyalet polisinin saçmalıklarıyla uğraşıyorum işte. Kendine iyi bak."

"Sen de Alan."

Yavaşça ahizeyi yerine koyduktan sonra Stark'a baktı. "Tamam mı?"

"Fazlasıyla," dedi Stark. "Özellikle de paspas altındaki anahtar kısmı hoşuma gitti. Bence çok faydası olacak bir ayrıntı kattı."

"Ne hıyar herifsin be!" dedi Alan. O koşullar altında söylenecek laf değildi ama duyduğu öfke kendisini bile şaşırttı.

Onu Stark da şaşırttı. Kahkahayla gülmüştü. "Kimse beni pek sevmiyor, değil mi Şerif Alan?"

"Doğru," dedi Alan.

"Eh, ne yapalım, ben herkes yerine kendimi seviyorum. Bu açıdan baraksak, ben de bir New Age insanı sayılırım. Bence önemli olan, burada hepimizin durumu iyice kavramış olması. Her şey yolunda gidecek." Telefon kablosunu eline dolayıp prizinden söktü.

"Bence de," dedi Alan. Kurtulmaları için çok zayıf bir ihtimal vardı. Stark muhtemelen Portland'ın kuzeyindeki bütün polislerin uyuşuk tipler olduğunu düşünüyordu. Oxford'daki Dan Eamons da, Orono veya Augusta'dan birileri onu dürtmediği takdirde bu işi kurcalamazdı. Ama Henry Payton? Henry onun Homer Gamache'ın katilini aramak için şöyle bir bakınıp sonra ızgara tavuk yemeğe gideceği haberini yutmazdı. Bunda bir bit yeniği olduğunu düşünürdü.

Bir yandan Stark'ın tabanca namlusuyla bebeği gıdıklamasını seyrederken, Henry'nin işe karışmasını isteyip istemediğini sorguladı ve sonunda buna cevap bulamadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Stark'a.

Stark derin bir nefes alıp gün ışığıyla aydınlanmış koruluğa belirgin bir neşeyle baktı. "Bethie'den bize yiyecek bir şeyler hazırlamasını rica edelim. Çok acıktım. Kırsal bölgelerde yaşamak ne güzel, değil mi Şerif Alan? Vay be!"

"Pekâlâ," dedi Alan. Tam mutfağa doğru yönelmişken Stark onu kolundan tuttu.

"O buhar kilidi lafıyla özel bir şey ima etmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Alan. "Sadece bir... Sen bunu neye benzetmiştin? Çok faydalı olabilecek fazladan bir ayrıntı. Bu yıl çeşitli birimlerimizde karbüratör sorunu yaşandı."

"Umarım doğru söylüyorsundur," dedi Stark ona ölü gözleriyle bakarak. Göz kenarlarından soyulmakta olan burnuna doğru akan irin, timsah gözyaşlarını andırıyordu. "Sen bir uyanıklık yaptığın için bu çocuklardan birini harcamak istemem. Senin uslu durmanı sağlamak için ikizlerinden birini öldürdüğümü öğrenirse, Thad doğru dürüst çalışamaz." Tabancanın namlusunu William'ın koltukatına bastırdı. William kıkırdayarak kıpırdandı. "Minik bir kedi yavrusu gibi şirin, değil mi?"

Alan boğazında demir bir bilye varmış gibi zorlukla yutkundu. "Beni çok geriyorsun."

"Gergin kal," dedi Stark ona gülerek. "Benim çevremdeki herkes gergin olur. Hadi, bir şeyler yiyelim, Şerif Alan. Galiba bu bebek kız kardeşini özlemeye başladı."

Liz mikrodalga fırında Stark'a bir kâse çorba ısıttı. Ona önce donmuş yemek önerdi ama Stark gülerek başını iki yana sallayıp elini ağzına götürdü ve bir dişini söktü. Damağından kolayca sıyrılıvermişti.

Stark bunu çöp sepetine atarken Liz başını çevirdi; dudakları büzülmüş, yüzü tiksintiyle gerilmiş bir maske gibiydi.

"Merak etme," dedi Stark. "Çok geçmez, hepsi düzelecek. Çok geçmez, her şey düzelecek. Az sonra Baba burada olur."

On dakika sonra Thad, Rawlie'nin otomobilini park ederken Stark hâlâ çorbasını içiyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

STEEL MACHINE

1

Beaumont'ların yazlık evi Route 5'ten Lake Lane'e saptıktan iki kilometre sonraydı, ama Thad daha iki yüz metre ilerlemişken ağzı bir karış açık kaldı.

Her yer serçelerle doluydu.

Her ağacın her dalı, her kayanın üstü, açıkta kalan her toprak parçası serçelerle örtülüydü. Gördüğü manzara halüsinasyon gibiydi. Sanki Maine'in bu kısmında kuştüyleri filizlenmişti. Önünde olması gereken yol kaybolmuştu. Tamamen kaybolmuştu. Olması gereken yerde sessizce tünemiş serçelerden oluşan bir patika vardı.

Bir yerden bir dalın kırılma sesi geldi. Bundan başka tek ses Rawlie'nin VW'inden geliyordu. Susturucusu daha Thad yola çıkarken kötü durumdaydı ama artık hepten iflas etmişti. Motordan kükreme ve geri tepme sesleri çıkmaktaydı. Bu gürültü karşısında o muazzam kuş sürüsünün hep birlikte havalanıp uçması gerekirken bir tanesi bile kıpırdamamıştı.

Serçeler Thad'in otomobili durdurup vitesi boşa aldığı yerin dört metre önünde kümelenmişti. Burada sanki cetvelle çizilmiş gibi görünen bir sınır vardı.

Yıllardan beri bunun gibi bir kuş sürüsü hiç görülmedi, diye düşündü. *Geçen yüzyılın sonundaki göçmen güvercinlerin imha edilişinden beri böyle bir şey olmadı. Daphne du Maurier'in o hikâyesinden alınmış bir sahne gibi.*

Bir serçe VW'in motor kapağına kondu ve boncuk gibi gözlerini Thad'e dikti. Thad kuşun gözlerinde korkunç ve duygusuz bir merak görür gibi oldu.

Nereye kadar gidiyorlar? Eve kadar mı? Eğer öyleyse, George onları görmüştür ve bunun acısını fena çıkartır; eğer şimdiye dek çıkarmadıysa... Ve eve kadar uzanmasalar bile, ben oraya nasıl gideceğim? Yolun üstünü kaplamıyorlar, yolun kendisi olmuşlar.

Ama tabii bunun cevabını biliyordu. Eğer eve gitmek istiyorsa, kuşların üstünden geçmek zorunda kalacaktı.

Hayır, dedi içindeki ses inler gibi. *Bunu yapamazsın*. Gözlerinin önüne korkunç görüntüler geldi; binlerce minik gövdenin çıtır çıtır ezilişi, tekerleklerinin altından fışkıran kanlar, tekerleklerle birlikte yapışan tüylerin dönüşü.

"Ama yapacağım," diye mırıldandı. "Çünkü bunu yapmak zorundayım." Yarı çılgın bir halde buruşan yüzünde eğreti bir gülümseme belirdi. O an tuhaf bir şekilde George Stark'a benzedi. Vitesi bire alıp "John Wesley Harding" şarkısını mırıldanmaya başladı. Rawlie'nin VW'i birkaç kez öksürüp tıksırdıktan sonra ilerledi.

Motor kapağındaki serçe havalandı. Thad trans halindeyken gördüğü görüntülerdeki gibi, bütün sürünün havalanacağı ve gökyüzünü kara bir bulutla örteceği ânı bekledi.

Bu olmadı ama otomobilin önündeki yol kıpırdamaya başladı. Serçeler –hiç değilse bir kısmı– geri çekilip iki şerit açıyorlardı. Bu şeritler tıpatıp VW'in tekerleklerinin genişliğindeydi.

"Tanrım," diye fısıldadı Thad.

Sonra onların arasına girdi. Bir anda, hep bildiği bir dünyadan çıkıp sadece yaşayanların ve ölülerin bölgesi arasındaki sınırı koruyan bu nöbetçilerin var olduğu dünyaya geçiş yaptı.

Şimdi bulunduğum yer burası, diye geçirdi içinden kuşların ona açtığı iki şerit üzerinde ilerlerken. *Yaşayan ölüler diyarındayım. Tanrı yardımcım olsun.*

İlerledikçe, önündeki patika da açılıyordu. Daima önünde dört metre uzunluğunda bir yol açılıyor, bu mesafeyi geçince bir dört metrelik alan daha açılıyordu. VW'in şasisi tekerlek şeritlerinin arasını dolduran serçelerin üstünden geçiyor, fakat tek bir kuş bile ölmüyordu; en azından Thad dikiz aynasından arkasına baktığında hiç ölü kuş görmemişti. Ama bunu kesin olarak anlaması mümkün değildi, çünkü o geçer geçmez kuşlar boşluğu hemen doldurup o tüylü örtüyü yeniden oluşturuyordu.

Kokularını da alabiliyordu – kemik unu gibi gevrek bir kokuydu. Kötü bir koku değildi ama bunaltıcıydı. Ve tamamen yabancı bir kokuydu. Bir an aklından bu muazzam kuş kitlesinin havadaki bütün oksijeni çaldığı ve gideceği yere varamadan havasızlıktan öleceği düşüncesi geçti.

O anda tepesinde *tak-tak-tak* sesleri duydu; gözlerinin önüne, VW'in tepesine tünemiş serçelerin bir şekilde yoldaşlarıyla haberleşerek onları yönlendirdiği, tekerleklerin geçebileceği boşluklar açmalarını ve ne zaman eski yerlerine dönebileceklerini bildirdiği bir sahne geldi.

İlk tepenin üstüne varınca aşağıdaki serçe vadisine baktı: Her yerdeydiler; her nesnenin, her ağacın üstüne üşüşmüşler, burayı insanın hayal bile edemeyeceği, kâbuslardan fırlamış bir kuş-dünyasına çevirmişlerdi. Bunu idrak edebilmek bile mümkün değildi.

Thad bir an kendinden geçer gibi olunca yanağına sert bir tokat attı. Çıkan ses VW'in motor gürültüsünün yanında hiç kalırdı ama kuş kitlesi içinde büyük bir dalgalanma gördü – titreme gibi bir dalgalanmaydı bu.

Oraya gidemem. Gidemem.

Gitmelisin. Sen bilen kişisin. Onları getirensin. Onların sahibisin.

Hem zaten başka nereye gidecekti ki? Rawlie'nin onu uyarışını hatırladı: *Çok dikkatli ol, Thaddeus. Ahiretin temsilcilerini hiç*

kimse kontrol edemez. Bu asla uzun sürmez. Geri dönüp Route 5'e çıksa ne olurdu? Kuşlar onun önünde bir yol açmışlardı ama arkasında da bir yol açacaklarını sanmıyordu. Artık bu dakikadan sonra fikir değiştirmesinin sonuçları çok kötü olurdu.

Thad tepeden aşağıya süzülmeye başladı. Serçeler hâlâ önünde yol açıyordu.

O yolculuğun kalan kısmını hiçbir zaman tam olarak hatırlayamadı; yolculuk biter bitmez aklı bu anların üstüne merhametli bir perde çekti. Bunu sık sık düşündü. *Yahu, alt tarafı serçe bunlar; kaplan, timsah veya pirana değil... sadece SERÇE.*

Tamam, bu doğruydu ama o kadar çoğunu bir arada, her yerde, her dalın üstünde görünce, bu manzara insanın aklını karıştırıyordu.

Lake Lane'e bir kilometre kala sert bir virajı döndü; sol tarafında Schoolhouse Meadow binası göründü... fakat öyle değildi. Schoolhouse Meadow yok olmuştu. O bina artık serçelerle simsiyahtı.

İnsanın aklını zorluyordu.

Kaç tane? Kaç milyon? Yoksa milyar mı?

Koruluğun içinde bir ağaç dalı gök gürültüsünü andıran bir gürültüyle kırıldı. Williams'ların evinin önünden geçti ama ev serçelerin ağırlığıyla neredeyse çökecek gibiydi. Alan Pangborn'un otomobilinin Williams'ların garaj yolunda olduğunu hiç anlamadı; gördüğü şey sadece tüylü bir tümsekti.

Saddler'ların, Massenburg'ların, Paynes'ların evlerinin önünden geçti. Diğerlerini tanımıyor veya hatırlamıyordu. Derken, evine dört yüz metre kala kuşlar durdu. Bir yerde dünya sadece serçelerden ibaretken, bir karış ötesinde tek bir tanesi bile yoktu. Yine sanki birisi cetvelle bir sınır çizmiş gibiydi. Kuşlar sıçrayıp pırpır ederek yanlara çekildiler ve tekerlek şeritleri bundan sonra Lake Lane'in normal toprak yolu haline geldi.

Thad açık alana gelince birden durup kapısını açtı ve yere kustu. İnleyerek koluyla alnındaki teri sildi. Önünde iki yanı

saran koruluğu, sol yanındaysa gölden gelen parlak mavi ışık parıltısını görüyordu.

Arkasına bakınca simsiyah, sessiz bir dünya gördü.

Psikopomplar, dedi içinden. *Bu iş ters giderse ve bir şekilde kuşların kontrolü onun eline geçerse, Tanrı yardımcım olsun. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.*

Kapıyı kapatıp gözlerini yumdu.

Kendini toparla, Thad. Onca zorluğu şimdi pes etmek için çekmedin. Kendini toparla. Serçeleri unut.

Onları unutamam! diye sızlandı aklının bir kısmı. Delirmenin eşiğine gelmişti. *Unutamam! UNUTAMAM!*

Ama unutabilirdi. *Unutacaktı.*

Serçeler bekliyordu. O da bekleyecekti. Doğru an gelene kadar bekleyecekti. O ânın ne zaman geldiğini bileceğine güveniyordu. Bu işi kendisi için yapamazsa, Liz ve ikizleri için yapacaktı.

Farz et ki, bu bir hikâye. Sadece yazmakta olduğun bir hikâye. İçinde kuşların olmadığı bir hikâye.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Pekâlâ, bunu deneyeceğim."

Tekrar yola koyuldu. Aynı anda da "John Wesley Harding" şarkısını alçak sesle söylemeye başladı.

2

Thad otomobilin motorunu susturduktan sonra –motor son bir geri tepmeyle can verdi– yavaşça dışarıya çıktı. Gerindi. George Stark kucağında Wendy'yle kapıdan çıkıp verandaya geldi; Thad'le yüz yüzeydi.

Stark da gerindi.

Alan'ın yanında durmakta olan Liz boğazına kadar yükselen çığlığı bastırmaya çalışıyordu. Gözlerini bu iki adamdan kaçırmak istedi ama başaramadı.

Onları seyretmek, aynanın karşısında gerinme hareketleri yapan bir adamı seyretmek gibiydi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı – Stark'ın çürüyen yüzü olmasa bile. Thad ince yapılı, esmerce biriyken, Stark geniş omuzluydu ve esmer tenine (geriye ne kalmışsa) rağmen sarı saçlıydı. Buna rağmen bu ikisi birbirinin aynısıydı. Bu benzerliğin en ürpertici yanıysa, nedeninin anlaşılamayışıydı. Gizlenmişti, çizgilerin arasında gömülmüştü ama o kadar gerçekti ki neredeyse haykırır gibiydi. Gerinme sırasında ayaklarını dolamaları, parmaklarını yaymaları, gözlerini kırpıştırmaları tıpatıp aynıydı.

Aynı anda gevşediler.

"Selam, Thad," dedi Stark neredeyse mahcup bir sesle.

"Selam, George," dedi Thad. "Ailem?"

"Hepsi iyi. Bu işi yapacak mısın? Hazır mısın?"

"Evet."

Arkalarında, Route 5 yakınlarında bir dal kırıldı. Stark'ın gözleri hemen o yöne çevrildi.

"Neydi bu?"

"Bir ağaç dalı," dedi Thad. "Burada dört yıl önce bir kasırga oldu, George. Ölü dallar hâlâ kırılmaya devam ediyor. Bunu sen de biliyorsun."

Stark evet anlamında başını salladı. "Nasılsın dostum?"

"Fena sayılmam."

"Biraz solgun görünüyorsun." Stark'ın gözleri Thad'in yüzünü taradı; Thad onun bu bakışıyla aklından geçenleri okumaya çalıştığını anlıyordu.

"Sen de pek seksi sayılmazsın."

Stark bu lafa güldü, ama neşeli bir gülüş değildi. "Galiba haklısın."

"Onları serbest bırakacak mısın?" diye sordu Thad. "İstediğin şeyi yaparsam, onları serbest bırakacak mısın?"

"Evet."

"Bana söz ver."

"Tamam," dedi Stark. "Söz veriyorum. Güneyli bir erkeğin sözü ciddiye alınacak bir şeydir." Neredeyse komik sayılabilecek aksanı tamamen kaybolmuştu. Çok sade ve saygı uyandıran bir

şekilde konuşuyordu. İki adam neredeyse gerçek ötesi gibi görünen pırıl pırıl ve altın renginde ışıldayan akşamüzeri güneşi altında yüz yüze konuşuyordu.

"Pekâlâ," dedi Thad uzun bir an sonra. *Bilmiyor,* diye geçirdi içinden. *Gerçekten bilmiyor. Serçeler... ondan hâlâ gizleniyorlar. Bu benim sırrım.* "Tamam, işe başlayacağız."

3

İki adam kapıda dururken, Liz Alan'a kanepenin altında bıçak olduğunu söylemek için iyi bir fırsat doğduğunu düşündü ama bu fırsatı kaçırdı.

Onun hatası mıydı?

Alan'a döndüğü sırada Thad ona seslendi. "Liz?"

Sesi sert çıkmıştı. Çok ender kullandığı bir ses tonuydu ve sanki karısının ne yapmayı düşündüğünü anlamıştı ve bunu yapmasını istemediğini bildiriyordu. Tabii bu imkânsızdı.

Liz ona bakınca Stark'ın bebeği Thad'e uzatışını gördü. Thad kızını bağrına bastı. Wendy de az önce Stark'a yaptığı gibi aynı neşeyle babasının boynuna sarıldı.

Şimdi! diye bağırdı Liz'in içindeki ses. *Ona şimdi söyle. Kaçmasını söyle! Şimdi, hâlâ ikizler bizim ellerimizdeyken!*

Ama tabii Stark'ın elinde bir tabanca vardı ve hiçbirisinin bir mermiden daha hızlı koşabileceğini sanmıyordu. Ve Thad'i iyi tanırdı; bunu hiçbir zaman dillendirmemişti ama kocasının ayaklarının birbirine dolanacağını biliyordu.

Thad şimdi onun çok yakınındaydı ve Liz onun gözlerinden ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Bu işe karışma, Liz, diyordu o gözler. *Bunu bana bırak.*

Sonra boş olan eliyle ona sarıldı; bütün aile, dört bireyiyle hararetli bir kucaklaşma içindeydi.

"Liz," dedi Thad onun soğuk dudaklarını öperek. "Liz, Liz, çok üzgünüm. Bu durum için o kadar üzgünüm ki. Böyle bir şey

olacağını hiç düşünmemiştim. Bilmiyordum. Bu işin... zararsız olacağını sanıştım. Şaka gibi bir şeydi."

Liz de ona sımsıkı sarılıp öptü.

"Zararı yok," dedi. "Bu da geçecek, değil mi Thad?"

"Evet," dedi Thad. Karısının gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildi. "Her şey yoluna girecek."

Karısını bir kez daha öptükten sonra Alan'a baktı.

"Selam, Alan," dedi gülümseyerek. "Herhangi bir konuda fikrini değiştirdin mi?"

"Evet. Birçok şeyde. Bugün senin eski bir tanıdığınla konuştum." Stark'a baktı. "Senin de tanıdığın biri."

Stark geriye çok azı kalmış az kaşlarını kaldırdı. "Thad'le ortak arkadaşımız olduğunu sanmıyordum, Şerif Alan."

"Hayır, bu adamla çok yakın bir ilişkin vardı," dedi Alan. "Dahası, o adam seni bir kere öldürmüştü."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Thad sert bir sesle.

"Konuştuğum kişi Dr. Pritchard'dı. İkinizi de çok iyi hatırlıyor. Anlayacağınız, adam çok sıra dışı bir ameliyat yapmış. Senin kafandan çıkardığı şey *oymuş*." Başıyla Stark'ı işaret etti.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Liz. Son kelimesinde sesi titremişti.

Bunun üzerine Alan onlara Dr. Pritchard'ın ona söylediklerini anlattı, ama son anda serçelerin hastaneye saldırdığı kısmı çıkardı. Bunu yapmasının nedeni, Thad'in o âna kadar serçelerden söz etmeyişiydi. Oysa Thad oraya gelirken Williams'ların evinden geçmiş olmalıydı. Bu durumda iki ihtimal vardı: Ya Thad oraya geldiğinde serçeler gitmişti ya da serçelerin orada olduğunu Stark'ın bilmesini istemiyordu.

Alan gözlerini Thad'e dikti. *Aklından bir şeyler geçiyor. Bir planı var. Umarım iyi bir plandır.*

Alan anlatımını bitirdiğinde Liz donup kalmıştı. Thad başını sallıyordu. Alan'ın en kuvvetli tepkiyi göstereceğini sandığı Stark herhangi bir şekilde etkilenmemiş gibiydi. O perişan suratta Alan'ın çözebildiği tek ifade, adamın bunu eğlenceli bulduğuydu.

"Bu birçok şeyi açıklıyor," dedi Thad. "Sağ ol, Alan."

Liz, "Bana tek bir şey bile açıkladığı yok!" diye öyle cırtlak bir sesle bağırdı ki, ikizler ağlamaya başladı.

Thad dönüp George Stark'a baktı. "Sen bir hayaletsin," dedi. "Tuhaf bir hayalet. Hepimiz burada durmuş, bir hayalete bakıyoruz. Ne hayret verici bir şey, değil mi? Bu sadece psişik bir olay değil, lanet olası bir masal gibi."

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi Stark. "Onlara William Burroughs hikâyesini anlatsana, Thad. Bunu çok iyi hatırlıyorum. O zaman ben içerideydim tabii, ama dinliyordum."

Liz ve Alan soran gözlerle Thad'e baktılar.

"Neden söz ettiğini biliyor musun?" diye sordu Liz.

"Elbette biliyorum," dedi Thad. "İkimiz birimiz için."

Stark başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Bu çok iyiydi, ortak. Harikaydı!"

"1981 yılında Burroughs'la birlikte bir paneldeydik. New York'taki New School'da. Soru-cevap kısmına geldiğimizde öğrencilerden biri Burroughs'a, 'Ölümden sonra hayat olduğuna inanıyor musunuz?' diye sordu. Burroughs, evet, dedi – o hayatı yaşadığımıza inandığını söyledi."

"O adam da çok akıllıydı," dedi Stark. "Tabanca kullanmasını bilmezdi ama çok akıllıydı. Şimdi anladınız mı? Ne kadar önemsiz olduğunu anlıyor musunuz?"

Ama önemli, diye düşündü Alan bir yandan Thad'i dikkatle süzerek. *Çok önemi var. Thad'in yüzünden okunuyor... ve senin bilmediğin serçeler de bunun önemli olduğunu söylüyor.*

Thad'in bildiği şey *kendisinin* bile bilemeyeceği kadar tehlikeli bir şey, diye düşündü Alan. Ama tek kurtuluş çareleri belki de buydu. Pritchard'ın anlattıklarının son kısmını kendine saklamakla iyi yaptığına karar verdi, ama hâlâ kendini bir uçurumun kenarında hokkabazlık yapıyormuş gibi hissediyordu.

"Bu kadar gevezelik yeter, Thad," dedi Stark.

Thad başını salladı. "Evet. Yeter." Liz ve Alan'a baktı. "Sizlerin herhangi bir şey... çizgi dışı bir şey yapmanızı istemiyorum. Ben onun istediği şeyi yapacağım."

"Thad! Hayır! Bunu yapamazsın!"

"Şşş." Parmağını karısının dudaklarına dayadı. "Yapabilirim ve yapacağım. Hile hurda olmadan. Onu kâğıt üstündeki kelimeler yarattı ve ondan kurtulmamızı sağlayacak tek şey de yine kâğıt üstündeki kelimeler olacak." Başını Stark'a doğru eğdi. "Sence o bunun işe yarayacağını biliyor mu? Bilmiyor. Sadece ümit ediyor."

"Doğru," dedi Stark. "İnsanın memeleri sonsuz ümit kaynağıdır." Bir kahkaha attı. Çılgınlık taşan bir sesti bu. Alan o anda onun da bir uçurumun kenarında hokkabazlık yapar gibi hissettiğini anladı.

Alan gözünün kenarıyla ani bir kıpırtı fark etti. Hafifçe başını çevirince, tek bir serçenin veranda parmaklığına konduğunu gördü. Buna bir ikincisi ve üçüncüsü katıldı. Alan dönüp Thad'e bakınca, onu gözlerinin de belli belirsiz kıpırdadığına tanık oldu. O da görmüş müydü? Alan öyle olduğuna hükmetti. O halde doğru düşünmüştü. Thad biliyordu, ama Stark'ın bilmesini istemiyordu.

"İkimiz biraz yazı yazdıktan sonra vedalaşacağız," dedi Thad. Gözleri Stark'ın çürümüş yüzüne çevrildi. "Yapacağımız şey bu, değil mi George?"

"Doğru söyledin, ortak."

"O halde söyle bana," dedi Thad, karısına. "Gizlediğin bir şey var mı? Kafanın içinden bir şeyler geçiyor mu? Bir plan gibi bir şey?"

Liz çaresiz gözlerle kocasına baktı; o sırada Wendy ve William'ın uzun zamandan beri görüşmeyen iki akraba gibi sevinçle el ele tutuştuklarının farkında değildi.

Ciddi değilsin, değil mi Thad? diye soran gözlerle baktı kocasına. *Bu bir dümen, değil mi? Onun kuşkularını yatıştırmak için bir dümen mi çeviriyorsun?*

Thad'in gözleri, *Hayır,* diyordu. *Dümen falan yok. Yapmak istediğim şey bu.*

Bundan başka bir şey daha yok muydu? Öyle derinde ve gizliydi ki, bunu sadece Liz görebilirdi.

Onun icabına bakacağım hayatım. Nasıl yapacağımı biliyorum. Bunu yapabilirim.

Ah, Thad, umarım haklısındır.

Kocasının yüzüne bakarak, "Kanepenin altında bir bıçak var," dedi yavaşça. "Alan onunla koridorda telefonu kullanırlarken mutfaktan almıştım."

"*Liz!*" diye bağırdı Alan, bebekleri korkuyla sıçratarak. Aslında o kadar da kızmış değildi. Bu işin, hepsinin ölümüne yol açmadan biteceği varsa, bunu Thad sonlandıracaktı. Stark'ı o yaratmıştı; yok eden de o olmak zorundaydı.

Liz dönüp Stark'a baktı ve onun nefretle sırıttığını gördü.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi Thad. "Bana güven, Alan. Liz, o bıçağı oradan al ve bahçeye fırlat."

Benim burada bir rolüm var, diye düşündü Alan. *Küçük bir rol, ama okulun tiyatro kolunda bize şunu öğretmişlerdi: Küçük rol yoktur, sadece başarısız aktörler vardır.* "Sence bizi bırakacak mı?" diye sordu Alan hayretle. "İşi bittikten sonra onun tıpış tıpış gideceğini mi düşünüyorsun? Sen delirmişsin!"

"Kesinlikle, ben deliyim," dedi Thad bir kahkaha atarak. Ürpertici bir şekilde Stark'ın çıkardığı kahkaha sesine benziyordu. Her şeye karşı kayıtsız olan bir insanın kahkahasıydı. "O da deli, ve o benden çıktı, değil mi? Ama bunun nasıl olması gerektiğini biliyorum." Dönüp Alan'a ciddi bir ifadeyle baktı. *"Nasıl olması gerektiğini biliyorum,"* diye yavaşça ve vurgulayarak tekrarladı. "Hadi, Liz."

Alan tiksinmiş gibi bir ses çıkardı ve "artık sizlerle bir işim olmaz" dercesine onlara sırtını döndü.

Kendini rüyadaymış gibi hisseden Liz oturma odasına gidip eğildi ve kanepenin altındaki bıçağı çıkardı.

"O şeyi tutarken çok dikkatli ol," dedi Stark aniden ciddileşerek. "Konuşabilselerdi, çocukların da sana aynı şeyi söylerlerdi."

Liz saçlarını yüzünden çekince Stark'ın tabancasını Thad ve William'a doğrulttuğunu gördü.

"Dikkat ediyorum!" dedi neredeyse ağlar gibi bir sesle. Kapıyı açıp verandaya çıktı. Artık veranda parmaklığındaki serçelerin sayısı altıyı bulmuştu. Liz parmaklığa yaklaşırken üçlü iki grup halinde yana çekildiler ama uçmadılar.

Alan bir an, Liz'in bu kuşları düşündüğünü fark etti. Thad'e dönünce, onun da gergin bir şekilde karısını seyrettiğini gördü. Son olarak da Stark'a baktı.

Stark büyük bir dikkatle Liz'i seyrediyordu ama yüzünde bir hayret veya kuşku ifadesi yoktu. O anda Alan'ın aklına bir şey geldi: *Kuşları görmüyor! Evlerin duvarlarına yazdığı şeyleri hatırlamıyor ve kuşları görmüyor! Kuşların burada olduğunun farkında değil!*

Sonra birden Stark'ın da ona baktığını fark etti.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu Stark.

"Gerçekten çirkin bir adamın nasıl olduğunu unutmayayım diye bakıyorum," dedi Alan. "Belki bir gün torunlarıma anlatırım."

"Eğer o boklu çeneni kapatmazsan, torunlarını düşünmene gerek kalmayacak," dedi Stark. "Bana bakıp durma, Şerif Alan. Senin için iyi olmaz."

Liz et bıçağını parmaklığın üstünden bahçeye fırlattı. Bıçağın yere düşerken çıkardığı sesi duyunca da ağlamaya başladı.

4

"Hep birlikte üst kata çıkalım," dedi Stark. "Thad'in çalışma odası orada. Herhalde daktilonu kullanmak istersin, değil mi ortak?"

"Bu kitap için istemem," dedi Thad. "Sen daha iyi bilirsin."

Stark'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

Thad göğüs cebinde uçları görünen kurşunkalemleri işaret etti. "Alexis Machine ve Jack Rangely'yle temas kurmak istediğim zaman bunları kullanırım."

Stark son derece memnun görünüyordu. "Evet, bu doğru, değil mi? Bu defa farklı bir şey yapacağını sanmıştım."

"Farklı bir şey yok, George."

"Ben kendiminkileri getirdim," dedi Stark. "Üç kutu. Şerif Alan, hadi şimdi uslu uslu otomobilime gidip o kutuları al. Torpido gözünde. Bizler de burada oturup bebek bakıcılığı yaparız." Thad'e bakıp o çılgın kahkahalarından birini attı. "Seni *köpek* seni!"

"Haklısın, George," dedi Thad gülümseyerek. "Ben bir köpeğim. Sen de öylesin. Ve yaşlı köpeklere yeni numaralar öğretilemez."

"Sen de bu işe çok heveslisin, değil mi ortak? Ne dersen de, bir yanınla bu işe koyulmak için can atıyorsun. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Yazmayı istiyorsun!"

"Evet," dedi Thad. Alan onun yalan söylemediğini düşündü.

"Alexis Machine," dedi Stark gözleri ışıldayarak.

"Doğru," dedi Thad, onun da gözleri ışıldıyordu. "Ben burada durup seyrederken sen onu doğra."

"Tam üstüne bastın!" diye sevinçle bağırdı Stark ve gülmeye başladı. "Kan aktığını görmek istiyorum. Bunu bir daha söyletme bana."

O anda ikisi de gülmeye başladı.

Liz, Thad'e, Stark'a, sonra tekrar kocasına baktı ve birden beti benzi attı, çünkü onları birbirinden ayırt edemiyordu.

Ve bir anda uçurumun kenarı her zamankinden daha yakınmış gibi geldi.

5

Alan kurşunkalemleri almak için dışarıya çıktı. Başı sadece kısa bir an otomobilin içinde kalmıştı ama tekrar çıktığında

derin bir nefes aldı. Arabanın içinde başını döndüren karanlık ve sevimsiz bir koku vardı. Stark'ın Toronado'su içinde bir şey aramak, tıpkı kloroform dökülmüş bir tavan arasına girmek gibiydi.

Eğer rüyaların kokusu böyleyse, bir daha hiç rüya görmek istemiyorum, diye düşündü.

Bir an elinde Berol kurşunkalem kutularıyla siyah otomobilin yanında durup garaj yoluna baktı.

Serçeler gelmişti.

Garaj yolu serçelerden oluşan bir örtü altında gözden kayboluyordu. Alan onlara bakarken sayıları arttı. Koruluk da onlarla doluydu. Öü gibi sessizce ona bakıyorlardı.

Senin için geliyorlar, George, dedi içinden ve eve doğru yürümeye başladı. Yolun yarısına gelmişken, aklına gelen kötü bir düşünceyle durdu.

Yoksa bizim için mi geliyorlar?

Uzun bir an tekrar kuşlara baktı ama onlardan hiçbir cevap alamayınca eve girdi.

6

"Üst kata," dedi Stark. "Sen önden çık, Şerif Alan. Misafir odasının arka kısmına git. Orada, içinde resimler, camdan kâğıt ağırlıkları ve biblolar olan bir vitrin var. Bunu sol tarafından itince içe doğru dönüyor. Thad'in çalışma odası bunun arkasında."

Alan, Thad'e baktı. Thad başını sallayarak onay verdi.

"Buraya hiç gelmemiş biri olarak her tarafını iyi biliyorsun," dedi Alan.

"Ama burada bulundum," dedi Stark. "Rüyalarımda buraya çok sık gelmişimdir."

7

İki dakika sonra hepsi Thad'in küçük çalışma odasının benzersiz kapısı önünde toplanmıştı. Cam vitrin içe doğru çevrilerek

odaya giriş sağladı. Burada hiç pencere yoktu. Thad bir keresinde bunun nedenini Liz'e açıklamıştı: "Burada bir pencere olursa, yazacağım iki kelimede bir durup göle bakarım ve iki saat oradaki tekneleri seyrederim."

Deveboynu bir lamba ve halojen ampulü çalışma masasını beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Masanın yanında bir ofis koltuğu ile katlanabilir bir kamp koltuğu, tam karşısındaysa ışığın aydınlattığı yerde iki boş defter vardı. Her defterin üstünde uçları sivriltilmiş iki Berol kurşunkalemi duruyordu. Thad'in ara sıra kullandığı IBM elektrikli daktilo fişten çekilmiş, bir köşeye bırakılmıştı.

Katlanan koltuğu Thad koridordaki dolaptan çıkarıp getirmişti; iki koltuğun varlığı odaya bir *çift varlık* havası veriyordu; Liz bunu son derece sevimsiz buldu. Bir bakıma, Thad eve geldiğinde hayalinde canlandırdığı ayna-yaratığının başka bir çeşidi gibi olmuştu. Burada eskiden tek bir koltuk varken, şimdi iki tane olmuş, eskiden bir tane olan yazma alanı yan yana pozisyonda, iki tane olmuştu. Thad'in *normal* halindeyken kullandığı gereçler bir köşeye itilmişti; Stark, Thad'in ofis koltuğuna, Thad de katlanan koltuğa oturduğunda Liz'in başı döndü ve deniz tutmuş gibi oldu.

İkizlerin her biri ikisinin kucağındaydı.

Thad, "Sence birilerinin kuşkulanıp burayı kontrol etmeleri ne kadar sürer?" diye sordu kapı eşiğinde Liz'le birlikte ayakta duran Alan'a. "Doğruyu söyle ve isabetli bir tahminde bulun. Tek ümidimizin bu olduğunu söylüyorsam, bana inanmak zorundasın."

"Thad, ona bak!" diye haykırdı Liz. "Ona ne olduğunu göremiyor musun? Onun istediği şey sadece bir kitabın yazılmasına yardım etmek değil! Senin *hayatını* çalmak istiyor! Bunu anlamıyor musun?"

"Şşş," dedi Thad. "Onun ne istediğini biliyorum. Sanırım en başından beri biliyordum. Tek yolu bu. Ne yaptığımı biliyorum. Ne kadar sürer, Alan?"

Alan bunu iyice düşündü. Shelia'ya tavuk ızgarası almaya gideceğini söylemişti, o halde onun bir şeylerden kuşkulanması için daha zaman vardı. Norris Ridgewick orada olsaydı, olay daha hızlı gelişebilirdi.

"Karım arayıp da nerede olduğumu sorana kadar," dedi Alan. "Belki daha uzun bir süre. Karım çoktandır bir polis eşi. Eve geç gelmeme alışkındır." Bunu söylemek hiç hoşuna gitmemişti. Oyun bu şekilde oynanmamalıydı, olması gerekenin tam tersi yaşanıyordu.

Thad'in bakışları onu böyle konuşmaya zorlamıştı. Stark hiç dinlemiyor gibiydi; masanın köşesindeki eski bir metnin üstündeki kâğıt ağırlığını almış, elinde çevirip duruyordu.

"Sanırım en az dört saat," dedi Alan. Sonra da gönülsüzce ekledi: "Masama Andy Clutterbuck'a bıraktım; Clut da pek zeki bir adam değildir. Eğer birisi onu dürtecek olursa, bu kişi Harrison –senin yolda ektiğin adam– veya Oxford'daki Eyalet Polis Merkezi'nde tanıdığım biri olur. Henry Payton adında biri."

Thad, Stark'a baktı. "Yeterince zaman var mı?"

Stark'ın çürümüş yüzünde parlak mücevherler gibi ışıldayan gözleri buğulanmıştı. Sargılı eliyle dalgın bir şekilde kâğıt ağırlığını çeviriyordu. Bunu masaya bırakıp Thad'e gülümsedi. "Sence yeter mi? Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Thad de bunu düşündü. *İkimiz de neden bahsettiğimiz biliyoruz ama bunu kelimelerle ifade edebildiğimizi sanmıyorum. Burada yaptığımız iş yazmak falan değil. Yazmak sadece bir ritüel. Bir güç takasından söz ediyoruz. Ya da daha doğru ifadeyle, bir alışveriş: Liz ve ikizlerin hayatları karşılığında... ne? Tam olarak ne?*

Ama bunun cevabını biliyordu tabii. Zaten bilmeseydi tuhaf olurdu, çünkü daha birkaç gün önce bu konuyu etraflıca düşünmüştü. Stark'ın istediği – hayır, talep ettiği şey onun *gözüydü.* Onun sadece içe doğru bakabilen ve beyninin içinde gömülü olan o tuhaf üçüncü gözüydü.

İçinde yine o kaşıntı hissini duydu ve bunu üzerinden atmaya çalıştı. İçime sızmaya çalışma, George. Ateş gücü sende; benimse sadece bir grup sıska kuşum var. O yüzden, içime girmeye çalışma.

"Sanırım yeter," dedi Thad. "Yetip yetmediğini zamanı gelince anlayacağız, değil mi?"

"Evet."

"Tahterevalli gibi, bir ucu havaya kalkınca... diğer ucu iner."

"Thad, sen ne gizliyorsun? Benden ne gizliyorsun?"

Odaya bir anda buz gibi bir sessizlik çöktü. Bu oda, içindeki insanların duygularını barındıramayacak kadar küçülmüştü.

"Ben de sana aynı soruyu sorayım," dedi Thad.

"Hayır," dedi Stark. "*Benim* bütün kartlarım açık. Söyle bana, Thad." Çürüyen buz gibi eli Thad'in bileğini tuttu ve inanılmaz bir kuvvetle sıktı. "*Benden ne gizliyorsun*?"

Thad onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. O kaşıntı hissi artık her yanını sarmıştı ama en çok elindeki delikteydi.

"Bu kitabı istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

O anda Liz ilk defa Stark'ın yüzünün altındaki –yüzündeki değil, içindeki– ifadenin değiştiğini gördü. Tereddüt vardı. Ve korku? Belki. Belki korku yoktu ama çok geçmeden başlayacaktı.

"Buraya seninle gevrek yemeğe gelmedim, Thad."

"O halde sen bul," dedi Thad. Liz gürültülü bir şekilde iç geçirdi.

Stark bir an ona baktıktan sonra yine Thad'e döndü. "Bana puştluk yapma, Thad," dedi alçak sesle. "Bana puştluk yapmasan iyi edersin, ortak."

Thad bir kahkaha attı. Soğuk ve çaresizlik yansıtan bir sesti... ama gülüşü içtendi. En kötü yanı da buydu. Tıpkı George Stark'ın kahkahası gibiydi, tıpkı Stark bebeklerle oynarken onun gözlerinde Thad Beaumont'u görmesi gibiydi.

"Neden olmasın, George? Ben ne kaybedeceğimi biliyorum. Bu da açıkça belli. Şimdi, yazmak mı istiyorsun, yoksa konuşmak mı?"

Stark bir an Thad'in yüzüne bakarak düşündü. Sonra, "Neyse, siktir et," dedi. "Hadi başlayalım."

Thad gülümsedi. "Hadi o zaman."

Stark, "Sen ve polis gidin," dedi Liz'e. "Artık burada sadece erkekler kalacak. İş o noktaya geldi."

"Bebekleri alayım," dedi Liz. Stark bir kahkaha attı.

"Çok komiksin, Beth. Hayır. Bebekler benim sigortam. Öyle değil mi Thad?"

"Ama–" diye başladı Liz.

"Önemli değil," dedi Thad. "Onları merak etme. Ben bu işi yaparken George onlara göz kulak olur. Çocuklar onu seviyorlar. Fark etmedin mi?"

"*Tabii ki* fark ettim!" dedi Liz nefret kusan bir sesle.

Stark, "Yeter ki onların burada, bizimle olduklarını unutma," dedi Alan'a. "Bunu aklından çıkarma, Şerif Alan. Bir kurnazlık düşünmeye kalkma. Herhangi bir numara yapmaya kalkarsan, burası Jonestown'a döner. Hepimizi buradan ayaklarımız önde çıkarırlar. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Alan.

"Ve çıkarken kapıyı kapat."

Stark, Thad'e döndü. "Zamanı geldi."

"Doğru," dedi Thad ve eline bir kurşunkalem aldı. Liz ve Alan'a döndü. O anda Thad'in yüzünden onlara bakan gözler George Stark'ın gözleriydi. "Hadi. Çıkın artık."

8

Liz merdivenin yarısında durunca, Alan az kalsın ona çarpıyordu. Liz oturma odasının karşı ucundaki camekândan dışarıya bakıyordu.

Bütün dünya kuşlardan oluşmuştu. Altlarındaki veranda, göle inen yokuş tamamen onlarla kararmıştı; gölün üstündeki gökyüzü batı yönünden gelmeye başlayan yeni serçelerle kapkaraydı.

"Tanrım!" dedi Liz.

Alan onun kolunu tuttu. "Ses etme," dedi. "Seni duymasın."

"Ama bu ne–"

Alan koluna girdi ve alt kata kadar beraber indiler. Mutfağa girdiklerinde Alan ona Dr. Pritchard'ın hikâyesinin geri kalanını anlattı. Doktorla bu öğleden sonra konuşmuştu ama ona sanki bin yıl önceymiş gibi geliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıltıyla sordu Liz. Yüzü adamakıllı solmuştu. "Alan, çok korkuyorum!"

Alan onu kollarının arasına alıp sarıldı. Kendisi de çok korktuğu halde bu kadının son derece yürekli bir insan olduğunun farkındaydı.

"Bilmiyorum," dedi, "ama buraya ya Thad ya da Stark tarafından çağrıldıkları için geldiklerini biliyorum. Ama eminim onları çağıran Thad'dir. Çünkü buraya gelirken mutlaka onları görmüş olmalı. Onları gördü ama hiç sözünü etmedi."

"Alan, Thad çok değişti."

"Farkındayım."

"Bir yanıyla Stark'ı seviyor. Bir yanıyla Stark'ın... karanlık yüzünü seviyor."

"Biliyorum."

Koridordaki pencereye gidip dışarıya baktılar. Garaj yolu, koruluk ve .22'lik tabancanın bulunduğu barakanın etrafındaki alan tamamen kuşlarla kaplıydı. Rawlie'nin otomobili serçelerin altında görünmez haldeydi.

Fakat George Stark'ın Toronado'sunun üstünde hiç serçe yoktu. Bunun etrafında daire şeklindeki bir alan da sanki karantinaya alınmışçasına boştu.

Bir kuş doğruca pencereye çarparak tok bir ses çıkardı. Liz korkuyla tiz bir çığlık attı. Diğer kuşlar huzursuz bir şekilde kıpırdadılar – tepe boyunca muazzam bir dalgaya benzeyen bir hareketti bu. Sonra yine hareketsiz kaldılar.

"Bu kuşlar Thad'e aitse bile," dedi Liz, "onları Stark'a karşı kullanmayabilir. Thad bir yanıyla delirmiş. Zaten bir yanı oldum olası deliydi. O... bundan hoşlanıyor."

Alan bir şey söylemedi ama bunu o da biliyordu. Sezmişti.

"Bütün bu olanlar korkunç bir rüya gibi," dedi Liz. "Keşke uyanabilsem. Keşke uyanabilsem ve her şey eskisi gibi olsa. Clawson'dan önceki haliyle değil; *Stark*'tan önceki gibi."

Alan başını salladı.

Liz ona döndü. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Zor olanı yapacağız," dedi Alan. "Bekleyeceğiz."

9

O akşam hiç bitmeyecekmiş gibiydi; güneş gölün batısındaki dağların ötesine geçerken, gün ışığı da yavaşça sahneden çekiliyordu.

Dışarıda son bir serçe sürüsü gelip ana sürüye katılmıştı. Alan ve Liz onların çatıdaki varlıkların hissedebiliyorlardı ama serçeler sessizdi.

Liz ve Alan odanın içinde yürürlerken başları da tıpkı bir sinyale kilitlenmiş radar anteni gibi dönmekteydi. Kulakları çalışma odasına odaklanmıştı ama o odaya açılan kapının ardında hiçbir ses duyulmuyordu. Liz, bebeklerin birbiriyle mırıldanmalarını bile işitemiyordu. Onların uyuduklarını umdu, ama içinde bir türlü bastıramadığı bir ses, Stark'ın iki bebeği ve Thad'i öldürdüğünü söylüyordu.

Sessizce.

Yanında taşıdığı usturasıyla.

Ama sonra, öyle bir şey olsaydı serçeler bunu bilirlerdi ve engel olurlardı, diye düşündü. Bu düşünce onu biraz rahatlattı, ama çok değil. Serçeler evi kuşatan, akıl karıştırıcı bir bilmeceydi. Onların ne yapacaklarını, ne zaman yapacaklarını Tanrı bilirdi.

Alacakaranlık zifiri karanlığa dönüşürken Alan, "İşleri yeterince uzun sürerse, yer değiştirirler değil mi?" diye sordu. "Thad hastalanmaya başlayacak... Stark da iyileşmeye."

Liz öyle şiddetle irkildi ki, neredeyse elindeki kahve fincanını düşürecekti.

"Evet. Ben de öyle sanıyorum."

Gölden bir dalgıçkuşunun melankolik ötüşü duyuldu. Alan çalışma odasındaki durumu gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Orada *ikizler* vardı; bunlardan biri rahatça dinlenirken, diğeri ortak hayal güçlerinin dünyasında müthiş bir mücadeleye tutuşmuştu.

Dışarıda hava iyice kararırken, kuşlar beklemeye devam ediyordu.

Tahterevalli harekete geçti, diye düşündü Alan. *Thad'in köşesi havaya kalkıyor, Stark'ın köşesi iniyor. Yukarıda, o benzersiz kapının ardında değişim başlamıştı.*

İşin sonuna geldik sanırım, diye düşündü Liz.

Ve sanki bu düşüncesi sebep olmuş gibi, rüzgârın esmeye başladığını duydu – tuhaf bir rüzgârdı. Oysa gölün yüzeyi çarşaf gibi dümdüzdü.

Liz ayağa kalktı, elleri boğazına gitti. Camekândan dışarıya bakarken, *Alan* demeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Önemli değildi.

Üst katta tuhaf, ıslığa benzer bir ses vardı, yamuk bir flütten çıkan sesi andırıyordu. Stark aniden bağırdı. "Thad? Ne yapıyorsun? *Ne halt ediyorsun*?" Bir mantar tabancasının patlamasını andıran bir gürültü oldu. Bir saniye sonra Wendy ağlamaya başladı.

Ve dışarıda, giderek koyulaşan karanlıkta bir milyon serçe uçuşa hazırlanarak kanat çırpmaktaydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SERÇELER UÇUYOR

1

Liz kapıyı kapatıp iki adamı yalnız bıraktıktan sonra Thad defterini açıp bir süre boş sayfaya baktı. Sonra ucu sivriltilmiş Berol kalemlerinden birini aldı.

"Pastayla başlayacağım," dedi Stark'a.

"Evet," dedi Stark. Yüzü nicedir beklediği şeyin gerçekleşmesiyle duyduğu sevinci yansıtıyordu. "Doğrusu bu."

Thad kalemi boş sayfanın üzerinde tuttu. En sevdiği an buydu – ilk kelimeyi yazmadan önceki an. Bu da bir çeşit ameliyattı ve sonunda hemen her zaman hasta ölürdü, ama yine de ameliyatı yapardı. Yapmak zorundaydı, çünkü o bunun için yaratılmıştı. Sadece bunun için.

Yeter ki, unutma, diye düşündü. *Ne yapmakta olduğunu hatırla.*

Ama bir yanı –*Steel Machine*'i gerçekten yazmak isteyen yanı– buna itiraz etti.

Thad öne eğildi ve boş sayfayı doldurmaya başladı.

STEEL MACHINE
George Stark
Birinci Bölüm: Düğün

Alexis Machine tereddütler yaşayan bir insan sayılmazdı ve o güne kadar böyle bir durumda hiç tereddüt etmemişti. Ne var ki, aklına girmişti bir kere: Dünyadaki onca insan arasında –beş milyar kişi var mıydı?– sadece ben şu anda elimde bir Heckler& Koch .223'lük yarı otomatik bir silahla tekerlekli bir düğün pastası içinde bulunuyorum.

Daha önce hiç kapalı bir yere tıkılmamıştı. Daha içine girdiği anda hava ağırlaşmıştı ama zaten derin nefes alması mümkün değildi. Bu Truva Atı pastanın dondurmalı kısmı gerçekti, fakat altında Nartex denen ince bir tabaka alçıtaşı vardı – bir çeşit kaliteli karton gibiydi. Derin bir nefes alacak olursa, pastanın en üst tabakasındaki gelin ve damat muhtemelen çökerdi. Ve tabii, şekerli kreması da çatlayacak ve...

Thad hızı gittikçe artarak kırk dakika boyunca yazdı. Sonunda büyük bir patlamanın yaşanacağı düğün partisinin görüntülerini ve seslerini hayalinde canlandırıyordu.

Bir süre sonra kalemi masaya bıraktı. Ucu iyice körelmişti.

"Bana bir sigara ver," dedi.

Stark kaşlarını kaldırdı.

"Evet," dedi Thad.

Masanın üstünde bir paket Pall Mall duruyordu. Stark bir tane çıkarıp Thad'e verdi. Sigara onca yıl sonra dudaklarına yabancı gelmişti... çok büyük gibiydi. Ama çok hoştu! Çok iyiydi.

Stark bir kibrit çakıp Thad'e doğru uzattı. Thad derin bir nefes çekti. Duman ciğerlerini yaktı ve hemen başı dönmeye başladı. Ama bu onu hiç rahatsız etmedi.

Şimdi bir içki iyi gider, diye düşündü. *Ve eğer bu işten sağ olarak, ayaklarımın üstünde çıkabilirsem, yapacağım ilk şey bir kadeh içmek olacak.*

"Bıraktın sanıyordum," dedi Stark.

Thad başını salladı. "Ben de öyle sanıyordum. Ne diyeyim, demek ki yanılmışım." Sigaradan derin bir nefes daha çektikten

sonra dumanını burnundan üfledi. Defteri Stark'a doğru çevirip, "Senin sıran," dedi.

Stark deftere doğru uzanıp Thad'in yazdığı son paragrafı okudu; daha fazlasını okumasına gerek yoktu. İkisi de hikâyenin nasıl gelişeceğini biliyordu.

O sırada evde Jack Rangely ve Tony Westerman mutfakta, Rollick de üst kattaydı. Üçünde de Steyr-Aug yarı otomatik silahlar vardı. Bunlar Amerika'da üretilen en kaliteli silahlardı. Davetli kılığındaki korumalar ne kadar hızlı olsalar da, üç adam yeterince ateş gücü sağlayıp güvenli bir şekilde kaçmalarını sağlayabilirlerdi. Yeter ki şu pastanın içinden bir çıkayım, diye düşündü Machine. Başka bir şey istemiyorum.

Stark da bir Pall Mall yaktıktan sonra kendi Berol'larından birini alıp kendi defterini açtı... sonra durdu. Dürüst bir ifadeyle Thad'e baktı.

"Korkuyorum, ortak," dedi.

Ve o anda Thad, bildiği her şeye rağmen Stark'a acıdı. *Korkuyorsun. Evet, tabii ki korkuyorsun,* diye düşündü. *Sadece yeni başlayanlar –çocuklar– korkmaz. Yıllar geçer ve sayfanın üstündeki kelimeler daha koyulaşmaz... ama beyaz olan boşluk giderek daha beyazlaşır. Korkuyor musun? Korkmaman için şimdi olduğundan daha deli olman gerekirdi.*

"Biliyorum," dedi. "Sen de ne yapman gerektiğini biliyorsun – bu işi yapmanın tek yolu, yapmaya başlamak."

Stark başını sallayıp defterinin üstüne eğildi. Thad'in yazdığı son paragrafa iki kere daha baktıktan sonra o da yazmaya başladı.

Kelimeler Thad'in zihninde ıstıraplı bir yavaşlıkla oluşmaktaydı.

Machine... daha önce... hiç

Uzun bir duraklamadan sonra bir çırpıda dökülen kelimeler:

...astımlı olmak nasıl bir şeydir diye düşünmemişti, ama eğer bu olaydan sonra birisi ona soracak olursa...

Daha kısa bir duraklama.

...aklına hemen Scoretti işi gelecekti.

Stark yazdığı kısmı bir kez daha okuduktan sonra hayretler içinde Thad'e baktı.

Thad onaylarcasına başını salladı. "Gayet mantıklı, George." Parmağıyla ağzının köşesine dokundu; canı yanınca orada bir çıban çıktığını hissetti. Stark'a bakınca, onun ağzının kenarındaki benzer bir çıbanın kaybolduğunu gördü.

Oluyor. Gerçekten de oluyor.

"Hadi, George," dedi. "Göster kendini."

Ama Stark zaten yine defterin üstüne kapanmış, daha da hızlı yazmaya koyulmuştu.

2

Stark da yaklaşık yarım saat kadar yazdıktan sonra kalemi bırakıp iç geçirdi.

"Güzel oldu," dedi keyifli bir sesle. "Olabileceği kadar güzel oldu."

Thad defteri alıp okumaya başladı – ve Stark'tan farklı olarak, yazılanların tamamını okudu. Aradığı şey Stark'ın yazdığı dokuz sayfanın üçüncüsünde ortaya çıkmaya başladı.

Machine sürtünmeye benzer sesler duyunca gerildi ve otomatik silahı sımsıkı tuttu. Sonra onların ne yaptığını anladı. Muazzam otağın altındaki uzun masalarda toplanmış olan iki yüz kadar davetli, katlanan serçelerini kadınların yüksek topuklu serçeleriyle bozulmaması için bahçenin üstüne serilen tahta kaplamaların üstünde çekiyorlardı. Davetliler serçe pastasını ayakta alkışlamaya başlamışlardı.

Bilmiyor, diye düşündü Thad. *Art arda "serçeler" kelimesini yazdı, ama onlarla ilgili en küçük bir fikri bile yok.*

Thad tepesinde serçelerin huzursuz bir şekilde kıpırdandıklarını işitti; ikizler de uykuya dalmadan önce birkaç kez yukarıya doğru bakmışlardı; demek ki onlar da fark etmişlerdi.

Ama George fark etmemişti.

George için serçeler falan yoktu.

Thad metni okumaya devam etti. O kelime daha sık kullanılır olmuştu ve son paragrafa gelindiğinde her şey apaçık ortaya çıkıyordu.

Machine daha sonra serçelerin uçtuğunu ve titizlikle seçtiği çetesindeki gerçek serçelerin Jack Rangely ve Lester Rollick olduğunu öğrendi. Diğerleri, on yıl birlikte uçtuğu serçeler, işin içindeydiler. Serçeler. Machine daha serçeli telsizine bağırmadan önce uçmaya başlamışlardı.

"Ee?" dedi Stark, Thad metni masaya bırakınca. "Nasıl buldun?"

"Bence gayet iyi," dedi Thad. "Ama sen zaten iyi olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Evet... Ama senin ağzından duymak istedim, ortak."

"Ayrıca, giderek daha iyi göründüğünü gözlüyorum."

Bu doğruydu. George tam gaz Alexis Machine'in şiddet dolu dünyasında dolaşırken, yaraları iyileşmeye başlamıştı.

Çıbanlar kayboluyordu. Çürüyen, dökülen derisi yine pembeleşmekteydi; bu yeni derinin kenarları iyileşmekte olan çıbanlara doğru yükseliyor, bazı noktalarda örtüşmeye başlıyordu. Kaybolmuş kaşları yeniden çıkıyordu. Yakasının üstünü iğrenç bir sarı lekeyle örten irin de kesilmişti.

Thad sol elini sol şakağında patlamaya başlayan çıbana götürdü, sonra da parmak uçlarına baktı. Islanmıştı. Bu defa alnına dokundu. Derisi düzgündü. Gerçek hayatının başladığı yıl geçirdiği ameliyatın işareti olan beyaz yara izi kaybolmuştu.

Tahterevallinin bir ucu yükselince, diğeri iner. Bu da tabiat kanunlarından biridir, yavrum. Sadece tabiat kanunlarından biridir.

Dışarıda hava kararmış mıydı? Thad öyle olduğunu tahmin etti. Saatine baktı ama işe yaramadı. Beşi çeyrek geçe durmuştu. Zaten zamanın önemi yoktu. Bu işi bir an önce yapmak zorundaydı.

Stark tepeleme dolmuş olan kül tablasında sigarasını söndürdü. "Devam edelim mi, yoksa biraz ara vermek ister misin?"

"Sen devam etsene," dedi Thad. "Bence pekâlâ devam edebilirsin."

"Evet," dedi Stark. Artık Thad'e bakmıyordu. Gözleri sadece kelimeleri, kelimeleri, kelimeleri görüyordu. Elini tekrar gürleşmeye başlayan sarı saçlarından geçirdi. "Devam edebileceğimi sanıyorum. Dahası, bunu yapabileceğimi *biliyorum*."

Tekrar yazmaya başladı. Thad kalemtıraş almak için yerinden kalktığında, bir an başını kaldırıp ona baktı, sonra tekrar yazmaya devam etti. Thad kalemlerden birini iyice sivriltti. Yerine dönerken Rawlie'nin ona verdiği kuş düdüğünü cebinden çıkardı. Avucunun içinde saklayıp koltuğuna oturdu ve önündeki deftere baktı.

İşte, zamanı gelmişti. Bundan en küçük bir kuşkusu bile yoktu. Tek soru, bunu deneyecek cesaretinin olup olmadığıydı.

Bir yanı bunu istemiyordu – hâlâ o kitabı yazmak için kıvranan yanı. Ama bu his Alan ve Liz çalışma odasındayken duyduğu kadar kuvvetli değildi ve nedenini de biliyordu. Bir kopuş gerçekleşiyordu. Bir çeşit müstehcen bir doğum. Artık bu onun kitabı değildi. Daha en başından beri ona sahip olan kişi Alexis Machine'di.

Kuş düdüğünü hâlâ sol avucunda tutarken kendi defterine eğildi.

Getiren kişi benim, diye yazdı.

Tepesinde kuşların huzursuz kıpırdanmaları kesildi.

Bilen kişi benim, diye yazdı.

Bütün dünya put kesilmiş, dinler gibiydi.

Sahip olan kişi benim.

Thad durup, uyumakta olan çocuklarına baktı.

Beş kelime daha, dedi içinden. *Sadece beş kelime daha.*

Ve o anda hayatında bu beş kelimeden daha çok yazmak istediği bir şey olmadığını fark etti.

Beş kelime daha.

Sol elini kaldırıp kuş düdüğünü bir puro gibi dudaklarının arasına yerleştirdi.

Başını kaldırma, George. Sakın başını kaldırma, yaratmakta olduğun dünyadan dışarıya bakma. Şimdi olmaz. Tanrım, ne olur şimdi onun gerçek dünyaya bakmasına izin verme.

Önündeki boş sayfaya büyük harflerle PSİKOPOMPLAR yazdı. Bunu bir daire içine aldıktan sonra altına bir ok çizdi ve okun altına da büyük harflerle SERÇELER UÇUYOR yazdı.

Dışarıda bir rüzgâr esmeye başladı – fakat bu bir rüzgâr değil, milyonlarca tüyün dalgalanmasıydı. Ve bu, Thad'in başının içindeydi. Birden zihnindeki o üçüncü göz açıldı ve New Jersey-Bergenfield'i gördü – boş evleri, boş sokakları ve ılık ilkbahar göğünü. Her yerde serçeler vardı, her zamankinden çok sayıda. Doğup büyüdüğü dünya uçsuz bucaksız bir kuşhane halini almıştı.

Ne var ki, burası Bergenfield değildi.

Burası Tahtalıköy'dü.

Stark yazmayı bıraktı. Gözleri telaşla büyüdü.

Thad derin bir nefes alıp düdüğü üfledi. Rawlie'nin verdiği kuş düdüğünden tuhaf, ciyaklamaya benzer bir ses çıktı.

"Thad? Ne yapıyorsun? *Ne yapıyorsun*?"

Stark kuş düdüğünü kapmak için atıldı, ama daha ona elini süremeden düdük bir patlama sesiyle Thad'in ağzında ikiye ayrılarak dudağını kesti. Bu ses ikizleri uyandırdı. Wendy ağlamaya başladı.

Dışarıda serçelerin kanat çırpışı artık bir kükreme halini almıştı.

Uçuyorlardı.

3

Wendy'nin ağlama sesini duyan Liz merdivene koşmuştu. Alan ise gördükleri karşısında büyülenmiş gibi bir an orada kalakaldı. Bütün arazi, ağaçlar, göl, gökyüzü silinmişti. Serçeler

dalgalanan bir perde gibi pencereyi tepeden aşağıya, bir yandan diğerine karartmıştı.

Küçük gövdelerin güçlendirilmiş cama ilk çarpışında Alan kendini topladı.

"Liz!" diye bağırdı. *"Liz, eğil!"*

Ama Liz'in eğileceği yoktu; bebeği ağlıyordu ve aklındaki tek şey buydu.

Alan ona doğru bir hamle yaptı, kendine ait bir sır olan müthiş süratiyle Liz'i yakaladı. Tam o anda cam yirmi bin serçenin ağırlığıyla içe doğru patladı. Bunları yirmi bin serçe daha izledi, ardından yirmi bin daha, sonra bir yirmi bin daha... Bir anda oturma odasının içi kuşlarla dolmuştu. Nereye baksan serçe vardı.

Alan, Liz'in üstüne kapaklandı ve onu kanepenin altına çekti. Dünya ciyaklayan serçelerle dolmuştu. Artık diğer pencerelerin de parçalandığını işitiyorlardı. Bütün ev bu intihar bombacıların darbeleriyle sarsılıyordu. Alan dışarıya bakınca sadece kahverengi-siyah bir hareket görebildi.

Kuşların çarpmasıyla duman dedektörleri ötmeye başladı. Bir yerden televizyon ekranının parçalanma gürültüsü geldi. Duvarlardaki tablolar patırtılarla devriliyordu. Saksıların parçalanışını duydular.

Alan bütün bu gürültüye rağmen bebeklerin ağlamasını ve Liz'in çığlıklarını işitebiliyordu.

"Bırak beni! Bebeklerim! Bırak beni! BEBEKLERİMİ ALMALIYIM!"

Liz kıvrılarak gövdesinin yarısını Alan'ın altından çıkardı ama yine de üstü hemen serçelerle örtüldü. Saçlarına takılıp orada debelendiler. Liz eliyle onları püskürtmeye çalışırken, Alan onu tutup geriye çekti. Başını kaldırınca serçelerin siyah bir bulut halinde üst kata, çalışma odasına doğru uçtuklarını gördü.

4

İlk kuşlar gizli kapıya çarpmaya başladığı anda Stark, Thad'e doğru bir hamle yaptı. Thad duvarın arkasında yere düşen kâğıt ağırlıklarının ve kırılan camların gürültüsünü duyabiliyordu. Artık ikizlerin ikisi de ağlıyordu. Onların ağlama sesi serçelerin deli gibi ötüşüne karışarak cehennemî bir armoni yaratıyordu.

"Bunu yapma!" diye bağırdı Stark. *"Yapma, Thad! Her ne halt ediyorsan, bunu yapma!"*

Stark tabancasına uzandığı anda Thad elindeki kurşunkalemi onun boğazına sapladı.

Kan fışkırdı. Stark hırıltılı sesler çıkararak ona doğru döndü ve boğazındaki kalemi almaya çalıştı. Her yutkunuşunda kalem aşağıya yukarıya sallanıyordu. Nihayet tutup çıkarmayı başardı. "Ne yapıyorsun?" diye inledi. "Bu da ne?" Artık kuşları işitiyordu; onlara bir anlam veremese de onları işitiyordu. Gözleri kapıya doğru çevrilince, Thad ilk kez bu gözlerde gerçek korkuyu gördü.

"Romanın sonunu yazıyorum, George," dedi Thad, alt kattaki Liz ve Alan'ın duyamayacağı kadar alçak sesle. "Gerçek dünyadaki sonunu yazıyorum."

"Pekâlâ," dedi Stark. "O halde bunu hepimiz için yazalım."

Bir elinde kanlı kurşunkalem, diğerinde .45'lik tabancasıyla ikizlere doğru döndü.

5

Kanepenin ucunda el örgüsü bir battaniye vardı. Alan bunu almak için uzanınca bir anda bir düzine dikiş iğnesinin eline battığını hissetti.

"Lanet olsun!" diye bağırarak elini geri çekti.

Liz hâlâ onun altından çıkabilmek için debeleniyordu. O korkunç kanat çırpma sesi artık bütün evreni kaplamıştı sanki ve Alan artık bebekleri işitemiyordu; ama Liz Beaumont işitebili-

yordu. Son bir gayretle kıvrılıp kendini çekti. Alan onun yakasına yapışınca, kumaşın yırtıldığını hissetti.

"Dur bir dakika!" diye bağırdı ona, ama yararı olmadı. Çocukları çığlık çığlığa ağlarken Liz'i durdurabilmesi imkânsızdı. Annie de aynısını yapardı. Alan iğne gibi batan gagalara aldırmadan bir kez daha battaniyeye uzandı ve bu kez çekebildi. Katlanmış haldeki battaniye açılarak kanepeden düştü. Yatak odasından parçalanan mobilyaların gürültüsü geliyordu. Alan o bitkin haliyle manzarayı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. O kocaman şifoniyeri devirmek için kaç tane serçe gerekirdi?

Bir ampulün içinde kaç tane serçe düzüşebilir? diye delice bir soru geldi aklına. Manyakça bir kahkaha atarken oturma odasının ortasında tavandan sarkan lamba karpuzu bomba gibi patladı. Liz korku içinde bağırarak bir an geri çekildi; Alan son anda battaniyeyi onun başına geçirip kendisi de altına girdi. Battaniyenin altında yalnız değillerdi. En az altı tane serçe de oradaydı. Yanaklarına sürtünen kanatları ve gagalanan sol şakağındaki acıyı hissediyordu. Serçe önce omzuna, sonra da battaniyenin altından yere düştü.

Liz'i kendine doğru çekip kulağına bağırdı. "Şimdi yürüyeceğiz! Yürüyeceğiz, Liz! Bu battaniyenin altında! Koşmaya kalkarsan seni bayıltırım. Beni anladıysan başını salla!"

Liz kendini çekmeye çalıştı. Battaniye gerildi. Serçeler kısa bir an için bunun üstüne konup sanki bir trambolinin üstündelermiş gibi sıçradıktan sonra uçup gittiler. Alan onu bir kez daha kendine doğru çekip omuzlarından sarstı. Sertçe.

"Anladıysan başını salla, lanet olası!"

Liz başını sallarken saçı onun yanağını gıdıkladı. Kanepenin altından sürünerek çıktılar. Alan onun kaçmasından korkarak kolunu omzuna doladı. Birlikte çıldırmış gibi ciyaklayan kuş bulutunun arasından ağır ağır yürümeye başladılar. Köy panayırında, içinde iki insan olan uzun bir eşeğin dans edişine benziyordu bu görüntü.

Oturma odası çok geniş ve yüksek tavanlıydı ama şimdi, hiç hava kalmamış gibiydi. Alan ve Liz kuşlardan oluşan bu yapışkan atmosfer içinde yürüdüler.

Mobilyalar parçalanıyor, kuşlar duvarlara, tavanlara ve lambalara çarpıyordu. Bütün dünya kuş kokusu ve tuhaf bir vurmalı çalgılar sesiyle dolmuştu.

Nihayet merdivene ulaştılar ve daha şimdiden tüylerle ve kuş pisliğiyle kaplanmış battaniyenin altında yavaşça yukarıya çıkmaya başladılar. Ve o sırada üst kattaki çalışma odasında bir silah patladı.

Alan şimdi yine ikizleri duyabiliyordu. Çocuklar feryat figan ağlıyorlardı.

6

Stark tabancayı William'a doğrulturken Thad de masaya uzanıp, az önce Stark'ın elinde çevirdiği kâğıt ağırlığını kaptı. Kayrak taşından yapılmış ağır bir kütleydi. Stark ateş etmeden bir saniye önce Thad bunu onun bileğine indirdi, kemiğini kırdığı gibi namlunun da yere doğru eğilmesini sağladı. Patlayan tabanca odada kulakları sağır edici bir gürültü çıkardı. Kurşun William'ın sol ayağının iki santim yanından geçip yere saplandı. Thad, Stark'a doğru hamle yaparken ikizler ağlamaya başladı. Thad onların birbirlerini korumak istercesine sarılışlarını gördü.

Hansel ve Gretel, diye düşündü; o sırada Stark kurşunkalemi onun omzuna sapladı.

Thad acı içinde haykırıp Stark'ı itti. Stark odanın köşesindeki daktiloya takılıp sırtüstü düştü. Tabancayı sağ eline almak isterken yere düşürdü.

Artık kapıya dayanmış kuşların sesi ardı arkası kesilmeyen gök gürültüsü gibiydi.

Stark elini arka cebine götürüp usturasını çıkardıktan sonra bıçağını dişleriyle açtı. Gözleri parlıyordu.

"Bunu istiyor musun, ortak?" diye sorarken Thad onun yüzünün yine çürümeye başladığını fark etti. "Gerçekten istiyor musun? Pekâlâ. İstediğin olsun."

7

Merdivenin yarısına vardıklarında Liz ve Alan durmak zorunda kaldılar. Karşılarında kuşlardan oluşan bir duvar vardı ve bunu aşmaları mümkün görünmüyordu. Hava serçelerin kanat çırpma sesleri ve ciyaklamalarıyla dolmuştu.

Kuşlar onlara saldırmıyor, sadece geçmelerine engel oluyorlardı. Sanki dünyada ne kadar serçe varsa hepsi Beaumont'ların Castle Rock'taki evlerinin ikinci katına davet edilmişti.

"Eğil!" diye bağırdı Alan ona. *"Belki onların altından sürünerek geçebiliriz!"*

Dizlerinin üstüne çöktüler. Pek hoş olmasa da, ilk başta biraz ilerleyebildiler; derinliği en az kırk santim olan, çıtır çıtır ses çıkaran kanlı bir serçe halısında sürünüyorlardı. Derken yine bir duvara tosladılar. Battaniyenin altından başını uzatan Alan tarif edilmesi imkânsız, karmakarışık bir kütle gördü. Basamakların üstündeki serçeler eziliyorlardı. Canlılar –ama çok geçmeden ölecek olanlar– üst üste bunların üzerinde duruyorlardı. Merdivenin bir metre ötesinde bir intihar uçuşu yapıyor, çarpıp düşüyor, bazıları kalkıp tekrar uçuyor, diğerleri de bacakları veya kanatları kırılmış yoldaşlarının üstünde debeleniyorlardı. Alan serçelerin havada duramadıkları gerçeğini hatırladı.

Yukarıda bir yerde, bu canlı bariyerin öbür tarafında bir adam çığlık attı.

Liz onun yakasına yapışıp çekti. *"Ne yapabiliriz?"* diye haykırdı. *"Ne yapabiliriz, Alan?"*

Alan cevap vermedi. Çünkü verecek cevabı yoktu. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

8

Stark usturası sağ elinde, Thad'e doğru yaklaştı. Thad gözlerini usturanın bıçağından ayırmadan çalışma odasının kapısına doğru gerilerken masanın üstünden başka bir kurşunkalem kaptı.

"Bu senin işine yaramaz, ortak," dedi Stark. "Artık çok geç." Derken gözleri kapıya çevrildi. Kapı ardına kadar açılmıştı ve serçeler azgın bir nehir gibi içeriye dolarak George Stark'a doğru uçtu.

Bir anda Stark'ın yüzünde büyük bir korku... ve her şeyi anladığını söyleyen bir ifade belirdi.

"*Hayır!*" diye haykırarak Alexis Machine'in usturasıyla onları doğramaya çalıştı. "Hayır! Geri dönmeyeceğim! Beni zorla geri götüremezsiniz!"

Serçelerden birini ikiye böldü; kuş iki parça halinde yere düştü. Stark usturayı havada sallayıp duruyordu.

Ve o anda Thad

(geri dönmeyeceğim)

burada neler olduğunu anladı.

Psikopomplar tabii ki George Stark'a eşlik etmek için gelmişlerdi. George Stark'a tahtalıköye, ölüler diyarına kadar eşlik edeceklerdi.

Thad elindeki kalemi bırakıp çocuklarına doğru geriledi. Hava tamamen serçelerle dolmuştu. Kapıdan içeriye taşmış bir nehir gibi akıyorlardı.

Serçeler Stark'ın geniş omuzlarına kondular. Kollarının ve başının üstüne yerleştiler. Önce düzinelerce, sonra yüzlercesi göğsüne çarptı. Stark bir o yana bir bu yana dönerek üstüne çullanan kuşlardan, sivri gagalarından kurtulmaya çalıştı.

Kuşlar usturanın üstünü de örtmüştü; çelik bıçağı, üstüne yapışan tüylerle kaplanmıştı, artık görünmüyordu.

Thad çocuklarına baktı. İkizler ağlamayı kesmiş, yüzlerinde hayret ve neşeli bir ifadeyle onlara bakıyorlardı. Yağmur yağıyor mu diye anlamak istermiş gibi minik parmaklarını uzatmışlardı. Serçeler bu parmakların üstüne kondular... ama gagalamadılar.

Ama Stark'ı gagalıyorlardı.

Yüzünün her tarafından kan fışkırdı. Mavi gözlerinden biri kayboldu. Serçelerden biri yakasına konup gagasını az önce Thad'in boğazında açtığı deliğe soktu ve Stark onu yakalayıp elinde ezene kadar makineli tüfek ateşi gibi üç kere sapladı.

Thad ikizlerin yanında diz çökmüştü ve kuşlar şimdi onun da üstüne konuyor ama gagalamıyorlardı, sadece üstünde duruyorlardı.

Ve seyrediyorlardı.

Stark gözden kaybolmuş, kıvranan, canlı bir kuş heykeline dönmüştü. Üstündeki kanatların arasından kan sızıyordu. Thad alt katta bir yerde bir parçalanma sesi duydu – tahtanın kırılması gibi bir sesti bu.

Kapıyı kırıp mutfağa girdiler, diye düşündü. Bir an aklına ocağa giden gaz boruları geldiyse de bunun üstünde durmadı.

Ve artık George Stark'ın kemiklerinin üstündeki etlerin koparılma seslerini işitiyordu.

"Senin için geldiler, George," diye fısıldadı. "Senin için geldiler. Tanrı yardımcın olsun."

9

Alan bir kez daha üstünde bir boşluk olduğunu hissedince, battaniyedeki deliklerin birinden yukarıya baktı. O anda yanağına düşen kuş pisliğini eliyle sildi. Merdiven boşluğu hâlâ kuşlarla doluydu ama sayıları azalmıştı. Sağ kalanların büyük bir kısmı muhtemelen gidecekleri yere varmıştı.

"Hadi!" dedi Liz'e ve yine ölü kuşlardan oluşan halının üstünden yukarıya çıkmaya başladılar. İkinci kat sahanlığına var-

dıklarında Thad'in haykırışını duydular: *"O halde götürün onu! Götürün! AİT OLDUĞU CEHENNEME GÖTÜRÜN!"*

Ve kuşların uğultusu bir kasırga halini aldı.

10

Stark onlardan kurtulmak için son bir çaba gösterdi. Gidebileceği, kaçabileceği hiçbir yer yoktu ama yine de çabaladı. Pes eden bir adam değildi.

Üstünü örten kuş sütunu da onunla birlikte öne ilerledi; yüzlerce kuş hiç durmaksızın göğsüne çarpıyordu. Kimi ölü, kimi yaralı kuşlar yere düşerken Thad bir an ömrünün sonuna kadar aklından çıkaramayacağı bir manzara gördü.

Serçeler George Stark'ı diri diri yiyordu. Gözleri oyulmuş, sadece kapkara göz yuvaları kalmıştı. Burnu kanlar içindeki bir parçadan ibaretti. Alnı ve saçlarının büyük bir kısmı soyulmuş, kafatasının sümüksü yüzeyini ortaya çıkarmıştı. Kaburga kemikleri beyaz çıkıntılar halinde derisinden fırlamıştı. Kuşlar karnını da açmıştı. Bir grup serçe midesine girip bağırsaklarını çekiştirerek lime lime ettiler.

Ve Thad bir şey daha gördü.

Serçeler onu havaya kaldırmaya çalışıyorlardı. Ve çok geçmeden, onun gövde ağırlığını yeterince azalttıktan sonra bunu başaracak gibiydiler.

"O halde götürün onu!" diye bağırdı Thad. *"Götürün! ONU AİT OLDUĞU CEHENNEME GÖTÜRÜN!"*

Stark'ın çığlıkları yüzlerce gaganın darbeleri sonucu gırtlağı parçalanınca kesilmişti. Serçeler onun koltukaltlarında kümelendiler; bir an için ayakları kanlı halıdan yükselmişti.

Stark kollarını –geriye ne kaldıysa– sertçe iki yanına çarparak düzinelerce kuşu ezdi ama hemen yine düzinelercesi onların yerini aldı.

Gagalama ve parçalanan tahta sesi giderek yükseliyordu. Thad o yöne bakınca çalışma odasının doğu tarafındaki duvarın

tuvalet kâğıdı gibi ufalandığını gördü. O boşluktan binlerce gaganın içeriye dolduğunu görünce gövdesiyle ikizleri korumak için kendini onların üstüne attı.

Duvar bir kıymık ve talaş bulutu halinde içeriye doğru parçalandı. Thad gözlerini kapatıp çocuklarına sarıldı.

Başka bir şey göremedi.

11

Ama Alan Pangborn gördü; Liz de gördü.

Üstlerindeki kuşlar ikiye ayrılınca battaniyeyi omuzlarına kadar indirmişlerdi. Liz sendeleyerek misafir yatak odasına, oradan da kapısı açık çalışma odasına doğru yürüdü. Alan da peşindeydi.

Alan bir an için çalışma odasının içini göremedi; kahverengi-siyah karışımı bir bulut vardı. Derken bir şekil gördü – korkunç, üstü kuşlarla kaplı bir şekil. Bu Stark'tı. Her tarafı kuşlarla kaplanmıştı ve onu diri diri yedikleri halde hâlâ canlıydı.

Kuşların sayısı hâlâ artıyordu. Alan bir an onların ciyaklamalarıyla delirecek gibi oldu. Sonra da ne yapmakta olduklarını anladı.

"Alan!" diye haykırdı Liz. *"Alan, onu havaya kaldırıyorlar!"*

Bir zamanlar George Stark olan şey, artık insana hiç benzemeyen şey, serçelerden oluşan bir yastığın üzerinde havalanıyordu. Çalışma odasının karşı ucuna doğru süzüldü, bir an yere düşecek gibi oldu, sonra yine yükseldi. Doğu tarafındaki parçalanmış duvarda oluşan deliğe yaklaştı.

Bu delikten içeriye başka kuşlar da girdi; hâlâ misafir yatak odasında bulunanlar da hızla çalışma odasına geldiler.

Stark'ın seğiren iskeletinden koparılan et parçaları yağmur gibi yağıyordu.

Gövdesinin etrafını saran ve kalan son saçlarını yolan serçelerle birlikte o delikten süzülerek geçti.

Alan ve Liz ölü kuşlara basarak çalışma odasına girdiler. Thad her iki kolunda ağlayan ikizlerle yavaşça ayağa kalkıyordu. Liz koşarak gelip bebeklerden birini ondan aldı. Yara var mı diye elleriyle vücutlarını yokladı.

"İyiler," dedi Thad. "Sanırım ikisi de iyi."

Alan çalışma odasının duvarındaki deliğe gitti. Dışarıya baktığında ancak ürkütücü bir peri masalında olabilecek bir manzara gördü: Gökyüzü kuşlarla kapkaraydı, ama tek bir yerde rengi biraz açılmıştı. Sanki gerçeklik kumaşında bir delik açılmıştı.

Bu delik çırpınan bir adamın şeklini almıştı.

Kuşlar bunu yükseklere taşıyorlardı. Ağaçların tepesine vardığında, bir an orada durur gibi oldu. Alan bir an o bulutun tam ortasında tiz sesli, insana ait olmayan bir çığlık işitti. Sonra serçeler yine harekete geçti. Onları seyretmek bir bakıma bir filmi tersinden seyretmeye benziyordu. Evin parçalanmış pencerelerinden bulutlar halinde serçeler çıkıyor, garaj yolunun, ağaçların ve Rawlie'nin Volkswagen'inin kıvrımlı tepesinden yükseliyorlardı.

Karanlığın merkezine doğru uçuyorlardı.

İnsan şeklindeki o leke yine kımıldamaya başladı – ağaçların üstünden havalanıp karanlık gökyüzüne doğru yükseldi... ve burada gözden kayboldu.

Liz köşede oturmuş, kucağındaki ikizleri yatıştırmaya çalışıyordu, ama çocuklar artık rahatlamışlardı. Annelerinin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne neşeyle bakıyorlardı. Wendy sanki onu teselli etmek istercesine annesinin yanağını okşadı. William uzanıp annesinin saçındaki bir tüyü aldı ve bunu incelemeye başladı.

"Artık o yok," dedi Thad. Çalışma odasının duvarındaki delikten dışarıya bakan Alan'ın yanına gelmişti.

"Evet," dedi Alan. Gözlerinden aniden yaşlar boşaldı. Bunu hiç beklemiyordu ama oluvermişti işte.

Thad kolunu onun omzuna atmak istedi ama Alan geri çekildi.

"Tamam," dedi. "Şimdi geçer."

Thad bir kez daha delikten dışarıya, karanlığa doğru baktı. O karanlığın içinden bir serçe çıkıp omzuna kondu.

"Teşekkür ederim," dedi Thad kuşa. "Teş–"

Serçe aniden onu sertçe gagaladı ve gözünün hemen altını kanattı.

Sonra da arkadaşlarına katılmak üzere uçup gitti.

"Neden?" diye sordu Liz. Şaşırmış bir halde kocasına bakıyordu. "Neden yaptı bunu?"

Thad karşılık vermedi ama cevabı bildiğini sanıyordu. Rawlie DeLesseps de biliyor olmalıydı. Az önce yaşanan olay yeterince sihirliydi, ama bir peri masalı değildi. Belki de o son serçe, Thad'e bunu hatırlatmak isteyen bir güç tarafından görevlendirmişti. Zorla hatırlatmak için.

Dikkatli ol, Thaddeus; ahiretin temsilcilerini hiçbir insan kontrol edemez. Uzun süre edemez – ve daima bunun bir bedeli vardır.

Ödeyeceğim bedel nedir? diye düşündü Thad. Sonra da: *Ve faturası... son ödeme tarihi nedir?*

Ama bu soru başka bir zamana, başka bir güne aitti. Ve belki de... belki de fatura ödenmişti.

Belki artık ödeşmişlerdi.

"Stark öldü mü?" diye sordu Liz, yalvarırcasına.

"Evet," dedi Thad. "Stark öldü. George Stark kitabı kapandı. Hadi, buradan çıkıp gidelim artık."

Ve öyle yaptılar.

BİTİRİRKEN

Henry, Mary Lou'yu o gün öpmedi, ama olması gerektiği gibi ona bir çift laf etmeden de yanından ayrılmadı. Onu gördü, öfkesine katlandı ve bu öfke yatışarak o çok iyi bildiği sessizliğe dönüşene kadar bekledi. Artık onun bu üzüntülerinin sadece ona ait olduğunu ve paylaşılamayacağını, hatta tartışılamayacağını bile kavramıştı. Mary Lou sadece tek başına dans ederken iyi dans ederdi.

Bir süre sonra tarlada yürüyüp Evelyn'in üç yıl önce öldüğü tiyatro binasına bir kez daha baktılar. İyi bir vedalaşma sayılmazdı ama ellerinden ancak bu kadarı geliyordu. Henry bunu yeterince iyi buldu.

Evelyn'in minik kâğıt balerinlerini harap haldeki kameriyenin yanındaki yüksek otların üstüne bıraktı; çok geçmeden rüzgârın bunları uçuracağını biliyordu. Sonra Mary Lou'yla birlikte bu eski yerden son defa ayrıldılar. İyi değildi ama idare ederdi. Yetecek kadar. Henry mutlu sonlara inanan bir adam sayılmazdı. Duyabildiği o azıcık huzuru buna borçlu olduğunun farkındaydı.

– *The Sudden Dancers*
Thaddeus Beaumont

İnsanların rüyaları –gerçek rüyaları, uyku esnasında gelip giden halüsinasyonları değil– farklı zamanlarda son bulur. Thad Beaumont'un George Stark rüyası, onun karanlık yarısını psikopompların Stark'a tayin edilmiş yer her neresiyse oraya götürdüğü gece saat dokuzu çeyrek geçe son buldu. Tekrar tekrar gördüğü kâbusu da o tarantula benzeri siyah Toronado'yla birlikte son buldu.

Liz ve ikizler Lake Lane'le kesişen garaj yolundaydılar. Thad ve Alan, George Stark'ın artık siyah olmayan otomobilinin yanında duruyorlardı. Otomobil kuş pislikleriyle griye dönüşmüştü.

Alan eve bakmak istemiyor ama bir türlü gözlerini ondan alamıyordu. Lime lime olmuş bir harabe halindeydi. Doğu tarafı –çalışma odasının olduğu taraf– en ağır hasarı gören kısımdı, ama bütün ev harap olmuştu. Dört bir yanda büyük delikler vardı. Göl tarafındaki veranda parmaklıkları ahşap bir merdivene benziyordu. Binanın etrafı ölü kuş kümeleriyle doluydu. Çatının üstü, çatı olukları ölü kuşlarla örtülmüştü. Ay doğmuş, kırık pencere camlarından gümüş renkli ışıklar yansıtıyordu. Ölü serçelerin boncuk gibi gözleri de bu ürpertici ışığı güçlendiriyordu.

"Sence bu bir sorun olabilir mi?" diye sordu Thad.

Alan hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Sormamın nedeni, delillerin yok edilecek olması."

Alan güldü. "Bunun neyin delili olduğunu söylesem, kim inanır ki?"

"Haklısın." Thad bir an sustuktan sonra, "Bir zamanlar," diye başladı, "benden az çok hoşlandığını sanırdım. Artık san-

mıyorum. Hem de hiç. Anlamıyorum. Bu... bütün bu olanlardan beni mi sorumlu tutuyorsun?"

"Umurumda değil," dedi Alan. "Bitti artık. Umurumda olan tek şey bu, Bay Beaumont. Şu anda dünyada umursadığım tek şey bu."

Thad'in bitkin yüzündeki kırgınlık ifadesini görünce, "Bak, Thad," dedi. "Çok fazla şey oldu. Hepsi bir anda oldu. Az önce bir adamın bir grup serçe tarafından göğe taşındığına şahit oldum. Biraz halimden anla, olmaz mı?"

Thad başını salladı. "Anlıyorum."

Hayır, anlamıyorsun, diye düşündü Alan. *Kendinin ne olduğunu anlamıyorsun ve hiç anlayacağını da sanmıyorum. Belki karın anlar, ama bu olaydan sonra aranızdaki ilişkinin eskisi gibi olacağından şüpheliyim; karının anlamak isteyebileceğinden veya seni tekrar sevmeye cesaret edebileceğinden bile şüpheliyim. İleride belki çocukların anlar; ama sen anlamayacaksın, Thad. Senin yanında durmak, içinden korkunç bir canavarın çıkacağı bir mağaranın önünde durmaya benziyor. Canavar şimdilik yok oldu, ama sen hâlâ onun çıktığı yere fazla yaklaşmak istemiyorsun. Çünkü orada bir tane daha olabilir. Muhtemelen yoktur, bunu aklın biliyor, ama duyguların – duyguların başka telden çalıyor, değil mi? Ve o mağaranın içi boş olsa bile, rüyaların var. Ve anıların. Mesela kendi protez koluyla dövülerek öldürülen Homer Gamache var. Senin yüzünden, Thad. Hep senin yüzünden.*

Böyle düşünmek haksızlıktı, Alan da bunun farkındaydı. İkiz olmak Thad'in seçimi değildi; ana rahminde ikiz kardeşini kasten yok etmemişti (*Burada Kabil'in gidip kardeşi Habil'in kafasını taşla ezerek öldürmesinden söz etmiyoruz*, demişti Dr. Pritchard); George Stark olarak yazmaya başladığında onu nasıl bir canavarın beklediğini bilmiyordu.

Ama onlar ikizdi.

Ve Alan, Thad'la Stark'ın *birlikte* nasıl güldüklerini unutamıyordu.

Acaba Liz unutabilecek miydi?

Hafif bir rüzgâr esince LPG'nin kötü kokusu Alan'a doğru geldi.

"Onu yakalım," dedi aniden. "Hepsini yakalım. Daha sonra kimin ne düşüneceği umurumda değil. Zaten pek rüzgâr yok; yangın herhangi bir yöne yayılmadan itfaiye araçları gelir. Eğer bu arada evin etrafındaki ağaçlardan birkaçı yanarsa, daha iyi bile olur."

"Ben yaparım," dedi Thad. "Sen Liz'le git. İkizleri götürmesine yardım–"

"Birlikte yapacağız," dedi Alan. "Bana çoraplarını ver."

"Ne?"

"Duydun işte, çoraplarını istiyorum."

Alan, Toronado'nun kapısını açıp içine baktı. Evet, tahmin ettiği gibi düz vitesliydi. George Stark gibi bir maço adam asla otomatik vites kullanmazdı; bu tip vitesler Thad Beaumont gibi evli ve çıtkırıldım tipler içindi.

Alan kapıyı açık bıraktı, tek ayağının üstünde durarak sağ ayakkabısını ve çorabını çıkardı. Onu seyreden Thad de aynı şeyi yaptı. Alan ayakkabısını tekrar giyip bu işlemi sol ayağına uyguladı. Çıplak ayakla bir an için bile kuş cesetlerine basmak istemiyordu.

Bu iş bitince iki pamuklu çorabı birbirine düğümledi. Sonra Thad'inkileri alıp buna ekledi. Toronado'nun benzin deposuna gitti ve kapağını çıkarıp derme çatma fitilini deponun içine soktu. Bunu çıkardığında fitil benzinle sırılsıklam olmuştu. Sonra fitilin kuru olan kısmını depoya soktu ve ıslak kısmını otomobilin yan tarafında asılı olarak bıraktı. Onu izleyen Thad'e baktı. Gömleğinin cebinden bir kibrit kutusu çıkardı. Gazete bayilerinde sigara alanlara verilen kibritlerdendi. Alan bunu nerede edindiğini bilmiyordu ama kutunun ön yüzünde bir pul koleksiyonu reklamı vardı.

Pulun üstünde bir kuş resmi olduğunu gördü.

"Otomobil hareket edince çorapları tutuştur," dedi Alan. "Ama bir saniye bile önce değil. Anladın mı?"

"Evet."

"İnfilak edecek. Ev de alev alacak. Sonra da arka taraftaki LPG tankları. İtfaiye müfettişleri buraya geldikleri zaman, arkadaşının kontrolünü kaybedip eve çarptığını ve otomobilin infilak ettiğini düşünecekler. Hiç değilse öyle olacağını umuyorum."

"Tamam."

Alan otomobilin arka tarafına gitti.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Liz gergin bir sesle. "Bebekler üşümeye başladı."

"Bir dakika daha bekleyin!" dedi Thad.

Alan, Toronado'nun pis kokulu içine uzanıp el frenini boşalttı. "Hareket edene kadar bekle," dedi omzunun üzerinden.

"Tamam."

Alan ayağıyla debriyaja basıp vitesi boşa aldı.

Toronado hemen ilerlemeye başladı.

Alan geri çekilirken bir an için Thad'in üstüne düşeni yapamadığını sandı, ama sonra fitil alev alarak yanmaya başladı.

Toronado garaj yolunun son beş metresini yavaşça aşarken oradaki küçük kenar taşının üstünden geçti ve arka bahçeye doğru yöneldi, sonra durdu. Fitil ateşinin aydınlığında Alan tampondaki çıkartmayı okuyabiliyordu: KALİTELİ OROSPU ÇOCUĞU.

"Artık öyle değil," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Boş ver. Geri çekil. Otomobil infilak edecek."

On adım geriledikleri anda Toronado bir ateş topu haline geldi. Alevler yükselip evin parçalanmış doğu tarafına ulaştı. Çalışma odasının duvarındaki delik siyah bir gözbebeği gibi onlara bakıyordu.

"Hadi," dedi Alan. "Benim otomobilime gidelim. Bu işi bitirdiğimize göre, artık alarmı çalıştırmamız lazım. Gölde yaşayan kimse bu yüzden evini kaybetmesin."

Ama Thad bir an oyalanınca, Alan da bekledi. Ev ahşaptı, çatı kiremitleri de sedir ağacındandı, bu nedenle çok çabuk alev aldı. Alevler Thad'in çalışma odasının bulunduğu yerdeki de-

likte yoğunlaşmış, yangının neden olduğu hava akımıyla kâğıt demetleri uçmaya başlamıştı. Alan bu sayfaların elyazısıyla kaplı olduğunu gördü. Sayfalar alev alarak kömürleşti. Kara kuşlar gibi döne döne göğe doğru yükseldi.

Alan bunların yeterince yükseldikten sonra rüzgârla dünyanın kim bilir hangi ucuna sürükleneceğini düşündü.

İyi olur, dedi içinden ve başı önde, Liz ve bebeklerin bulunduğu yere doğru yürüdü.

Arkasında duran Thad yavaşça ellerini kaldırdı ve yüzünü örttü.

Uzun bir süre öylece durdu.

3 Kasım 1987 – 16 Mart 1989

SONSÖZ

Alexis Machine ismi benim için orijinal bir buluş sayılmaz. Shane Stevens'ın yazdığı *Dead City* romanını okuyanlar kitaptaki hayalî çete reisinin isminin de bu olduğunu hemen anlayacaklardır. Bu isim George Stark'ın ve onun kendi kurmaca patronunun karakterini öyle güzel özetliyordu ki, az önce okuduğunuz romanımda kullanmadan edemedim. Bunu yapmamın bir nedeni de, *Rat Pack, By Reason of Insanity* ve *The Anvil Chorus* gibi romanların da yazarı olan Bay Stevens'ı da saygıyla anmaktı. Suç işlemeye yatkınlık ile kronik psikoz durumunun iç içe geçmesiyle kusursuz kötülük sisteminin yaratıldığı bu eserler bugüne kadar Amerikan rüyasının karanlık yanı hakkında yazılmış en güzel romanlardır. Bir bakıma, Frank Norris'in *McTeague*'i veya Theodore Dreiser'in *Sister Carrie*'si gibi çarpıcıdır. Bu kitapları hararetle tavsiye ederim... ama sadece mideleri ve sinirleri sağlam olan okuyuculara...

S. K.